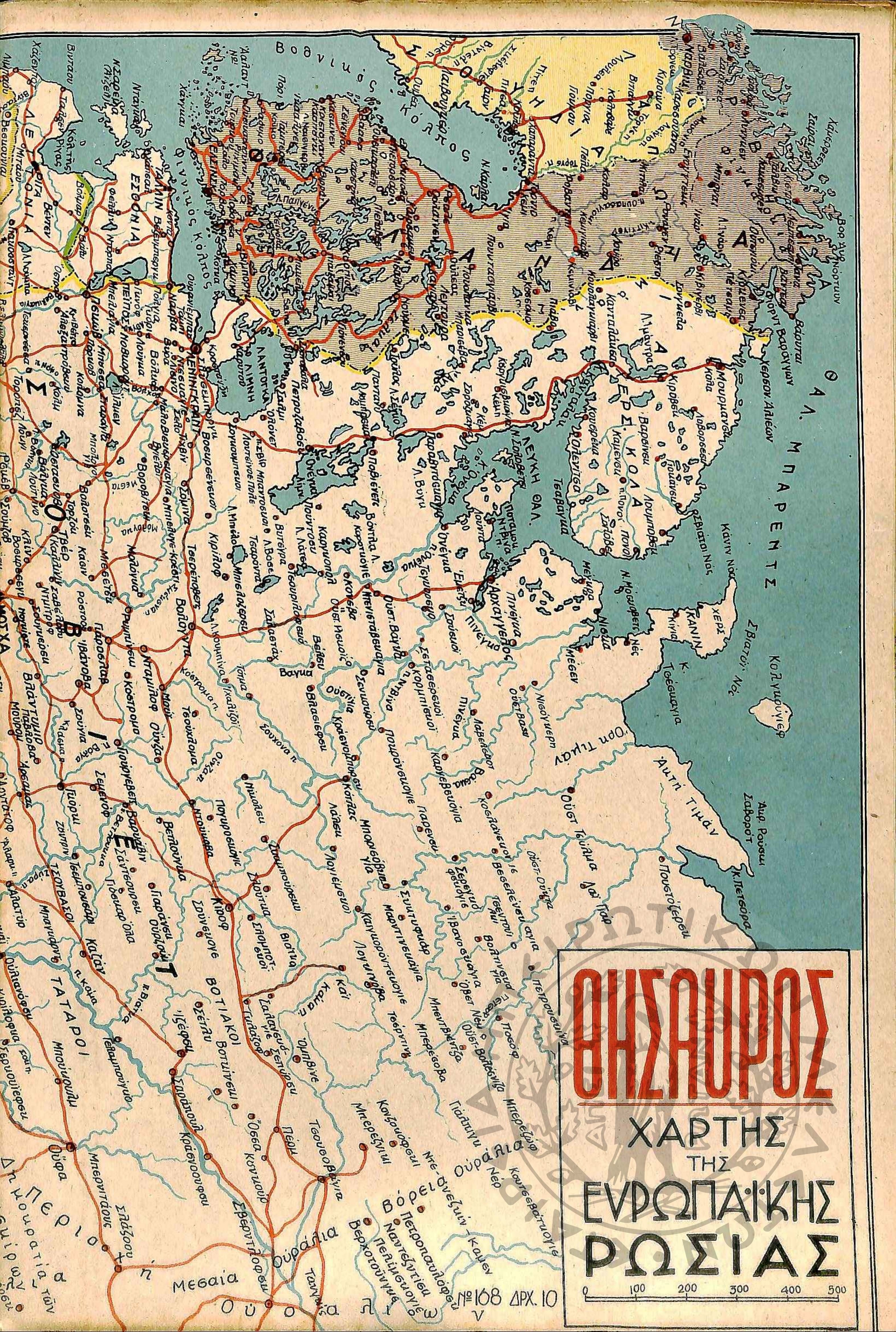

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΧΑΡΤΗΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

№ 108 ΔΡΧ. 10

ΤΟ ΩΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

Αἱ κοσμικαὶ ἐπιδράσεις κατὰ τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ 22 — 28 Αὐγούστου ἔχουν ὡς ἀκολούθως:

Ὧραι κατάλληλοι:

1) Διὰ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις σας: 8 — 10.45 μ.μ. τῆς Δευτέρας (25), 11.30 — 2 μ.μ. τῆς Τετάρτης (27).

2) Διὰ τὰ χρηματικὰ ζητήματα 5 — 7.30 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (22), 3.30 — 6.45 μ.μ. τῆς Δευτέρας (25).

3) Διὰ τὴν ἀγορὰν λαχείων 7 — 8 π.μ. τοῦ Σαββάτου (23), 2 — 3 μ.μ. τῆς Πέμπτης (28).

4) Διὰ τὰ τυχηρὰ παίγνια 4 — 6.30 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (24) καὶ 7.45 — 11 μ.μ. τῆς ἰδίας ἡμέρας.

5) Διὰ τὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα: Αἱ ἀπογευματιναὶ ὧραι τῆς Παρασκευῆς (22), 5 — 8 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (23), 4. — 7.30 τῆς Τετάρτης (27).

6) Διὰ γάμους καὶ ἀρραβῶνας δὲν ὑπάρχουν ἰδιαζόντως εὐνοϊκαὶ ὧραι.

7) Διὰ τὸ μέλλον σας ἡ πρωΐα τοῦ Σαββάτου (23).

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

Οἱ ἀπευθυνόμενοι πρὸς τὸν δόκτορα Κάμα πρέπει ἀπαραιτήτως ν' ἀναφέρουν α) τὸ ἔτος γεννήσεως, β) τὸν μῆνα, γ) τὴν χρονολογίαν τοῦ μηνός, δ) τὴν ἡμέραν καὶ εἰ δυνατὸν τὴν ὥραν. Αἱ ἐπιστολαὶ δέον νὰ συνοδεύωνται ἀπὸ γραμματόσημα ἀξίας δρχ. 10 διὰ τὴν ἀπάντησιν, θὰ διευθύνωνται δὲ «Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Θησαυρὸς» — διὰ τὸν Δόκτορα Κάμα—ὁδὸς Σανταρόζα ἀρ. 5.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ ΚΑΡΔΙΑ Β. Γ. — Εἶσθε πράγματι πρόσχαρος τύπος καὶ καλόκαρδη. Παροδικαὶ μελαγχολίαι, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐπισκιάζουν τὴν αἰσιοδοξίαν σας. Ἐπιδεικτικὴ διάθεσις. Ζωηρότης εἰς τὰς ἐκδηλώσεις καὶ τὰς κινήσεις σας. Κατορθώνετε ὥστε νὰ μὴν περνᾶτε ἀπαρατήρητη. Δὲν σᾶς παίρνουν ὅμως εἰς τὰ σοβαρά. Θὰ ἔχετε προώρους ἐρωτικὰς περιπετείας, ἀλλ' ἐντελῶς ἐπιπολαίας. Ὁ γάμος σας θὰ πραγματοποιηθῇ βραδύτερον ὑπὸ συνθήκας ἀπολύτως πλεονεκτικάς. Κοινωνικαὶ ἐπιτυχίαι. Μὲ τὴν πρόοδον τῆς ἡλικίας, ἡ φιλοδοξία θὰ καταλάβῃ μίαν σημαντικὴν θέσιν εἰς τὴν ζωήν σας.

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗΝ ΞΑΝΘΕΙΑΝ, Δ. Δ. — Καὶ γιὰ σᾶς ἐπίσης ἡ εὔνοια τῆς τύχης θὰ εἶνε ἀξιοσημείωτος. Ἀσκεῖτε μίαν φυσικὴν γοητείαν, ἡ ὁποία θὰ ἐνταθῇ μὲ τὴν πρόοδον τῆς ἡλικίας. Αἰσθήματα πρόωρα. Γάμος ἱκανοποιητικός. Εἰς τὴν ζωήν σας θὰ ἔχετε συχνὰς μετακινήσεις. Θὰ ζήσετε εἰς περιβάλλον ἀνώτερον τοῦ σημερινοῦ. Ἡ ζωή σας δὲν θὰ εἶνε ἀπηλλαγμένη ἀπὸ μίση καὶ μάλιστα ἐχθρότητας. Ὑπάρχει σὲ σᾶς περισσοτέρα ἐπιζήτησις καὶ ὀλιγωτέρα φυσικότης. Ἐκ μέρους τοῦ οἰκογενειακοῦ σας περιβάλλοντος θὰ εὕρετε σημαντικὴν ὑποστήριξιν. Μερικαὶ ἀσθένειαι, ἀλλ' ὄχι σοβαραί. Οἰκονομικῶς θὰ εὐνοηθῆτε.

ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ Β. Π. Πειραιᾶ. — Ἐν πρώτοις δὲν μοῦ γράφετε στὶς πόσες τοῦ μηνὸς Αὐγούστου ἐγεννηθήκατε. Πρέπει νὰ συμπληρώσετε αὐτὸ τὸ στοιχεῖον. Δεύτερον, θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοῦ γράψετε καὶ τὰ στοιχεῖα τοῦ προσώπου ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει, γιὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσω σχετικῶς διὰ [illegible] ἐρωτήματός σας.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟ ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΙ. Πειραιᾶ. — Ἡ ζωή σας θὰ ἐμφανίσῃ κατὰ τὰ πρῶτα σας βήματα μερικὰς καθυστερήσεις καὶ ἀναβολὰς εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν σας. Δὲν πρέπει νὰ βλέπετε τὰ πράγματα στενόκαρδα ὅπως κάνετε, διότι θὰ εὐνοηθῆτε ἀρκετά. Θὰ νυμφευθῆτε κατόπιν φλογεροῦ καὶ ἀπροόπτου αἰσθήματος. Ὁ γάμος σας δὲν βραδύνει πολὺ ἀκόμη. Εἰς τὴν ζωήν σας θὰ ἔχετε μερικὰς μεταπτώσεις, ἐν τῷ συνόλῳ της ὅμως θὰ εἶνε ἀρκετὰ ἱκανοποιητική. Θὰ συνδεθῆτε μὲ ἄνθρωπον ἀνεξαρτήτου ἐπαγγέλματος.

ΑΠΗΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΟΡΦΑΝΟΥΛΑΝ Χ. Π. Μ. Π. — Ἀντιλαμβάνομαι τὴν στενοχωρίαν σας, ἀλλὰ θὰ εἶνε προσωρινή. Θὰ ξαναϊδωθῆτε μὲ τὸν φίλον σας, ὁ ὁποῖος τελικῶς θὰ ἐπιστρέψῃ κοντά σας. Εἰς τὴν τελευταίαν παρεκτροπήν του δὲν πρέπει νὰ ἀποδώσετε σημασίαν. Ὁ φίλος σας εἶνε πράγματι ὀλίγον ἀδέξιος καὶ ἄτολμος, ἐπὶ πλέον δὲ ἔχει ἀνάγκην νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὰς ταλαιπωρίας ποὺ ὑπέστη. Μὲ τὴν οἰκογένειάν σας θὰ ἔχετε μερικὰς προστριβάς. Περίπτωσις συντόμου γάμου δὲν ὑπάρχει. Εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ θὰ ἔχετε μίαν σοβαρὰν ἀναβολήν. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ἀπελπίζεσθε διότι ἡ τύχη θὰ σᾶς εὐνοήσῃ καὶ θὰ σᾶς ἀποζημιώσῃ γιὰ ὅλας τὰς πικρίας ποὺ ἐδοκιμάσατε. Ἡ ὑγεία σας δὲν εἶνε πολὺ σταθερά, δὲν διατρέχετε ὅμως κινδύνους. Οἰκονομικὴ κατάστασις δυσχερής.

ΞΕΤΙΝΑΓΜΕΝΗ ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ. — Ἡ ζωὴ δὲν σᾶς ἱκανοποίησε ὅσον θὰ ἐπιθυμούσατε ὡς τώρα. Ἐμπόδια καὶ ἀναβολαὶ καθυστέρησαν τὴν ἐξέλιξίν σας, κατὰ τρόπον ἀρκετὰ σοβαρόν. Ἐν τούτοις ἐξεκινήσατε μὲ ἀρκετὴν ὁρμήν. Τὰ φτερά σας ὅμως ἐκόπησαν εἰς τὸν δρόμον. Εἶσθε ἀπὸ τοὺς τύπους ποὺ δὲν ἐμπνέουν ὅσην θὰ ἔπρεπε ἐμπιστοσύνην καὶ ποὺ δὲν μποροῦν νὰ διατηρήσουν ἐπὶ μακρὸν τὴν φλόγα τοῦ ἔρωτος. Τάσις ἀποθαρρύνσεως καὶ ἀπογοητεύσεως. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ σημερινόν σας αἴσθημα, θὰ διατηρηθῇ καὶ μάλιστα θὰ γίνῃ ἀκόμη στενώτερον. Ὁ φίλος σας ἔχει μᾶλλον εὔθυμον χαρακτῆρα καὶ ἀντιμετωπίζει τὰ πράγματα μὲ κάποιαν ἀμεριμνησίαν. Αὐτὸ εἶνε προτέρημα καὶ ἐλάττωμα συγχρόνως. Διὰ τὴν σταθεροποίησιν τῆς θέσεώς του θὰ κουρασθῇ καὶ θὰ βραδύνῃ. Δὲν βλέπω καμμίαν σύντομον ἐξέλιξιν. Περίπτωσις γάμου δὲν ἐμφανίζεται ἀκόμη.

ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ Κ. — Δὲν νομίζετε καὶ σεῖς ὅτι δὲν ἔχω κανένα λόγον νὰ μὴν θέλω ν' ἀσᾶς ἐξυπηρετήσω μὲ τὰ ἀσθενῆ φῶτα μου, ἐνῷ προθύμως τὸ κάμνω γιὰ τόσους ἄλλους. Ἐὰν σᾶς ἔγραψα ὅτι τὰ στοιχεῖα σας ἦσαν ἐλλιπῆ, αὐτὸ θὰ συνέβαινε πράγματι. Καὶ τώρα ἂς ἔλθωμε εἰς ὅ,τι σᾶς ἀφορᾷ. Καθυστέρησις εἰς τὰς σπουδάς σας. Ὁπωσδήποτε δὲν ὑπάρχει περίπτωσις διακοπῆς. Νομίζω ἄλλως τε ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ εἴχατε ἤδη ὁριστικῶς τελειώσει. Γάμος βραδύνει ἀκόμη. Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ἐὰν θὰ πάρετε τὸν Θ. Γ. ἢ τὸν Κ. Σ. Δῶστε μου στοιχεῖα τῆς γεννήσεώς των διὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσω. Διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς μαμμῆς σας, πρέπει νὰ ἔχω στοιχεῖα τῆς ἰδίας. Εἶνε ὑπόθεσις ποὺ δὲν σᾶς ἀφορᾷ ἀμέσως. Μὴν φοβῆσθε συναγωνισμόν. Δὲν ὑπάρχει περίπτωσις. Ὁ γάμος σας θὰ πραγματοποιηθῇ κατόπιν αἰσθήματος. Ἐπιτυχὴς ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόψεως. Γενικώτερα θὰ εὐνοηθῆτε ἀρκετὰ ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ πεδίου, ὄχι ὅμως ἀμέσως. Ἡ ζωή σας ἐμπερικλείει μερικὰς περιπετείας εἰς προσεχὲς μέλλον. Πρέπει νὰ εἶσθε ὀλιγώτερον ἐπιπολαία καὶ νὰ ἐνεργῆτε μὲ μεγαλυτέραν περίσκεψιν.

ΠΕΤΡΟΥΛΕΓΓΟΝ. — Διὰ τὴν ὑπόθεσίν σας θὰ μοῦ ἦταν ἀπαραίτητα δυὸ στοιχεῖα. Πρῶτον ἡ ἡμερομηνία γεννήσεως τῆς συζύγου σας καὶ δεύτερον τοῦ ἄλλου προσώπου γιὰ τὸ ὁποῖον μοῦ γράφετε καὶ τὴν ὁποίαν θὰ τὴν ξέρετε ἀσφαλῶς. Ὁπωσδήποτε ἰδοὺ τί ἔχω νὰ σᾶς πῶ ἀπὸ τώρα. Εἰς τὸ ζήτημα τοῦ γάμου δὲν εὐνοεῖσθε. Ὁ σύνδεσμος ὁ ὁποῖος σᾶς ἐπεβλήθη ὑπῆρξε ἀτυχής, δὲν βλέπω ὅμως τὴν λύσιν του οὔτε εὔκολον, οὔτε σύντομον. Θὰ παρασταθῇ ἀνάγκη βιαίων πράξεων ἐκ μέρους σας, τὰς ὁποίας ὅμως δὲν σᾶς συνιστῶ. Ὁ ἄλλος σας δεσμὸς δὲν ἐξελίσσεται ὑπὸ εὐνοϊκὰς συνθήκας. Ἡ συμφώνως πρὸς τὰς ἐπιθυμίας σας ἐξέλιξίς του βραδύνει ἀρκετά. Δὲν πρέπει νὰ βιάζεσθε συνεπῶς. Αἱ δυσχέρειαι τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς θὰ ἐπιδεινωθοῦν. Οἰκονομικῶς θὰ ἔχετε μερικὰς στενοχωρίας. Ἡ ὅλη κατάστασίς σας εὑρίσκεται εἰς κρίσιμον σημεῖον, ἡ δὲ ἐξομάλυνσις αὐτῆς θέλει τὴν ἐκ μέρους σας καταβολὴν σοβαρωτάτων προσπαθειῶν, διὰ τὰς ὁποίας δὲν βλέπω δυστυχῶς νὰ ἔχετε τὴν ἀπαιτουμένην ἠρεμίαν πνεύματος.

ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΟΥ ΓΙΛΔΙΖ. Α. Τ. — Ἀδύνατος ἰδιοσυγκρασία. Διάθεσις ὀνειροπόλος καὶ τρυφερά. Ἀδεξιότης καὶ ἀτολμία εἰς τὰς ἐκδηλώσεις σας. Ἀγάπη τοῦ παραδόξου καὶ τῶν περιπετειῶν. Πρόωροι ἐρωτικαὶ περιπέτειαι. Καλὸν εἶνε νὰ μὴν ἐκτίθεσθε ὑπερμέτρως. Θὰ ἔχετε σύντομον καὶ ὑπὸ ἱκανοποιητικὰς συνθήκας ἀποκατάστασιν κατόπιν αἰσθήματος. Ὡρισμέναι φιλίαι σας θὰ δοκιμασθοῦν κατὰ τρόπον δυσάρεστον γιὰ σᾶς. Ἡ ζωή σας θὰ κυλήσῃ ἤρεμος πι ἀρκετὸν διάστημα. Βρυάδερτ ἐπὶ ἀρκετὸν διάστημα. Βραδύτερον θὰ ἔχετε μερικὰς ἀναταραχάς. Θὰ ἀποκτήσετε οἰκονομικὴν ἀνεξαρτησίαν.

ΜΥΡΙΑΜ. — Χωρὶς νὰ ἐγκρίνω ἀπολύτως τὴν ἀπόφασίν σας, δὲν βλέπω σοβαροὺς λόγους διὰ νὰ σᾶς ἀποτρέψω ἀπὸ αὐτήν. Θὰ ἐπιτύχετε, ἀλλ' ὁ τελικὸς σκοπὸς τὸν ὁποῖον ἐπιδιώκετε τοποθετεῖται ἀρκετὰ μακρυὰ καὶ αὐτὸ θὰ ἦταν ἕνας λόγος, γιὰ νὰ ξανασκεφθῆτε ἄλλη μιὰ φορά, προτοῦ ἀκολουθήσετε τὸν δρόμον γιὰ τὸν ὁποῖον μοῦ γράφετε. Περίπτωσιν γάμου, πρὸς τὸ παρὸν δὲν βλέπω. Ἀπὸ αἰσθηματικῆς ἀπόψεως τίποτε τὸ ἀξιοσημείωτον. Ἡ ἀποκατάστασίς σας θὰ πραγματοποιηθῇ βραδύτερον κατόπιν συνοικεσίου. Ἡ ὅλη κατάστασίς σας ἐμφανίζει κάποια ἀστάθειαν, ἰδίως ἀπὸ τῆς οἰκονομικῆς πλευρᾶς.

ΝΤΟΡΟΘΥ Δ. Π. — Σᾶς χρειάζεται μεγαλύτερον θάρρος, διὰ νὰ ἐπιταχύνετε τὴν ἐξέλιξιν τῆς ζωῆς σας. Ὁ κυριώτερος κίνδυνος γιὰ σᾶς εἶνε νὰ μὴν ἐπωφεληθῆτε ἀπὸ τὰς εὐκαιρίας ποὺ θὰ σᾶς παρουσιασθοῦν καὶ νὰ ἐπιφέρετε τοιουτοτρόπως δυσαρέστους καθυστερήσεις. Γάμος κατόπιν αἰσθήματος. Προσέξετε, διότι εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ θὰ ἔχετε μερικὰς ἐναντιότητας. Ἡ ζωή σας ἐμφανίζει μερικὰς διακυμάνσεις. Ἡ σταθεροποίησις βραδύνει ἀκόμη. Εἰς τὴν οἰκογένειάν σας θὰ ἔχετε μερικὰς ἀνωμαλίας. Μὴν ἀποθαρρύνεσθε καὶ πρὸ παντὸς προσπαθῆστε νὰ ἀποβάλετε τὴν στενόχωρον καὶ ἀπαισιόδοξον τάσιν ποὺ σᾶς χαρακτηρίζει. Πρέπει νὰ μάθετε νὰ ἀντιδρᾶτε καὶ νὰ μὴν ὑπομένετε τὰ πάντα παθητικά.

ΡΟΑΓΙΑΛ ΝΤΕ ΜΠΩΡΕΒΕΡ Κ.Τ. — Δὲν εἶσθε σταθερὸς εἰς τὰς προσπαθείας σας. Κουράζεσθε πολὺ εὔκολα καὶ σᾶς χαρακτηρίζει μία διαρκὴς τάσις ἀναβολῆς. Εἰς τὴν ζωὴν προχωρεῖτε χωρὶς θάρρος καὶ περιμένετε περισσότερα ἀπὸ τὴν εὔνοιαν τῆς τύχης παρὰ ἀπὸ τὰς ἰδικάς σας προσπαθείας. Ὀφείλω νὰ σᾶς προειδοποιήσω ὅτι θὰ συναντήσετε πολλὰς ἐναντιότητας καὶ θὰ κουρασθῆτε ἀρκετὰ μέχρις ὅπου κατορθώσετε νὰ σταθεροποιήσετε τὴν κοινωνικήν σας ὑπόστασιν. Ὁ ρυθμὸς τῆς ἐξελίξεώς σας ἐμφανίζεται βραδύς. Οἰκογενειακῶς θὰ ἔχετε μερικὰς στενοχωρίας. Οἰκονομικὴ κατάστασις δύσκολος. Τὰ αἰσθήματα θὰ παίξουν σοβαρὸν λόγον εἰς τὴν ζωήν σας καὶ θὰ σᾶς ὁδηγήσουν εἰς ἀπερισκεψίας. Πρὸς τὸ παρὸν δὲν βλέπω τίποτε τὸ ἀξιοσημείωτον.

ΣΜΕΡΑΛΗΝ Β. — Μ. Κ. — Διστακτικὸς καὶ ἀναποφάσιστος χαρακτήρ. Σᾶς λείπει ἡ τόλμη καὶ ἡ πρωτοβουλία. Ὁ κυριώτερος κίνδυνος γιὰ σᾶς εἶνε νὰ περιορίσετε τὴν ζωήν σας μέσα εἰς μίαν ὡρισμένην ρουτίναν καὶ νὰ μὴν ἀναπτύξετε τὴν ἀπαιτουμένην δραστηριότητα. Θὰ ἐξασφαλίσετε μίαν σταθερότητα εἰς τὴν ἐργασίαν σας, ἀλλ' αἱ ἀπολαυαί σας θὰ εἶνε μικραί. Ἐξέλιξις ἀρκετὰ βραδεῖα. Εἶσθε τύπος αἰσθηματικὸς καὶ ὀνειροπόλος. Θὰ ἔχετε πολλὰς ἐρωτικὰς περιπετείας, ἀλλ' ὄχι σοβαράς. Περίπτωσις συντόμου γάμου δὲν ὑπάρχει.

ΥΒΕΤ. — Εἶσθε στενόχωρος καὶ δύστροπος χαρακτήρ. Ἡ καλαισθησία σας ὑστερεῖ καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε καλὸν διὰ μίαν γυναῖκα. Θὰ ἔχετε μερικὰς περιπλοκὰς εἰς τὴν οἰκογενειακήν σας ζωὴν καὶ γενικῶς ἡ ὑποστήριξις τῆς ὁποίας θὰ τύχετε δὲν θὰ εἶνε πολὺ μεγάλη. Εἰς τὰ αἰσθήματά σας θὰ συναντήσετε πολλὰς ἐναντιότητας καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ εἶσθε πολὺ ἐπιφυλακτικὴ ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ ζήτημα. Γάμος βραδύνει. Θὰ χρειασθῇ νὰ ἀντιμετωπίσετε ἐμπόδια καὶ ἀναβολάς. Θὰ πραγματοποιηθῇ τελικῶς κατόπιν αἰσθήματος. Ἡ ζωή σας, ὀλίγον δύσκολος ἐν ἀρχῇ θὰ ἐξελιχθῇ κατὰ τρόπον ἀπολύτως ἱκανοποιητικὸν ἀκολούθως.

ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ. — Ὁ φίλος σας δὲν ἔχει τὴν θερμότητα οὔτε τὴν βαθύτητα τοῦ ἰδικοῦ σας αἰσθήματος. Εἶνε ὀλίγον συγκρατημένος εἰς τὰς ἐκδηλώσεις του καὶ ἐξ ἰδιοσυγκρασίας εἶνε τύπος διανοητικὸς παρὰ αἰσθηματικός. Αἱ διαθέσεις του ὅμως εἶνε ἀπολύτως εἰλικρινεῖς ἀπέναντί σας καὶ ἡ στοργή του χωρὶς καμμίαν ἐπιτήδευσιν. Διαβλέπω σὲ σᾶς τὴν δύναμιν νὰ τὸν διευθύνετε ἀπὸ τῆς αἰσθηματικῆς πλευρᾶς — ἀλλὰ μόνον ἀπ' αὐτῆς, διότι ἐπὶ ἄλλου ἐπιπέδου δὲν θὰ ἐπιτύχετε τίποτε. Περίπτωσις συντόμου γάμου δὲν ἐμφανίζεται. Ὑπάρχουν σήμερον σοβαρὰ ἐμπόδια ἐκ μέρους τοῦ φίλου σας, ὁ ὁποῖος πρέπει προηγουμένως νὰ σταθεροποιήσῃ τὴν θέσιν του καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὰς ἀπαραιτήτους ὑλικὰς βάσεις διὰ μίαν παρομοίαν ἕνωσιν. Ἡ ἐξέλιξίς του παρουσιάζει σήμερον μίαν βραδύτητα. Θὰ εἶνε ὅμως μετ' ὀλίγον περισσότερον ταχεῖα καὶ σύμφωνος μὲ τοὺς πόθους του. Ἀφῆστε λοιπὸν τὰς ἀνησυχίας σας καὶ ἐμπιστευθῆτε εἰς τὴν τύχην σας, ἡ ὁποία θὰ σᾶς εὐνοήσῃ ἀρκετά.

ΑΝΗΣΥΧΗΝ ΜΙΚΡΗΝ Δ. Π. — Ἡ εὔνοια τῆς τύχης διὰ τὸν φίλον σας εἶνε ἀσταθής. Διὰ σᾶς παρουσιάζει μεγαλυτέραν σταθερότητα, ἀλλὰ καὶ εἶνε περισσότερον περιωρισμένη. Ὁ συγκερασμὸς θὰ εἶνε ἀπολύτως ἐπιτυχὴς καὶ ἐπωφελὴς καὶ διὰ τοὺς δύο. Ἡ ἕνωσίς σας θὰ προσκρούσῃ εἰς σοβαρὰς δυσχερείας καὶ θὰ ἀναβληθῇ ἐπί τι διάστημα. Δὲν συγχωρεῖται καμμία ἀπογοήτευσις, διότι τὰ πράγματα θὰ ἐξελιχθοῦν τελικῶς συμφώνως πρὸς τὰς ἐπιθυμίας σας. Ἡ ζωή σας θὰ παρουσιάσῃ μερικὰς συγκινήσεις καὶ ἰδίως ἀντίδρασιν εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῶν σχεδίων σας. Τὸ περιβάλλον σας ὄχι ἀπολύτως εὐνοϊκόν. Θὰ καταλάβετε πολὺ καλὴν κοινωνικὴν θέσιν καὶ θὰ ζήσετε εἰς ἀνώτερον ἐπίπεδον. Ἐπίσης θὰ εὐνοηθῆτε οἰκονομικῶς καὶ βραδύτερον θὰ ἀποκτήσετε πλήρη ἀνεξαρτησίαν. Μερικοὶ κίνδυνοι ἀτυχημάτων. Καλὸν εἶνε νὰ προσέχετε.

ΣΜΑΡΤ ΑΡΙΘΜ. 1. — Πολλαὶ διακυμάνσεις εἰς τὴν ζωήν σας. Δὲν κατορθώνετε νὰ φθάσετε εἰς τὸ ἐπιθυμητὸν ἐπίπεδον σταθερότητος. Προκαλεῖτε ἐντύπωσιν, ἀλλ' αἱ ἐπιτυχίαι σας εἶνε ἐφήμεροι καὶ δὲν σᾶς γίνονται πρόξενοι ὠφελείας. Πολλὰ ἐρωτικὰ αἰσθήματα. Εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν εὐνοεῖσθε ἀπολύτως. Ἡ ἀποκατάστασίς σας βραδύνει ἀκόμη. Θὰ πραγματοποιηθῇ κατὰ τρόπον ἀπρόοπτον καὶ θὰ σᾶς ἱκανοποιήσῃ ἀπολύτως. Κοσμικαὶ διακρίσεις. Μερικοὶ κίνδυνοι διὰ τὴν ὑγείαν σας. Οἰκονομικὴ ἀστάθεια. Ἐπίπεδον ἱκανοποιητικόν.

Ὁ Δόκτωρ ΚΑΜΑ

Ἱδρυτὴς
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΕΤΟΣ Δ' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 168
ΑΘΗΝΑΙ, 24 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1941

Θησαυρός
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διευθυντὴς
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ No
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 29.967

ΓΕΡΜΑΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΟΥΛΑΝΤ: Ἡ κόρη τῆς ξενοδόχας

Ἀπὸ τὸ Ρῆνο πέρα, τρεῖς νειοὶ λεβέντες πᾶνε,
κι' ἐκεῖ, στῆς ξενοδόχας τὴν πόρτα σταματᾶνε:
«Κυρά, καλὴ 'ναι ἡ μπύρα, καλὸ 'ναι τὸ κρασί σου.
Πές μας ἀκόμα, ἡ κόρη ποῦ βρίσκεται ἡ χρυσῆ σου;»
«Καθάριο τὸ κρασί μου κι' ἡ μπύρα μου δροσάτη
μὰ ἡ κόρη μου κοιμᾶται στὸ νεκρικὸ κρεββάτι.»
Κι' ὡς μέσ' στὴν κάμαρά της οἱ τρεῖς λεβέντες πᾶνε,
σὲ φέρετρο τὴν κόρη κατάμαυρο κυττᾶνε·

Ὁ πρῶτος τῆς σηκώνει τὸ νεκρικό της κρέπι
καὶ μὲ ματιὰ θλιμμένη γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴ βλέπει.

Ὁ δεύτερος τὸ κρέπι σιγὰ τῆς κατεβάζει,
γυρνάει, κι' ἀπ' τὰ μάτια τὸ δάκρυ του σταλάζει.
«Ἄχ! νἄτανε ἡ ζωή σου καὶ νὰ μὴν εἶχε σβήσει
κάμποσα ἀλήθεια χρόνια, σ' εἶχα κι' ἐσὲ ἀγαπήσει·»

Ὁ τρίτος τῆς σηκώνει τὸ κρέπι λίγο ἀκόμα
καὶ τὴ φιλεῖ στὸ κρύο καὶ στὸ χλωμό της στόμα:
«Ἄχ! σ' ἀγαποῦσα πάντα καὶ σ' ἀγαπῶ καὶ τώρα
κι' ἀκόμα ὥς τὴ στερνή μου θὰ σ' ἀγαπῶ τὴν ὥρα.»

(Μετάφρασις: Λ. Κουκούλα)

ΛΕΝΑΟΥ: Βαρειὰ ἑσπέρα

Πάνω μας σύννεφα κρεμιῶνταν,
βαρειά, μουντά, μαυριδερά,
κι' ἐμᾶς τὰ βήματα ἀγροικιῶνταν
μέσα στὸν κῆπο θλιβερά·

Τόσο βουβή, θερμή, κλαμένη
κι' ἄναστρη ἡ νύχτα ἦταν ἐκεῖ,
λὲς ἀπ' τὰ δάκρυα βουρκωμένη,
σὰν τὴν ἀγάπη μας κι' αὐτή.

Κι' ὅταν, στὸ μαῦρο χωρισμό μας,
σοὔειπα στερνὴ «καλὴ βραδυά»,
ἦταν σὰ νἄχαμε κι' οἱ δυό μας
τὸ θάνατο μέσ' στὴν καρδιά...

(Μετάφρασις: Ἀπ. Ν. Μαγγανάρη)

ΤΑ ΞΕΚΑΡΔΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ

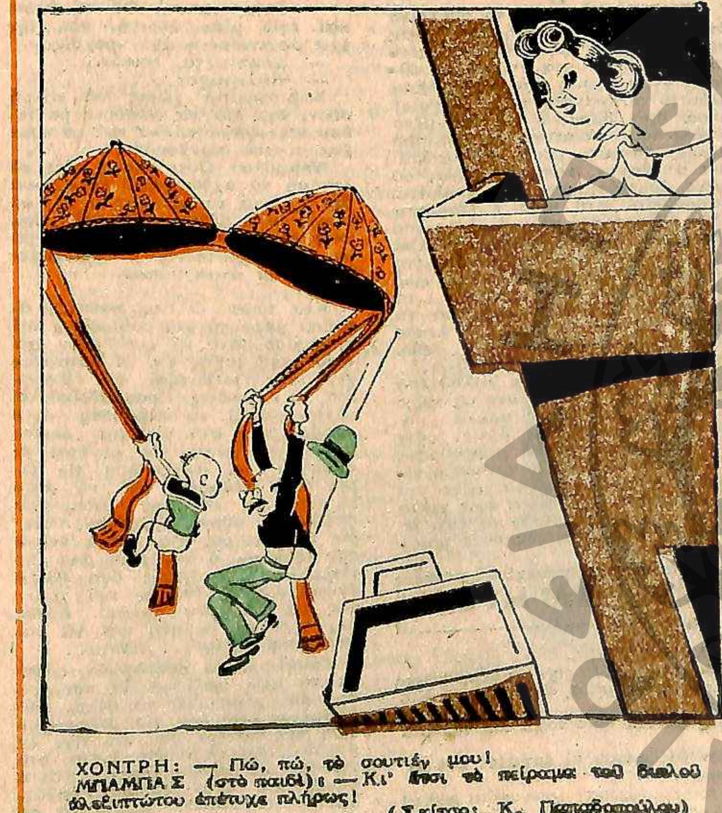

ΧΟΝΤΡΗ: — Πώ, πώ, τὸ σουτιέν μου!
ΜΠΑΜΠΑΣ (στὸ παιδί): — Κι' ἔτσι τὸ πείραμα τοῦ διπλοῦ ἀλεξιπτώτου ἐπέτυχε πλήρως!

(Σκίτσο: Κ. Παπαδοπούλου)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἀπεπειράθη ν' αὐτοκτονήσῃ

3ον

Πολυαγαπημένε μου,
Τὰ δυὸ τὰ γράμματά σου
τἄλαβα καὶ σ' εὐχαριστῶ ποὺ θέλησες, στ' ἀλήθεια,
μὲ λόγια ποὺ μοῦ δείξανε τ' ἀγνὰ τὰ αἰσθήματά σου,
νὰ φέρῃς μιὰ ξεκούρασι στὰ πονεμένα στήθεια,
στὴν πικραμένη μου καρδιά...
Ὑπέφερα πολύ...

Ἤμουν κοπέλλα ξέγνοιαστη, ἀνόητη, δειλὴ
ὅταν σὲ πρωτογνώρισα. Μοῦπες λόγια γλυκά,
πονετικά, ἐρωτικά,
ποὺ κάποιαν ἀναστάτωσι μοὔφερες στὴν ψυχή μου.
Τώρα, ποὺ μοναχή μου
τὰ συλλογίζομαι ὅλ' αὐτὰ, βλέπω στὸ κάθε τί
τὸ πόσο ἔμεινα κουτή,
κουτή, γιατὶ σ' ἐπίστεψα κι' ἔχασα τὰ μυαλά μου,
κουτή, γιατὶ σὲ ἄφησα νὰ κλέψῃς τὴν καρδιά μου.
Μὲ τὰ ὄμορφα τὰ λόγια σου μὲ τύλιξες τὴ δόλια,
μά, ὅταν μὲ χτυπήσανε τοῦ ἔρωτα τὰ βόλια,
δὲν ξέρω... εὐχαριστήθηκα πολὺ ποὺ σ' ἀγαποῦσα...
Μόνο γιὰ σένα ἤθελα, μόνο γιὰ σέ, νὰ ζοῦσα
κι' ὅ,τι κι' ἂν εἶχα στὤδωσα χωρὶς νὰ φανταστῶ
ὅτι ποτὲ δὲν ἔπρεπε, ποτὲ νὰ βασιστῶ
σὲ λόγια μόνο...

Νόμιζα, πὼς ὅλοι σὰν κι' ἐμένα
εἶχαν τὰ ἴδια αἰσθήματα, κι' ἀγνὰ κι' ἀληθινά,
τὰ λόγια ποὺ μοῦ ἔλεγες τὰ τόσο πονεμένα
τἄβρισκα τόσον φυσικά.. καὶ ὅταν στὰ στερνὰ
ἔβλεπα πὼς βαρέθηκες καὶ εἶχες τόσο ἀλλάξει,
ἄφηνα κάθε πίκρα μου, χωρὶς νὰ ἐκδηλωθῇ,
νὰ πέσῃ μέσα στὴν καρδιὰ καὶ νὰ κατασταλάξῃ
μ' ὅλο τὸν πόνο τὸν βαθύ...
Κι' ὅμως, στὸ κάτω τῆς γραφῆς — αὐτὸ τ' ὁμολογῶ —
τί ἤμουν ἐγώ;
Νά: κάποιο κοριτσόπουλο ποὺ γνώρισες στὸ διάβα σου
κάποια μικρούλ' ἀνόητη, ποὺ τὴν ἐπῆρες σκλάβα σου!
Ἔτσι περνοῦσεν ὁ καιρός... Ἐσὺ δὲν μ' ἀγαποῦσες
οὔτε μ' ἀγάπησες ποτέ... Τώρα τὸ νοιώθω, τώρα...
Δὲν σοῦ μιλοῦσα... Σ' ἄκουγα μονάχα σὰν μιλοῦσες
κι' ὅταν τυχὸν μοῦ ἔλειπες, δὲν ἔβλεπα τὴν ὥρα
— μὰ τί κουτή, φαντάσου! —
ποὺ θὰ βρεθῶ κοντά σου!

Πολὺ συχνὰ μαλώναμε· Ἴσως νἄμουν κοκέττα
κι' ἔκανες ὅτι θύμωνες, ἐσὺ τάχα ἀπὸ ζήλεια
κι' ὕστερα πάλι σμίγαμε κι' οἱ δυό, τὰ δυό μας χείλια
καὶ μοὔφερνες τὰ δῶρα σου, μικρὰ - μικρὰ πακέττα
μὲ καραμέλλες, λιχουδιές, μὲ φροῦτα, μὲ μπομπόνια...
Ἔτσι, λοιπόν, περάσαμε καλὰ δυόμιση χρόνια...
Ἀλλὰ, στὸ τέλος, φαίνεται βαρέθηκες, κουράστηκες
κι' ἔτσι σὲ κάποια γκρίνια μας ἀπ' τὶς συνηθισμένες,
φάνηκε πιὰ πὼς βιάστηκες
νὰ φύγῃς... καὶ μὲ ἄφησες... Τίς ὧρες τὶς θλιμμένες
ποὺ πέρασα, δὲν λέγεται.. δὲν ἤθελα νὰ κλάψω
Καὶ ὅμως ὅλο ἔκλαιγα Σκέφθηκα νὰ σοῦ γράψω
καὶ σοὔγραψα... Καὶ μιὰ καὶ δυὸ... Μὰ ἐσὺ δὲν μοῦ (ἀπάντησες
εἶχες πετάξει ὁριστικὰ... καὶ νά, πὼς μὲ κατάντησες!
Μέσ' στὴν ἀπελπισία μου ποὺ ἡ τρέλλα τοῦ μυαλοῦ μου
δὲν ἄφηνε τὴ λογικὴ νὰ λειτουργήσῃ... ὄχι...
Ἕνα πιστόλι ἔτυχε νὰ βρῶ, τοῦ ἀδελφοῦ μου,
σ' ἕνα συρτάρι ποὺ ἄνοιξα... χωμένο σὲ μιὰ κώχη...
κι' ἐτράβηξα.. .. ..
Ὑπέφερα πολύ... αὐτὸ τὸ ξέρεις,
μὰ ὅσο καὶ ἂν μοῦ ἔγραψες ἐσὺ πὼς ὑποφέρεις,
δὲν σὲ πιστεύω δυστυχῶς... κανέναν δὲν πιστεύω...
Μιὰ πιστολιὰ μ' ἐγιάτρεψε κι' ἂς μ' ἔκανε κομμάτια,
ἀγάπες δὲν γυρεύω,
μιὰ πιστολιὰ μ' ἐγιάτρεψε καὶ μοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια...
Μὰ ὅμως, μὴ φαντάζεσαι πὼς σοῦ κρατῶ κακία.
Ἤμουνα τόσο ἀνόητη, σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία,
κορίτσι ἄτολμο, δειλό,
μὰ τώρα ἔβαλα μυαλὸ
κι' ἂν πέρασα στὰ νειᾶτα μου τόσο μεγάλη μπόρα,
μὰ τὶς ἀγάπες τῶν ἀνδρῶν δὲν τὶς πιστεύω τώρα...
Γι' ἀγάπη πιὰ μὴ μοῦ μιλᾷς. Δὲν θἄπρεπε νομίζω
καμμιὰ κακία δὲν σοῦ κρατῶ... ἀλλὰ, δὲν ξαναρχίζω!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ.
ΑΡΙΘ.

ΟΙ ΔΕΙΚΤΕΣ τοῦ ρολογιοῦ

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Καὶ τώρα, καθόταν ἄσκοπα μπροστὰ στὸ ραδιόφωνο καὶ προσπαθοῦσε ἀπὸ τὶς ἐρωτιάρικες δοξαριὲς ἑνὸς βιρτουόζου ἀπὸ τὸ Μπρεσλάου νὰ μελαγχολήσῃ, νὰ παραδοθῇ ἀνυπεράσπιστος στὴ γλυκειὰ ἐκείνη νάρκη τῆς ψυχῆς καὶ νὰ ἀναλογισθῇ μὲ λαχτάρες πολήσῃ τὶς ὧρες ποὺ περάσανε καὶ ν ἀναλογισθῇ μὲ λαχτάρες αὐτὲς ποὺ θάφταναν αὔριο, μεθαύριο, ὕστερα ἀπὸ καιρό.

Καὶ ὅμως, ἂς ἦταν τόσο ὡραῖο ὅλ' αὐτά, ἂς ἦταν τόσο ἐπιτακτικὸς ὁ ἔρωτας μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ δωματίου: Ἡ ψυχή του δὲν ἔνοιωθε τίποτα. Τίποτα... Οἱ παλμοί του ἦταν ἀπελπιστικὰ ἤρεμοι, δὲν εἶχε τίποτε νὰ θυμηθῇ καὶ τίποτε νὰ ποθήσῃ, ἦταν εὐτυχισμένος ἔτσι ὅπως βρισκότανε τώρα, μόνος, ἥσυχος, χωρὶς παρέα, χωρὶς γυναῖκα..

Χωρὶς γυναῖκα! Καὶ ὅμως, ἦτανε μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔπρεπε νὰ τοῦ κατέχῃ ὁλόκληρη τὴ σκέψι, νὰ τοῦ γεμίζῃ ὁλόκληρη τὴν ψυχή, νὰ τοῦ φέρνῃ τὸ γέλιο στὸ στόμα μαζὶ μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια. Καὶ αὐτῆς τῆς γυναίκας ἡ ἀνάμνησις ἦταν νωπή, ἡ γεῦσις τῶν φιλιῶν της δὲν εἶχε χαθῆ ἀκόμα ἀπὸ τὰ χείλια του, ἡ γραβάτα του, ποὺ τὴν εἶχε στρίψει πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἕνα της ἀγκάλιασμα, δὲν εἶχε ἀκόμα τακτοποιηθῆ, ὁ ἦχος τῆς φωνῆς της δὲν εἶχε σβύσει καλὰ - καλὰ ἀπὸ τ' αὐτιά του. Μὰ ναί, δὲν ἦταν μισὴ ὥρα ποὺ εἶχαν γυρίσει. Τὸ ἀπόγεμά τους εἶχε περάσει ὅπως τόσα ἄλλα.

Καὶ ὅμως, ἦταν τόσο διαφορετικὸ ἀπ' ὅλα... Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποὺ βρισκότανε μόνος του, ξαπλωμένος ἀναπαυτικὰ στὸ μαλακὸ ντιβάνι, μὲ τὸν κόσμο ὁλόκληρον ἁπλωμένο δίπλα του, κάτω ἀπὸ τὸ κουμπὶ τοῦ ραδιοφώνου, ἔνοιωθε μιὰν ἀπέραντη ἡδονή, κάτι σὰν ἀπολύτρωσι νὰ τὸν γεμίζῃ εὐτυχία καὶ νὰ τοῦ μουδιάζῃ τὶς κλειδώσεις. Ναί ,ἦταν εὐτυχισμένος, ἦταν χαρούμενος, ἔνοιωθε μέσα στὶς φλέβες του τὸ αἷμα νὰ κυλᾷ ἤρεμο καὶ ζεστό. Καὶ ὅλα αὐτὰ δὲν ἀποτελοῦσαν τὸν ἀντίκτυπο τῆς ἀπογευματινῆς εὐτυχίας. Δὲν αἰσθανότανε χαρὰ γιατὶ εἶχε ζήσει ἕνα ἐξαίσιο ἀπόγεμα. Ἔνοιωθε χαρὰ γιατὶ τὸ ἀπόγεμα αὐτὸ εἶχε ἐπὶ τέλους περάσει. Πόσο βαρειὰ περνᾶν οἱ ὧρες ὅταν παρακολουθῇ κανεὶς κρυφὰ τὸν λεπτοδείκτη νὰ περπατάῃ ἀργὰ καὶ νὰ σημειώνῃ τὰ λεφτὰ σὰν ὧρες καὶ τὶς ὧρες σὰν αἰῶνες. Καὶ πόσο ὡραῖα ἔρχεται ἡ ὥρα τοῦ χωρισμοῦ, ὅταν τελειώνῃ πιὰ ὅλο ἐκεῖνο τὸ μαρτύριο τοῦ ἄσκοπου περιπάτου ἀνάμεσα στ' ἀρώματα τῶν κήπων ποὺ δὲ λένε τίποτα, κάτω ἀπὸ τὶς μαβιὲς ἀναλαμπὲς τῆς δύσης ποὺ σβύνουν μακρυὰ στὸν ὁρίζοντα χωρὶς νὰ φέρνουν καμμιὰν αἰσθηματικὴ ἔξαρσι, μέσα στοὺς μακρυσμένους ἤχους, ποὺ ὅσο κι ἂν ἀγωνίζονται, δὲν καταφέρνουν νὰ γεμίσουν μὲ ἐρωτικὴ μελαγχολία τὸ κενὸ τῆς ψυχῆς.

⁂

Ἐγύρισε πίσω τὸν δείκτη τοῦ ραδιοφώνου καὶ ἀπὸ τὸ Μπρεσλάου ἐπήδησε στὸ Κάτοβιτς, ἀπὸ ὅπου ξεχύθηκαν οἱ καταρράχτες μιᾶς Πολωνέζας τοῦ Σοπέν. Ἐπετάχθηκε πίσω, ἐδῶ καὶ ἕξη χρόνια ἀναμνήσεών του καὶ ἀπὸ σήμερα πετάχτηκε πίσω, ἐδῶ καὶ ἕξη χρόνια. Καὶ ξεχύθηκαν, μαζὶ μὲ τὶς νότες τοῦ πιανίστα ἀπὸ τὸν μακρυνὸ σταθμό, οἱ ὡραῖες στιγμὲς τοῦ περασμένου καιροῦ, μὲ τὴν ἀσύγκριτη μαγεία τους, ἀξέχαστες καὶ πεθαμένες γιὰ πάντα — καὶ ἴσως, περισσότερο ἀξέχαστες, γιατὶ ἦτανε πεθαμένες γιὰ πάντα. Καὶ θυμήθηκε λόγια, στιγμές, ραντεβοῦ, κλάματα, γέλια παιχνίδια.

— Ἄκουσε, Γιολάντα. Ἀπόψε δὲν θὰ πᾷς στὸ χορὸ μὲ τοὺς Ζερλένιηδες.

— Μὰ γιατί; Γιατί;

— Δὲν θέλω νὰ μὲ ρωτᾷς... Δὲν θὰ πᾷς, γιατὶ δὲν θέλω.

— Μὰ αὐτὸ πιὰ δὲν εἶνε ἀγάπη... Εἶνε μαρτύριο!

— Εἶνε μαρτύριο γιατὶ δὲν θέλω νὰ κορτάρῃς μὲ ἐκεῖνον τὸν ἀρωματισμένο βλάκα, ποὺ θὰ βρίσκεται δίπλα σου ὁλόκληρη νύχτα;

— Ποιόν; Μὲ τὸ Μάκη; (Καὶ ἡ φωνή της ξεσποῦσε μαζὶ μὲ ἕνα κρυστάλλινο γέλιο). Ἔ, χωρὶς ἄλλο, δὲν εἶσαι καλά. Μπορεῖ ποτὲ μιὰ σοβαρὴ γυναῖκα νὰ δώσῃ σημασία στὸν Μάκη;

— Δὲν ξέρω ἂν μιὰ σοβαρὴ γυναῖκα μπορῇ γιὰ δὲν μπορῇ νὰ δώσῃ σημασία στὸν Μάκη. Ξέρω μόνον πὼς ἂν πᾷς ἀπόψε μ' αὐτὴ τὴ σαχλοπαρέα, θὰ μὲ δυσαρεστήσῃς ἐξαιρετικά.

— Ἔννοια σου... ἔννοια σου. Ἀφοῦ δὲν θές ,δὲν θὰ πάω.

Καὶ πήγαινε. Κι' ἐκεῖνος ποnοῦσε...

Ἤ, ἄλλη φορά, ἔφθαναν τὰ γράμματά της γιὰ νὰ τὸν γεμίσουνε χαρά, γιὰ νὰ τοῦ φέρουν δάκρυα στὰ μάτια. Καὶ ἦτανε ἡ ἀγάπη της τόσο φανερὴ ξεχείλιζε τόσο μέσα ἀπὸ τὶς γραμμὲς ποὺ, τοῦ ἐρχότανε νὰ βγῇ στὸ δρόμο καὶ νὰ φωνάξῃ στὸν κόσμο τὴν εὐτυχία του:

«Νοιώθω, σὰν μ' ἀγκαλιάζῃς, νὰ γίνωμαι μικρούλα, καὶ νοιώθω τὴν ἀγκαλιά σου τόσο μεγάλη καὶ τὴν ἐπαφή της τόσο ζεστή. Καὶ μαζεύομαι ὅσο μπορῶ περισσότερο, σὰν νὰ θέλω νὰ χαθῶ ὁλότελα, καὶ θέλω νὰ μὲ σφίξῃς ἀκόμα, νὰ μὲ λυώσῃ τὸ ἐρωτιάρικό σου σφίξιμο...»

Ἤ, ἐρχόταν ἡ στιγμὴ τῶν μεγάλων ἀποφάσεων:

— Ξέρεις.. Βλέπω... Δὲν μπορεῖ νᾆμαστε εὐτυχισμένοι ποτὲ μαζί.

— Αὐτὸ βλέπω καὶ ἐγώ, δυστυχῶς..

— Ἂς χωρίσωμε λοιπόν!

— Θἆναι γιὰ μᾶς ἀπολύτρωσις ὁ χωρισμός...

— Καὶ δὲν θὰ σὲ ξαναδῶ ποτέ...

— Ποτέ...

— Ἀντίο...

— Ἀντίο γιὰ πάντα...

Καὶ χωρίζανε μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια, ποὺ μάταια προσπαθοῦσαν νὰ τὰ κρύψουν. Καὶ τὸ «ποτὲ» διαρκοῦσε μιὰν αἰωνιότητα: Ὥσπου ν' ἀπομακρυνθοῦνε καμμιὰ εἰκοσαριὰ βήματα ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον! Ὕστερα, ἐγύριζαν ἀπότομα, λὲς καὶ τοὺς ἔσπρωχνε ἡ ἴδια ἀκατανίκητη δύναμις καὶ ἔπεφταν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου γιὰ νὰ κλάψουνε τρέμοντας μὲ τὴν ἰδέα μόνο πὼς αὐτὸ τὸ «ἀντίο γιὰ πάντα» μποροῦσε νἄτανε καὶ πραγματικότης, ἐνῷ τώρα δὲν ἦτανε παρὰ τρεῖς ἀνόητες καὶ ψεύτικες λέξεις χωρὶς σημασία.

Πῶς περάσανε τὰ χρόνια — λὲς καὶ κάποια ἀόρατη μισητὴ δύναμις κυνηγοῦσε τὸν καιρὸ ποὖφευγε μπροστά τους σὰν ἕνας ἀκαταπόνητος καὶ ἀντιπαθητικὸς πρωταθλητὴς τοῦ δρόμου. Κυττοῦσαν τὸ ρολόϊ καὶ ἐκεῖ ποὺ ἔδειχνε ἕξη, ἔδειχνε ἀπότομα ἐννηά, ἐκεῖ ποὺ ὁ ἥλιος μεσουρανοῦσε, ξεφύτρωνε ἀπρόσκλητο τὸ φεγγάρι χαμογελῶντας εἰρωνικά, καὶ ἔφτανε ἡ ὥρα τοῦ χωρισμοῦ, χωρὶς νὰ προφτάσουν νὰ ποῦν τίποτε... Καὶ ὅμως, τὰ ὅσα εἴχανε πῆ, θὰ μποροῦσε κανεὶς ,ἂν τὰ μάζευε, νὰ γέμιζε τρεῖς χοντροὺς τόμους σὲ μεγάλο σχῆμα. Καὶ τότε ἀλλάζανε βιαστικὰ τὰ τελευταῖα τους φιλιὰ — ἀλήθεια, ἂν μποροῦσε κανεὶς νὰ μετρήσῃ τὰ φιλιὰ ποὺ εἶχαν δώσει ὅλο τὸ ἀπόγεμα, θάφτανε σὲ ἀριθμούς, ποὺ μεταχειρίζονται μόνον οἱ ἀστρονόμοι γιὰ νὰ ὑπολογίσουν τὴν ἀπόστασι ποὺ ἑνὸς πλανήτη ἀπὸ τὸν ἄλλον... Καὶ ὕστερα ἐρχόταν ὁ χωρισμός, ὁ τραγικὸς χωρισμὸς μιᾶς ὁλόκληρης νύχτας. Μιᾶς νύχτας ποὺ περνοῦσε γεμάτη ὄνειρα, μιᾶς νύχτας ποὺ πάλι τὴν περνούσανε μαζί, ἀγκαλιασμένοι, τρελλοὶ ἀπὸ ἔρωτα, μὲ τὰ χείλια ἑνωμένα, μαζὶ πάντα καὶ στὴ φαντασία, ὅπως καὶ στὴ ζωή...

...Καὶ πέρασαν τὰ χρόνια Κάποια μέρα, ἦρθε ὁ χωρισμός, ὁ μεγάλος χωρισμός, ποὺ δὲν τὸν εἶχαν ἀποφασίσει μόνοι τους καὶ γι' αὐτὸ δὲν μπορούσανε νὰ τὸν ἀποφύγουν. Ἔφυγε ἐκείνη καὶ ἐκεῖνος ἔμεινε σὰν τρελλός, ψάχνοντας μέσα στοὺς δρόμους, νὰ ἰδῇ τὴ σκιά της κάτω ἀπὸ τὸ φεγγάρι, γυρεύοντας ν' ἀνακαλύψῃ τὸ ἄρωμα τοῦ κορμιοῦ της μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα, τὶς λάμψεις τῶν ματιῶν της μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Καὶ δὲν ἔμεινε γιὰ νὰ τοὺς ἑνώνῃ παρὰ ὁ ἀπελπισμένος τους ἔρωτας, ποὺ μὲ τὰ ἐρτζιανὰ τῆς νοσταλγίας, ἐφρόντιζε νὰ μεταβιβάζῃ στὸν ἕναν τοὺς λυγμοὺς τοῦ ἄλλου... Ὕστερα, ὁ πόνος ἔγινε συνήθεια. Ἡ πληγή, χωρὶς νὰ ἐπουλωθῇ βαθειά, ἐπουλώθηκε ἀπέξω. Καὶ ἡ καρδιά τους βαρέθηκε νὰ σπαρταράῃ ἀνώφελα. Ὁ καιρὸς τοῦ χωρισμοῦ διάβηκε. Μιὰ μέρα, βρέθηκε ὁ ἕνας μπροστὰ στὸν ἄλλον. Ἀπὸ τί στερεὰ συστατικὰ πρέπει νὰ ἀποτελῆται ἡ καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου γιὰ νὰ μὴ σπάζῃ καὶ ὅταν τὴν συγκλονίζῃ ἕνας παλμὸς τέτοιος ποὺ νομίζει κανεὶς ὅτι τὸ ἀνυπόφορο αὐτὸ ὄργανο τῆς κυκυκλοφορίας τοῦ αἵματος καὶ τοῦ ἔρωτα, θὰ βγῇ ἀπὸ τὸ στῆθος ἔξω στὸν κόσμο γιὰ νὰ διαλαλήσῃ τὴ συγκίνησί του!

Τοῦ φάνηκε χίλιες φορὲς πιὸ ὄμορφη καὶ εἶδε στὰ μάτια της καθαρὰ τὴν εἰκόνα του, ἀνεξίτηλα χαραγμένη. Καὶ αὐθόρμητα, χωρὶς νὰ τὸ ζητήσῃ κανεὶς ἀπὸ τοὺς δυό τους, πῆραν τὰ ἴδια μονοπάτια, ξαναψιθύρισαν τὰ ἴδια λόγια καὶ ἀγανάκτησαν πάλι μαζί, ὅταν εἶδαν ξφνικὰ τὸ πήδημα τοῦ λεπτοδείκτη τρεῖς ὧρες μπροστά. Καὶ ἄρχισε ξανὰ ἡ ζωή τους.

⁂

Καὶ ξαφνικά, ἦρθε τὸ σημερινὸ ἀπόγευμα. Συναντηθήκανε στὶς πέντε. Εἴχανε μπροστά τους τέσσερις ὧρες — μιὰ στιγμὴ γι' ἄλλοτε, ἕναν αἰῶνα γιὰ τώρα. Ἕνα κλειστὸ αὐτοκίνητο τοὺς ἐγύρισε μέσα ἀπὸ δρόμους μὲ σμιγμένα ἐπάνω τους τὰ πεῦκα σὲ καταπράσινους θόλους, μέσα ἀπὸ χωράφια ἀπέραντα, κάτω ἀπὸ ἕναν οὐρανὸ ἀσυννέφιαστο, καταγάλανο, χαρούμενο. Καὶ ἦταν ἡ Γιολάντα τόσο ὄμορφη καὶ τῆς πήγαινε τόσο περίφημα αὐτὸ τὸ ἄσπρο καπελλάκι καὶ αὐτὸ τὸ ἁπλὸ χαριτωμένο φορεματάκι ἀπὸ μπλὲ σκούρα ζωρζέττα. Ἤτανε τόσο κόκκινα τὰ χείλη της καὶ τόσο λαμπερὰ τὰ μάτια της! Καὶ ὅμως, ὁ λεπτοδείκτης δὲν προχωροῦσε καθόλου! Μόλις πεντέμιση ἡ ὥρα... Καὶ εἶχαν κάνει τόσα χιλιόμετρα εἶχαν πῆ ὅ,τι μπορούσανε νὰ ποῦν, εἶχαν ἀλλάξει τόσα πολλὰ... ἀμέτρητα φιλιά. Καὶ ὅμως, οὔτε τὰ ὅσα εἶχαν πῆ θὰ μπορούσανε νὰ ἀποτελέσουν τρεῖς χοντροὺς τόμους σὲ μεγάλο σχῆμα, οὔτε γιὰ νὰ μετρηθοῦνε τὰ φιλιά τους χρειαζότανε νὰ μεταχειρισθῇ κανένας ἀριθμοὺς ποὺ χρησιμοποιοῦνε μονάχα οἱ ἀστρονόμοι ὅταν θέλουνε νὰ μετρήσουνε τὴν ἀπόστασι ποὺ χωρίζει δυὸ πλανῆτες. Κατέβηκαν ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο γιὰ νὰ ξαποστάσουνε λίγο τὰ πόδια τους. Γρήγορα ὅμως κουρασθήκανε φοβερά. Μὰ καὶ τὴν ὥρα ποὺ ἔτρεχε τὸ αὐτοκίνητο, δὲν αἰσθανόντουσαν καλύτερα τὸν ἑαυτόν τους. Τέσσερις φορὲς κρυφοκύτταξε ἐκεῖνος τὸ ρολόϊ του καὶ εἶδε τοὺς δείκτες του ἐκνευριστικὰ καρφωμένους καὶ τὶς τέσσερις φορὲς στὴν ἴδια μεριά. Ἕξη παρὰ τέταρτο! Φαίνεται πὼς τὸ ἴδιο στενοχωροῦσε καὶ ἐκείνην, γιατί, κυττῶντας τὸ ρολογάκι της, ἐδάγκωσε τὰ χείλια της τόσο δυνατά, ποὺ κοκκίνισαν ἀκόμα περισσότερο. Τότε ἄρχισε νὰ βαραίνῃ ἐπάνω ἀπὸ τὰ δυό τους ἑνωμένα κεφάλια ἡ πλῆξις καὶ ἡ ἀνία. Τὰ χείλια σωπαίνανε. Δὲν εἶχαν τίποτα νὰ ποῦν, δὲν εἶχαν οὔτε φιλιὰ νὰ δώσουν.

Τὰ χέρια παίζανε νευριασμένα κάτι ἀσήμαντα πράγματα. Καὶ τὸ μαρτύριο ἐβάσταξε πολὺ — θὰ ὡρκιζόντουσαν καὶ οἱ δυὸ πὼς ἐβάσταξε ὧρες! Μὲ μιὰ κρυφὴ λαχτάρα, ἔρριξε ἐκεῖνος μιὰ φοβισμένη ματιὰ στὸ ρολόϊ του, σχεδὸν βέβαιος πὼς θὰ ἰδῇ τὸν δείχτη προχωρημένον τοὐλάχιστον μιὰ ὥρα. Ἀλλοίμονο, μόνο πέντε λεπτά: ἕξη παρὰ δέκα!

Καὶ ἔτσι, μαρτυρικά, σὰν ἀβάσταχτο βάρος, σὰν ἀπερίγραπτο βάσανο, ἐπέρασε τὸ ἀπόγεμα. Σὰν ἔφτασε ἡ ὥρα ἑπτά, ἐκείνης ἡ φωνὴ ἦρθε νὰ τοῦ δώσῃ τὴν πιὸ μεγάλη, τὴν πιὸ ἀναπάντεχην ἀνακούφισι:

— Τί λές; Γυρίζομε;

Τὴν ἐφίλησε μὲ τόση λαχτάρα καὶ μὲ τόση εὐγνωμοσύνη, ποὺ ντράπηκε γιὰ ἀπὸ φέρσιμό του. Μὰ καὶ κείνη φαινόταν τόσο χαρούμενη, ἐνῷ ἐγύριζαν ὁλοταχῶς στὴν Ἀθήνα, μέσα στὶς πρῶτες σκιὲς τοῦ βραδυοῦ καὶ μέσα στὶς πρῶτες ὠχρὲς λάμψεις μιᾶς καινούργιας σελήνης, ποὺ κανένας τους δὲν τὴν ἐπρόσεχε. Φθάσανε στὴν Ἀθήνα ἑπτάμιση. Ἐκείνη τοὔδωσε τὸ χέρι:

— Ποῦ πᾷς; τὴ ρώτησε.

— Φεύγω...

— Μὰ δὲν ἦτανε νὰ μείνωμε μαζὶ ὥς τὶς ἐννηά;

— Ναί, μὰ εἶχα, ξέρεις, ξεχάσει πὼς ἔπρεπε νὰ περάσω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Ἑλένης καὶ νὰ τῆς ζητήσω ἕνα σχέδιο γιὰ τὸ καινούργιο μου φόρεμα.

— Τότε, καλὰ.. Θὰ τελειώσω καὶ ἐγὼ μιὰν ἀγωγή, ποὺ τὴν ἔχω ἀρχινισμένη ἀπὸ προχθές.

— Καληνύχτα, λοιπόν.

— Καληνύχτα...

Χωριστήκανε χωρὶς νὰ τολμήσουν, ὄχι πιὰ νὰ δώσουνε ραντεβοῦ καινούργιο, ἀλλὰ καὶ νὰ ποῦν ἕνα τυπικὸ «ὠρβουάρ».

Ψέμματα: Οὔτε ἐκείνη εἶχε νὰ ζητήσῃ τὸ σχέδιο ἀπὸ τὴ φιλενάδα της γιὰ τὸ καινούργιο της φόρεμα, οὔτε ἐκεῖνος εἶχε νὰ τελειώσῃ καμμιὰν ἀγωγή. Θέλανε μόνο νὰ χωριστοῦνε, ν' ἀπολυτρωθοῦνε, νὰ ἀναπνεύσουν.

⁂

Καὶ τώρα, ἐκεῖνος καθόταν ἄσκοπα μπροστὰ στὸ ραδιόφωνο καὶ προσπαθούσανε νὰ ξυπνήσουν τὴν ἠχὼ τῆς ψυχῆς του οἱ καταρράχτες τῆς Πολωνέζας τοῦ Σοπὲν ἀπὸ τὸ Κάτοβιτς. Προσπαθοῦσε νὰ μελαγχολήσῃ, νὰ παραδοθῇ ἀνυπεράσπιστος στὴ γλυκειὰ ἐκείνη νάρκη τῆς ψυχῆς, ποὺ λέγεται νοσταλγία, νὰ ἀναπολήσῃ τὶς ὧρες ποὺ πέρασαν, καὶ νὰ ἀναλογισθῇ μὲ λαχτάρα αὐτὲς ποὺ θάφθαναν, αὔριο, μεθαύριο, ὕστερα ἀπὸ καιρό. Μὰ ἄδικα ἔχανε τὸν κόπο του ὁ πιανίστας ἀπὸ τὴν Πολωνία. Ἂς ἦτανε ὅσο ἤθελε ἐπιταχτικὸς ὁ ἔρωτας καὶ χυμένος μὲ σπατάλη παντοῦ. Αὐτὸς δὲν εἶχε νὰ θυμηθῇ καὶ νὰ νοσταλγήσῃ τίποτα... τίποτα..

Χαμήλωσε τὸ ραδιόφωνο, ἔσβυσε τὸ φῶς μαζὶ μὲ τὸ τσιγάρο του καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, κουρασμένος ἀπὸ ὅλη τὴν ἀπογευματινὴ προσπάθεια ποὺ τοῦ εἶχε ξεβιδώσει ὅλα τὰ νεῦρα, ἔγειρε στὸ ντιβάνι καὶ ἀποκοιμήθηκε. Καὶ ὁ ὕπνος του ἦταν ἤρεμος, βαθύς, ὅμοιος μὲ θάνατο, χωρὶς τὸ φόβο ἢ τὴν ἐλπίδα νὰ τὸν ταράξῃ κανένα ἐρωτικὸ ὄνειρο...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΡΥΛΟΙ ΚΑΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΚΕΧΡΙΜΠΑΡΕΝΙΑ ΚΑΡΔΙΑ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, ἦταν ἕνας βασιλῆς καὶ εἶχε κρεμασμένα στὸ στῆθος του τρία φυλαχτά: ἕνα χρυσαφένιο νόμισμα, ἕνα διαμαντένιο ἄστρο καὶ μιὰ κεχριμπαρένια καρδιά.

Ὁ βασιλῆς τὰ κύτταζε συχνὰ καὶ ἀναρωτιόταν ποιὸ τάχα ἀπ' τὰ τρία θὰ τὸν ἔκανε εὐτυχισμένο.

Τὸ νόμισμα τοῦ ἔφερε πλούτη. Γι' αὐτὸν ἐδούλευαν οἱ ἐργάτες καὶ γι' αὐτὸν περνοῦσαν τὶς θάλασσες οἱ ναυτικοί.

Τὰ ἄστρα τοῦ ἔφεραν δόξα. Οἱ ποιηταὶ τοῦ ἀφιέρωσαν τραγούδια καὶ οἱ εὐγενεῖς ἐγέμισαν τὸ παλάτι του. Καὶ τέλος ἡ κεχριμπαρένια καρδιὰ τοῦ ἔφερε τὴν ἀγάπη μιᾶς φτωχῆς καπέλλας. Δόξα καὶ πλούτη τότε τὸν ἄφησαν, ὄχι ὅμως καὶ ἡ εὐτυχία.

ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗ

Ἐπῆραν ἀέρα τὰ μυαλὰ τοῦ Παναγιωτάκη. Μοιραία συνέπεια τοῦ χρήματος. Μόλις ἔλθῃ τὸ ἀφιλότιμο παίζει κατὰ κανόνα ρόλον ὄχι ἀγαθοποιόν. Ἐδούλευε τὸ μαγείρικο. Ὁλόκληρος ὁ ἄρρην πληθυσμὸς τοῦ Βούθουλα τὸ εἶχε μεταβάλει εἰς εἶδος ἐντευκτηρίου·

— Μιὰ φασολάκια.

— Ἀμέσως.

— Καὶ ἀπ' ἐδῶ, κὺρ Παναγιώτη.

— Τί ἐπιθυμεῖτε;

— Μία ντομάτες γεμιστές.

— Ἀμέσως.

— Καὶ μία ἰμάμ·

Τὰ πιᾶτα ἐπηγαινοέρχονταν καὶ ἐγέμιζε χρῆμα ὁ Παναγιωτάκης. Ὅσο δὲ ἐφούσκωναν οἱ τσέπες του, τόσον ἐφούσκωναν καὶ τὰ μυαλά του. Ἀσχέτως τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ μαντὰμ Σουσοῦ ἔβλεπε πολὺ ἀφ' ὑψηλοῦ τὸ νέον κατάστημα τοῦ Παναγιωτάκη, ὁ εὐτυχὴς σύζυγος τῆς ὑψηλῆς πυργοδεσποίνης ἐθεωροῦσε τὴν ἐποχὴν ὡς τὸν χρυσοῦν αἰῶνα τῆς ζωῆς του.

— Χρῆμα, Σουσοῦ μου!

— Ἀστεῖο πρᾶγμα. Ἀπὸ ἔμπορος θαλασσίων εἰδῶν τοῦ Κολωνακίου (γράφε ψαρᾶς), νὰ καταντήσῃς ἑστιάτωρ τοῦ Μπύθουλα. Καὶ ἐκείνη ἡ πελατεία σου! Ποῦ οἱ ἀριστοκράτες τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς. Λαϊκοὶ τύποι καὶ τσοκαρίες.

— Τὰ ἴδια λεφτὰ πλερώνουν·

— Ἀστεῖο πρᾶγμα. Ἄλλα εἶνε τὰ λεπτὰ τοῦ καλοῦ κόσμου. Ἀποπνέουν ἀριστοκρατία, Παναγῆ. Καὶ ὅσο ἐνθυμοῦμαι ἐκεῖνα τὰ ἀρωματικὰ χιλιόδραχμα!

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Παναγιωτάκης ποὺ τὰ εἰσέπραττε δὲν ἔβρισκε καμμιὰν διαφορὰν μεταξὺ τῶν χιλιοδράχμων τῆς ἀριστοκρατίας καὶ τῶν χιλιοδράχμων τῶν τσοκαριῶν. Ἀντιθέτως ἐπειδὴ τὰ χιλιόδραχμα τῶν τελευταίων ἦσαν ἀφθονώτερα, τὰ εὕρισκε καὶ συμπαθέστερα. Τὸ χρῆμα, βλέπετε, εἶνε μιὰ ὑπόθεσις εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἐφαρμόζεται τὸ τῶν προγόνων μας «οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ».

— Σούζη!

Ἀνεπήδησε ἡ Σουσοῦ:

— Σούζη;

— Ναί ,ζαργάνα μου. Ἔτσι δὲν σ' ἔλεγε ὁ ἀριστοκράτης ὁ σύζυγός σου; Ἔ, τώρα ποὺ ἔχω καὶ ἐγὼ λιγάκι ἀριστοκρατία, θὰ σὲ λέω ἔτσι.

— Ποτέ!

— Ἄκουσε, Σούζη μου.

— Νὰ ἤξερες πόσον κρύα τὸ λές, πτωχὲ ἄνθρωπε, δὲν θὰ τὸ ἐξεστόμιζες πλέον. Χρήματα ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃς σήμερις, ἀλλὰ τὸν ἀέρα τῆς ἀριστοκρατίας δὲν ἠμπορεῖς νὰ τὸν ἀποκτήσῃς. Αὐτὰ εἶνε πράγματα ἐκ γενεθῆς καὶ παράτα τα καθόσον ἐξευτελίζονται εἰς τὰ χείλη σου καὶ εἶνε κρῖμας!

— Σουσοῦ.

— Ἔτσι, μάλιστα.

— Λοιπόν, ἄκου, Σουσοῦ μου. Ξέρεις πολὺ καλὰ πὼς τὸν ἔχω τὸν ἀσίκη σήμερα. Τὸ λοιπὸν θέλω, ὄχι γιὰ τίποτις ἄλλο, παρὰ γιὰ νὰ μποῦμε στὸ μάτι μερικῶν νευρικῶν νὰ κάνωμε ἕνα γλέντι.

— Εἰς τὸ μάτι τῶν τσοκαριῶν;

— Ναί, ντέ.

— Ἀστεῖο πρᾶγμα ποὺ δὲν ἀξίζει ὁ κόπος. Ποιὸς λαμβάνει ὑπ' ὄψι του τώρα τοὺς λαϊκοὺς τύπους μὲ τοὺς ὁποίους ἀναμιγνύεσαι, πτωχέ μου Παναγιωτάκη; Εἶνε μύρμηγκες αὐτοὶ καὶ τὸ νὰ δίνῃς σημασία σὲ ὑποτιμᾷ.

Ὁ Παναγιωτάκης ὅμως εἶχε καὶ αὐτὸς τὰ δικά του τὰ μεράκια. Ὁ κόσμος τῆς Σουσοῦς δὲν τὸν ἐνδιέφερε ἀπολύτως· Αὐτὸς εἶχε τοὺς δικούς του κύκλους, τὸν κὺρ Δημητράκη, τὸν κὺρ Ἀντωνάκη, τὴν κυρὰ Πανωραίαν τὴν Ψηλομύταν, τὴν κυρὰ Μαρίκαν τὴν ἐπιλεγομένην φαρμακόγλωσσαν, τὸν κουρέα τὸν Ζὼρζ καὶ τὴν σύζυγόν του Κατινίτσαν καὶ ὁλόκληρη τὴν σειρὰ τῶν ἐνοίκων τοῦ «πτωχοκομείου» τοῦ Βούθουλα. Ὅλους ἐκείνους, δηλαδή, ποὺ ἡ μαντὰμ Σουσοῦ οὐδὲ καὶ ἑνὸς βλέμματος ἀξιοῦσε:

— Ποιοὺς θὰ καλέσῃς;

—Ξέρεις, τώρα.

— Ματαιότης!

— Ἐσὺ τὸ λὲς αὐτό, ζαργάνα μου, ποὺ ψοφᾷς γιὰ ἐπίδειξι;

— Ἐπίδειξις ἁρμόζει ἐκεῖ ποὺ πρέπει. Αὐτὸ μοῦμεινε τώρα, νὰ ἐπιδειχθῶ καὶ εἰς τὶς τσοκαρίες· Πρὸς τί; Νὰ στρώσω τὰ τραπέζια καὶ νὰ σελβίρω λαϊκοὺς ἀνθρώπους; Ποσῶς· Καὶ προτιμῶ νὰ φύγω ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ἦταν ὅμως τόση ἡ ἐπιμονή, τόσος ὁ καϋμὸς τοῦ Παναγιωτάκη, τόσο τὸ μεράκι του νὰ κάνῃ αὐτὸ τὸ γλέντι τῆς ἐπιδείξεως, ὥστε ἡ Σουσοῦ ποὺ κατὰ βάθος ἔνοιωθε τὸν καϋμό του, ὑπεχώρησε:

— Ἄκουσε ὅμως. Ὄχι νὰ ἀναμιχθῇς μὲ τὶς τσοκαρίες, εἶδε ὁ σκύλος τὴν γενηά του καὶ ἀναγάλλιασε ἡ καρδιά του· Εἶσαι πλούσιος οἰκοδεσπότης καὶ νὰ κρατήσῃς τὴ θέσι σου. Καὶ ἐνθυμεῖσαι μιὰ φορὰ ποὺ σὲ ἔστειλα νὰ μὲ ἀντιπροσωπεύσῃς εἰς τὸν γάμον τοῦ Πτωχοκομείου καὶ ἐσηκώθηκες καὶ ἐχόρεψες χασάπικα, ζεμπέκικα καὶ ἄλλες παρόμοιες ἀηδίες! Ὅλο τὸ πᾶν εἰς ἕνα πλούσιο οἰκοδεσπότη εἶνε ἡ πόζα. Μὲ ἀντιλαμβάνεσαι; Θὰ κάθεσαι εἰς μίαν γωνιὰ καὶ θὰ παρακολουθῇς τὴν διασκέδασι ἀξιοπρεπῶς. Διότι πρέπει νὰ σκέπτεσαι ὅτι ἐσὺ πλέρωσες καὶ τρῶνε οἱ ἄλλοι. Ἑπομένως ἔχεις τὴ θέσι σου!

— Καὶ βέβαια, Σουσοῦ μου. Πᾶνε ἐκεῖνα ποὺ ἤξερες. Ἐμένα μοῦ παραμπήκανε στὸ μάτι κάνα χρόνο τώρα ποὺ δὲν εἶχα δουλειές· Καὶ μόλις βρέθηκα ἀπένταρος, οὔτε φίλοι, οὔτε τίποτε. Καὶ τοὺς κατάλαβα τοὺς ἀνθρώπους. Τὸ λοιπόν, τώρα θὰ τοὺς τὰ πλερώσω ξυνὰ καὶ θὰ τοὺς κάνω νὰ ντρέπωνται ποὺ μὲ βλέπουν. Θὰ ξεπεράσω καὶ τὴ δική σου πόζα, Σουσοῦ μου· Καλὰ τοὺς κάνεις τοὺς ἀνθρώπους. Δὲν εἶνε τίποτε ἀπὸ δαύτους. Καὶ ἅμα τοὺς γνωρίσῃς καλὰ τοὺς συχαίνεσαι, νὰ μὰ τὴν Παναγία!

Αὐτὴ ἡ περίεργος ἐξέλιξις τοῦ Παναγιωτάκη τῆς ἄρεσε τῆς Σουσοῦς. Ἐφ' ᾧ καὶ ἄφηνε τὸν Παναγιωτάκη νὰ κάνῃ τὰ ψώνια του. Καὶ τί δὲν ἐψώνισε αὐτὸς ὁ ἰδιότυπος νεόπλουτος τοῦ Βούθουλα· Κρέας θαυμάσιο. Ψάρια ἐκλεκτά. Πατάτες καὶ μελτζάνες καὶ ντομάτες — ὅ,τι ἠμποροῦσε νὰ θαμβώσῃ καὶ νὰ γοητεύσῃ τὸν ἀνέκαθεν πειναλέον Βούθουλαν. Ἀφοῦ ὁ φούρναρης εἰς τὸν ὁποῖον ἐπῆγαν τὰ φαγητὰ ἔμεινε ἔκθαμβος μπροστὰ στὴν ποσότητα, στὸν πλοῦτον καὶ τὴν ποικιλίαν. Ἐπίσης ὁ Παναγιωτάκης ἐπρομηθεύθη ἄφθονο κρασί, ὥστε τὸ βράδυ ποὺ κατέπλευσαν οἱ καλεσμένοι, ἡ τράπεζα ἦταν πλημμυρισμένη ἀπὸ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα, ὅπως καὶ εἰς τὴν παλαιὰν ἐποχὴν τῆς εἰρήνης.

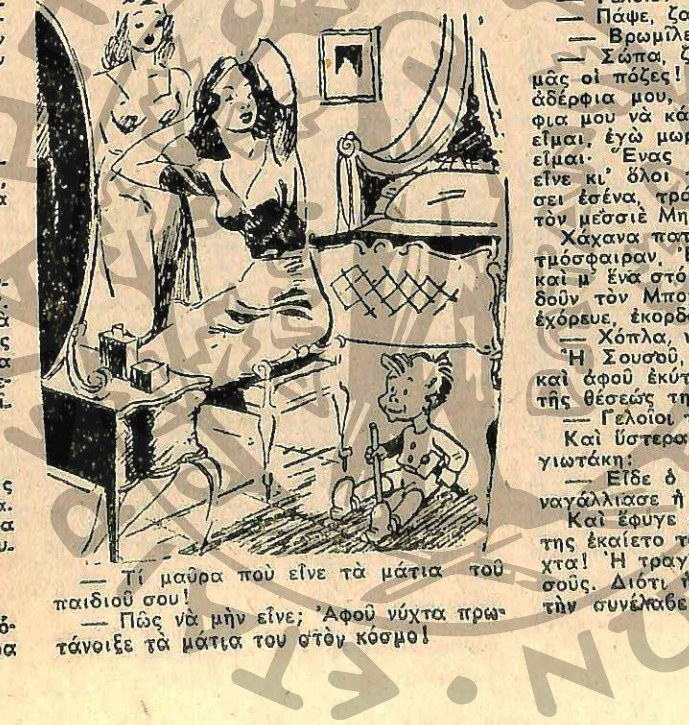

— Τί μαῦρα ποὺ εἶνε τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ σου!

— Πῶς νὰ μὴν εἶνε; Ἀφοῦ νύχτα πρωτάνοιξε τὰ μάτια του στὸν κόσμο!

Ἡ Σουσοῦ, ἀφοῦ ἔστρωσε νωρὶς τὸ τραπέζι, ἔλαβε τὴν θέσιν της ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ τραπεζιοῦ, σιωπηλή, ποζάτη, ἐπιβλητική. Καὶ ὅσο ἔβλεπε τοὺς καλεσμένους νὰ γουρλώνουν τὰ μάτια μπροστὰ σὲ ὅ,τι ἔβλεπαν ἐπὶ τραπέζης, διέστελλε τὰ χείλη σὲ ἀδιόρατον μειδίαμα καὶ ἐψιθύριζε:

— Πτωχοὶ ἄνθρωποι!

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Παναγιωτάκην, πανευτυχὴς αὐτός, εἶχε καταλάβει τὴν ἀπέναντι ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ καὶ ἀπηύθυνε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μερικὲς ἐνθαρρυντικὲς λέξεις στοὺς ἐμβρόντητους καλεσμένους:

— Τρῶτε, βρὲ μπαγάσηδες! Μὴ φοβόσαστε. Ἐγὼ πλερώνω. Γιὰ νὰ ξέρετε ὅτι τὸ σπίτι τοῦ Παναγιωτάκη εἶνε παράδεισος. Τρῶτε πειναλέοι!

Τὴν Σουσοῦ τὴν ἤξεραν οἱ Βουθουλιῶτες. Τὸν Παναγιωτάκην ὅμως δὲν ἠμποροῦσαν νὰ χωνέψουν μὲ τὴν περίεργον στάσιν ποὺ ἐκρατοῦσε τελευταίως καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν συγκέντρωσιν αὐτήν. Ἐννοεῖται, ὅτι παρὰ τὶς λαϊκὲς ἐκφράσεις του, ὁ Παναγιωτάκης τῆς ἄρεσε ἰδιαιτέρως ἀπόψε εἰς τὸν ὡραῖον καὶ μεγαλοπρεπῆ ρόλον τοῦ οἰκοδεσπότου.

Ἔτρωγαν οἱ ἄλλοι, ἔτρωγε καὶ ὁ Παναγιωτάκης. Μόνο ἡ Σουσοῦ μόλις κατεδέχετο νὰ δοκιμάσῃ τὰ φαγητά. Ἔπιναν οἱ ἄλλοι, ἔπινε ὁ Παναγιωτάκης· Ὅπου ἐκεῖ κατὰ τὶς δέκα ἡ ὥρα, ἕνα ποτῆρι, δεύτερο ποτῆρι, πέμπτο ποτῆρι, δέκατο ποτῆρι, εἶχε γίνει τάβλα. Καὶ ὅταν γινόταν τάβλα ὁ Παναγιωτάκης, τὸν ἔπιανε ἡ φοβερὴ ἐκείνη ἐγκαρδιότης, ποὺ ἦταν ἀσυγκράτητη.

— Βρὲ παιδιάάάά· Πέστε κανένα τραγουδάκι.

Καὶ ἔδωσε πρῶτος τὸ σύνθημα:

Ἄντε τοῦ καϋμένου
τοῦ Μπο - ο - χώρη
ἄντε τοῦ τὴν σκάσαν
στὸ βα - α - πόρι.

Σπινθὴρ εἰς πυριτιδαποθήκην δὲν θὰ προκαλοῦσε τόσο μεγάλην ἔκρηξιν ὅπως ἐπροκάλεσε αὐτὸ τὸ τραγοῦδι, ποὺ ἐδόξασε ἄλλοτε τὸν ἔρημον Παναγιωτάκην εἰς τὸν ἀλησμόνητον γάμον τοῦ «Πτωχοκομείου. Ἐπῆραν φωτιὰ τὰ παλαμάκια, ἔκαναν στράκες τὰ δάχτυλα,ἐβρόντησαν τὰ πόδια στὸ πάτωμα καὶ ἔξαφνα ἐπήδησε στὴ μέσῃ ὁ Παναγιωτάκης, ἀφοῦ ἐπέταξε μὲ ὁρμὴν τὸ σακκάκι του εἰς τὸ κεφάλι τῆς Σουσοῦς.

— Γελοῖε!

— Πάψε, ζαργάνα!

— Βρωμιὲ!

— Σώπα, ζαργάνα μου! Δὲν εἶνε γιὰ μᾶς οἱ πόζες! Αὐτοὶ ποὺ βλέπεις, εἶνε τ' ἀδέρφια μου, μωρὴ ζαργάνα! Στ' ἀδέρφια μου νὰ κάνω τὸν σπουδαῖο. Ἀφοῦ τί εἶμαι, ἐγὼ μωρὴ ζαργάνα; Ἕνας τρίχας, εἶμαι· Ἕνας φουκαρατζῆκος εἶμαι ὅπως εἶνε κι' ὅλοι τους. Κι' ἅμα δὲν σ' ἀρέσει ἐσένα, τράβα στὸ Κολωνάκι νὰ βρῇς τὸν μεσσιὲ Μηνᾶς!

Χάχανα παταγώδη ἀντήχησαν στὴν ἀτμόσφαιραν. Ἐβρόντησαν τὰ παλαμάκια καὶ μ' ἕνα στόμα ὅλοι ἄρχισαν νὰ τραγουδοῦν τὸν Μποχώρη, ἐνῷ ὁ Παναγιωτάκης ἐχόρευε, ἐκορδακίζετο καὶ ὠρύετο:

— Χόπλα, νὰ καῇ καὶ τὸ παληάμπελο!

Ἡ Σουσοῦ, ἔξαλλη ἐσηκώθηκε ἐπάνω καὶ ἀφοῦ ἐκύτταξε ὅλους ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς θέσεώς της, εἶπε:

— Γελοῖοι τύποι.

Καὶ ὕστερα γυρνῶντας πρὸς τὸν Παναγιωτάκη:

— Εἶδε ὁ κύων τὴν γενηά του καὶ ἀναγάλλιασε ἡ καρδιά του!

Καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι, ἐνῷ ὁλόγυρά της ἐκαίετο τὸ πελεκοῦδι. Ὦ, τραγικὴ νύχτα! Ἡ τραγικώτερη τῆς ζωῆς τῆς Σουσοῦς. Διότι ἡ ὥρα ἦταν περασμένη καὶ τὴν συνέλαβε ἡ ἀστυνομία...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Γεκὸρκ Ἔβερς

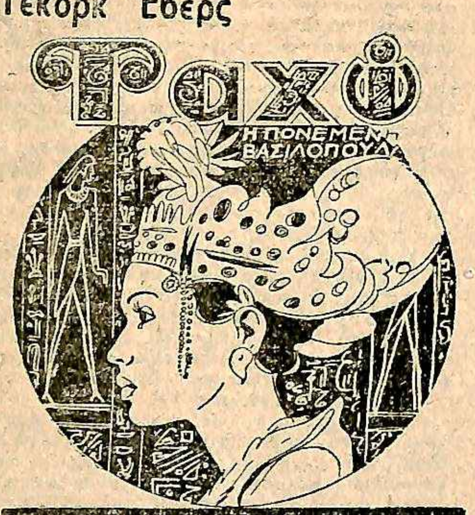

ΣΤΟΥΣ ΚΡΕΜΑΣΤΟΥΣ ΚΗΠΟΥΣ ΤΗΣ ΒΑΒΥΛΩΝΟΣ

Κατὰ διασκευὴν

ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

12ον

— Λὲς ψέματα! ἐφώναξε ὁ βασιληᾶς μὲ ξαφνικὸ ξέσπασμα. Ὁ Γαυμάτας ἦταν χθὲς τὸ βράδυ ἐδῶ.

— Σοῦ ὁρκίζομαι ὅτι δὲν τὸ ἤξερα, εἶπε ὁ Πατιζείθης σοβαρά.

— Τότε σὲ πιστεύω, εἶπε ὁ Καμβύσης.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄνοιξε πάλι ἡ πόρτα καὶ ὡδηγήθηκε μέσα ἡ Μανδάνη.

Ἐνῶ ἡ μικρὴ ἔπεσε γονατιστὴ τρέμοντας σύγκορμη, ρώτησε ὁ βασιληᾶς τὸν Πατιζείθη:

— Τὴν γνωρίζεις αὐτήν;

— Τὴν γνωρίζω, ἀποκρίθηκε ὁ ἀρχιερεὺς στενοχωρημένος: Ἀνετράφη στὸ σπίτι μου.

— Καὶ ἔπειτα, γιατὶ δὲν τὴν ἐκράτησες στὸ σπίτι σου, ἀλλὰ φρόντισες νὰ τὴν διορίσῃς ἐδῶ στὸ παλάτι;

— Ὅταν ἐμεγάλωσε, ἀποκρίθηκε ὁ Πατιζείθης, παρετήρησα πὼς ὑπῆρχε κάποια συμπάθεια μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου.

— Ἀρκεῖ! ἐφώναξε ὁ Καμβύσης.

Ἔμεινε κάμποση ὥρα σκεπτικός, ἔπειτα ἐγύρισε καὶ εἶπε ἀπότομα στὴν κοπέλλα:

— Σήκω ἐπάνω!

Ἡ Μανδάνη σηκώθηκε τρέμοντας. Τὸ νεαρὸ προσωπάκι της ἔγινε χλωμὸ σὰν τὸν θάνατο, καὶ τὰ χείλη της ἀναδεύθηκαν πανιασμένα.

Ὁ βασιληᾶς τὴν ἐκύτταξε αὐστηρὰ καὶ τῆς εἶπε:

— Διηγήσου μου τί ξέρεις γιὰ τὴ χθεσινὴ νύχτα. Ἀλλὰ νάχῃς ὑπ' ὄψιν σου ὅτι ἕνα ψέμα θὰ σοῦ κοστίσῃ τὴ ζωή.

Τὰ γόνατα τῆς κοπελλίτσας ἔτρεμαν τόσο, ποὺ μόλις κατώρθωνε νὰ σταθῇ ὄρθια. Τὰ χείλη της ἀναδεύθηκαν, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ ἀρθρώσῃ λέξι.

— Χάνω τὴν ὑπομονή μου! φώναξε ὁ Καμβύσης.

Ἡ Μανδάνη ἔγινε ἀκόμη πιὸ χλωμὴ καὶ πάλι δὲν μπόρεσε νὰ μιλήσῃ. Τότε ἐζύγωσε ὁ Φάνης τὸν βασιληᾶ καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ μιλήσῃ αὐτὸς στὴ μικρή. Τὴν ἐρώτησε ἔπειτα μὲ γλυκὸ τρόπο:

— Γιατὶ φοβᾶσαι, κοπέλλα μου; Δὲν ἔχεις τίποτε νὰ φοβηθῇς ἂν μᾶς πῇς τὴν ἀλήθεια.. Διηγήσου μας τί ξέρεις, ἥσυχα, χωρὶς φόβο.

Ἀκούμπησε τὸ χέρι του μαλακὰ στὰ μαλλιὰ τῆς μικρούλας καὶ τὴν ἐκύτταξε ἐνθαρρυντικὰ στὰ μάτια. Καὶ σὲ λίγο, ἔγινε αὐτὸ ποὺ περίμενε.

Δάκρυα ἐκύλησαν καυτὰ στὰ μάγουλα τῆς Μανδάνης, ποὺ ἔγιναν κόκκινα, φωτιά. Μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουγόταν, κομπιάζοντας σὲ κάθε λέξι, διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία της. Πόσο ἀσήμαντη ἦταν, πόσο ἀθῶα κατὰ βάθος! Μιὰ κοπελλίτσα ἀγαποῦσε καὶ εἶδε κρυφὰ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας τὸν ἀγαπημένο της! Ἄλλαξαν ἕνα φιλί, εἶπαν δυὸ λόγια τρυφερά. Αὐτὸ ἦταν ὅλο της τὸ ἔγκλημα. Καὶ ὅμως, τὴν ἀνέκριναν τόσοι μεγάλοι, καὶ ὁ ἴδιος ὁ βασιληᾶς τὴν ἐκύτταζε σὰν νὰ ἦταν ὁ μεγαλύτερος κακοῦργος τοῦ κράτους του. Στὸ τέλος, εἶπε ἡ κοπέλλα, μὲ λυγμούς:

— Ξέρω ὅτι εἶμαι ἔνοχος θανάτου. Ἔπρεπε νὰ ὑποπτευθῶ γιατὶ μοὔκανε τὸν καλὸ ὁ Βόγης. Ἡ Ταχὼ μοῦ ἐφέρθηκε πάντα τόσο τρυφερά. Αὐτὴ ἦταν ἡ δική μου ἡ εὐγνωμοσύνη. Ἀλλὰ τίποτε δὲν θὰ συνέβαινε ἂν δὲν μᾶς ἐμπόδιζε ὁ Πατιζείθης νὰ πανδρευθοῦμε...

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ξέσπασε σὲ λυγμοὺς τόσο παιδιάτικους, ὅπου ὅλοι, ὡς καὶ ὁ Καμβύσης ἀκόμα, δὲν μπόρεσαν νὰ συγκρατήσουν ἕνα μειδίαμα. Τὸ μειδίαμα αὐτὸ τὴν ἔσωσε. Ὁ Καμβύσης τὴν ἔσπρωξε μὲ τὸ πόδι του καὶ ἐφώναξε:

— Φύγε! Φύγε, σκουλῆκι! Αἷμα σαν τὸ δικό σου, δὲν ἀξίζει νὰ χυθῇ ἀπὸ τὸν δήμιο.

Ἡ μικρὴ δὲν ἐπερίμενε νὰ ἀκούσῃ καὶ δεύτερη φορὰ τὴ λέξι «φύγε». Ἐξαφανίσθηκε μπροστὰ ἀπὸ τὸν Καμβύση, σὰν νὰ τὴν εἶχε καταπιῆ ἡ γῆ. Καὶ ἔτρεχε σὰν τρελλὴ στὶς αὐλὲς τοῦ παλατιοῦ, φωνάζοντας:

— Εἶμαι ἐλεύθερη! Εἶμαι ἐλεύθερη!

Μόλις ἔφυγε αὐτή, ἦλθε μέσα ἕνας ἀξιωματικὸς καὶ ἀνήγγειλε στὸν Καμβύση ὅτι ὁ Βόγης εἶχε ἐξαφανισθῆ. Ὁ Καμβύσης ἔγινε ἔξω φρενῶν καὶ διέταξε νὰ τὸν βροῦν καὶ νὰ τὸν φέρουν ὁπωσδήποτε, ζωντανὸ ἢ πεθαμένον.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἦλθε ἕνας ὑπηρέτης καὶ εἶπε στὸν Καμβύση ὅτι θέλει νὰ τοῦ μιλήσῃ ἡ μητέρα του.

— Θὰ πάω ἀμέσως, εἶπε ὁ Καμβύσης εὔθυμα καὶ ἔφυγε, ἀφοῦ ἔδωσε στὸν Φάνη τὸ χέρι του νὰ τὸ φιλήσῃ.

ΣΠΑΡΑΓΜΟΣ ΣΤΟΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝΙΤΗ

Ἐνῶ συνέβαιναν αὐτά, στὰ διαμερίσματα τῆς βασιλομήτορος ἀκούγονταν πνιγμένα κλάματα. Ἡ Κασσανδάνη καθόταν ἀκίνητη σὰν ἄγαλμα. Χλωμὴ σὰν κέρινη. Δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ τυφλά της μάτια καὶ τὸ γεροντικό της στῆθος ἐφούσκωνε καὶ ἐπήγαινε νὰ σπάσῃ ἀπὸ τοὺς ἀναστεναγμούς. Ἡ Ἄτοσσα ἔκλαιγε δυνατά. Μόλις πληροφορήθηκε τὶς θανατικὲς καταδίκες, ἔκανε σὰν μανιακή. Φύσις ὁρμητική, παιδὶ ἀκόμα σχεδόν, δὲν ἤξερε νὰ χαλιναγωγήσῃ τὰ αἰσθήματά της. Ἀλλὰ καὶ ἤπιος χαρακτὴρ ἂν ἦταν, εἶχε ἀρκετοὺς λόγους νὰ ξεσπάσῃ σὲ ἀπελπισία.

Ἔχανε ὅ,τι πιὸ ἀγαπημένο εἶχε στὸν κόσμο. Τὸν Σμέρδη, τὸν ἀδελφὸ ποὺ ἐλάτρευε, τὴν Ταχώ, ποὺ τὴν εἶχε κιόλας ἀγαπήσει σὰν ἀδελφή της καὶ τὸν Δαρεῖο. Ὤ, τώρα καταλάβαινε πόσο τὸν ἀγαποῦσε τὸν Δαρεῖο. Ὡς τώρα ἐνόμιζε ὅτι ἔνοιωθε γι' αὐτὸν μονάχα εὐγνωμοσύνη ἐπειδὴ τῆς εἶχε σώσει τὴ ζωή. Δὲν ἦταν ὅμως μονάχα εὐγνωμοσύνη αὐτὴ ἡ φρίκη ποὺ τὴν ἔπιανε στὴν ἰδέα πὼς θὰ τὸν ἔχανε. Ἐξέταζε βαθειὰ τὸν ἑαυτό της ἡ κοπελλίτσα καὶ καταλάβαινε πὼς λυπόταν τὸν Δαρεῖο μὲ τὴν ἴδια ἀπελπισία, ἴσως καὶ μεγαλύτερη, ὅπως καὶ τὸν Σμέρδη. Καὶ μὲ τὴν εἰλικρίνεια ποὺ τὴν ἐχαρακτήριζε, ὡμολόγησε στὸν ἑαυτό της πὼς ἦταν ἐρωτευμένη μὲ τὸν γενναῖο ἐξάδελφό της, τὸν «ἀητὸ μὲ τὶς ἀνοιχτὲς φτεροῦγες» ὅπως τὸν ἔλεγαν ὅλοι.

Ἀπελπισμένα δάκρυα τὴν ἐτάραζαν σύγκορμη. Αὐτὴ λοιπὸν ἦταν ἡ τύχη της; Νὰ μείνῃ μὲ τὴ γρηὰ μητέρα της μονάχη, στὸ ἔλεος ἑνὸς τυραννικοῦ ἀδελφοῦ;

Ἔκλαψε πολλὴ ὥρα καὶ ἄξαφνα εἶπε στὴ μητέρα της.

— Μητέρα, δὲν πιστεύω στὴν ἐνοχὴ τῆς Ταχῶς. Ἔλα, πᾶμε νὰ τὴν παρηγορήσωμε καὶ ν' ἀκούσωμε τί λέει καὶ αὐτή, πῶς ἐξηγεῖ τὴ στάσι της.

— Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ πᾶμε, ἀποκρίθηκε ἡ Κασσανδάνη. Πρῶτα πρῶτα ὁ Καμβύσης τ' ἀπαγορεύει αὐστηρά, ἔπειτα, δὲν ταιριάζει, ἐσύ, κοριτσάκι, νὰ πᾷς σὲ μιὰ γυναῖκα τόσο ἔνοχη

— Δὲν εἶνε ἔνοχη! ξεφώνισε ἡ Ἄτοσσα ὁρμητικά. Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ καταδικάζεται ἔτσι μιὰ γυναῖκα; Ποιὸς τὴν ἄκουσε ν' ἀπολογῆται; Ποιὸς τῆς ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ πῇ μιὰ λέξι καὶ αὐτὴ ἡ δύστυχη; Ὤ, μητέρα, δὲν ἔχεις καρδιά; Δὲν τὴ λυπᾶσαι;

— Ἀπ' ὅλους λυπᾶμαι τὸν δύστυχο τὸν Σμέρδη μου, ποὺ πεθαίνει ἄδικα. Γιατὶ αὐτὸς σίγουρα εἶνε ἀθῶος, ἀποκρίθηκε πικρὰ ἡ τυφλή.

Ἡ Ἄτοσσα ἄρχισε νὰ κλαίῃ πάλι δυνατὰ καὶ νὰ διαμαρτύρεται τόσο, ὥστε στὸ τέλος ἡ Κασσανδάνη τῆς ἐπέβαλε μὲ μητρικὴ αὐστηρότητα νὰ πάῃ στὸ δωμάτιό της νὰ κοιμηθῇ. Εἶχε κιόλας σχεδὸν χαράξει ἡ ἡμέρα τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως τοῦ Σμέρδη καὶ τῆς ἐξευτελιστικῆς τιμωρίας τῆς Ταχῶς.

Ἡ Ἄτοσσα πῆγε στὴν κάμαρά της καὶ ἔμεινε πολλὴ ὥρα νὰ κυττάζῃ μὲ μάτια θολὰ ἀπὸ τὰ δάκρυα τοὺς κρεμαστοὺς κήπους. Θἄθελε νὰ πετάξῃ ἡ ψυχή της, νὰ πάῃ νὰ παρηγορήσῃ τὴν δύστυχη Ταχώ...

Ὅταν ξημέρωσε πιὸ πολὺ ἔσκυψε στὸν κῆπο καὶ ἐφώναξε ἕναν γέρο κηπουρό.

— Σαβάκη, μ' ἀγαπᾷς; ρώτησε μὲ μάτια δακρυσμένα.

— Ρωτᾷς, κυρά μου; ἔκανε ὁ γέρος μὲ συγκίνησι.

— Τότε, θὰ μοῦ κάνῃς μιὰ χάρι. Ἄσε με νὰ κόψω λίγα λουλούδια. Νά, αὐτὰ φθάνουν. Τώρα, κρύψε τα, καὶ πήγαινε στὸ παλάτι. Νὰ πῇς ὅτι φέρνεις φροῦτα γιὰ τὸ βασιλικὸ τραπέζι. Νὰ προσπαθήσῃς ὅμως νὰ φθάσῃς στοὺς καταδίκους καὶ νὰ τοὺς δώσῃς αὐτὰ τὰ λουλούδια, μαζὶ μὲ τὰ φιλιά μου. Τ' ἀκοῦς;

Ναί, κυρά μου, ἀλλὰ οἱ φρουροὶ δὲν θὰ μ' ἀφήσουν νὰ μπῶ.

— Πάρε αὐτὰ τὰ [illegible] καὶ χάρισέ τους τα, δωροδόκησέ τους.

— Θὰ δοκιμάσω

Ἔφυγε ὁ γέρος τρέχοντας καὶ ἡ Ἄτοσσα, παρακολουθῶντας τον, συλλογιζόταν: «Τώρα θὰ μάθῃ καὶ ὁ Σμέρδης καὶ ὁ Δαρεῖος πόσο τοὺς ἀγαπῶ.»

Σὲ λίγο ἐγύρισε ὁ κηπουρὸς καὶ τῆς ἔφερε ἕνα δαχτυλίδι τοῦ Σμέρδη, καὶ ἕνα μαντῆλι βαμμένο στὸ αἷμα τοῦ Δαρείου.

Ἔκλαψε ἡ Ἄτοσσα φιλῶντας τ' ἀγαπημένα δῶρα, ποὺ ἐσήμαιναν τὸ δαχτυλίδι ὅτι ὁ Σμέρδης τὴν θυμόταν καὶ τὸ ματωμένο μαντῆλι πὼς ὁ Δαρεῖος ἦταν ἕτοιμος νὰ χύσῃ τὸ αἷμα του γι' αὐτήν.

Ὁ ἥλιος βρισκόταν ψηλὰ στὸν οὐρανό, ὅταν ἦλθε ἕνας ἀγγελιαφόρος στὸν γυναικωνίτη καὶ ἀνήγγειλε πὼς ἀποδείχθηκε ἡ ἀθωότης τοῦ Σμέρδη καὶ τῶν φίλων του. Ἡ Ἄτοσσα ἔκανε σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὴ χαρά της καὶ ἡ Κασσανδάνη ἔστειλε ἀμέσως νὰ παρακαλέσουν τὴν Ταχὼ νὰ ἔλθῃ στὰ διαμερίσματά της.

Η ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Ἀψηφῶντας τὴν ἐθιμοτυπία, ὑποδέχθηκε ἡ Ἄτοσσα στὴν εἴσοδο τοῦ παλατιοῦ τὸ φορεῖο ποὺ ἔφερνε τὴν Ταχώ. Μόλις τὴν ἀντίκρυσε, ριχθηκε στὴν ἀγκαλιά της καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς. Ἦταν τόση ἡ εὐτυχία της ποὺ ἐτσάκιζε τὰ κουρασμένα της νεῦρα. Ἔκλαιγε κάμποση ὥρα κρεμασμένη στὸν λαιμὸ τῆς Αἰγυπτίας ἡ παιδούλα. Ἄξαφνα ὅμως ἀντελήφθη ὅτι ἡ Ταχὼ κλονιζόταν, ὅτι τὰ γόνατά της ἐλύγιζαν καὶ τὰ μάτια της ἔκλειναν.

— Βοήθεια! ἐφώναξε τρομαγμένη ἡ βασιλοπούλα.

Ἔτρεξαν γυναῖκες καὶ μετέφεραν ἀναίσθητη τὴν Ταχὼ στὰ διαμερίσματα τῆς Κασσανδάνης. Τὸ πρόσωπό της εἶχε μιὰ χλωμάδα νεκρική.

— Θὰ πεθάνῃ! ξεφώνισε ἡ Ἄτοσσα. Ποτὲ δὲν εἶδα τέτοιαν χλωμάδα.

— Ἥσυχα! ἔκανε ἡ Κασσανδάνη. Τρέξτε νὰ φωνάξετε γιατρούς. Καὶ εἰδοποιῆστε τὸν Καμβύση πὼς ἡ Ταχὼ βρίσκεται λιπόθυμη ἐδῶ. Φαντάζομαι πὼς τὸ καλύτερο γιατρικὸ γι' αὐτὴ τὴ δύστυχη εἶνε νὰ τὸν ἀντικρύσῃ κοντά της.

Σὲ λίγο, ἐφάνηκε ὁ Καμβύσης στὸ δωμάτιο τῆς μητέρας του. Ἦταν χλωμὸς καὶ αὐτός, σχεδὸν σὰν τὴν Ταχώ. Ἡ πρώτη του κίνησις ἦταν νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ, νὰ τὴν ξυπνήσῃ μὲ φιλιά. Ἔπειτα ὅμως στάθηκε μακρυά της μὲ κάποια δειλία ἀσυνήθιστη γι' αὐτόν. Ἡ Κασσανδάνη τοῦ εἶπε μαλακά:

— Μὴν τὴν τρομάξῃς. Ἡ πολλὴ χαρὰ μπορεῖ νὰ σκοτώσῃ, ὅπως καὶ ἡ μεγάλη θλῖψις. Στάσου παράμερα.

Ὑπήκουσε ὁ βασιληᾶς ὅπως ποτὲ στὴν ζωή του.

Ἡ Ἄτοσσα, ἀψηφῶντας τὶς συμβουλὲς τῶν γιατρῶν, ἀγκάλιασε τὴν ἀναίσθητη κοπέλλα κι' ἄρχισε νὰ τῆς ψιθυρίζῃ λόγια χαϊδευτικά. Πὲς καὶ τὰ χάδια εἶχαν δύναμι μαγική, ἄνοιξε σὲ λίγο τὰ μάτια ἡ Ταχώ. Κύτταξε γύρω της τρομαγμένη. Τὰ μάτια της, σβυσμένα ἀκόμα, στάθηκαν μιὰ στιγμὴ σὲ καθένα ἀπὸ τὰ ἀγαπημένα πρόσωπα ποὺ τὴν περιεστοίχιζαν. Κι' ἔπειτα, χωρὶς νὰ ἀρθρώσῃ λέξι, ξανάκλεισε τὰ μάτια. Τὸ κατάχλωμο πρόσωπό της φωτίσθηκε μονάχα ἀπὸ ἕνα γλυκὸ χαμόγελο. Σίγουρα ἐνόμιζε πὼς ἔβλεπε ὄνειρο καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια γιὰ νὰ μὴ σβύσῃ ἀπὸ μπροστά της.

Ἡ Ἄτοσσα πάλι ἔπεσε ἐπάνω της καὶ ἐφώναξε:

— Ταχώ... Ἀγαπημένη μου ἀδελφή! Ἄνοιξε τὰ μάτια σου!

Μὲ ἀληθινὸ τρόμο τὴν ἐκύτταξε τώρα ἡ δύστυχη βασιλοπούλα. Ὁ Καμβύσης δὲν ἐβάσταξε ἄλλο. Ἦλθε κοντά της καὶ μὲ φωνὴ βραχνὴ ἀπὸ τὴν ἀγωνία, ψιθύρισε:

— Ταχώ, δὲν θέλω... δὲν μπορεῖ νὰ εἶσαι ἔνοχος...

Τὸν ἐκύτταξε στὰ μάτια ἡ Ταχώ. Τὸν ἐκύτταξε βαθειὰ κάμποση ὥρα καὶ ἐπὶ τέλους τὰ χείλη της, χλωμὰ πάντα, μὰ ὄμορφα, χαμογέλασαν καὶ ψιθύρισαν ἁπλᾶ:

— Βέβαια, εἶμαι ἀθώα.

Τότε ἔγινε κάτι, ποὺ ἔκανε τοὺς ἄλλους νὰ κοκκαλώσουν γιὰ λίγη ὥρα. Ὁ Καμβύσης ἐγονάτισε στὰ πόδια τοῦ κρεββατιοῦ τῆς ἀρραβωνιστικιᾶς του. Ἦταν τόσο ἀσύλληπτη αὐτὴ ἡ κίνησις ἀπὸ τὸν ὑπερήφανο βασιλέα, ποὺ ὅλοι βουβάθηκαν. Αὐτὸς ὅμως, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴν παρουσία τῶν ἄλλων, τῆς ἐχάϊδευε μὲ πάθος τὰ παγωμένα της χέρια.

Καὶ ἡ Ταχὼ φαινόταν νάχῃ ξεχάσει ὁλότελα τὴν παρουσία τῶν ἄλλων. Μὲ φωνὴ γεμάτη παράπονο, ἀλλὰ γλυκειὰ σὰν χάδι, εἶπε:

— Πῶς μπόρεσες νὰ πιστέψῃς τέτοιο πρᾶγμα γιὰ μένα;

Δὲν ἀποκρίθηκε ἀμέσως ὁ Καμβύσης. Σὲ λίγο ἡ φωνή του ἀκούστηκε θερμή.

— Συγχώρησέ με!

Ἡ Ταχὼ τοῦ ἐχάϊδεψε βουβὴ τὸ χέρι, μ' ἕνα ἀγγελικὸ χαμόγελο. Ἡ Κασσανδάνη εὐχαρίστησε τὸν γυιό της μ' ἕνα συγκινημένο χαμόγελο καὶ εἶπε:

— Καὶ μένα πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσῃς, κόρη μου.

— Ὤ, καὶ σὺ ἐπίστεψες πὼς εἶμαι ἔνοχη, μητέρα; ρώτησε μὲ πόνο ἡ βασιλοπούλα.

— Ἐγὼ ὅμως ἐπίστεψα πάντα στὴν ἀθωότητά σου! ἐφώναξε μὲ καμάρι ἡ Ἄτοσσα.

— Τὸ γράμμα σου πρὸς τὸν Σμέρδη μὲ ἐκλόνισε, εἶπε ἡ Κασσανδάνη.

Ἀναστέναξε βαθειὰ ἡ Ταχώ.

— Καὶ ὅμως ἦσαν τόσο ἁπλᾶ τὰ πράγματα. Νά, μητέρα, πάρε τὸ γράμμα αὐτὸ ποὺ ἔλαβα ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Ἂς σοῦ τὸ μεταφράσῃ ὁ Κροῖσος. Ἀπὸ αὐτὸ θὰ τὰ καταλάβῃς ὅλα, κι' ἐσύ, Καμβύση. Ὤ, σᾶς ἱκετεύω ὅλους, καὶ πρὸ πάντων τὸν Σμέρδη, νὰ μὴ γελάσετε μὲ τὸ αἴσθημα τῆς δύστυχης τῆς ἀδελφῆς μου. Ὅταν ἀγαπᾷ ἡ Αἰγυπτία, δὲν λησμονεῖ... Νὰ πῆτε τοῦ Σμέρδη, τώρα ποὺ θὰ πάῃ στὴν Αἴγυπτο γιὰ νὰ παραλάβῃ τὴν ἀγαπημένη του Σαπφώ, νὰ ρωτήσῃ ἂν ζῇ ἀκόμα ἡ ἄμοιρη Νίτητις, καὶ ἂν ζῇ, νὰ τὴν παρηγορήσῃ λέγοντάς της ἔστω καὶ ἕνα ψέμα. Ὤ, δὲν εἶνε ἁμαρτία νὰ παρηγορήσῃ κανεὶς ἕναν ἑτοιμοθάνατο..

— Νὰ δώσῃς ἐσὺ ἡ ἴδια τὶς παραγγελίες σου στὸν Σμέρδη γιὰ τὴν Αἴγυπτο, εἶπε ὁ Καμβύσης. Θὰ φύγῃ φαντάζομαι σήμερα ἢ αὔριο. Θὰ τοῦ πῶ νὰ ἔλθῃ νὰ σὲ ἰδῇ...

— Ὤ, δὲν θὰ μὲ προφτάσῃ, ψιθύρισε ἡ Ταχὼ καὶ ἔγειρε τὸ κεφάλι της σὰν ἀποσταμένη στὸ στῆθος τῆς Κασσανδάνης.

— Τί ἔχεις; ξεφώνισε ἡ Ἄτοσσα. Γιατὶ ἐχλώμιασες τόσο;

— Θὰ πεθάνω! ψιθύρισε ἡ Ταχώ.

— Γιατὶ λὲς τέτοια λόγια, ἐφώναξε ὁ Καμβύσης. Τώρα δὲν ἔχεις πιὰ λόγο νὰ πεθάνῃς, θὰ ζήσῃς εὐτυχισμένη, σὲ τρεῖς μέρες θὰ γιορτάσωμε τοὺς γάμους μας...

Ἐκούνησε ἡ κοπέλλα θλιμμένη τὸ κεφάλι κι' εἶπε μ' ἕνα ἀγγελικὸ χαμόγελο:

— Ὄχι, Καμβύση, θὰ πεθάνω... Εἶνε ἀναπόφευκτο. Εἶνε τὸ τέλος μου. Τὸ δηλητήριο...

Ἔγειρε τὸ κεφάλι της πιὸ βαρειά, καὶ ἀνάσανε μὲ κόπο.

Ἕνα οὐρλιαχτὸ βγῆκε ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ Καμβύση.

— Ὤ, γιατὶ τὤκανες αὐτό; Γιατὶ τὤκανες; Ἐσὺ ποὺ εἶσαι τόσο καλή, γιατὶ θέλησες νὰ μὲ τιμωρήσῃς τόσο σκληρά;

— Συχώρα με, ψιθύρισε ἡ Ταχώ... Ἦταν τόσο φρικτὲς οἱ τελευταῖες ὧρες ποὺ ἐπέρασα μὲ τὶς ἁλυσσίδες στὰ χέρια. Ὅταν μοῦ ἐδιάβασε ὁ Βόγης τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφασι καὶ ἀντιλήφθηκα τί ἐξευτελιστικὸς θάνατος μὲ περιμένει, πῆρα τὸ δηλητήριο ποὺ εἶχα μαζί μου. Ἐμεῖς οἱ Αἰγύπτιοι, πάντα συλλογιζόμαστε τὸν θάνατο, τὸ ξέρεις, καὶ δὲν τὸν φοβόμαστε.

— Μὰ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ πεθάνῃς, δὲν θέλω! οὔρλιαξε ὁ βασιληᾶς.

Ὁ γιατρὸς Νεβέγχαρις, ὁ Αἰγύπτιος, ἦλθε κοντὰ καὶ ἔδωσε κάποιο φάρμακο στὴν ἄρρωστη.

— Θὰ σωθῇ; ψιθύρισε ὁ Καμβύσης.

— Δὲν ξέρω, ἀποκρίθηκε ὁ γιατρὸς σοβαρά. Ἔπρεπε νὰ μᾶς τὸ πῇ νωρίτερα.

— Ὤ, γιατὶ δὲν μᾶς τὤλεγες ἐφώναξε ἡ Ἄτοσσα ἀπελπισμένη.

— Δὲν ἤθελα νὰ σώσω τὴ ζωή μου, ὅσο εἶχα τὴν ἐλαχίστη ἀμφιβολία, πὼς μὲ πιστεύατε ἔνοχο, ἀποκρίθηκε ὑπερήφανα ἡ Ταχώ. Ἤξερα πὼς μιὰ μέρα θ' ἀνακάλυπτες πὼς εἶμαι ἀθώα, Καμβύση, καὶ θὰ ἔνοιωθες ἀβάσταχτες τύψεις ἂν ἐπέθαινα μαρτυρικά, ὅπως εἶχες διατάξει. Ἐνῶ ἂν ἐπέθαινα μὲ τὸ δηλητήριο ὁ θάνατός μου πιὸ γλυκός, δὲν θὰ σοῦ προξενοῦσε φρίκη.

Πάλι ἔκλεισε ἡ Ταχὼ τὰ μάτια.

— Δὲν ὑπάρχει σωτηρία; ψιθύρισε ἡ Κασσανδάνη στὸν γιατρό.

— Τὸ δηλητήριο ποὺ ἤπιε εἶνε συνήθως θανατηφόρο, ἀποκρίθηκε σιγὰ ὁ Νεβέγχαρις.

Ἄκουσε ὁ Καμβύσης αὐτὰ τὰ λόγια, καὶ ἐφώναξε σὰν τρελλός.

— Πρέπει νὰ ζήσῃ! Τὸ διατάζω! Θέλω νὰ ζήσῃ! Ἔλα, εὐνοῦχε. Τρέχα. Νὰ μαζευτοῦν ὅλοι οἱ γιατροὶ τῆς Βαβυλῶνος! Νὰ ἔλθουν κι' ὅλοι οἱ ἱερεῖς. Πρέπει νὰ ζήσῃ! Τὸ θέλω ἐγὼ ὁ βασιληᾶς!

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἄνοιξε ἡ Ταχὼ τὰ μάτια, σὰν νάθελε νὰ ὑπακούσῃ στὴ διαταγὴ τοῦ βασιληᾶ. Τὸν ἐκύτταξε μὲ λατρεία καὶ ψιθύρισε:

— Μὴ λυπᾶσαι. Πεθαίνω εὐτυχισμένη.

ΜΗΝΥΜΑ ΣΤΟ ΓΙΑΤΡΟ ΝΕΒΕΓΧΑΡΙ

Ἦλθε ἡ νύχτα καὶ ὁ γιατρὸς Νεβέγχαρις δὲν ἐσήκωνε ἀκόμα τὰ μάτια, δὲν ἄνοιγε τὰ χείλη του νὰ χαμογελάσῃ καὶ νὰ πῇ τὴ λέξι ποὺ ἐπρόσμεναν μὲ τόση ἀγωνία, πὼς ἐσώθηκε ἡ Ταχώ. Κατὰ τὰ ξημερώματα τῆς ἄλλης ἡμέρας, ἡ ἄρρωστη, ποὺ δὲν εἶχε συνέλθει ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἐφάνηκε νὰ κοιμᾶται. Ἔτσι μπόρεσε ὁ Αἰγύπτιος γιατρὸς νὰ φύγῃ γιὰ λίγο ἀπὸ τὸ προσκέφαλό της. Ἤθελε νὰ πάῃ ν' ἀναπαυθῇ λίγη ὥρα, γιὰ νάχῃ δυνάμεις. Μόλις ὅμως βρέθηκε στὴν αὐλὴ τοῦ παλατιοῦ, ἄκουσε νὰ τὸν φωνάζουν καὶ μὲ ἀφάνταστη ἔκπληξι του εἶδε μπροστά του τὸν γέρο Χίβ, τὸν Αἰγύπτιο ὑπηρέτη του. Ἔτρεξε ἐπάνω μ' ἕνα κακὸ προαίσθημα.

— Ἐσὺ Χίβ, ἐδῶ; ρώτησε. Εἶσαι ἐσύ, ἀλήθεια, ἢ μὲ γελοῦν οἱ θεοί;

— Ἐγὼ εἶμαι! ἀποκρίθηκε ὁ γέρος κυττάζοντάς τον στὰ μάτια μὲ χείλη σφιγμένα.

— Καὶ τί σὲ φέρνει ἐδῶ, στὴ μακρυνὴ Περσία; Ἐσὺ δὲν εἶχες ταξιδέψει ποτέ.

— Ἂς ὄψωνται ἐκεῖνοι ποὺ μὲ ἀνάγκασαν στὰ ὀγδόντα μου χρόνια νὰ ταξιδέψω.

— Μίλα λοιπόν, ἔκανε ὁ Νεβέγχαρις ἀνυπόμονα. Τί σ' ἔφερε ἐδῶ; Κάτι σπουδαῖο βέβαια...

— Σπουδαῖο, τί ἄλλο; ἔκανε μουτρωμένος ὁ ὑπηρέτης.

— Καὶ ἂν κρίνω ἀπὸ τὴν ἔκφρασί σου, κάτι δυσάρεστο...

— Δὲν ξέρω νὰ μοῦ τυχαίνουν καὶ εὐχάριστα ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ βρίσκομαι στὴν ὑπηρεσία σου, ἀποκρίθηκε πικρὰ ὁ γέρος.

Ὁ γιατρὸς δὲν ἐφάνηκε νὰ θυμώνῃ. Ρώτησε μόνο πάλι:

— Πότε θὰ ἀποφασίσῃς νὰ μοῦ πῇς τὰ νέα ποὺ μοὔφερες ἀπὸ τὴν πατρίδα;

— Ἀφοῦ βιάζεσαι νὰ ἀκούσῃς τὴ συμφορά σου, ἄκου την! ἀποκρίθηκε ὁ Χίβ πικρά. Σοὔκλεψαν ὅλα σου τὰ ἔγγραφα.

Τὸ αἷμα ἔφυγε ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Νεβέγχαρι. Κάμποση ὥρα δὲν μπόρεσε ν' ἀρθρώσῃ λέξι. Ἐπὶ τέλους ρώτησε:

— Ποιός;

— Ποιὸς ἄλλος; Ὁ διάδοχος, ὁ ἐχθρός σου πάντα, ὁ Ψαμμίτιχος.

— Πῆραν καὶ τὸ μαῦρο κιβώτιο;

— Αὐτὸ πρῶτο - πρῶτο....

— Καὶ τί τὸ ἔκαναν; ρώτησε ὁ γιατρὸς μὲ κομμένη ἀναπνοή.

— Αὐτὸ θὰ στὸ πῇ ὁ Φάνης, ὁ Ἀθηναῖος, ἀποκρίθηκε ὁ γέρος καὶ ἔδειξε ἕναν ὡραῖο ἄνδρα, ποὺ στεκόταν παράμερα, σὰ νὰ ἤθελε νὰ μιλήσῃ στὸ γιατρό.

— Τί ξέρει αὐτός; Τί μὲ θέλει αὐτὸς ὁ ξένος; ἔκανε ὁ Νεβέγχαρις δύσθυμα.

Ὁ Φάνης ἐπλησίασε.

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ σοῦ διηγηθῶ αὐτὰ ποὺ συνέβησαν στὸ σπίτι σου ὅσο ἔλειπες ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο; ρώτησε ὁ Ἀθηναῖος.

— Θέλω νὰ μάθω τί ἀπέγινε τὸ μαῦρο κιβώτιο, ἔκανε ὁ γιατρὸς σκοτεινός.

— Κάηκε! ἀποκρίθηκε ὁ Φάνης κυττάζοντας τὸν Αἰγύπτιο στὰ μάτια.

Γιὰ λίγη ὥρα ἔμεινε σὰν κεραυνοχτυπημένος ὁ Νεβέγχαρις. Ἔπειτα ξαφνικά, τὰ μάτια του πέταξαν φλόγες καὶ ἡ φωνή του ἀκούστηκε σὰν βογγητό:

— Ὄχι, ὄχι, δὲν εἶνε δυνατόν.., δὲν εἶνε δυνατόν!

— Τὸ ἔκαψαν οἱ ἱερεῖς κατὰ διαταγὴν τοῦ Ψαμμίτιχου.

— Συμφορά μου! Συμφορά μου!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια

Τὸ διηγηματάκι σας τοῦ ἑνὸς λεπτοῦ

ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΕΠΙΘΕΣΙΣ

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ κ. Σπῦρος Μοχθάκης, παληὸς παραγγελιοδόχος, ἀπεσύρθη τῶν ἐργασιῶν του, ἀπέκτησε τὴν ὀλεθρία συνήθεια νὰ μένῃ ὡς ἀργὰ τὸ βράδυ στὸ καφενεῖο, συζητῶντας ἢ χαρτοπαίζοντας μὲ τὴν παρέα του. Αὐτό, φυσικά, τοῦ δημιουργοῦσε μικροσκηνὲς μὲ τὴν συμβία του, ἀλλὰ ὁ κ. Μοχθάκης τὰ κατάφερνε πάντα νὰ δικαιολογῆται.

Ἕνα βράδυ ὅμως, ποὺ ἄργησε πολὺ περισσότερο τοῦ δέοντος, ἀναγκάσθηκε μάλιστα νὰ πάῃ μὲ τὰ πόδια ἀπὸ τὴν Ὁμόνοια ὡς τοὺς Ἀμπελοκήπους, ποὺ καθόταν, ἀποφάσισε νὰ διηγηθῇ στὴ γυναῖκα του ὁλόκληρο μυθιστόρημα, γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ὑπερβολικὴ καθυστέρησί του, καὶ νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἀναπόφευκτη σκηνὴ ποὺ θὰ τοῦ ἔκανε.

Μόλις λοιπὸν τὴν ἀντίκρυσε, ἄρχισε νὰ παίζῃ τὸν ρόλο του μὲ ἄφθαστη ὑποκριτικὴ τέχνη:

— Μὴν ἀνησυχῇς, ἀγάπη μου, εἶπε στὴν ἐξαγριωμένη συμβία του. Καταλαβαίνω τὴν ἀνησυχία σου ἐπειδὴ ἄργησα ἀπόψε... Ἂν ἤξερες ὅμως τί μοῦ συνέβη... Ἂς εἶνε, ὅλα ἐπέρασαν...

— Τί σοῦ συνέβη; ρώτησε ἡ γυναῖκα του ποὺ κλονίσθηκε ἀπὸ τὸ πειστικὸ ὕφος του.

— Μοῦ ἐπετέθησαν δυὸ λωποδῦτες...

— Χριστὸς καὶ Παναγία!..

— Μὴν ἀνησυχῇς, σοῦ ἐπαναλαμβάνω. Πρῶτα ὁ Θεός, δὲν μοῦ ἔκαναν τίποτα. Τὸ δυσάρεστο ὅμως εἶνε ὅτι ἔχασα τὸ ρολόγι μου. Ἐνῶ εἶχα πιάσει τὸν ἕνα λωποδύτη καὶ τὸν εἶχα ξαπλώσει καταγῆς, ὁ ἄλλος ἐπρόλαβε νὰ μοῦ κλέψῃ τὸ ρολόγι καὶ νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια. Δὲν μποροῦσα νὰ τὸν ἀκολουθήσω, γιατὶ θὰ μοῦ ἔφευγε καὶ ὁ ἄλλος. Ἐπῆγα λοιπὸν τὸν καλό σου στὸ τμῆμα. Εἶπε στὸν ἀστυνόμο ποὺ μποροῦσαν νὰ βροῦν τὸν συνένοχό του καὶ αὔριο θὰ πᾶνε νὰ τὸν πιάσουν καὶ θὰ τοῦ πάρουν πίσω τὸ ρολόγι...

Καὶ ὁ κ. Σπῦρος Μοχθάκης ἐξακολουθοῦσε νὰ ἀφηγῆται τὸν νυκτερινό του ἆθλο, ἐνῶ ἡ γυναῖκα του, ποὺ δὲν φαινόταν πιὰ καθόλου ταραγμένη, τὸν ἄφησε μιὰ στιγμὴ μόνο, ἐπῆγε στὸ διπλανὸ δωμάτιο καὶ ἐπέστρεψε κρατῶντας ἕνα ρολόϊ, ποὺ τὸ ἔδωσε στὸν ἀποσβολωμένο σύζυγό της:

— Ὁρίστε, τοῦ εἶπε, ξέχασες σήμερα τὸ ἀπόγευμα νὰ τὸ πάρῃς μαζί σου!

ΣΟΝΑΘ

1.— Ταξιδεύοντας...

Ὅλες οἱ χαρὲς «τραγουδοῦσαν στὸ περιβόλι τῆς καρδιᾶς» τῆς Φιλίτσας, ποὺ καθὼς ἔσκυψα τὸ κεφάλι μου στὴν καμπίνα της ἐκεῖνο τὸ πρωϊνό, ἐξύπνησε ἀπότομα καὶ τινάχθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι της. Ἡ χαρὰ ν' ἀγαπᾷ καὶ ν' ἀγαπιέται, ἡ χαρὰ νὰ εἶνε μόλις δέκα ὀκτὼ χρόνων, νὰ εἶνε ἔμορφη, νὰ ἔχῃ γονεῖς πλούσιους ποὺ τὴν ἐλάτρευαν κυριολεκτικὰ καὶ ἔκαναν ὅλα της τὰ καπρίτσια, νὰ ζῇ πάντοτε μέσα σὲ μιὰ μυθώδη πολυτέλεια, νὰ εἶνε ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν πιὸ χαριτωμένο νέο, καὶ τέλος ἡ χαρὰ νὰ ταξιδεύῃ τώρα γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν ἀγαπημένο της, ποὺ μαζὶ μὲ τὸν πατέρα της διηύθυναν μιὰ τεραστία ἐπιχείρησι σὲ μιὰν ἀπὸ τὶς γαλλικὲς ἀποικίες τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ.

Ἔτριψε δυὸ - τρεῖς φορὲς τὰ μάτια της μὲ τὰ κέρινα λεπτὰ χεράκια της, ἀνοιγόκλεισε ἄλλες τόσες τὰ μακρυὰ ματόκλαδά της, ἔκαμε μιὰ χαριτωμένη γκριμάτσα δῆθεν δυσαρεσκείας καὶ μετὰ μ' ἐρώτησε:

— Λοιπόν, κ. ἀδιάκριτε, τί συμβαίνει;

— Μὲ συγχωρεῖτε δεσποινίς, ἐψιθύρισα, σὲ μιὰ ὥρα ὅμως τὸ πολὺ τὸ ὑπερωκεάνειο θὰ εἶνε κιόλας διπλαρωμένο στὴν προκυμαία, καὶ ἦλθα νὰ σᾶς εἰδοποιήσω γιὰ νά...

— Ὤ, λά, λά! μὲ διέκοψε χτυπῶντας χαρούμενη τὰ χέρια της. Σὲ δέκα λεπτὰ θὰ εἶμαι ἕτοιμη!

Καὶ πρὶν προλάβω καλὰ - καλὰ νὰ ἀποσυρθῶ, ἐπήδηξε ἀπὸ τὸ κρεββάτι της, ἀδιαφορῶντας τώρα ἂν ἡ κάπως προκλητικὰ τολμηρὴ πυτζάμα της ἄφηνε νὰ διαγράφωνται καθαρὰ οἱ ἁρμονικὲς γραμμὲς τοῦ σώματός της, ποὺ τὴν παρουσίαζαν πάντοτε σὰν μιὰ ἐνσαρκωμένη καλλονή, ἕνα ἀνάγλυφο θαῦμα συμμετρίας καὶ πλαστικότητος.

Ἔκλεισα πίσω μου τὴν πόρτα τῆς καμπίνας καὶ καθὼς τραβοῦσα πρὸς τὸ μπὰρ τοῦ πλοίου ἐμακάριζα τὸν φίλο μου Μέμο Στράφτη, τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς Φιλίτσας.

Δέκα λεπτὰ ἀργότερα, ὅπως μοῦ εἶχε πῆ ἡ κόρη τοῦ προϊσταμένου μου, βρισκόταν στὸ κατάστρωμα τοῦ ὑπερωκεανείου, ντυμένη σ' ἕνα πρωϊνὸ φόρεμα ποὺ ἔδινε περισσότερη χάρι στὸ λαμπαδοχυμένο κορμί της.

Τὸ ὑπερωκεάνειο ἔκανε τώρα τὶς τελευταῖες μανοῦβρες γιὰ νὰ μπῇ στὸ λιμάνι, ἐνῶ δίπλα μου ἡ Φιλίτσα χτυποῦσε ἀνήσυχα τὰ τακούνια της στὸ κατάστρωμα δείχνοντας ἔτσι ὅλη της τὴν ἀγωνία.

— Λίγη ὥρα ἀκόμη καὶ θὰ βρίσκεσθε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα σας καὶ τοῦ...

— ...Τοῦ ἀγαπημένου μου τοῦ χρυσοῦ μου Μέμου! ἐπρόσθεσε ἐνῶ τὰ μάτια της ἄστραφταν παράξενα.

— Κι' ἐγώ, ὁ γραμματεὺς τοῦ πατέρα σας στὶς ἐπιχειρήσεις του στὴν Ἑλλάδα, ἀφοῦ σᾶς παραδώσω στὰ δυὸ αὐτὰ ἀγαπημένα σας πρόσωπα, αὔριο τέτοια ὥρα πάλι, μὲ τὸ ἴδιο ὑπερωκεάνειο θὰ πάρω μόνος μου τὸν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς...

— Λυπᾶσθε γι' αὐτό; μ' ἐρώτησε ἡ Φιλίτσα καθὼς μὲ κύτταζε στὰ μάτια.

Ἔσκυψα τὸ κεφάλι μου καὶ μᾶλλον ψιθυριστά, εἶπα:

— Ἂν λυπᾶμαι... Ἤξερα ὅτι εἶμαι ὁ συνοδὸς τῆς κόρης τοῦ προϊσταμένου μου ποὺ εἶχε τὴν ἀποστολὴ νὰ τὴν παραδώσῃ στὸν πατέρα της.

— Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. ἐπιβάται τῆς πρώτης θέσεως νὰ περάσουν γιὰ τὸν ἔλεγχο τῶν διαβατηρίων! ἀκούσθηκε μιὰ δυνατὴ φωνὴ κοντά μας διακόπτοντας τὴν συζήτησί μας.

Ἄφησα τὴν Φιλίτσα μόνη της καὶ μετὰ λίγα λεπτὰ ἐπέστρεψα κοντά της μὲ θεωρημένα τὰ χαρτιά μας. Σκυμμένη ἐκείνη στὴν κουπαστὴ τῆς γεφύρας ἔψαχνε μὲ τὸ βλέμμα της νὰ διακρίνῃ, ἀνάμεσα στὸ πλῆθος ποὺ ἐπερίμενε στὴν προκυμαία, κανέναν ἀπὸ τοὺς ἀγαπημένους της.

— Μὰ τί σημαίνει αὐτό; εἶπε κατσουφιάζοντας. Δὲν βλέπω οὔτε τὸν Μέμο, οὔτε τὸν μπαμπὰ νὰ μᾶς περιμένουν.

— Δὲν μπορεῖ, κάπου θὰ βρίσκωνται, δεσποινὶς Φιλίτσα, τὴν καθησύχασα.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΕ ΘΕΑΤΡΟ

Μανὸν καὶ Μαργαρίτα

Ὑπὸ ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΚΕΙΝΗ (κλείνοντας τὸ βιβλίο ποὺ διαβάζει, ἕναν ὡραιότατο μικρὸ γαλλικὸ τόμο τοῦ 1892 — «Ἐκδόσεις Γκυγιώμ» στὴ σειρὰ τοῦ «Γαλάζιου Λωτοῦ»): Οὔφ!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐρωτηματικά): Δηλαδή;

ΕΚΕΙΝΗ: Φοβερὴ αὐτὴ ἡ Μανόν...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί διαβάζεις;

ΕΚΕΙΝΗ: «Μανὸν Λεσκὼ», τοῦ ἀββᾶ Πρεβώ.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ βρίσκεις φοβερὴ τὴν ἡρωΐδα;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀπερίγραπτη! Ἀνερμάτιστη, ἐπιπόλαια ἐγκληματική, ἀνόητη, συχαμένη! Καί, γιὰ νὰ σοῦ τ' ὁμολογήσω κι' ἂς πρόκειται γιὰ ἕνα ἀνεγνωρισμένο ἀριστούργημα, τὴ βρίσκω ἀφύσικη! Μὰ ὑπάρχουν, ὑπῆρξαν ποτὲ Μανὸν Λεσκώ, ἔστω ἐδῶ καὶ διακόσια χρόνια; Βλέπει γιὰ πρώτη φορὰ τὸν ἱππότη ντὲ Γκριέ, κι' ὕστερα ἀπὸ μιὰ σαχλοκουβέντα μισῆς ὥρας, τὸν ἐρωτεύεται μέχρι τρέλλας, μέχρι παραφορᾶς, μέχρι μανίας! Γίνεται ἐρωμένη του, ζῇ μαζί του ἐπίσημα στὸ Παρίσι καὶ ὕστερα ξαφνικὰ τὸν ἀφήνει γιὰ νὰ πάη μ' ἕναν κόμητα ποὺ τῆς ὑπόσχεται διαμάντια καὶ γιὰ νὰ τὸν ἀφήση καὶ αὐτόν, μόλις ξαναντικρύση τὸν ἱππότη της δόκιμο θεολόγο, στὶς ἐξετάσεις τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς! Καὶ τὸν ξαναπαρασύρει στὴν κραιπάλη, στὴν ἀτιμία, στὴν κλοπή, τὸν σπρώχνει στὴ φυλακή, τοῦ κλείνει ὅλες τὶς πόρτες τῆς κοινωνίας, τὸν κάνει ἀπόβρασμα, ναυάγιο σὲ ἡλικία εἴκοσι χρονῶν, ἐγκληματία, ὄργανο της τυφλό, γιὰ νὰ τὸν ξαναφήση καὶ νὰ τὸν ξαναπάρη, ἐπιπόλαια καὶ ἐγκληματική, ὥσπου νὰ ξεψυχήση, ἐξιλεωμένη κάπως, μέσα στὴν ἀγκαλιά του στοὺς ἔρημους κάμπους τῆς Ἀμερικῆς· Πολὺ πιὸ ἀνθρώπινη, πιὸ εὐγενικιά, πιὸ γυναικεία, ἡ Μαργαρίτα τοῦ Δουμᾶ στὴν «Κυρία μὲ τὰς Καμελίας». Τὴ θυμᾶμαι γιατί, μαζὶ μὲ τὴ Μανόν, ἀποτελεῖ τὴ συγγραφικὴ ἐξιδανίκευσι τοῦ εὔκολου, τοῦ ἀγορασμένου ἔρωτα τῆς γυναίκας. Τοῦ ἔρωτα, ποὺ δὲν τοῦ δικαιολογεῖ τὶς φοβερώτερες ἀκρότητες ἡ ψυχικὴ ἀνάγκη, ἀλλὰ τοῦ ἐμπνέει καὶ τοῦ ὑποκινεῖ τὶς πράξεις τὸ ταπεινὸ χρηματικὸ συμφέρον. Ἔ, λοιπόν, ἡ Μαργαρίτα εἶνε τύπος ποὺ ἀξίζει νὰ μείνη ἀθάνατος: Παρασυρμένη στὸν γλυστερὸ κατήφορο τῆς ἑταίρας, μόλις βρίσκει τὸν ἄνθρωπο ποὺ τῆς δονεῖ τὴν ψυχή, γαντζώνεται μὲ μανία ἐπάνω του, ἀφοσιώνεται ψυχικὰ καὶ σωματικὰ σ' αὐτόν, ἀπαρνιέται τὶς εὔκολες χαρὲς τοῦ ἀγορασμένου ἔρωτα καὶ ἡ θυσία τῆς χλιδῆς της εἶνε μηδαμινὴ μπροστὰ στὴν εὐδαιμονία νὰ ζήση ἥσυχη καὶ ἀφανὴς στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἀρμάνδου· Καὶ ὅταν τὸν ἀρνιέται, τὸ κάνει ἀπὸ ἀνάγκη δική του, ὕστερα ἀπὸ τὴν περίφημη σκηνὴ μὲ τὸν πατέρα του καὶ ξαναρίχνεται στὴν παληά της ζωὴ μὲ μόνο σκοπὸ νὰ τὸν ἀπομακρύνη ἀπὸ κοντά της γιὰ τὸ καλό του καὶ ἡ θυσία της, μεγαλύτερη ἀπὸ τὶς δυνάμεις της, προκαλεῖ τὸν θάνατό της. Ἡ «Κυρία μὲ τὰς Καμελίας», εἶνε ἕνα σύμβολο, ὡραῖο, μεγάλο, δυνατό. Ἡ «Μανὸν Λεσκώ», μιὰ ἀναιμικιὰ καὶ λυμφατικὴ ὕπαρξις, ποὺ οἱ τρέλλες της προκαλοῦν τὴν ἀγανάκτησι καὶ ὁ σκληρός της θάνατος τὴν ἀνακούφισι τοῦ ἀναγνώστη·

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶπες πολλὰ καὶ μ' ἔπεισες λίγο. Ἡ «Μανὸν Λεσκὼ» εἶνε ἀριστούργημα. Καὶ ὄχι ἀριστούργημα, ὡς διήγησις, ὡς στύλ, ὡς ἔργο τέχνης — γιατὶ ἴσως, ἢ καλύτερα βεβαίως ὁ ἀββᾶς Πρεβὼ δὲν ἔχει τὸ ρωμαλέο τάλαντο ἑνὸς Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ, μὰ ὡς εἰλικρινὴς ἀπεικόνισις μιᾶς γνήσιας γυναίκας. Ἡ Μαργαρίτα Γκωτιὲ, ποὺ θαυμάζεις, ποὺ σὲ κάνει νὰ δακρύζης, ὅταν βήχη φυματική, καὶ σοῦ ὑποθάλπει τὴν ἰδέα νὰ φορέσης μαῦρα ὅταν πεθαίνη, εἶνε ἐξιδανικευμένη, φτιαχτή, ψεύτικη, ὅπως ἕνα γλυπτικὸ ἀριστούργημα ποὺ ἀπὸ πάνω του εἶχαν ἐξαφανισθῆ, κάτω ἀπὸ τὴν σμίλη τοῦ καλλιτέχνη, οἱ ἀτέλειες τοῦ μοντέλου, ὅπως ἕνας πίνακας γεμᾶτος ὡραῖα, ἀλλὰ ὄχι φυσικὰ χρώματα. Ἐνῶ αὐτὴ ἡ Μανὸν ποὺ τὴν περιφρονεῖς, ποὺ σὲ ἀγανακτεῖ, ποὺ προκαλεῖ τόσο τὸ θυμό σου ἡ καϋμενούλα, ὥστε νὰ μὴ σοῦ φέρνη οὔτ' ἕνα δάκρυ, ὁ φρικτός της θάνατος, εἶνε ἁπλούστατα γυμνή, θεόγυμνη στὰ μάτια σου, χωρὶς τὸ ντύσιμο τῆς φιλολογικῆς ἐξιδανικεύσεως, χωρὶς ρετουσάρισμα, μοντέλο γεμᾶτο ἀφέλεια καὶ εἰλικρίνεια: Καρδιὰ καλὴ στὸ βάθος, νοιώθει πὼς τραβιέται ἀπὸ τὸν ντὲ Γκριέ, σὲ τρόπο ποὺ νὰ τοῦ χαρίζη τὰ πάντα, νὰ τοῦ δίνη ἀπὸ τὴν καρδιά της ὡς τὰ κλειδιὰ τοῦ χρηματοκιβωτίου της καὶ νὰ τὸν κάνη Θεό της, χαϊδεύοντάς του μὲ καμάρι τὰ πουδραρισμένα ἱπποτικά του μάγουλα. Δὲν ἔχει ὅμως τὸν ἡρωϊσμό τῆς φτώχειας. Ἡ στερημένη ζωὴ τὴ φοβίζει, τὸ κρύο δὲν εἶνε καμωμένο γι' αὐτήν, τὰ λοῦσα καὶ ἡ ἅμαξα δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ἀφήσουν ἀσυγκίνητη. Ὁ ντὲ Γκριὲ δὲν ἔχει νὰ τῆς τὰ δώση. Δικό του λάθος! Λάθος τοῦ αἰώνιου ἐραστή, ποὺ προσφέρει τὸν ἔρωτα, τὴν ὀμορφιά του, στίχους, ἀναστεναγμούς, μουσικὴ καὶ ποτὲ μετρητά! Ἀπ' τὴν αἰώνια αὐτὴ ἀτέλεια, ξεπηδοῦν τὰ μεγάλα δράματα, ποὺ δημιουργοῦν τὴ «Μιμὴ Πενσόν», τὴ «Μποέμ», τὸ ἴδιο ὅπως καὶ τὴ «Μανὸν Λεσκώ»· Ἡ Μαργαρίτα Γκωτιέ, στὴν «Κυρία μὲ τὰς Καμελίας» εἶνε ἀληθοφανής. Ἡ «Μανὸν Λεσκὼ» εἶνε ἀληθινή! Καμμιὰ γυναῖκα δὲν ἀφίνει τὰ πλούτη, τὴν ἄνεσι, τοὺς βαρώνους, τοὺς κόμητες, τοὺς μαρκησίους, γιὰ νὰ ζήση στὸ πλευρὸ ἑνὸς Ἀρμάνδου Ντυβάλ, ἄσημου καὶ ἀδέκαρου, στὸ χωριουδάκι Μπουζιβάλ, αὐτή, ποὺ ἤτανε τὸ ἄστρο μέσα στὸ Παρίσι. Ἡ γυναῖκα, ἡ γνήσια, ἡ εἰλικρινὴς γυναῖκα, ποὺ ἔχει ὀμορφιὰ καὶ χάρη, καὶ νοιώθει πὼς ἡ ὀμορφιὰ καὶ ἡ χάρη τῆς ἐξασφαλίζουν ἄνετη· ἀκούραστη καὶ ὡραία ζωή, σπανιώτατα ἔχει τὸν ἡρωϊσμὸ νὰ φερθῆ σὰν Μαργαρίτα. Φέρεται συχνότερα, σχεδὸν πάντα, σὰν Μανόν, καὶ αὐτὸ χωρὶς ὁ ἀναγνώστης νὰ δικαιοῦται νὰ τὴν λιθοβολήση...

ΕΚΕΙΝΗ: Ὥστε, σὰ νὰ λέμε, καὶ ἐγὼ θὰ σοῦ ἄξιζε νὰ σ' ἀφήσω σὰν τὴ Μανόν, γιὰ νὰ βρῶ ἕναν πιὸ πλούσιο;

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ χαμόγελο): Ἐσύ, εὐτυχῶς ἢ δυστυχῶς, δὲν ἀνήκεις σ' αὐτὲς τὶς εὔθυμες πεταλουδίτσες τοῦ ἡμικόσμου, ποὺ μᾶς ἀπασχολοῦν. Εἶσαι νοικοκυρά, τίμια, καλή, περνᾷς μιὰ ζωὴ μικροαστικὴ καὶ δὲν τολμᾷς νὰ τὴν ἀφήσης.

ΕΚΕΙΝΗ (ἔξω φρενῶν): Θἄπρεπε νὰ πάρης μιὰ Μανόν!

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴν ἀγκαλιάζει): Εἶμαι ἐξαιρετικὰ εὐτυχισμένος ποὺ πῆρα ἐσένα κι' ἔτσι γλύτωσα ἀπὸ τοὺς μπελάδες, τὶς λαχτάρες καὶ τὴν ἀθανασία...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Προσέχετε τὸν ΑΝΔΡΑ σας!

Συμβουλὲς τοῦ Ρ. ΚΟΛΜΑΝ

Κυρίες μου, ἔχετε παράπονα ἀπὸ τὸν ἄνδρα σας; Δὲν σᾶς κάνει εὐτυχισμένην; Προτοῦ σκεφθῆτε νὰ τὸν κατηγορήσετε γι' αὐτό, ρῖξτε μιὰ ματιὰ στὸν ἑαυτόν σας, ἐξετᾶστε τον καλὰ καὶ ἴσως βρῆτε τὸν πραγματικὸ ἔνοχο. Γιατί, τὶς περισσότερες φορὲς ἐσεῖς φταῖτε ἂν χάνετε τὸν ἄνδρα σας. Δὲν σᾶς τὸ λέμε ἐμεῖς, ἀλλὰ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἐγνώρισε καλὰ τὶς γυναῖκες, ὁ διάσημος ἠθοποιὸς Ρόναλντ Κόλμαν, ποὺ λέει τὰ ἑξῆς σ' ἕνα σχετικὸ ἀρθράκι του.

«Ἡ γυναῖκα ποὺ θέλει νὰ κερδίση τὴν ἀγάπη τοῦ ἀνδρὸς καὶ νὰ τὸν κρατήση κοντά της, πρέπει νὰ εἶνε κομψή, χαριτωμένη, εὔθυμη καὶ πρὸ παντὸς ὑπομονετικὴ καὶ ἀνεκτική.

»Οἱ περισσότερες γυναῖκες, λὲς καὶ τὸ ἔχουν τάμα, ἀπὸ τὶς πρῶτες ἡμέρες τῆς συζυγικῆς των ζωῆς, νὰ θέλουν ν' ἀλλάξουν στὸν ἄνδρα τους τὸν τρόπο τῆς ζωῆς του. Αὐτὸ μπορεῖ ν' ἀποτελέση τὴν πρώτη ἀφορμὴ ψυχρότητος στὸ ἀνδρόγυνο, τὸ πρῶτο σύννεφο στὴν εὐτυχία του.

»Ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ ξέρη νὰ σέβεται τὰ γοῦστα καὶ τὶς συνήθειες τοῦ ἀνδρός της, πρὸ παντὸς ἂν τὸν ἐπῆρε ἀπὸ ἔρωτα. Ὁ ἔρως, στὴν ἀρχὴ τοὐλάχιστον τῆς συζυγικῆς ζωῆς, σκεπάζει πολλὰ πράγματα. Ἀλλὰ καὶ γιὰ ἕναν ἀκόμη λόγο ἡ γυναῖκα δὲν πρέπει νὰ ἐπιχειρῇ νὰ μεταβάλη τὰ γοῦστα τοῦ ἀνδρός της. Εἶνε φοβερὰ ἀνιαρό, τοὐλάχιστον κατὰ τὴν γνώμη μου, νὰ ἔχουν οἱ δυὸ σύζυγοι πάντα τὰ ἴδια γοῦστα καὶ νὰ συμφωνοῦν ἀπόλυτα σὲ ὅλα!

»Κατὰ φυσικὸν κανόνα, ὁ ἕνας πρέπει νὰ συμπληρώνη τὸν ἄλλον καὶ ὅ,τι δὲν ἔχει ὁ ἕνας, νὰ τὸ παίρνη ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ἔτσι ὑπάρχει κάποια ποικιλία στὴ ζωὴ καὶ ἡ εὐτυχία τοῦ ἀνδρογύνου εἶνε περισσότερο ἐξασφαλισμένη. Ἀκόμα καὶ ἡ διαφορὰ ποὺ θὰ ὑπῆρχε στὸν χαρακτῆρα τους, δίνει ἀφορμὴ σὲ τσακώματα καὶ μικροκαυγαδάκια.

»Μὴν τὰ φοβόσαστε τὰ τελευταῖα αὐτά, κυρίες μου. Ἂν ὁ σύζυγός σας εἶνε ἄνθρωπος αἰσθηματικός, τὰ μικροκαυγαδάκια θὰ σᾶς τὸν φέρουν πιὸ κοντά. Φροντῖστε μόνο νὰ μὴν κάνετε κατάχρησι αὐτῶν τῶν μέσων, νὰ μὴν εἶσαστε δηλαδὴ γκρινιάρα, γιατὶ ἡ γκρίνια σκοτώνει κυριολεκτικὰ τὴν συζυγικὴ ἀγάπη.

»Προσπαθῆστε μὲ κάθε τρόπο νὰ κάνετε τὴ ζωὴ τοῦ ἀγαπημένου σας ὅσο μπορεῖτε πιὸ εὐχάριστη. Αὐτὸ εἶνε μιὰ μεγάλη καὶ ἀληθινὰ ἱερὴ ἀποστολὴ γιὰ τὴν γυναῖκα.

»Ὁ ἄνδρας, σήμερα, εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ δουλεύη σκληρά, νὰ ἀγωνίζεται σχεδὸν ἀδιάκοπα γιὰ νὰ τὰ βγάλη πέρα. Θέλει λοιπόν, ὅταν θὰ ἐπιστρέψη τὸ βράδυ στὸ σπίτι, νὰ βρῇ ἕνα περιβάλλον εὐχάριστο, μιὰν ἀτμόσφαιρα γλυκειά, ἁπαλή, ποὺ νὰ τὸν ἀγκαλιάση στοργικά. Θέλει, μὲ ἄλλους λόγους, νὰ βρῇ τὴ γυναῖκα του μὲ τὸ χαμόγελο καὶ τὸ γλυκόλογο στὰ χείλη. Αὐτὸ θὰ τὸν ξεκουράση καὶ θὰ τοῦ δώση τὴ δύναμι νὰ ξαναρχίση τὴν ἄλλη μέρα τὴ σκληρὴ δουλειά.

»Καὶ μὴν ξεχνᾶτε, κυρίες μου, ὅτι μέσα σὲ κάθε ἄνδρα, τὶς περισσότερες φορές, ὑπάρχει ἕνα μεγάλο παιδί. Συμπεριφερθῆτε λοιπὸν στὸν ἄνδρα σας σὰν νὰ ἦταν ἕνα μεγάλο παιδί. Καὶ ἂν κάποτε τὸ παιδὶ αὐτὸ γίνεται ἀνυπόφορο, μαλῶστε το, ἀλλὰ μὲ γλύκα καὶ χωρὶς κακία, ὅπως θὰ ἐκάνατε σ' ἕνα πραγματικὸ παιδί!»

ΡΟΝΑΛΝΤ ΚΟΛΜΑΝ

ΚΑΤΑΧΡΗΣΙΣ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ

Τὸ χωριὸ ἐκεῖνο εἶχε τὸν ἀφέντη του. Τὸν ἔλεγαν Παυλῆ καὶ ὅλοι τὸν ἐσέβονταν ἀπὸ ἀνάγκη. Ἦταν πολὺ πλούσιος καὶ ὁ κάθε χωρικὸς ποὺ θὰ βρισκόταν σὲ δύσκολη οἰκονομικὴ θέσι, σ' αὐτὸν κατέφευγε.

Ὁ κὺρ Παυλῆς, πονηρὸς καὶ ἀσυνείδητος ἐκμεταλλευτής, ἐδάνειζε χρήματα σ' ὅλους, φροντίζοντας νὰ ἐξασφαλίζη ἕναν καλὸ τόκο. Ὅλους τοὺς εἶχε στὸ χέρι. Καὶ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους καὶ τὸν πατέρα τῆς Ρινιῶς. Ἰδίως αὐτὸν τὸν περιποιόταν κάτι παραπάνω. Μόνος του προσφερόταν νὰ τὸν ἐξυπηρετήση·

— Μήπως σοῦ χρειάζονται χρήματα, κὺρ Προκόπη;

Ὁ κὺρ Προκόπης, ὁ πατέρας τῆς Κρινιῶς, ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του σκλαβωμένον ἀπὸ τὴν τόση προθυμία τοῦ ἀφέντη.

— Ἡ καλωσύνη σου, κὺρ Παυλῆ μου, ἡ καλωσύνη σου! ἀπαντοῦσε κάνοντας μικροτεμενάδες.

— Ὅσα σοῦ χρειάζονται, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ μοῦ τὰ ζητήσης, τοῦ ἔλεγε ὁ τοκογλύφος· Καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ βιασθῆς νὰ μοῦ τὰ ἐπιστρέψης.

Ὁ Προκόπης ἐδανειζόταν. Καὶ σιγὰ σιγὰ εἶχε μπῆ στὸ χρέος μέχρι τὰ αὐτιά. Ὁ κὺρ Παυλῆς ὅμως ποτὲ δὲν τὸν ἠνώχλησε γιὰ τὰ δανεικά. Γιατί ἄρα γε; Ἀπὸ καλωσύνη του;

Καλωσύνη! Τέτοιο πρᾶγμα στὴν ψυχὴ τοῦ τοκογλύφου δὲν ὑπῆρχε. Ὁ λόγος ἦταν ἄλλος· Ἦταν ἡ μικρὴ Κρινιώ.

Μόλις εἶχε πατήσει τὰ δεκαεφτά. Καὶ ἦταν ἕνα ρόδο Ἀπριλιοῦ· Ἕνα πλάσμα πλασμένο ἀπὸ τὴ δροσιὰ τῶν ἀγροτικῶν πρωϊνῶν καὶ ἀπὸ τὴν γλύκα, ποὺ ἔχουν τὰ ἡλιοβασιλέματα στὴν ἐξοχή. Ἦταν ἡ βασίλισσα τῶν ὀνείρων τῆς νεολαίας τοῦ χωριοῦ. Ὅλα τὰ παλληκάρια εἶχαν κρύψει στὸ νοῦ του, ἕνα τρυφερὸ λογισμὸ γι' αὐτήν...

ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥ ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΥ

Ὁ Παυλῆς τὴν εἶχε βάλει στὸ μάτι. Θὰ ἔδινε ὅλο τὸ βιός του γιὰ νὰ τὴν κάμη δική του.

Μὲ τὴν πρόφασι ὅτι εἶχε δοσοληψίες μὲ τὸν πατέρα της, ἐπήγαινε συχνὰ στὸ σπίτι καὶ τῆς μιλοῦσε μὲ ἕνα εἶδος πατρικῆς στοργῆς.

Ἡ Κρινιὼ δὲν ὑποπτεύθηκε τοὺς κρυφοὺς σκοπούς του. Ὅπως καὶ κανεὶς ἄλλος στὸ χωριὸ δὲν φανταζόταν ὅτι ὁ κὺρ Παυλῆς ἤθελε νὰ παντρευθῇ τὴν Κρινιώ· Διότι αὐτὸς ἦταν μεγάλος, κοντὰ πενηντάρης. Καὶ στὰ χωριά, ποὺ οἱ ἄνθρωποι παντρεύονται γύρω ἀπὸ τὰ εἴκοσί τους χρόνια, καταντᾷ ἀπίστευτος ἕνας γάμος σὲ τόσο περασμένη ἡλικία.

Ὁ κὺρ Παυλῆς ὅμως τὰ εἶχε κανονίσει μυστικὰ μὲ τὸν πατέρα τῆς Κρινιῶς.

— Θέλω, κὺρ Προκόπη, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα, νὰ μοῦ δώσης τὴν Κρινιὼ γυναῖκά μου· Κι' ἀπὸ μένα θἄχης ὅ,τι θέλεις. Καὶ τὴν Κρινιὼ θὰ τὴν ἔχω σὰ βασίλισσα.

Ὁ Προκόπης ἐδέχθη. Βέβαια, ἔβλεπε τὴ διαφορὰ τῆς ἡλικίας, ποὺ εἶχαν ἡ κόρη του καὶ ὁ Παυλῆς· Ἀλλὰ σκέφθηκε συμφεροντολογικά.

— Ἂν ἔχω τὸν κὺρ Παυλῆ γαμπρό, εἶπε μὲ τὸ νοῦ του, τί ἄλλο θέλω;

Καὶ γιὰ ν' ἀναπαύση τὴ συνείδησί του σὰν πατέρας ἔκαμε κι' αὐτὴ τὴ σκέψι:

— Ἐξ ἄλλου καὶ ἡ Κρινιὼ θὰ περάση σὰν ἀρχοντοπούλα.

Εἶπε λοιπὸν τὸ «ναὶ» στὸν κὺρ Παυλῆ. Καὶ ὅλα πιὰ ἦσαν κανονισμένα μεταξύ τους. Ἡ Κρινιὼ δὲν ἤξερε τίποτε καὶ οὔτε μποροῦσε νὰ φαντασθῇ ὅτι ὁ πατέρας της τὴν εἶχε προπουλήσει στὸν γέρο πλούσιο. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἀνησυχοῦσε κάπως τὸν κὺρ Παυλῆ.

— Μήπως ὅμως δὲν θὰ θελήση ἡ Κρινιὼ νὰ μὲ παντρευθῇ; εἶπε στὸν Προκόπη.

— Αὐτὸ νὰ μὴ σὲ σκοτίζη, κὺρ Παυλῆ μου, ἀπήντησε ὁ ἀσυνείδητος πατέρας· Ἀρκεῖ ὅτι τὸ θέλω ἐγὼ καὶ τῆς Κρινιῶς δὲν τῆς πέφτει λόγος. Μὲ ξέρει αὐτὴ τί εἶμαι ἱκανὸς νὰ τῆς κάμω, ἂν δὲν μὲ ὑπακούση·

Καὶ ἔτσι ὁ Παυλῆς ἡσύχασε καὶ σκεφτόταν τὴν εὐτυχία του ὅταν σὲ λίγο θὰ παντρευόταν τὴ Κρινιώ. Ἐν τῷ μεταξὺ ἔδινε δάνεια στὸν Προκόπη καὶ κάθε τόσο ἐπήγαινε στὸ σπίτι του νὰ βλέπη καὶ νὰ μιλῇ μὲ τὴν μικρὴ Κρινιώ. Σ' αὐτὲς τὶς ἐπισκέψεις του δὲν ἐπήγαινε ποτὲ μὲ ἄδεια χέρια. Ὅλο καὶ κάτι κουβαλοῦσε ὡς δῶρο·

Η ΑΦΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

Ὁ Παυλῆς ἐπίεζε τὸν πατέρα τῆς νέας νὰ γίνη γρήγορα τὸ συνοικέσιο. Ἀλλ' ὁ Προκόπης, ἦταν τῆς γνώμης νὰ μὴ βιασθοῦν.

— Εἶνε πολὺ μικρὴ ἀκόμη ἡ Κρινιώ, τοῦ εἶπε. Ἂς περιμένουμε νὰ περάσουν δυὸ χρόνια·

Ὁ Παυλῆς, ἂν καὶ θἄθελε νὰ τελειώνουν μιὰ ὥρα ἀρχήτερα, ἐδέχθη νὰ περιμένη. Ἀλλὰ μέχρις ὅτου περάση αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα, συνέβη κάτι, ποὺ τοῦ ἀνεστάτωσε ὅλα τὰ σχέδια.

Μιὰ μέρα ἐπῆγε στὴν ταβέρνα τοῦ χωριοῦ. Ἐκεῖ ἐκαθόταν μόνος του ἕνας νέος, ὁ Στάμος, σωστὸ λεβεντόπαιδο. Εἶχε μισὴ ὀκᾶ κρασὶ μπροστά του καὶ ἔπινε, σὰν νὰ εἶχε κάποιο πόνο, ποὺ ἤθελε νὰ τὸν πνίξη στὴν λησμονιὰ τῆς μέθης· Ὁ κὺρ Παυλῆς, ποὺ παρίστανε τὸν προστάτη σ' ὅλους τοὺς χωρικούς, ἐπῆγε κοντά του.

— Στὸ κρασὶ τὤρριξες βλέπω, Στάμο.

— Τί νὰ κάνης, κὺρ Παυλῆ· Τὸ κρασὶ μονάχα μπορεῖ νὰ γιάνη γιὰ λίγη ὥρα τὰ βάσανα τοῦ ἀνθρώπου.

— Καὶ τί βάσανα ἔχεις ἐσύ, Στάμο; Μήπως μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω σὲ τίποτε; Θὰ τὤκανα μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά.

Ἔτσι, μὲ μιὰ ψεύτικη καλωσύνη, ἐπλάνευε ὁ τοκογλύφος τοὺς χωριανούς. Ὅλοι ἐπίστευαν ὅτι τοὺς συμπονοῦσε ἀληθινὰ καὶ ὅτι θἄβρισκαν ἀπ' αὐτὸν μιὰ βοήθεια καὶ μιὰ προστασία. Ἔτσι ξεγελάσθηκε κι' ὁ Στάμος καὶ ἀπάνω στὸ κρασί, ζαλισμένος καθὼς ἦταν, τοῦ ἄνοιξε τὴν καρδιά του·

— Εἶμαι πολὺ στενοχωρημένος, κὺρ Παυλῆ, τοῦ εἶπε.

—Γιατί; Μήπως σοῦ χρειάζονται λεφτά;

—Ὄχι, δὲν εἶνε γιὰ λεφτά, εἶνε ἄλλο τὸ δικό μου βάσανο.

—Τί; Γιὰ λέγε μου, μήπως μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω;

—Ναί, κὺρ Παυλῆ, ἐσὺ μπορεῖς νὰ μὲ βοηθήσης, ἅμα θέλης. Ἔχεις μεγάλες φιλίες μὲ τὸν κὺρ Προκόπη καὶ μπορεῖς νὰ τοῦ μιλήσης. Ὁ κὺρ Προκόπης σὲ ἀκούει ἐσένα.

— Γιὰ τί πρᾶμα θέλεις νὰ τοῦ μιλήσω, παιδί μου;

— Γιὰ τὴν Κρινιώ, κὺρ Παυλῆ.

— Γιὰ τὴν Κρινιώ;

—Ναί. Ἀγαπιόμαστε δυὸ χρόνια τώρα καὶ δὲν ξέρω τί νὰ κάμω γιὰ νὰ τὴν παντρευθῶ· Ξέρω καλά, πὼς ὁ πατέρας της δὲν θὰ δεχθῇ νὰ μοῦ τὴ δώση γιατὶ ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τοὺς πιὸ φτωχοὺς τοῦ χωριοῦ. Ἂν ἤθελες ὅμως ἐσύ, κὺρ Παυλῆ, νὰ τοῦ μιλήσης...

—Ναί, παιδί μου, νὰ τοῦ μιλήσω· Καὶ βέβαια θὰ τοῦ μιλήσω, ἀπήντησε ὁ γερο-τοκογλύφος, μὲ φωνή, ποὺ ἔβραζε.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο ἐσηκώθη, ὑπεσχέθη ἄλλη μιὰ φορὰ στὸ Στάμο, πὼς θὰ μεσολαβήση στὸν πατέρα τῆς Κρινιῶς, κι' ἔφυγε. Ἐπῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ σπίτι τοῦ Προκόπη.

—Ξέρεις τί ἔμαθα; τοῦ εἶπε.

—Τί;

—Ὅτι ἡ κόρη σου ἔχει ἀγαπητικό·

—Ἡ κόρη μου; Ποιόν;

—Τὸν Στάμο. Ἄκουσε, κὺρ Προκόπη. Μὴν ξεχνᾷς ὅτι τὴν Κρινιὼ τὴν ἔχεις ὑποσχεθῆ σὲ μένα. Ἂν δὲν κρατήσης τὴν ὑπόσχεσί σου, ξέρεις τί σὲ περιμένει: Θὰ σοῦ πάρω ὅλη σου τὴν περιουσία γιὰ ὅσα μοῦ χρωστᾶς.

— Μεῖνε ἥσυχος, κὺρ Παυλῆ μου, μεῖνε ἥσυχος! ἀπήντησε τρέμοντας ὁ φτωχὸς Προκόπης. Αὐτὸ δὲν θὰ γίνη ποτέ.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥ

Τὴν ἴδια μέρα, τὸ βραδάκι, ἐπῆγε ὁ Προκόπης καὶ βρῆκε τὸν Στάμο.

— Μὲ ποιὸ δικαίωμα, τοῦ εἶπε, λὲς ἐσὺ ὅτι ἀγαπᾷς τὴν κόρη μου;

— Μὰ μὲ ἀγαπᾷ καὶ αὐτή, κὺρ Προκόπη! ἀπήντησε σαστισμένος ὁ νέος. Ρώτησέ την· Ἐγὼ καὶ ἡ Κρινιὼ ἀγαπιόμαστε καὶ σὲ παρακαλοῦμε πολὺ νὰ μᾶς ἀφήσης νὰ παντρευθοῦμε!

— Ἄκουσε, Στάμο. Ἂν ξαναμιλήσης γιὰ τὴν κόρη μου, ὅπως ἐμίλησες τὸ μεσημέρι στὸν κὺρ Παυλῆ, θὰ φθάσω στὸ σημεῖο νὰ σὲ σκοτώσω.

— Γιατί, κὺρ Προκόπη;

— Γιατὶ ἡ κόρη μου δὲν εἶνε γιὰ σένα. Τὴν κόρη μου τὴν προορίζω ἐγὼ γιὰ γυναῖκα τοῦ κὺρ Παυλῆ·

— Τοῦ Παυλῆ;

— Ναί. Τοῦ κὺρ Παυλῆ. Δὲν σοῦ ἀρέσει;

Ὁ Στάμος δὲν εἶπε τίποτε ἄλλο. Ἔσφιξε τὰ δόντια του μὲ λύσσα καὶ κατέβασε τὸ κεφάλι· Τὰ μάτια του πετοῦσαν ἀστραπὲς ὀργῆς.

— Ὥστε ἔτσι;! σκεφτόταν. Ἦρθε νὰ μοῦ κάμη τὸν προστάτη καὶ μὲ ξεγέλασε. Μοῦ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ μὲ βοηθήση νὰ παντρευθῶ τὴ Κρινιώ, μοῦ ἔκλεψε τὸ μυστικό μου, καὶ τώρα θέλει νὰ μοῦ τὴν πάρη αὐτός. Ὄχι, ἄτιμε ἄνθρωπε! Ὄχι, γεροκολασμένε! Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ πετύχης· Ναί, ξέρω ὅτι ἔχεις λεφτά, ὅτι κρατᾷς στὸ χέρι τὸν πατέρα τῆς Κρινιῶς καὶ τώρα ποὔμαθες ὅτι ἡ Κρινιὼ ἀγαπᾷ ἐμένα θὰ βιασθῆς νὰ μοῦ τὴν ἁρπάξης. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ γίνη. Ἀκοῦς; Δὲν θὰ γίνη ποτέ.

Τὴν ἴδια ἐκείνη νύχτα τὸ μικρὸ καὶ ἥσυχο χωριὸ ἀναστατώθη ἀπὸ ἕνα συνταρακτικὸ δρᾶμα. Ὁ Στάμος ἐμαχαίρωσε τὸν γέρο τοκογλύφο.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΩΜΕ ΤΑ ΒΟΤΑΝΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ο ΣΑΜΠΟΥΚΟΣ

Λέγεται καὶ κουφοξυλιά. Τὸ ἐπιστημονικό του ὄνομα εἶνε «Ἀκτῆ ἡ μέλαινα» ἢ «Σάμβυξ ὁ μέλας». Εἶνε δένδρο κοινὸ σ' ὅλη τὴν ἠπειρωτικὴ Ἑλλάδα καὶ τὰς Ἰονίους νήσους. Ἀνήκει στὴν οἰκογένεια τῶν αἰγοκληματιδῶν ἢ καπριφοριοειδῶν. Ἔχει ἄνθη λευκὰ καὶ εὔοσμα.

Τὰ ἄνθη τοῦ σαμπούκου συλλέγονται κατὰ τὸν Ἀπρίλιο καὶ Μάϊο. Ἔχουν ἐνέργεια διεγερτικὴ καὶ ἐφιδρωτική. Γιὰ τὴν παρασκευὴ ροφήματος σαμπούκου, βράζονται 3—4 δράμια ἀνθέων σὲ 50—100 δράμια νεροῦ. Τὸ ρόφημα πίνεται ζεστὸ καὶ εἶνε ὠφελιμώτατο στὴν ἀρχὴ τῶν κρυολογημάτων ἐν γένει καὶ ἰδίως στὸ συνάχι, τοὺς πόνους τοῦ λαιμοῦ καὶ τῶν ἀμυγδαλῶν. Ὠφελεῖ ἐπίσης στοὺς κωλικοπόνους, κυρίως τῶν γυναικῶν, κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν ἐμμήνων.

Ὁ σαμποῦκος εἶνε ἐπίσης ὠφέλιμος ὡς θερμὸ ρόφημα στοὺς ἐξανθηματικοὺς πυρετοὺς (π.χ. τὴν ἱλαρά, τὴν ὀστρακιὰ κλπ.) καὶ βοηθεῖ στὴν ἐμφάνισι τοῦ ἐξανθήματος.

Εὐεργετικὴ ἐπίδρασι ἔχουν τὰ ἄνθη τοῦ σαμπούκου καὶ στὶς γαργάρες τοῦ στόματος καὶ τοῦ λαιμοῦ.

Ἐξωτερικῶς χρησιμοποιεῖται τὸ ἔγχυμα τοῦ σαμπούκου σ' ἐπιθέματα πανιῶν βρεγμένων μὲ αὐτὸ κατὰ τὸ ἀνεμοπύρωμα, πρηξίματα κλπ.

Καὶ τὰ φύλλα τοῦ σαμπούκου, βραζόμενα μὲ νερὸ — σὲ δόσι 6—10 δράμια ἐπὶ 150—300 δραμίων νεροῦ — ἀποτελοῦν ποτὸ καθαρκτικό, καθὼς καὶ διουρητικό, χρήσιμο στὶς ὑδρωπικίες.

Βαρυέμαι...

ΛΥΡΙΚΗ ΠΡΟΖΟΥΛΑ

—Ἀπὸ δῶ, Λίνα, ὄχι ἐκεῖ πέρα, ἀπὸ δῶ!... Θὰ κλείσω τὴν πορτα καὶ πιστεύω νὰ φύγῃ γρήγορα.

Χαρούμενη, κουνῶντας μὲ τσαχπινιὰ τὸ σγουρόμαλλο κεφαλάκι της, μεθυσμένη γιὰ τὸν μικροκίνδυνο ποὺ διέτρεχε νὰ πιασθῇ μέσα στὸ σπίτι τοῦ φίλου της, ἡ Λίνα, μπῆκε στὸ μπάνιο φροντίζοντας προηγουμένως νὰ γεμίσῃ κοκκινάδια μ' ἕνα τρελλὸ φιλὶ τὸ πρόσωπο τοῦ Χάρη.

—Τρελλοκόριτσο, μουρμούρισε ἐκεῖνος ἐκνευρισμένος, σκουπίζοντας τὶς χημικὲς καλλονὲς τῆς φίλης του καὶ πηγαίνοντας ν' ἀνοίξῃ βιαστικὰ τὴν πόρτα.

—Βρὲ ἀδελφέ, πεθαμένος ἦσουνα;

Σὰν σίφουνας μπῆκε στὸ μικρὸ χῶλλ ὁ Γιῶργος, ἕνας φίλος τοῦ Χάρη.

—Ἄ! ἐσὺ εἶσαι; Καλημέρα. τί θές;

—Ἄκου τρόπο! Τί θὰ πῇ τί θές; Ἔτσι μιλοῦν, μά... ὤ! μά.. ξέσπασε σὲ γέλια ὁ Γιῶργος καθὼς παρατηροῦσε τὸν φίλο του.

Ἐκνευρισμένος ἐκεῖνος κυττάχθηκε στὸν καθρέφτη σκουπίζοντας ἀσυναίσθητα τὰ χείλη του, ἀλλά!... Ὤ! τέτοιο ρεζιλῆκι δὲν τὸ εἶχε ξαναπάθει. Μιὰ τοῦφα ἀπὸ τὰ μαλλιά του εἶχε δεθῆ μ' ἕνα μικρὸ ρὸζ κορδελλάκι. Τὸ ξερίζωσε, κόβοντας μαζὶ καὶ λίγα μαλλιὰ καὶ τὸ πέταξε μὲ ἀγανάκτησι.

—Χά! Χά! ἐξακολούθησε ὁ Γιῶργος! Πῶς κατήντησες ἔτσι, καϋμένε! Χά! Χά! Χά! γι' αὐτὸ ἄργησες ν' ἀνοίξῃς;

—Σὲ παρακαλῶ, πάψε, εἶπε θυμωμένα ὁ Χάρης καὶ τὸν ἔσπρωξε στὸ σαλόνι.

—Μὰ καλά, μὴ θυμώνῃς, εἶπε ὁ φίλος του, καθὼς καθότανε σὲ μιὰ πολυθρόνα, καὶ πές μου ποῦ τὤχεις κρυμμένο τὸ πουλάκι, χὰ-χὰ-χά. ξανάρχισε, εἶνε ἀσφαλῶς πολὺ χαριτωμένη.

Ἡ Λίνα, ποὺ παρακολουθοῦσε ἀπὸ τὴν κλειστὴ πόρτα τὴ σκηνὴ ἦταν πολὺ χαρούμενη κι' ἔτριβε τὰ χέρια της ἀπὸ εὐχαρίστησι.

«Ὁ καϋμένος ὁ Χάρης μου. ἐσκεφτόταν, τώρα τὸν λυπᾶμαι... Ἔχει δίκηο νὰ λέῃ ἡ μαμὰ πὼς δὲν θὰ βάλω ποτὲ μυαλό, δὲν θὰ σοβαρευθῶ.»

Κι' ὅμως ἡ ἀγάπη τῆς εὔθυμης Λίνας ἦταν πολὺ σοβαρή. Ἀγαποῦσε μ' ὅλη τὴν δύναμι τῆς καρδιᾶς της τὸν Χάρη, ποὖταν δώδεκα χρόνια μεγαλύτερός της, σοβαρός, πολλὲς φορὲς κατσούφης, νευρικὸς καὶ ἰδιότροπος. Εἶχε γνωρίσει πολλὲς γυναῖκες, αὐτὸ τὤξερε καλὰ ἡ Λίνα, ὅπως ἤξερε ἀκόμη ὅτι δὲν θὰ ἦταν καὶ ἡ τελευταία. Γι' αὐτὸ μ' ὅλες τὶς τρέλλες της καὶ τὰ παιδιαρίσματά της, ζητοῦσε νὰ δώσῃ κάτι τὸ ξεχωριστὸ στὴν ἀγάπη της, κάτι ποὺ νὰ μὴν τὸ πνίξῃ ἡ ἀνία στὸ διάβα τοῦ καιροῦ.

Οἱ φωνὲς τῶν δύο ἀνδρῶν δυνάμωναν πάλι. Ἄκουσε τὰ βήματά τους στὸ χῶλλ. Ὁ φίλος, φεύγοντας, ἔλεγε:

—Καλά, δὲν ἐπιμένω. Σοῦ εὔχομαι καλὴ διασκέδασι. Γειά σου.

—Στὸ καλό! ἀπήντησε ὁ Χάρης.

—Ἄ! ἀλήθεια, μιὰν ἀκόμη ἐρώτησι. Τὴν ἀγαπᾶς ἢ κι' αὐτή..

Ἡ Λίνα δὲν ἄκουσε τίποτε, γιατὶ ὁ Χάρης ἀπήντησε μὲ χειρονομία.

—Βαρυέμαι! ἀπήντησε σὲ λίγο ὁ Χάρης κλείνοντας τὴν πόρτα ἐπάνω στὸν περίεργο φίλο.

Ἡ λέξις ἔφθασε βαρειὰ στ' αὐτιὰ τῆς Λίνας. Τὸν ἄκουσε νάρχεται. Προσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ, μὰ ὁ καθρέφτης τοῦ μπάνιου τῆς ἔδειξε ἕνα πρόσωπο ἀπότομα χλωμὰ καὶ δυὸ μάτια γεμᾶτα ἀπὸ ἕνα βουβὸ παράπονο.

— Μὲ συγχωρεῖς, Λίνα, εἶπε ὁ νέος ἀνοίγοντας τὴν πόρτα, ποὺ σ' ἄφησα νὰ μὲ περιμένῃς.

— Δὲν πειράζει, Χάρη.

— Θὲς νὰ σερβίρω τὸ τσάϊ; εἶπε ἐκεῖνος μπαίνοντας στὸ σαλονάκι.

— Ὄχι, Χάρη.

— Γιατί;

— Βαρυέμαι.

— Τότε νὰ παίξωμε πινάκλ.

Ἐκούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι.

— Γιατί; ξαναρώτησε ἐκεῖνος.

— Βαρυέμαι.

Ἐπέρασε τρυφερὰ τὸ χέρι του γύρω ἀπὸ τὴν μέση της.

— Ἄφησέ με, τοῦ εἶπε ἐκείνη ἥσυχα. Ἄφησέ με, γιατὶ βαρυέμαι.

Ξαφνικὰ κατάλαβε πὼς ἡ Λίνα ἄκουσε.

Ἐτρόμαξε μήπως τὴν δῇ νὰ φεύγῃ γιὰ πάντα.

Δὲν ἤθελε νὰ τὴν χάσῃ κι' ἂς μὴν τὴν ἀγαποῦσε.

Ξέροντας καλὰ πὼς μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀγαπᾷ δὲν ξεγελιέται οὔτε ἀπὸ τὸν διάβολο, ἀλλ' ὅτι τοὐναντίον εὐχαρίστως ξεγελᾷ τὸν ἑαυτό της πιστεύοντας θεληματικὰ τὰ ψέματα τῶν ἀνδρῶν γιὰ νὰ διατηρήσῃ ὅσο πιὸ πολὺ μπορεῖ τὴν εὐτυχία της, τὴν πλησίασε, τὴν ἔσφιξε ἐπάνω του, μολονότι ἐκείνη ζητοῦσε νὰ ξεφύγῃ, καὶ κυττάζοντάς την τρυφερά, τῆς εἶπε:

— Περίεργο, κι' ἐγὼ βαρυέμαι! Βαρυέμαι...

Σταμάτησε καὶ πλησιάζοντας τὸ στόμα του στὰ χείλη της ψιθύρισε ἁπαλά:

— Βαρυέμαι... ὅταν δὲν εἶμαι κοντά σου.

ΑΔΩΝΑ

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ὑπάρχουν ΜΙΣΟΓΥΝΕΣ;

Ὑπάρχουν λοιπόν, πράγματι, ἄνδρες ποὺ μισοῦν τὴν γυναῖκα; Ἄνδρες, ποὺ δὲν τοὺς συγκινεῖ, δὲν τοὺς ἑλκύει, δὲν τοὺς λέει τίποτε μιὰ γυναῖκα;

—Ὄχι!, ἀπαντοῦν οἱ εἰδικοὶ στὰ προβλήματα τοῦ ἔρωτος καὶ τῶν αἰσθημάτων ἐπιστήμονες.

Τὸ σύμπαν χωρὶς γυναῖκα καὶ ἡ γυναῖκα χωρὶς τὸ σύμπαν δὲν μποροῦν νὰ ὑπάρχουν. Ἔτσι, δὲν μπορεῖ καὶ νὰ ὑπάρχῃ ἄνδρας ποὺ νὰ μὴν ἔνοιωσε τὴν ἀνάγκη σ' ὅλη του τὴν ζωὴ ν' ἀγκαλιάσῃ μιὰ γυναῖκα, νὰ ἐπιθυμήσῃ τὸν παράδεισο τῶν φιλιῶν της, τὴν μέθη τῆς ἡδονῆς τοῦ κορμιοῦ της.

Ὁ ἄνδρας γεννήθηκε γιὰ τὴν γυναῖκα καὶ ἡ γυναῖκα γιὰ τὸν ἄνδρα. Ἀλλὰ τότε; Τί εἶνε αὐτοὶ οἱ περίεργοι ἄνδρες ποὺ λέγονται «μισογύνες» καὶ οἱ ὁποῖοι μισοῦν τόσο θανάσιμα τὸ θῆλυ, ὥστε νὰ τὸ ἀποστρέφωνται σὰν κάτι τὸ σατανικό;...

ΕΓΙΝΑΝ ΜΙΣΟΓΥΝΕΣ ΑΠΟ... ΕΚΔΙΚΗΣΙΝ!

Μισογύνης δὲν γεννιέται κανείς, ἀλλὰ γίνεται, παραδέχεται ἡ φυσιολογία τοῦ ἔρωτος. Καὶ ὁ μισογύνης ὅμως αὐτός, ποὺ ἔγινε τέτοιος γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον λόγο, καὶ αὐτὸς δὲν μισεῖ τὴν γυναῖκα κατὰ βάθος. Ἀπεναντίας...

Ἀλλὰ τότε;

Θὰ ἐπιχειρήσωμε νὰ δώσωμε μιὰν ἁπλῆ καὶ εὔκολην ἐξήγησι τῆς παραπάνω θεωρίας:

Ἡ «μισογυνία» εἶνε μιὰ ἀρρώστεια, ἕνα πάθος. Καὶ γεννιέται στὸν ἄνδρα, εἴτε γιατὶ δὲν μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ, εἴτε γιατὶ ἀγάπησε πολὺ ἀλλὰ προδόθηκε στὴν ἀγάπη του...

Ἕνας ἄνδρας δειλός, ἄτολμος στὸν ἔρωτα, ἕνας ἄνδρας ἄσχημος, καχεκτικός, ποὺ δὲν τοῦ δίνουν σημασία οἱ γυναῖκες, ἕνας ἄνδρας ὑπερφίαλος καὶ ἐγωϊστὴς ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιβάλῃ τὶς ἰδιοτροπίες καὶ τὶς παραξενιές του σὲ μιὰ γυναῖκα, γίνεται μισογύνης...

—Εἶμαι μισογύνης ἐγώ! λέει μὲ ἔπαρσι, χωρὶς ὅμως νὰ ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἐμβάλλει σ' αὐτοὺς ποὺ τὸν ἀκοῦνε στὴν ὑποψία, ὅτι κάποια «κηλὶς» ὑπάρχει στὴν αἰσθηματικὴ ζωή του.

Ἀλλὰ κι' ἕνας ἄνδρας ποὺ ἀγάπησε πολὺ στὴ ζωή του μιὰ γυναῖκα, ἀπέτυχε ὅμως στὶς ἐρωτικὲς ἢ συζυγικὲς σχέσεις του μαζί της, κι' αὐτὸς καταντᾷ μισογύνης. Δὲν θέλει πιὰ ν' ἀκούσῃ νὰ τοῦ μιλοῦν γιὰ γυναῖκα. Οὔτε καὶ νὰ βλέπῃ κἄν.

Ὑπάρχουν μισογύνες ποὺ ὅταν βλέπουν γυναῖκα... ἀλλάζουν δρόμο. Ἄλλοι σφίγγουν τὰ δόντια μὲ μανία καὶ ἐπιζητοῦν κάποιαν εὐκαιρία γιὰ νὰ προσβάλουν, νὰ ταπεινώσουν, νὰ ἐξευτελίσουν τὴν ξένη γυναῖκα ποὺ βρίσκεται μπροστά τους...

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἐκδικοῦνται... Ἐκδικοῦνται τὶς γυναῖκες εἴτε γιὰ τὴν περιφρόνησι ποὺ τοὺς ἔδειξαν ἕως τώρα, εἴτε γιὰ τὴν προδοσία ποὺ τοὺς ἔκαμαν.

Ἔτσι, ξαλαφρώνουν. Νοιώθουν ἕνα ἐγωϊστικὸν αἴσθημα ἱκανοποιήσεως. Καὶ ἡ χαμηλὴ στάθμη τοῦ «περιφρονημένου τῶν γυναικῶν» στὴν ὁποίαν ἔχουν πέσει, αὐτομάτως ἀνυψώνεται. Γιατὶ μὲ τὸν ἐκμηδενισμὸν τοῦ θήλεος, ἀνυψοῦνται αὐτοί...

ΤΟ ΚΡΥΦΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΩΝ ΑΝΕΡΑΣΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Κατὰ βάθος ὅμως οἱ μισογύνες εἶνε ὅλοι δυστυχισμένα πλάσματα... Ἡ ἀπουσία τοῦ ἔρωτος, τοῦ πολύτιμου χαδιοῦ μιᾶς γυναίκας, ἡ ἔλλειψις ὀλίγης γυναικείας τρυφερότητος, τοὺς μαραζώνει.

Γιὰ δές τονε πῶς κοίτεται
σὰν νεραντζιὰ κομμένη,
σὰν ἐκκλησιὰ ἀλειτούργητη,
σὰ χώρα κουρσεμένη.

λέει γι' αὐτοὺς ἡ λαϊκὴ μοῦσα, ποὺ τόσο παραστατικὰ χαρακτηρίζει κάθε ἀνθρώπινη κατάστασι.

Τὸ δίλημμα τοῦ μισογύνη εἶνε φρικτό. Ὑπάρχουν ὧρες στὴ ζωή του ἀσυγκράτητης ἀπελπισίας. Ὁ μισογύνης εἶνε μισογύνης γιατὶ δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ διαφορετικά. Ἀλλὰ ἡ καρδιά, ἡ ψυχή, τὸ σῶμα ἔχουν τὶς ἀπαιτήσεις τους στὸ κεφάλαιον τοῦ ἔρωτος. Καὶ τὸ μαρτύριο εἶνε ἀβάσταχτο... Τὶς ἀδυσώπητες αὐτὲς ὧρες θέτει ὁ μισογύνης στὸν ἑαυτό του τὸ ἐρώτημα τοῦ λαϊκοῦ διστίχου:

Δὲν εἶνε κρῖμα νὰ διψῶ
κι' ἡ βρύση νἆν' ἐμπρός μου
καὶ νὰ τὸ φεύγω τὸ νερὸ
γιατ' εἶν' ὁ θάνατός μου;

Η ΙΔΕΩΔΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΣΟΓΥΝΕΣ

Ἀκόμη βαθύτερα ὅμως ἐξεταζόμενος ὁ μισογύνης, εἶνε ἕνας σαδιστής, ὁ ὁποῖος ἐνῷ ποθεῖ ἔντονα καὶ μὲ πάθος τὴν γυναῖκα, τὴν ἀποφεύγει ἀπὸ φόβο μήπως ὁ πόθος του αὐτὸς τοῦ γίνει ἕξις, πάθος καὶ ἐπικράτησι σὲ βαθμὸ ποὺ νὰ τοῦ καταστρέψῃ τὴ ζωή...

Οἱ μισογύνες αὐτοὶ παραμένουν τέτοιοι μέχρις ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου! Μισοῦν καὶ ἀποφεύγουν τὶς γυναῖκες ἕως ὅτου βρεθῇ γι' αὐτοὺς μία ποὺ ν' ἀποτελῇ τὸν ἰδανικώτερο τύπο ποὺ ὠνειρεύθηκαν ποτέ. Καὶ συνήθως ἡ ἐπιφυλακτικότης καὶ ἡ ἐκλεκτικότης των αὐτὴ συντελεῖ στὸ νὰ σταθοῦν τυχερώτεροι ἀπὸ κάθε ἄλλον στὸν ἔρωτα...

Γιατί, ἡ γυναῖκα ποὺ θὰ τοὺς ἀναγκάσῃ νὰ παύσουν νὰ εἶνε μισογύνες, πρέπει νὰ εἶνε ἕνα πλάσμα μὲ τόσην καλωσύνη ψυχῆς, τόσα προτερήματα καὶ χαρίσματα, ὥστε νἆνε ἕνας σωστὸς ἄγγελος.

Τὴν γυναῖκα αὐτὴ τοῦ μισογύνη — τὴν ἀνεκτίμητη αὐτὴ ὕπαρξι ποὺ εἶνε πρόθυμη νὰ δώσῃ ὅλη τὴν ζωή της στὸν «δύσκολον» ἄνδρα ποὺ φοβεῖται κι' ἀποφεύγει τὸ θῆλυ γιὰ τὰ πολλά του ἐλαττώματα — καὶ τὴν περιγράφει σ' ἕνα ἀριστουργηματικὸ πραγματικὰ πεντάστιχο ἡ σοφὴ λαϊκὴ μοῦσα:

Πάρε μ' ἀφέντη, πάρε με,
πάρε κι' ἐμὲ κοντά σου
νὰ μαγειρεύω νὰ δειπνᾷς,
νὰ στρώνω νὰ κοιμᾶσαι,
νὰ γένω γῆς νὰ μὲ πατᾷς
γιοφύρι νὰ διαβαίνῃς,
νὰ γένω κι' ἀσημόκουπα,
νὰ πίνῃς τὸ κρασί σου,
ἐσὺ νὰ πίνῃς τὸ κρασὶ
κι' ἐγὼ νὰ λάμπω μέσα!

ΑΠΟ ΑΓΝΟΙΑ ΚΑΙ ΔΕΙΛΙΑ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ...

Στὴν τάξι τῶν μισογύνων ἀνήκουν καὶ ὡρισμένοι ἠθικολόγοι ἢ θρῆσκοι, οἱ ὁποῖοι μισοῦν τὴν γυναῖκα γιατὶ τὴν θεωροῦν ὡς αἰτίαν διαφθορᾶς καὶ δεινῶν πολλῶν. Αὐτοὶ εἶνε οἱ μόνοι πραγματικοὶ μισογύνες, μισογύνες ἐκ πεποιθήσεως!

Μισογύνες — ὄχι ὅμως πραγματικοί— εἶνε καὶ ὡρισμένοι πνευματικοὶ ἄνθρωποι μὲ ἀνωτέρα διανόησι, οἱ ὁποῖοι, ἀπησχολημένοι κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ζωῆς τους μὲ σοβαρὲς ἐπιστημονικὲς ἢ ἄλλες μελέτες, δὲν εἶχαν τὸν καιρὸ καὶ τὴν εὐκαιρία νὰ πλησιάσουν καὶ νὰ γνωρίσουν τὴν γυναῖκα... Ἔτσι, ἐπάνω στὴν ἀκμὴ τῆς νεότητός των καὶ τὴν σωματικὴ ἄνθησί των, βρέθηκαν ἀγνοοῦντες τὸν ὡραῖο κόσμο τῶν μυστηρίων τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς γυναικείας ἰδιοσυγκρασίας.

Ἡ μισογυνία των προέρχεται μᾶλλον ἀπὸ φόβο στὸν ἔρωτα, ἀπὸ ἄγνοια στὰ μυστήρια τῆς αἰσθησιακῆς χαρᾶς, ἀπὸ δειλία καὶ συστολή...

Ἔτσι, χωρὶς νὰ τὸ θέλουν καὶ ἀντίθετα πρὸς τὶς ἀπαιτήσεις τῆς καρδιᾶς καὶ τοῦ σώματος, γίνονται μισογύνες..

Ἐπειδή, ὅμως, ἡ μισογυνία των αὐτὴ δὲν ἔχει βαθύτερα ἐλατήρια κι' ἐπειδὴ ὁ ἄνδρας, ὅσο κι' ἂν εἶνε ἀδύνατος, δὲν μπορεῖ ἐπ' ἄπειρον ν' ἀγνοήσῃ τὴν ἀποστολὴ τοῦ φύλου του, ἔρχεται κάποτε ἡ στιγμὴ ποὺ ἐπαναστατοῦν.

Τὸ σεξουαλικὸν ἔνστικτον τοῦ Φρόϋντ ἀναπηδᾷ μέσα των ἐν παροξυσμῷ... Στοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς τότε συμβαίνει κάτι τὸ περίεργον. Βρίσκουν μίαν διέξοδο τῆς ἐρωτικῆς ἀπελπισίας των στὸν γάμο!

Ἀνίκανοι καὶ ἄτολμοι νὰ πλησιάσουν ἕως τότε μιὰ γυναῖκα ἐρωτικῶς, τὴν πλησιάζουν τέλος διὰ τοῦ νομίμου γάμου, εὐχαριστημένοι νὰ κάμουν τὴν πρώτη γνωριμία τους μὲ τὸν ἔρωτα, μὲ τὴν σύζυγό τους..

Γιὰ τοὺς πλαστοὺς αὐτοὺς μισογύνες, μία μόνο γυναῖκα ὑπάρχει στὴ ζωή τους: ἡ σύζυγός των. Καὶ σ' αὐτὴν πλέον ἐναπόκειται νὰ τοὺς μεταβάλῃ σὲ ὑπέροχους ὑμνητὰς τοῦ γυναικείου φύλου, σὲ ποιητὰς ἀκόμη ἢ καὶ σὲ «πραγματικούς, αὐτὴ τὴ φορά, μισογύνες...

ΣΑΔΙΣΤΙΚΗ ΜΙΣΟΓΥΝΙΑ

Ἀλλὰ οἱ φοβερώτεροι καὶ πραγματικώτεροι μισογύνες εἶνε οἱ παληοὶ μεγάλοι καρδιοκατακτηταί... Ὑπέροχοι ἐρωτιδεῖς στὰ νειᾶτά τους, θρυλικοὶ δὸν Ζουάν, ἀφοῦ ἐγεύθηκαν ὡς τὸν πάτο τὸ ξέχειλο ποτῆρι τῆς ἐρωτικῆς χαρᾶς, ἀφοῦ ἀπήλαυσαν ὅ,τι ὡραιότερο καὶ καλύτερο μποροῦσε νὰ τοὺς δώσῃ ὁ ἔρωτας εἶδαν κάποτε τὰ ρόδα τῆς νειότης των νὰ μαραίνωνται καὶ τὶς γυναῖκες νὰ τοὺς ἐγκατολείπουν..!

Ἡ ἐγκατάλειψις αὐτὴ ὅμως ἦταν θάνατος γι' αὐτούς... Ἡ πρώην αἰχμάλωτος τῶν χαδιῶν τους γυναῖκα, ἀποδεσμευμένη τώρα, τοὺς εἰρωνεύεται. Ἡ παληὰ ἐρωμένη τοὺς ἀποφεύγει...

Καὶ οἱ νέες γυναῖκες ποὺ περνοῦν ἀπ' τὴ ζωή τους, δὲν σταματοῦν νὰ τοὺς προσέξουν... Ἡ ἀμείλικτη ἡλικία τοὺς στερεῖ τὴν γυναῖκα... Πλησιάζουν νὰ λησμονήσουν τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος της καὶ τὴν γεῦσι τοῦ φιλιοῦ της.

Τότε, οἱ πρώην λάτραι τῆς γυναίκας γίνονται φοβεροὶ μισογύνες... Καὶ γιὰ νὰ ξεσπάσῃ ὁ πόνος των, τυραννοῦν βασανίζουν τὶς λίγες ἐκεῖνες γυναικεῖες ὑπάρξεις ποὺ θὰ κατορθώσουν μὲ μύριους κόπους νὰ προσεγγίσουν.

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

ΙΑ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μεταξὺ Ἱστορίας καὶ θρύλου

ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ

ΥΨΙΠΥΛΗ

Η ἀγανάκτησις τῶν γυναικῶν τῆς Λήμνου ἐναντίον τῶν συζύγων των, ὑπερέβη τὰ ὅρια τῆς τρέλλας καὶ τὰ θελκτικὰ δαιμόνια κάθε καταστροφῆς, οἱ τρυφερὲς συντρόφισσες ἑνὸς ταξιδιοῦ πρὸς τοὺς ψεύτικους παραδείσους τῆς πλαστῆς εὐτυχίας, αὐτὰ τὰ λεπτοκαμωμένα λουλούδια ποὺ μυρώνανε ἄλλοτε τὶς ψυχὲς τῶν ἀνυπόπτων Λημνίων, ἐσφάξανε τὴν ἴδια νύκτα, τοὺς ἄνδρες των, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν βασιλέα των Θόαντα!

Καὶ ἕνα πρωΐ, τὸ ὡραῖο νησὶ βρέθηκε νἄχῃ θηλυκοὺς μόνον κατοίκους, γι' ἀφορμὲς ποὺ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ βρῇ κανείς· Γιατὶ οἱ γυναῖκες ἔχουνε πάντοτε δίκηο καὶ τότε ἀκόμη ποὺ διαπράττουνε τὸ πιὸ ἀποτρόπαιο ἔγκλημα.

Συνέβη, δηλαδή, οἱ γυναῖκες τῆς Λήμνου νὰ πάθουνε δυσοσμία ἀπὸ αἰτία, τὴν ὁποία ἐκεῖνες ἀπέδωκαν στὴν ὀργὴ τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, ποὺ ἀγανάκτησε ἐπειδὴ δὲν ἔκαναν ὁλονύκτιες θυσίες στὴ δύναμί της. Ἀλλ' οἱ ἄνδρες τους, ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ ἀνεχθοῦν τὴν κακὴ αὐτὴ μυρωδιά, τὶς ἀπέφευγαν, προτιμῶντας νὰ διασκεδάζουν μὲ δοῦλες, ποὺ εἶχαν φέρει ἀπὸ τὴν Θράκη.

Μάταια διαμαρτυρήθηκαν οἱ ἀπατώμενες σύζυγοι· Μάταια ἀπέδιδαν τὴν κατάστασί τους στὴ θεά. Οἱ Λήμνιοι, ἐξακολουθοῦσαν νὰ προτιμοῦν τὶς ἄλλες καὶ αὐτὲς συνῆλθαν σὲ μυστικὴ συνεδρίασι γιὰ νὰ λάβουν ἀποφάσεις, ἐπειδὴ ἡ κατάστασις εἶχε γίνει πιὰ ἀφόρητη. Καὶ στὴ συνέλευσι ἐκείνη τῶν ἐξερεθισμένων μαινάδων τοῦ ἀνικανοποίητου πόθου, ἐλήφθη ἡ τρομερὴ ἀπόφασις νὰ σκοτώσουν ἐκείνους ποὺ ἦταν πιὰ χαμένοι γι' αὐτές. Ὡρκίσθηκαν ὅλες νὰ ἐκτελέσουν τὴν ἀπόφασι καὶ ὡρίσθησαν σκληρὲς τιμωρίες γιὰ ὅσες θὰ δίσταζαν. Δὲν ἔπρεπε νὰ μείνῃ ζωντανὸς ἄνδρας κανένας, εἴτε πατέρας ἦταν, εἴτε σύζυγος ἢ ἀδελφὸς, καὶ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐσφάγησαν ὅλοι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν βασιλῆα Θόαντα, τὸν ὁποῖο ἔκρυψε ἡ κόρη του Ὑψιπύλη·

Ἔτσι οἱ προσβεβλημένες ὡραῖες ἐξεδικήθηκαν κατὰ τρόπον πρωτοφανῆ. Δὲν ὑπῆρχαν πλέον ἄνδρες γιὰ νὰ τοὺς δείξουν περιφρόνησι, δὲν θὰ βλέπανε πιὰ τοὺς δικούς των νὰ διασκεδάζουν μὲ ξένες, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἱκανοποιηθῇ καὶ ἡ ἐρωτικὴ παραζάλη τους. Γιατὶ οἱ ἄνδρες τῶν κοντινῶν μερῶν ποὺ πληροφορήθηκαν ὅσα συνέβησαν, δὲν ἐτόλμησαν νὰ πᾶνε ἐκεῖ γιὰ νὰ δοκιμάσουν τὴ σαγήνη τους·

Ἀλλ' ἕνα πρωΐ, στὸ ἀνθισμένο νησὶ ὅπου ἐνδιαιτῶντο οἱ ἀηδονόλαλες φόνισσες, κατέφθασε ἡ «Ἀργώ», τὸ γρήγορο δηλαδὴ καράβι, ὅπου ἐπέβαιναν οἱ διασημότεροι ἥρωες τῆς ἐποχῆς, οἱ ὁποῖοι ἐξεστράτευσαν πρὸς τὴ μακρυνὴ χώρα τῶν Κόλχων, γιὰ νὰ πάρουν τὸ «χρυσόμαλλο δέρας».

Ὅταν οἱ Ἀργοναῦτες ἀπεβιβάσθησαν στὴ Λῆμνο, ἐδοκίμασαν ζωηρὴ χαρά, βλέποντας ἕναν στρατὸ γυναικῶν νὰ τρέχῃ σὲ προϋπάντησί τους μὲ τὶς πιὸ τρυφερὲς διαθέσεις καὶ οἱ ποντοπόροι ἐπισκέπται ἐπεδόθησαν εἰς τὴν ἱκανοποίησι τῆς Ἀφροδίτης, μὲ προθυμία καὶ μὲ τόσες θυσίες, ποὺ κατευνάσανε τὸν θυμό της. Καὶ τόσο τοὺς ἄρεσε τὸ νησί, τὸ χωρὶς ἄνδρες, ὥστε μείνανε καιρὸ πολὺ — ἐπὶ τέσσερις μῆνες, κατ' ἄλλους μάλιστα ἐπὶ ἕνα ἢ δυὸ χρόνια ὁλόκληρα.

Ὁ Ἰάσων ἐπῆρε γιὰ προσωρινή του γυναῖκα τὴν Ὑψιπύλη, τὴν κόρη τοῦ βασιλῆα καὶ τώρα βασίλισσα, οἱ δὲ σύντροφοί του τὶς ἄλλες. Ἀλλὰ ἡ προδοσία τῆς Ὑψιπύλης ἐγνώσθηκε ἀργότερα καὶ ἡ ἐξέγερσις τῶν γυναικῶν ἐπηκολούθησε ἄγρια· Στὴ νέα συνέλευσι τῶν Λημνίων μαινάδων, οἱ παραληροῦσες ἀπὸ ἀγανάκτησι ρητόρισσες ζητήσανε τὴν θανάτωσι τῆς προδότιδος. Ὁ Θόας ἦταν βασιλῆας των, ἦταν γυιὸς τοῦ θεοῦ Διόνυσου καὶ τῆς Ἀριάδνης, τῆς κόρης τοῦ Μίνωος, ἡ ὁποία ἔδωσε στὸν Θησέα τὸν «μύτο» καὶ τὸν ἐβοήθησε ἔτσι νὰ βγῇ ἀπὸ τὸν Λαβύρινθο, τότε ποὺ μπῆκε καὶ σκότωσε τὸν Μινώταυρο· τῆς ὡραίας βασιλοπούλας ἐκείνης, τὴν ὁποία ὁ Θησεὺς ἐγκατέλειψε στὴ Νάξο, γιὰ νὰ μείνῃ ἐλεύθερος στοὺς ἔρωτάς του μὲ τὴν ἀδελφή της τὴν Φαίδρα, καὶ τὴν ὁποία ἀπήγαγε ἕνας νέος ποὺ ἡ ἴδια ἐπίστευσε πὼς ἦταν ὁ θεὸς τῆς κραιπάλης Διόνυσος.

Βασιλῆας καὶ γυιὸς τοῦ θεοῦ μάταια τὸ ἐπικαλέσθησαν οἱ συνήγοροι τῆς Ὑψιπύλης. Οἱ ἀσυγκίνητες φόνισσες ζητούσανε νὰ ἐφαρμοσθοῦν οἱ συμφωνίες των καὶ ὁ Ἰάσων, γιὰ νὰ σώσῃ τὸ ὡραῖο κεφάλι της, παρεκάλεσε ν' ἀρκεσθοῦνε στὴν ἐξορία της, πρᾶγμα στὸ ὁποῖο ἐκεῖνες συγκατετέθησαν. Καὶ ἔτσι οἱ Ἀργοναῦτες ὅταν ἀπέπλευσαν ἐπῆραν μαζί τους τὴν ἐρωτευμένη βασίλισσα, ἡ ὁποία ἐδέχθηκε πρόθυμα νὰ ἐγκαταλείψῃ στὴ Λῆμνο, τὰ δυὸ παιδιὰ ποὺ ἔκανε μὲ τὸν φίλο της καὶ νὰ συμμερισθῇ τοὺς κόπους τοῦ ταξιδιοῦ καὶ τοὺς κινδύνους τῆς ἐκστρατείας των ἐπειδὴ ἐλάτρευε τὸν Ἰάσωνα καὶ ἐθαύμαζε ὅλους τοὺς φίλους του.

Παρηκολούθησε ἡ ἐρωτευμένη βασιλοπούλα τὴν ἐξόντωσι τῶν Τυρρηνῶν πειρατῶν στὸν Ἑλλήσποντον καὶ ἐπεριποιήθηκε τοὺς φίλους της, οἱ ὁποῖοι πληγωθήκανε ὅλοι μέχρις ἑνὸς, ἀπ' ἐκείνους· Εἶδε τοὺς γίγαντες μὲ τὰ ἔξη χέρια στὴ χώρα τοῦ Κυζίκου, τοὺς ὁποίους ἐξόντωσε ὁ Ἡρακλῆς, παρέστη στὴν πάλη τοῦ Πολυδεύκη — τοῦ ἑνὸς τῶν Διοσκούρων — μὲ τὸν βασιλῆα τῶν Βεβρύκων, τὸν Ἄμυκο, ὁ ὁποῖος ἐσκότωνε ὅσους νικοῦσε καὶ τὸν ὁποῖον ὁ ἀδελφὸς τῆς Ἑλένης ἐνίκησε· Πέρασε μαζί τους τὶς Συμπληγάδες πέτρες, ὑπεδέχθηκε τὰ παιδιὰ τοῦ Φρίξου, εἶδε στὴν Ἀρετίαν νῆσον τὶς Ὄρνιθες ποὺ εἶχαν φύγει ἀπὸ τὴν Στυμφαλίαν, ὅσες δὲν ἐσκοτώθηκαν τότε ἀπὸ τὸν Ἡρακλέα, καὶ ἀφοῦ ὑπεβλήθηκε σ' ὅλες τὶς κακουχίες καὶ τὶς στερήσεις, ἔφθασε τέλος στὴν Κολχίδα, ἀπὸ τὸν βασιλῆα τῆς ὁποίας ὁ Ἰάσων ἐζήτησε νὰ τοῦ παραδώσῃ τὸ Χρυσόμαλλο δέρας, τὸ τομάρι δηλαδὴ τοῦ πτερωτοῦ κριοῦ, μὲ τὸν ὁποῖο ἐταξίδευσε ὁ Φρῖξος καὶ ἡ ἀδελφή του Ἕλλη, ποὺ ἔπεσε καὶ ἐπνίγηκε στὸν Ἑλλήσποντον.

Ὅταν ἔμαθε πὼς ὁ Αἰήτης, ὁ βασιλῆας τῆς Κολχίδος, ἀπήντησε ὅτι θὰ παρέδιδε τὸ δέρας, ἂν ὁ Ἰάσων ἔζευε σὲ ἅρμα δυὸ φοβεροὺς ταύρους, ποὺ τοῦ εἶχε δωρήσει ὁ Ἥφαιστος καὶ εἶχαν χάλκινα πόδια καὶ ξεφυσοῦσαν ἀπ' τὰ ρουθούνια τους φλόγες, ἂν θὰ καλλιεργοῦσε μ' αὐτοὺς ἕνα χωράφι ἀφιερωμένο στὸν Ἄρη καὶ ἔσπαιρνε τὰ δόντια τοῦ δράκοντος τοῦ Κάδμου, ὅπως εἶχε κάνει ἄλλοτε καὶ ὁ ἴδιος ἐκεῖνος ἱδρυτὴς τῶν Θηβῶν, ἐτρόμαξε.

Ἀλλ' ἐτρόμαξε πιὸ πολὺ ἀκόμα, ὅταν ἐπληροφορήθηκε πὼς ἡ διάσημη γιὰ τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὰ μάγια της Μήδεια, ἡ κόρη τοῦ βασιλῆα προσεφέρθηκε νὰ τὸν βοηθήσῃ στὸ ἔργο του. Γιὰ ποιὸ λόγο θὰ πρόδινε ἡ βασιλοπούλα τὸν πατέρα της, ἂν ὄχ. ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὸν Ἰάσωνα; Καὶ ὁ τρόμος τὴν ἔπνιξε, ὅταν εἶδε ἐκείνην ποὺ πήγαινε νὰ τῆς διεκδικήσῃ τὸν ἀγαπημένον της. Μὲ τὸ χυτό της κορμί, μὲ τὴν θελκτικὴ ἀγριότητα τῆς μορφῆς της καὶ τὸ ὑπερήφανο βάδισμα μὲ τὴν μεγαλόπρεπη κορμοστασιὰ καὶ τὸ βλέμμα ποὺ ἦταν γεμᾶτο σαγήνη, ἡ Μήδεια παρεῖχε τὴν ἐντύπωσι γυναικὸς γεννημένης νὰ προκαλῇ θυελλώδη αἰσθήματα. Καὶ τρέμοντας στὴ σκέψι πὼς ἦταν δυνατὸν νὰ χάσῃ τὸν ἀγαπημένον της, παρακολούθησε μὲ ἄγρυπνο βλέμμα τὴν συνεργασία των, ποὺ εἶχε τόσο τραγικὰ ἐπακόλουθα·

⁂

Τὸ πρωΐ τῆς ἡμέρας ἐκείνης κατὰ τὴν ὁποία ὁ Ἰάσων θὰ ἐξετέλει τὸν ἆθλον του, τὰ πλήθη τῶν ἡμιαγρίων Κόλχων ἀρχίσανε νὰ συγκεντρώνωνται στὸ πεδίον τοῦ Ἄρεως. Ὁ Αἰήτης, φορῶντας πορφύραν μεγαλοπρεπῆ, ἐπῆγε καὶ κάθησε στὸν ὁλόχρυσο θρόνο του, τὸν στημένον σὲ κατάλληλον μέρος, οἱ Ἀργοναῦτες κατέλαβον τὴν δική τους θέσι καὶ ἀνάμεσά τους βρισκόταν καὶ ἡ Ὑψιπύλη, ἀγωνιῶντας καὶ τρέμοντας·

Ὡδηγήθησαν οἱ ταῦροι στὸ στάδιο. Καὶ ἦταν τόσο ἄγριοι, μὲ τὶς φλόγες ποὺ βγαίνανε ἀπὸ τὰ ρουθούνια τους, ποὺ ρῖγος ἔπιασε ὅλους στὸ ἀντίκρυσμα τῆς ἐπιβλητικῆς ἀγριότητος Ἡ χλόη ἀνάβοντας ἀπὸ τὶς ἐκπνοές των καιγότανε, οἱ πέτρες ἔλυωναν ὑπὸ τὸ βάρος τῶν χάλκινων ποδαριῶν τους καὶ τὰ κινητὰ ἐκεῖνα ἡφαίστεια ποὺ ἀνέδιδαν φωτιὲς ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ στήθους των, προκαλοῦσαν τρόμο·

Ὅταν ἐπλησίασε ὁ Ἰάσων, οἱ μυκηθμοί τους ἀνετάραξαν τὶς γύρω ἠχοῦς καὶ ἐσκόρπισαν δέος. Ἀλλ' ὁ ἥρωας ὡπλισμένος μὲ τὴν ἄτρομη θέλησί του νὰ νικήσῃ καὶ ἐφωδιασμένος μὲ τὰ φίλτρα τῆς Μήδειας, κατέβαλε τοὺς μανιασμένους ταύρους, τοὺς ἐτιθάσσευσε καὶ τοὺς ὑπεχρέωσε νὰ ὀργώσουνε τὴν πεδιάδα τοῦ Ἄρεως. Κι' ἐνῷ τὰ πλήθη παρατηροῦσαν ἔκπληκτα καὶ ὁ Αἰήτης ἐδάγκανε τὰ χείλη του μέχρις αἵματος, ὁ Ἰάσων ἔβγαλε ἀπὸ τὴν χάλκινη περικεφαλαία του τὰ δόντια τοῦ δράκοντος καὶ τὰ ἔσπειρε.

Ἀλλὰ τότε νέον ἀπροσδόκητον θέαμα καὶ ὑπεράνθρωπο τοῦτο ἐξετυλίχθηκε μπροστὰ στὰ κατάπληκτα βλέμματα τῶν σιωπηλῶν θεατῶν. Ἀμέσως ἡ γῆ ἔκανε μελανὰ ἐκεῖνα τὰ δόντια. Εὐθὺς σὲ λίγο ἀνεπήδησαν, ἀντὶ φυτῶν, παράδοξα ὄντα ποὺ κατέληξαν νὰ γίνουν ἔνοπλοι ἄνδρες, ἀφοῦ πρὶν ἔλαβαν ὅλες τὶς μορφὲς ποὺ παίρνει τὸ ἔμβρυον στὴν κοιλιὰ τῆς μητέρας του μέχρις ὅτου γίνῃ καὶ βγῇ στὸ φῶς ὡς τέλειον βρέφος.

Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, πάλλοντας τὰ ὅπλα ποὺ ἔφεραν μαζί τους ἀπὸ τὰ βάθη τῆς γῆς, παρατάχθηκαν ἕτοιμοι νὰ ὁρμήσουνε κατὰ τοῦ κατάπληκτου ἥρωος. Ἐκεῖνος ἔσκυψε καὶ ἐσήκωσε μὲ τὰ δυό του χέρια μιὰ τεράστια πέτρα καὶ τὴν ἐπέταξε στὴ μέση τῶν σπαρτῶν πολεμιστῶν, οἱ ὁποῖοι διεσκορπίσθησαν·

Ἀλλὰ τότε ἔλαβε χώραν μεταξύ των μιὰ καταστρεπτικὴ παρεξήγησις. Ὁ σπαρτὸς ὁπλοφόρος, κοντὰ στὸν ὁποῖον ἔπεσε ἡ πέτρα, νόμισε πὼς τὸν ἐκτύπησε ὁ διπλανός του, καὶ τοῦ ἐπετέθηκε. Ἄλλος παρέκει ὑπέθεσε ὅτι ἀπεπειράθη νὰ τὸν σκοτώσῃ ὁ ἀπέναντί του καὶ σὲ λίγο, ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος, ἐναντίον τοῦ ὁποίου ὁ Ἰάσων ἔρριχνε πέτρες ἄρχισε ἕναν ἐξοντωτικὸν ἀγῶνα ποὺ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ σκοτωθοῦν ὅλοι τους·

Μέσα στὴν ἀγωνία τῆς ἀβεβαιότητος, ἡ Ὑψιπύλη εἶχε λησμονήσει τὸν κίνδυνο τῆς ἀγάπης της, γιὰ νὰ πέσῃ σὲ λίγο στὴν πιὸ φρικτὴ ἀγωνία: Ὁ Ἰάσων μὲ τὰ φίλτρα τῆς Μήδειας πάντοτε, ἀπεκοίμισε τὸν δράκοντα ποὺ φύλαγε τὸ «Χρυσόμαλλον δέρας» καὶ τὸ ἅρπαξε· Οἱ Ἀργοναῦτες μπήκανε καὶ πάλι στὰ πλοῖα καὶ φύγανε, ἀφοῦ πήρανε μαζί τους τὴν Μήδεια. Ὁ Αἰήτης τοὺς κατεδίωξε, ἀλλ' ἡ κόρη του, γιὰ νὰ τὸν κάνῃ νὰ καθυστερήσῃ, ἔσφαξε τὸν ἀδελφόν της τὸν Ἄψυρτον ποὺ εἶχε πάρει μαζί της καὶ πετοῦσε τὰ κομμάτια του στὴ θάλασσα. Ὁ δυστυχισμένος πατέρας σταματοῦσε γιὰ νὰ μαζέψῃ τὰ μέλη τοῦ ἀγαπημένου παιδιοῦ του, νὰ τὰ θάψῃ καὶ οἱ Ἀργοναῦτες ἔτσι βρῆκαν τὸν καιρὸ νὰ ἀπομακρυνθοῦν, νὰ διαφύγουν τὴν λυσσασμένη καταδίωξι καὶ νὰ σωθοῦν·

Καὶ ἡ Ὑψιπύλη τότε δοκίμασε ἕναν ἀβάσταχτον σπαραγμό. Γοητευμένος ὁ Ἰάσων ἀπὸ τὴν ὀμορφιὰ τῆς Μήδειας, παρεδόθηκε στὴν σαγήνη της, λησμονῶντας στὸ μεθῦσι τῆς ἀπολαύσεως τὴν ἕως τότε βασίλισσα τῆς ψυχῆς του. Καὶ ἐκείνη, ἀφοῦ μάταια ἀγωνίσθηκε νὰ ὑπομείνῃ τὸν κεραυνό, ἔπεσε ἀπελπισμένη στὴ θάλασσα, ἀλλὰ δὲν ἐπνίγηκε· Εὐσπλαγχνικοὶ ψαράδες ποὺ τὴν συνήντησαν, τὴν ἐπῆγαν στὴν Λῆμνο, ἀλλ' οἱ συμπατριώτισσές της, ἀγανακτισμένες ἀκόμα ἀπὸ τὴν προδοσία της, τὴν πουλήσανε ὡς δούλη σὲ πειρατές, κι' ἐκεῖνοι πάλι στὸν βασιλῆα τῆς Νεμέας Λυκοῦργον, ὁ ὁποῖος τὴν ἔκανε τροφὸν τοῦ γυιοῦ του Ὀφέλτου.

Διατηρῶντας δυνατὸν πάντα τὸν πόνον τῆς ἄσπλαγχνης ἐγκαταλείψεως ἡ Ὑψιπύλη, ἀλλ' ἐλπίζοντας ἐν τούτοις στὸν γυρισμὸ τοῦ Ἰάσωνος, ἐπλανᾶτο στὶς σιωπηλὲς ἐρημιές, γιὰ νὰ μὴν ταράσσῃ κανεὶς τοὺς θλιμμένους της ρεμβασμούς, ὅταν σὲ μιὰ τέτοια της περιπλάνησι συναντήθηκε μὲ τοὺς Ἑπτὰ στρατηγοὺς τοῦ Ἄργους ποὺ ἐξεστράτευαν κατὰ τῶν Θηβῶν· Ἐκεῖνοι τὴν παρακάλεσαν νὰ τοὺς ὑποδείξῃ μιὰ πηγή. Ἡ νεαρὴ ἀπηλπισμένη ἄφησε χάμω τὸ βρέφος καὶ τοὺς ἐπῆγε, ἀλλ' ἕνα φίδι δάγκωσε τὸν Ὀφέλτην καὶ ἐκεῖνος ἀπέθανε. Ἀγανακτισμένος ὁ Λυκοῦργος ὥρμησε νὰ τὴν σκοτώσῃ, ἀλλὰ τὴν ἔσωσαν οἱ Ἀργεῖοι στρατηγοί, οἱ ὁποῖοι ἐσκότωσαν τὸ φίδι, ἵδρυσαν πρὸς τιμὴν τοῦ βρέφους, ποὺ τὸ μετωνόμασαν Ἀρχέμορφον, τοὺς ἀγῶνας Νέμεια καὶ ἐξευμένισαν τὸν ἀλλοφρονοῦντα πατέρα.

Ἡ δὲ Ὑψιπύλη ἔζησε μὲ τὸ δάκρυ πάντα στὰ μάτια καὶ τὸν πόνον στὴν ψυχή, μὲ τὸ ψεύτικο ὄνειρο καὶ τὴν ἐλπίδα ἑνὸς γυρισμοῦ ποὺ δὲν ἐπραγματοποιήθη ποτέ.

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

(Ἡ πρώτη σειρὰ τῶν διηγημάτων «Μεταξὺ Ἱστορίας καὶ Θρύλου» ἐκτυπωθεῖσα εἰς κομψὸν τόμον, ἀποστέλλεται ἐλευθέρα ταχυδρομικῶν τελῶν εἰς τοὺς ἐμβάζοντας εἰς τὸν «Θησαυρὸν» δρχ. 50.)

Ὁ συνεταῖρος

Ἡ κυρία Στοκοχτύπη εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴν ἀγορὰ πολὺ κακόκεφη.

— Εἶνε τρομερό! εἶπε στὴν Ἀρσινόη, τὴν μεσόκοπη ὑπηρέτριά της. Ὅλος ὁ κόσμος σήμερα θέλει νὰ κερδίσῃ περισσότερα!

Ἡ Ἀρσινόη ἐκουνοῦσε τὸ κεφάλι της χωρὶς ν' ἀπαντᾷ. Ἀπησχολημένη νὰ καθαρίζῃ τὶς πατάτες της, δὲν εἶχε καιρὸ νὰ σκεφθῇ γιὰ οἰκονομικὰ ζητήματα.

Ὅταν, τὸ μεσημέρι, ἔφθασε ὁ κ. Στοκοχτύπης, ἄρχισε καὶ αὐτὸς τὰ παράπονά του!

—Εἶδα τὸν σπιτονοικοκύρη μας, εἶπε στὴ γυναῖκα του. Ἀπὸ τὸν ἐρχόμενο Ὀκτώβριο θὰ μᾶς αὐξήσῃ τὸ νοῖκι! Εἶνε φρικτό! Σὲ λίγο δὲν θὰ μποροῦμε πιὰ νὰ ζήσωμε.

Ἐμπρὸς στὴ μεσόκοπη ὑπηρέτρια, ἐπανέλαβε καὶ αὐτὸς ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἤθελε νὰ κερδίζῃ περισσότερα.

— Τί πρέπει νὰ κάνωμε; κατέληξε. Χρειάζεται πάντως νὰ λάβωμε μέτρα.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Στοκοχτύπη ἐκάθησαν ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον σκεπτικοί. Ἡ Ἀρσινόη ἐγύρισε στὴν κουζίνα της, συγκινημένη προφανῶς ἀπὸ ὅ,τι εἶχε ἀκούσει καὶ βυθισμένη σὲ σκέψεις, στριφογυρίζοντας μηχανικὰ ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά της τὴν ἄκρη τῆς ποδιᾶς της.

Ὁ κ. Στοκοχτύπης ἦταν πράκτωρ διαφημίσεων, ἄνθρωπος ἥσυχος, ἔξυπνος, συμπαθητικός, ὄχι ὅμως πολὺ δραστήριος. Τὸ πρωῒ ἐξυπνοῦσε στὶς 9 κι' ἐπήγαινε στὶς δουλειές του χωρὶς νὰ βιάζεται. Αὐτὸ ἦταν τὸ μεγαλύτερο πάθος του: νὰ κοιμᾶται κάθε πρωῒ ὡς ἀργά. Δὲν ἀποφάσιζε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ κρεββάτι του οὔτε γιὰ τὴν μεγαλύτερη διασκέδασι.

⁂

— Θέλω αὔξησι, κύριε... εἶπε ξαφνικὰ ἡ Ἀρσινόη στὸν κ. Στοκοχτύπη, ἐνῷ ἐσερβίριζε τὸ φαγητό.

— Ἀστειεύεσαι, Ἀρσινόη; ἐφώναξε ἐκεῖνος.

— Κάθε ἄλλο, κύριε! Δὲν εἴπατε ἐσεῖς καὶ ἡ κυρία ὅτι ὅλοι θέλουν τώρα νὰ κερδίζουν περισσότερα; Γιατὶ λοιπὸν ἐγὼ νὰ μένω μὲ τὸν ἴδιο μισθό;

Ἡ κ. Στοκοχτύπη ἦταν ἕτοιμη νὰ θυμώσῃ, νὰ ξεσπάσῃ. Ὁ σύζυγός της, ὅμως, πιὸ ἐπιτήδειος, τῆς συνέστησε μ' ἕνα νεῦμα νὰ συγκρατήσῃ τὰ νεῦρα της.

— Ἄκουσε Ἀρσινόη, εἶπε μαλακὰ στὴν ὑπηρέτρια. Σ' ἀγαποῦμε πολύ, σ' ἔχωμε σὰν δικό μας πρόσωπο καὶ δὲν θέλομε νὰ σὲ χάσωμε. Σοῦ δίνομε τώρα 700 δραχμὲς τὸν μῆνα. Πόσα θέλεις;

— Θέλω 1.200 κύριε!

— Τὴν στιγμὴ ποὺ τὸ βούτυρο καὶ τὸ λάδι ἀνέβηκαν στὰ μεσούρανα καὶ ὁ νοικοκύρης μᾶς ζητᾷ 1500 δραχμῶν αὔξησι; Δὲν μπορεῖ νὰ μιλᾷς σοβαρά, βέβαια, καλή μου Ἀρσινόη..

— Μιλῶ σοβαρώτατα, κύριε!

— Καταλαβαίνεις ὅτι, ἂν μοῦ ἦταν δυνατόν, θὰ σοῦ ἔδινα ὄχι μόνο 1.200, ἀλλὰ 1.500 δραχμές. Τὶς ἀξίζεις πραγματικά!.. Οἱ περιστάσεις ὅμως δὲν μοῦ τὸ ἐπιτρέπουν. Τὰ κέρδη μου λιγοστεύουν, ἐνῷ τὰ ἔξοδα αὐξάνουν.

»Ἄκουσε ὅμως! Θὰ σοῦ προτείνω μιὰ συμφωνία: Στὸ ἑξῆς, ὁ μισθός σου θὰ κανονίζεται ἀναλόγως μὲ τὰ ἐτήσια κέρδη μου. Ποτὲ δὲν θὰ θελήσω νὰ σὲ γελάσω... Τὸν τελευταῖο χρόνο ἐκέρδισα ἐν ὅλῳ 180 χιλιάδες. Στὸ ποσὸν αὐτὸ ἀντιστοιχοῦν γιὰ σένα 700 δραχμὲς τὸν μῆνα. Ὅταν τὰ ἔσοδά μου περισσέψουν θὰ μεγαλώσῃ ἀνάλογα καὶ ὁ μισθός σου, Ἂν λιγοστέψουν, θὰ μικρύνῃ. Σύμφωνοι; Σκέψου λοιπόν, Ἀρσινόη, καὶ αὔριο μοῦ δίνῃς τὴν ἀπάντησι...

— Ἐσκέφθηκα καὶ δέχομαι... ἐδήλωσε ἡ ὑπηρέτρια. Θὰ σᾶς παρακαλέσω ὅμως, κύριε, νὰ μοῦ γράψετε σ' ἕνα χαρτὶ αὐτὰ ποὺ ἐσυμφωνήσαμε.

— Τίποτε εὐκολώτερο!

⁂

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ἡ Ἀρσινόη ἔπαιρνε ἕνα γραμμένο συμφωνητικὸ καὶ ἐδήλωνε ὅτι ἔτσι ἦταν ἱκανοποιημένη.

Καὶ ὁ κ. καὶ ἡ κ. Στοκοχτύπη, ὅμως, ἦσαν πολὺ εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴ λύσι αὐτή.

Τὸ βράδυ, ἐκοιμήθηκαν μὲ καρδιὰ ἀνάλαφρη...

Τὸ ἑπόμενο, ὅμως, πρωΐ, κατὰ τὶς ἕξη, τοὺς ἐπερίμενε μιὰ ἔκπληξις: Ἡ Ἀρσινόη, μὲ ἄγριες δυνατὲς φωνές, τοὺς ἐξύπνησε ἀπὸ τὰ ξημερώματα.

— Τί σημαίνει αὐτό, Ἀρσινόη; ἐρώτησε νυσταγμένα ὁ κ. Στοκοχτύπης.

— Σηκωθῆτε, κύριε! ἐφώναξε ἡ ὑπηρέτρια. Ἐτελείωσε πιὰ ὁ πρωϊνὸς ὕπνος. Πρέπει νὰ ξυπνᾶτε καὶ νὰ δουλεύετε ἀπὸ νωρίς... τώρα ποὺ εἶμαι καὶ ἐγὼ συνεταῖρος στὰ κέρδη σας!

Γ. ΝΑΣΟΣ

Ο ΕΡΩΣ στὰ γεράματα

Μία συνέντευξις μὲ τὸν ΣΟΟΥ —

Ὁ Μπέρναρ Σόου ζῇ ἀποτραβηγμένος σὲ μιὰν ἔπαυλι, δὲν βλέπει σχεδὸν κανέναν καὶ πρὸ πάντος τοὺς δημοσιογράφους, ποὺ δὲν παύουν ὡστόσο νὰ τὸν ἐνοχλοῦν. Μιὰ συντάκτις ὅμως γυναικείου περιοδικοῦ κατώρθωσε καὶ τὸν ἐπλησίασε καὶ ἐξώρκισε τὸν διάσημο συγγραφέα νὰ μὴν τὴν διώξῃ πρὶν ἀπαντήσῃ σὲ μερικὲς ἐρωτήσεις της.

— Δεσποινίς, τῆς ἀπήντησε ὁ Σόου, δὲν δίνω ποτὲ συνεντεύξεις, γιατὶ ἀπεχθάνομαι τὴν ἀμάθεια.

— Τὴν ἀμάθεια τίνος;

— Τῶν δημοσιογράφων, δεσποινίς. Γιατὶ μὲ τὸ νὰ ἔρχωνται νὰ μὲ ρωτοῦν διαρκῶς γιὰ διάφορα πράγματα, σημαίνει ὅτι δὲν τὰ ξέρουν, καὶ ἂς εἶνε στοιχειώδη. Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀμάθεια; Ἀλλὰ πολλὲς φορὲς ἡ δημοσιογραφικὴ ἀμάθεια εἶνε θελκτική, ὅπως στὴν δική σας τὴν περίπτωσι, δεσποινίς. Γι' αὐτὸ θὰ σᾶς ἀπαντήσω εὐχαρίστως σ' ὅ,τι μὲ ρωτήσετε.

— Τί φρονεῖτε γιὰ τὸν ἔρωτα, κύριε Σόου; ἔσπευσε τότε νὰ ρωτήσῃ ἡ νέα.

— Δὲν τὸν ἐγνώρισα ἀκόμη, δεσποινίς. Ἔχω ὅμως τὴν ἐλπίδα νὰ τὸν γνωρίσω καλὰ ὅταν γεράσω περισσότερο.

— Δὲν σᾶς καταλαβαίνω, κύριε Σόου. Οἱ ἄνθρωποι ἐρωτεύονται ὅταν εἶνε νέοι καὶ ὄχι ὅταν γεράσουν.

— Μὲ συγχωρεῖτε, δεσποινίς, ἀλλὰ τὸν ἔρωτα τῆς νεότητος τὸν θεωρῶ σὰν τὸ ἀσχημότερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου καὶ γι' αὐτὸ δὲν τὸν ἐπεδίωξα ποτέ.

— Μὰ τί λέτε, κύριε Σόου!

— Αὐτὸ ποὺ ἀκούσατε, δεσποινίς. Ὁ ἔρως τῆς νεότητος εἶνε ἄσχημος καὶ ἀνυπόφορος γιὰ μένα. Καὶ νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω ἀμέσως! Τί ἀγαπάει κανεὶς καὶ τί ποθεῖ; Αὐτὸ ποὺ ἔχει ἢ αὐτὸ ποὺ δὲν ἔχει;

— Ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἔχει φυσικά.

— Ὡραῖα. Αὐτὸ ἐφαρμόζεται καὶ στὸν ἔρωτα. Σὲ τί ἀποβλέπει ὁ ἔρως; Στὸ ὄμορφο ἢ στὸ ἄσχημο; Μὲ ἄλλα λόγια τί ἐρωτεύεται ὁ κάθε νέος, τὴν ὀμορφιὰ ἢ τὴν ἀσχήμια;

— Τὴν ὀμορφιά, φυσικά.

— Ἔξοχα. Γιὰ ν' ἀποβλέπῃ λοιπὸν ὁ ἔρωτας στὴν ὀμορφιὰ σημαίνει ὅτι ὁ ἴδιος δὲν τὴν ἔχει καὶ γι' αὐτὸ τὴν ποθεῖ. Δὲν εἶνε ἔτσι, δεσποινίς;

— Ἔτσι, ἀσφαλῶς.

— Παραδέχεσθε λοιπὸν ὅτι ὁ ἔρως, αὐτὸς καθ' ἑαυτόν, δὲν ἔχει ὀμορφιά, ἄρα εἶνε ἄσχημος. Καὶ καταλαβαίνετε γιατὶ ἀπεχθάνομαι τὸν ἔρωτα τῆς νεότητος;

— Καταλαβαίνω.

— Τώρα πρέπει νὰ παραδεχθῆτε αὐτὸ ποὺ σᾶς εἶπα προηγουμένως: ὅτι οἱ δημοσιογράφοι εἶσαστε φοβερὰ ἀμαθεῖς, γιατὶ ἔπρεπε νὰ ξέρετε ὅτι αὐτὰ ποὺ σᾶς εἶπα γιὰ τὸν ἔρωτα, τὰ εἶπε πολὺ πρὶν ἀπὸ μένα ἕνας ἀρχαῖος φιλόσοφος: ὁ Σωκράτης. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία, γιατὶ ἂν δὲν τὰ ἔλεγε αὐτός, θὰ τὰ ἔλεγα τώρα ἐγώ.

— Γιὰ ν' ἀνακεφαλαιώσωμε τὰ ὅσα μοῦ εἴπατε, κύριε Σόου, θεωρεῖτε ἄσχημον καὶ ἀνυπόφορον τὸν ἔρωτα τῆς νεότητος;

— Ἀκριβῶς. Γι' αὐτὸ περιμένω νὰ γεράσω πιὸ πολύ, γιὰ νὰ γνωρίσω, ὅπως ἐλπίζω, τὸν ἀληθινόν, τὸν ὡραῖον ἔρωτα.

— Πῶς θὰ συμβῇ αὐτό;

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσω. Ὀνειρεύομαι ἕναν ἔρωτα σὰν κι' αὐτὸν ποὺ εἶδα κάποτε μεταξὺ ἑνὸς γέρου καὶ μιᾶς γρηᾶς. Ὁ γέρος ἔκανε ἀπὸ καιρὸ κόρτε τῆς γρηᾶς, ἀλλ' αὐτὴ οὔτε ἐγύριζε νὰ τὸν κυττάξῃ. Τὸν μισοῦσε φοβερὰ γιατὶ διατηροῦσε ἀκόμη ἴχνη νεότητος.

»Ἐπέρασαν κάμποσα χρόνια καὶ ὁ γέρος ἔγινε σαράβαλο. Τότε ἡ γρηὰ τὸν ἐρωτεύθηκε καὶ τὸν ἐπεριποιόταν ὅσο μποροῦσε.

»Κάποτε ὁ γέρος τῆς ἔκανε παράπονα: «Τότε ποὺ ἦταν ἀκόμη καιρός, τῆς εἶπε, γιατὶ δὲν μὲ ἤθελες;

»— Ἴσα, ἴσα, τώρα μὲ χρειάζεσαι περισσότερο, τοῦ ἀπαντοῦσε ἡ γρηά. Τρα, ποὺ ἐλευθερώθηκες ἐντελῶς ἀπὸ τὸ ἀνόητο ἐκεῖνο πάθος, σοῦ προσφέρω ἕναν ἔρωτα ἀληθινὸν καὶ ἰδεώδη.»

»Καὶ εἶχε δίκηο ἡ γρηά, κατέληξε ὁ Σόου. Ὁ ἔρως της ἦταν ἔρωτας πρὸς τὶς ρυτίδες καὶ τὰ σκελετωμένα μέλη, δηλαδὴ πρὸς ἐκεῖνο ποὺ ὀνομάζουν ἀσχήμια. Καὶ γιὰ νὰ ποθῇ ὁ ἔρως τῆς γρηᾶς τὴν ἀσχήμια, σημαίνει ὅτι δὲν τὴν εἶχε, δὲν ἦταν ἔρωτας ἄσχημος ὁ δικός της, ἀλλὰ ὡραῖος.

— Καὶ ἐλπίζετε νὰ τὸν γνωρίσετε καὶ σεῖς, κύριε Σόου;

— Τὸ ἐλπίζω. Ὅταν θὰ εἶμαι πιὰ σαράβαλο, κάποια γυναῖκα θ' ἀναλάβῃ νὰ μὲ περιποιῆται. Καὶ ἂν ἀναλάβῃ τὴν περιποίησίν μου μ' ἐνδιαφέρον καὶ στοργή, θὰ πῇ ὅτι θὰ νοιώθῃ κάποιαν ἀγάπη γιὰ μένα. Αὐτὴ ἡ ἀγάπη, αὐτὸς ὁ ἔρως θὰ ἔχῃ ὡς ἀντικείμενον λατρείας τὰ ἀξιολύπητα γεράματά μου. Ἄρα θὰ εἶνε ὡραῖος καὶ ἱκανικός.

Πολὺ περίεργες ἀντιλήψεις γιὰ τὸν ἔρωτα, καθὼς βλέπετε, ποὺ θὰ περνοῦσαν γιὰ παλαβομάρες, ἂν δὲν ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ στόμα ἑνὸς Μπέρναρ Σόου.

ΤΙΝΑ ΓΚΡΗΝ

ΡΟΖΙΝΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΣΚΙΤΣΟ

Ὁ Τζούλιο Βεράνι περπατοῦσε ἄσκοπα στοὺς δρόμους, μὲ τὴν καρδιὰ βαρειά, ἐνῷ τὸ μυαλό του ἐγύριζε διαρκῶς στὰ περασμένα. Στὴν πόλι αὐτή, ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια, ἦταν τόσο εὐτυχισμένος! Ἐνῷ τώρα...

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ὁ Τζούλιο ἦταν εἰκοσιπέντε χρόνων καὶ ἦταν ἐρωτευμένος. Ἡ ἀγαπημένη του ἦταν μερικὰ χρόνια μεγαλύτερή του, μὰ ἦταν τόσο ὄμορφη καὶ γοητευτική. Τὴν εἶχε συναντήσει στὸ σπίτι ἑνὸς φίλου του. Ἦταν ἀδελφὴ τοῦ φίλου του αὐτοῦ. Εἶχε καστανὰ μαλλιά, μάτια παθιάρικα γκριζογάλανα, χαρακτηριστικὰ γοητευτικὰ καὶ φωνὴ ποὺ σὲ μεθοῦσε.

Καὶ ὅταν ὁ Τζούλιο ἔφυγε ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, συλλογιζόταν ὅτι εἶχε γνωρίσει τὴν πιὸ γοητευτικὴ γυναῖκα τοῦ κόσμου...

Καὶ ἔκαμε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ τὴν συναντήσῃ ἰδιαιτέρως. Κι' ὅταν τὸ ἐπέτυχε, τὴν ἄφησε νὰ ἀντιληφθῇ ὅλη τὴν ἀγάπη ποὺ ἔκρυβε γι' αὐτὴν ἡ καρδιά του. Ἔμαθε ἐπίσης ὅλη τὴν ἱστορία της.

Ἡ Ροζίνα Σαλφάτι — αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομά της — ἦταν χήρα ἀπὸ τέσσερα χρόνια. Ἀπὸ τὸν γάμο της ὅμως δὲν εἶχε διατηρήσει καμμιὰ καλὴν ἀνάμνησι. Τὴν εἶχε κάμει πολὺ δυστυχισμένη.

Ὁ Τζούλιο τὴν ἀγάπησε πάρα πολύ. Στὸ αἴσθημά του αὐτὸ δὲν ἄργησε νὰ ἀνταποκριθῇ καὶ ἡ Ροζίνα.

Κάποιο βράδυ ἐκεῖνος τῆς εἶπε:

— Ἀφοῦ ἀγαπιόμαστε, δὲν νομίζεις ὅτι δὲν μποροῦμε νὰ ζοῦμε χωριστὰ καὶ νὰ κρυβώμαστε ἀπὸ τὸν κόσμο; Δὲν εἶνε καλύτερα νὰ παντρευθοῦμε;

— Μὰ εἴμαστε τόσο καλὰ ἔτσι, ἀγαπημένε μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκείνη. Σ' ἀγαπῶ τόσο πολύ! Γιατί θέλεις νὰ χαλάσωμε τὴν εὐτυχία μας;

— Ἂν δὲν θέλῃς νὰ ἑνωθοῦμε καὶ νὰ ζήσωμε μαζί, μὲ κάνεις νὰ φαντάζωμαι ὅτι δὲν μ' ἀγαπᾷς.

— Σ' ἀγαπῶ. Μὰ σ' ἀγαπῶ μὲ τὸν δικό μου τρόπο. Ἄφησέ με νὰ σ' ἀγαπῶ, ὅπως θέλω. Ἐπέρασαν κιόλας δυὸ χρόνια χωρὶς νὰ τὸ καταλάβωμε.

Ὁ Τζούλιο μάτια ἐπροσπάθησε νὰ τὴν μεταπείσῃ. Τέλος, ὑπεχώρησε σ' αὐτὴ τὴν ἰδιοτροπία της καὶ ἔζησαν ἄλλον ἕνα χρόνο ἔτσι.

Καὶ ὁ Τζούλιο ἀναγκάσθηκε μιὰ μέρα νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν πόλι αὐτή. Καὶ δὲν ξαναγύρισε. Ἡ ἀλληλογραφία τους καὶ αὐτὴ δὲν ἄργησε νὰ τελειώσῃ μὲ τὴν πρώτη αἰσθηματικὴ περιπέτεια ποὺ εἶχε ὁ Τζούλιο στὸ καινούργιο του περιβάλλον. Ὁ φλογερὸς ἐρωτευμένος εἶχε ξεχάσει τὴ Ροζίνα του. Παντρεύθηκε. Καὶ μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, μὲ τὶς οἰκογενειακὲς εὐθύνες, δὲν εἶχε μείνει παρὰ μιὰ μικρὴ ἀνάμνησις στὴν καρδιά του. Καὶ τότε κατάλαβε γιατὶ ἡ Ροζίνα εἶχε ἀρνηθῆ νὰ γίνῃ γυναῖκα του.

Ἦταν πολὺ πιὸ μεγάλη ἀπ' αὐτόν. Μὲ τὸ πρῶτο γάμο της εἶχε χάσει σχεδὸν ὅλο της τὸ κέφι. Ἦταν βέβαια μιὰ ὄμορφη γυναῖκα, μὰ προτιμοῦσε νὰ ζήσῃ στὸ περιθώριο τῆς ζωῆς του!

Ἐκεῖνος ὡστόσο φεύγοντας μακρυά της, τὴν ἐξέχασε στὴν ἀγκαλιὰ μιᾶς ἄλλης, τὴν ὁποίαν κιόλας παντρεύθηκε.

Καὶ νά, τώρα, ποὺ ὁ Τζούλιο ξαναγύρισε στὴν ἴδια πόλι, ὕστερα ἀπὸ δέκα ὁλόκληρα χρόνια. Καὶ θυμόταν πάλι τὴ Ροζίνα, καὶ ξαναζοῦσε τὸν παληό του ἔρωτα. Σ' αὐτὸ τὸ δρόμο εἶχαν περπατήσει τόσες φορὲς μαζί. Στὸν πάγκο αὐτὸν τοῦ κήπου τὴν ἐπερίμενε νὰ ἔρθῃ. Σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος εἶχαν ἀνταλλάξει τὰ πρῶτα φιλιά τους. Ὅλο τὸ παρελθὸν ξαναζοῦσε.

Καὶ πόθησε νὰ τὴν ξαναδῇ. Μπορεῖ νὰ μὴν τὴν ἀγαποῦσε πιὰ ὅπως πρῶτα, μὰ ἔνοιωθε ἕναν βαθὺ καϋμὸ γιὰ τὴ γυναῖκα ποὺ τὸν εἶχε ἀγαπήσει δίχως κανέναν ὑπολογισμό. Ἐπόθησε νὰ τὴν ἰδῇ. Γι' αὐτὸ ἐπῆγε στὸ σπίτι της καὶ ἐπερίμενε μὲ συγκίνησιν τὸν ἐρχομό της.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ παρουσιάσθηκε μιὰ σοβαρὴ κυρία μὲ γκρίζα μαλλιά, ποὺ δὲν εἶχε τίποτε πιὰ ἀπὸ τὴ λάμψι τῆς παληᾶς γοητείας.

— Ὅπως βλέπεις, τοῦ εἶπε, ἐγέρασα πολὺ ἐνωρίς. Οἱ θλίψεις καὶ οἱ στενοχώριες ἄφησαν βαθειὰ τὰ ἴχνη τους στὸ πρόσωπό μου. Δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι γιὰ ἔρωτα. Δὲν ἔκαμα τίποτε γιὰ νὰ διατηρήσω τὴν ὀμορφιά μου. Γιὰ ποιὸν λόγο ἄλλως τε; Ἐπροτίμησα νὰ γεράσω μὲ τὶς ἀναμνήσεις μου!

—Καὶ εἶσαι εὐτυχισμένη; ἐρώτησε δειλὰ ὁ Τζούλιο.

— Εἶμαι, γιατὶ τίποτε πιὰ δὲν ἐπιθυμῶ. Ζῶ μιὰ ἥσυχη ζωὴ καὶ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι καὶ τὸν κῆπο εἶνε κλεισμένος ὁ κόσμος μου. Ζῶ μὲ τὶς ἀναμνήσεις μου.

Ὁ Τζούλιο ἔμεινε λίγο κοντά της καὶ ἔπειτα ἔφυγε μὲ τὴν ἀπογοήτευσι στὴν καρδιά του.

Καὶ ὁ Βεράνι ἔφυγε κάπου μακρυὰ χωρίζοντας μετὰ λίγες ἡμέρες ἀπ' τὴν γυναῖκα του, ἀφήνοντάς την μονάχη καὶ ἔρημη.

Ποῦ ἐπήγαινε; Κάπου μακρυά, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ ζήσῃ μόνος του, μὲ τὶς ἀναμνήσεις του. Μὲ τὰ ὄνειρα...

Μὰ ὁ Βεράνι ἦταν ἀκόμη νέος. Καὶ στὸ καινούργιο μέρος ποὺ ἐγκαταστάθηκε, ἐρωτεύθηκε καὶ ἐγύρισε πάλι παντρεμένος στὸ μέρος του.

Κυνηγοῦσε τ' ὄνειρο καὶ συναντοῦσε μπροστά του τὸν γάμο.

Τί ἀπογοήτευσις!

ΜΑΡΙΟ ΦΕΡΡΟ

Σιλουέττες τῆς ΣΚΗΝΗΣ

Κ. ΜΑΝΙΑΤΑΚΗΣ: ὁ βασιλεὺς τοῦ ταγκὸ

Ἂν ἐζητούσαμε ν' ἀποκαλέσω μὲ «βασιλέα τοῦ ταγκὸ» ἕναν ἀπὸ τοὺς ἄρρενας καλλιτέχνας τοῦ μουσικοῦ μας θεάτρου, αὐτὸς χωρὶς ἀντίρρησι θὰ ἦταν ὁ συμπαθέστατος καὶ μοναδικὸς ἴσως θεατρικὸς τενόρος, ὁ Κώστας Μανιατάκης.

Ὁ ἐξαιρετικὸς αὐτὸς καλλιτέχνης μὲ τὴν περίφημη ντιξιόν, τὴν ἐξαιρετικὰ γοητευτικὴ ἐμφάνισί του καὶ πρὸ παντὸς μὲ τὴν γλύκα καὶ τὴν ἐκφραστικότητα τῆς θερμῆς φωνῆς του, ἔχει καταλάβει μιὰν ἀπὸ τὶς πιὸ ζηλευτὲς θέσεις στὸ ἐλαφρὸ μουσικό μας θέατρο καὶ στοὺς δίσκους.

Η ΖΩΗ ΤΟΥ

Τὸν Κώστα Μανιατάκη τὸν συνήντησα στὸ θέατρο «Σαμαρτζῆ» μέσα στὸ καμαρίνι τοῦ κ. Πέτρου Κυριακοῦ. Μὲ ἐδέχθη μὲ τὸ χαμόγελο καὶ τὴν μεγάλην εὐγένεια ποὺ τὸν χαρακτηρίζει, ἐνθουσιάσθηκε δὲ ὅταν ἔμαθε ὅτι ἡ συνέντευξις ἦταν γιὰ τὸν ἀγαπημένο του «Θησαυρό». Ἂς τὸν ἀφήσωμε τώρα νὰ μιλήσῃ ὁ ἴδιος γιὰ τὰ πρῶτα του χρόνια.

«Ἐγεννήθηκα στὰς Ἀθήνας, ὅπου καὶ πέρασα τὰ πρῶτα παιδικά μου χρόνια. Σὲ ἡλικίαν δὲ κατεσσάρων ἐτῶν ἔφυγα γιὰ τὴν Γαλλία. Μ' ἔστελναν οἱ δικοί μου στὸ Σαὶν Ναζαὶρ στὴν Ἀνωτάτη Σχολὴ Ἐμποροπλοιάρχων Γαλλίας. Δὲν ἔφερα καμμίαν ἀντίρρησι γιατὶ ἀπὸ μικρὸς ἀγαποῦσα τὴν θάλασσα καὶ ὀνειρευόμουν μεγάλα ταξίδια.

»Ὅταν ἐπῆρα τὸ δίπλωμά μου, βρῆκα ἀμέσως θέσι στὴν ἑταιρία «Ἔξπορτ - Λαΐν», ἐπάνω σὲ διάφορα σκάφη τῆς ὁποίας ὑπηρέτησα ὀκτὼ ὁλόκληρα χρόνια. Ἡ θέσις μου αὐτὴ μοῦ ἄρεσε ὑπερβολικὰ καὶ ἀσφαλῶς θὰ κατεῖχα σήμερα μιὰ πολὺ ἀνωτέρα, ἂν μιὰ κρίσις ρευματισμῶν δὲν μὲ ἀνάγκαζε νὰ ἐγκαταλείψω γιὰ πάντα τὴν θάλασσα. Στὴν κρίσι αὐτὴν ὀφείλεται τὸ ὅτι σήμερα βρίσκομαι στὸ θέατρο. Μὴ νομίσετε ὅμως ὅτι τότε μόνο τὸ ἐσκέφθηκα. Ὄχι, τὸ θέατρο τὸ ἀγαποῦσα ἀπὸ μικρὸ παιδί, ἐξ ἴσου μὲ τὴν θάλασσα μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, ἐπροτίμησα ὅμως στὴν ἀρχὴ τὴν δευτέραν, ἐπειδὴ τὸ ἤθελαν οἱ γονεῖς μου.

»Ἔπειτα ἀπὸ διάφορες ἀποτυχίες σὲ μικροεπιχειρήσεις, ντεμπουτάρω στὸ θέατρο «Μοντιὰλ» τοῦ Μακέδου ὡς κορίστας. Σκληρὴ ἐποχή. Πῶς νὰ περάσω μὲ πενήντα δραχμὲς τὴν ἡμέρα; Γι' αὐτό, ἔπειτα ἀπὸ πέντε μῆνες, ἐγκαταλείπω τὸν Μακέδο καὶ προσλαμβάνομαι ἀμέσως ὡς ντιζὲρ στὴν «Αἴγλη» τοῦ Ζαππείου. Ἀπὸ τότε ἡ σταδιοδρομία μου συνεχίζεται μὲ ταχύτητα. Φεύγω μὲ τὴν «Μπουὰτ Μπεζοὺ» γιὰ τὴν ἐπαρχία, ἔπειτα δὲ ἀπὸ μιὰ ἀρκετὰ ἐπιτυχῆ περιοδεία, ἐπιστρέφομε στὴν Ἀθήνα. Πηγαίνω τότε μὲ τὸν Θ. Παπαδόπουλο στὴν χειμερινὴ «Μονμάρτρη» καὶ λανσάρω ὅλα τὰ τραγούδια του, ποὺ καθένα εἶνε καὶ μιὰ μαχαιριὰ στὴν ἄκαρδη... καρδιὰ τῶν θηλέων!

«Βρισκόμαστε στὰς ἀρχὰς τοῦ 1936. Ἕνα βράδυ φθάνει στὴν «Μονμάρτρη» μιὰ εὔθυμη παρέα μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν περίφημη τότε Ζαζὰ Μπριλλάντη. Ἐγώ, χωρὶς νὰ δώσω σημασία στὸ γεγονός, ἐσυνέχισα τὸ τραγοῦδι μου. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ Ζαζὰ μὲ ἐπρόσεξε, γιατί σὲ λίγο μὲ καλοῦσε στὸ τραπέζι της καὶ χωρὶς περιστροφὲς μὲ ρωτοῦσε ἐὰν δεχόμουν νὰ παίξω στὸ θίασό της. Ἡ πρότασις ἦταν ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσα καὶ τὴν ἐδέχθηκα.

»Καὶ ἔτσι ἐμφανίσθηκα γιὰ πρώτη φορὰ στὸ «Κεντρικὸν» μὲ ἕναν ἀρκετὰ σημαντικὸ ρόλο στὴν ὀπερέττα τοῦ θιάσου Ζαζᾶς — Πρινέα — Δράμαλη, «Χορὸς τῶν Ἐθνῶν». Ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου αὐτοῦ ὅμως δὲν εἶνε ζηλευτή. Ἀργότερα παίζω στὴν «Ἀπάχισσα τῶν Ἀθηνῶν», τὸν ρόλο τοῦ Βάγγου. Τὸ ἔργον σημειώνει ἐπιτυχίαν, ἀλλὰ ὁ θίασος διαλύεται.

»Τὰ γεγονότα αὐτὰ μὲ ξαναφέρνουν μιὰ μέρα, ἕνα βράδυ μᾶλλον, στὴν «Μονμάρτρη» κοντὰ στὸ βιολὶ τοῦ Παπαδοπούλου, τὸ ἀκορντεὸν τοῦ Σουγιοὺλ καὶ τὴν κιθάρα τοῦ Σταυράκη. Στὴν «Μονμάρτρη» ὅμως δὲν μένω πολὺ καιρό. Ἕνα συμβόλαιο μὲ τὸν Σαμαρτζῆ μὲ ξαναφέρνει στὸ θέατρο, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τότε δὲν ἐγκατέλειψα.»

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΚΑΙ ΕΡΩΣ

Εἰς ἐρώτησίν μου ἐὰν ἔχῃ ἰδιαιτέραν προτίμησιν σὲ κανένα ἀπὸ τὰ τραγούδια του, ὁ Μανιατάκης μοῦ ἀπαντᾷ:

— Ναί, ἀγάπησα ἰδιαιτέρως δύο ἀπὸ τὰ τραγούδια μου, τὸ «Γιατί... Γιατί;» καὶ τὸ «Θὰ σ' ἐκδικηθῶ», τὸ ὁποῖον ἔγραψα ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὸν μαέστρο Θ. Παπαδόπουλο. Ἡ μεγαλυτέρα μου ἐπιτυχία ἦταν πάντως τὸ «Ἀπόψε μελαγχόλησα», ἀλλὰ καὶ τὸ ἐφετεινό μου σουξὲ «Ἂν κανεὶς σ' ἐρωτήσῃ», βαδίζει ἐπὶ τὰ ἴχνη του.

»Ἐπιτρέψατέ μου ἐδῶ νὰ σᾶς πῶ καὶ μιὰ γνώμη μου γιὰ τὴν ὀπερέττα. Πολλοὶ νομίζουν ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ εὐδοκιμήσῃ στὴν Ἑλλάδα καὶ ὅμως μιὰ ὀπερέττα ποὺ θὰ ἀνεβασθῇ μὲ τὰ ἀπαραίτητα ὑλικὰ καὶ τεχνικὰ μέσα, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ θριαμβεύσῃ κυριολεκτικῶς. Ἀπόδειξις τὸ τελευταῖο ἔργο τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου.»

— Καὶ ὁ ἔρως; τὸν ἐρωτῶ. Τί ἔχετε νὰ πῆτε γι' αὐτόν;

— Τὸν ἔρωτα ἐγὼ τὸν νομίζω τροφὴν ἀπαραίτητη σ' ἕναν καλλιτέχνη. Εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι ἕνας καλλιτέχνης τὸν ὁποῖον ὁ ἔρως ἀφήνει ἀσυγκίνητο, εἶνε ἀδύνατον νὰ προκαλέσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ. Ἐγώ, γιὰ λογαριασμό μου, φροντίζω πάντοτε νὰ εἶμαι ἐρωτευμένος.

»Ἐδῶ ὅμως πρέπει νὰ σᾶς ἀποκαλύψω ἕνα ἐλάττωμά μου. Εἶμαι πολὺ φιλύποπτος. Τὸ παραμικρὸ μὲ κάνει νὰ ὑποθέτω πράγματα δυσάρεστα καὶ πολλὲς φορὲς ἀνύπαρκτα. Μιὰ λέξις, μιὰ κίνησις, ἕνας μορφασμὸς μὲ κάνουν νὰ νομίζω ὅτι δὲν ἐνδιαφέρω πιὰ τὴν γυναῖκα ποὺ ἀγαπῶ. Αὐτὸ φυσικὰ μὲ ἀπογοητεύει καὶ μὲ στενοχωρεῖ, γρήγορα ὅμως κατορθώνω νὰ ἐπιβληθῶ στὸν ἑαυτό μου καὶ ἕνα νέο αἴσθημα διαδέχεται τὸ πρῶτο καὶ μὲ παρηγορεῖ. Ἔχω ὅμως καὶ ἕνα ἄλλο μέσον γιὰ νὰ ξεχάσω γρήγορα τὴν ἄπιστη: τὸ πιάνο! Παίζω σ' αὐτὸ παλαιὰ ἀγαπημένα μου τραγούδια, συνθέτω κανένα νέο ταγκὸ καί... ὢ τοῦ θαύματος! Ὅταν σηκωθῶ, τὰ ἔχω λησμονήσει ὅλα.

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΑ

— Εἶσθε προληπτικός, κ. Μανιατάκη;

— Καὶ βέβαια. Πρῶτον, δὲν ὑπογράφω ποτὲ συμβόλαιο τὴν Τρίτη. Ἀλλὰ ἔχω μιὰν ἄλλη συνήθεια, στὴν ὁποία δίνω μεγάλη σημασία. Προτοῦ βγῶ στὴν σκηνή, κάνω πάντοτε τὸ σταυρό μου. Ἂν καμμιὰ φορὰ τὸ ξεχάσω αὐτό, μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ πάθω κάποιο κακό. Μερικὲς φορὲς ἐνῷ ἐτραγουδοῦσα στὴ σκηνή, θυμήθηκα ὅτι τὸν εἶχα λησμονήσει. Μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία ἔτρεχα τότε στὰ παρασκήνια, ἔκανα τὸν σταυρό μου καὶ ξανάβγαινα πάλι στὴν σκηνὴ σὰν νὰ εἶχα βγάλει ἀπ' ἐπάνω μου κάποιο βάρος.

— Ἔχετε κανένα ὄνειρο ἀπραγματοποίητο;

— Τὸ ὄνειρό μου αὐτὸ βρισκόταν στὶς παραμονὲς τῆς πραγματοποιήσεώς του ὅταν ἡ κήρυξις τοῦ πολέμου ἀνέτρεψε ὅλα τὰ σχέδιά μου. Πρόκειται γιὰ τὸ ταξίδι μου στὸ ἐξωτερικό.

»Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1939 βρισκόμουν στὴν Ἀλεξάνδρεια. Ἔπαιζα στὴν «Ὄασι» μὲ τὴν ὀπερέτα Φιλιππίδη. Μοῦ ἐπρότειναν τότε ἕνα ἐνδιαφέρον συμβόλαιο γιὰ τὸ Παρίσι. Τὸ ἐδέχθηκα φυσικὰ κατενθουσιασμένος, γιατὶ θὰ μὲ ἔφερνε πιὸ κοντὰ στὴν Ἀμερική, γιατὶ πρέπει νὰ σᾶς ἀποκαλύψω ὅτι τὸ ὄνειρό μου εἶνε νὰ τραγουδήσω σὲ μιὰ μεγάλη ἀμερικανικὴ ὀρχήστρα τζάζ. Ἐξόδευσα τότε ὅλες μου τὶς οἰκονομίες γιὰ νέα κοστούμια, καὶ εἴδη ἀπαραίτητα σ' ἕναν καλλιτέχνη ποὺ πρόκειται νὰ ἐμφανισθῇ στὸ Παρίσι. Δυστυχῶς ὅμως ὁ πόλεμος μὲ ἔκανε νὰ ἀναβάλω τὸ ταξίδι μου καὶ νὰ ἐργασθῶ πάλι στὸ ἑλληνικὸ θέατρο.

»Μὴ νομίσετε ὅτι περιφρονῶ τὸ θέατρό μας. Κάθε ἄλλο, τὸ λατρεύω, γιατὶ ξέρω ὅτι τοῦ ὀφείλω ὅ,τι εἶμαι σήμερα. Εἶμαι ὅμως τῆς γνώμης ὅτι ἕνας καλλιτέχνης εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀποκτήσῃ μεγάλο ὄνομα μένοντας στὴν πατρίδα του. Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ αὐτό, πρέπει νὰ ταξιδεύσῃ, νὰ παίξῃ σὲ ξένες χῶρες καὶ τότε μόνον θὰ ἀπολαύσῃ τὸν θρίαμβο ποὺ πράγματι τοῦ ἀξίζει».

Ὁ Μανιατάκης ἐστρατεύθη κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμο καὶ μάλιστα, ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα. Καθὼς θὰ ἐνθυμῆστε ἴσως, διεδόθη τότε ὅτι ἐφονεύθη. Ἰδοὺ λοιπὸν τί λέει ὁ ἴδιος γιὰ τὸ ἐπεισόδιον αὐτό.

«Βρισκόμουν ἀκόμη στὸ ἀλβανικὸ μέτωπο ὅταν ἔμαθα μιὰ μέρα ὅτι στὰς Ἀθήνας διεδίδετο ὅτι εἶχα σκοτωθῆ. Ἡ διάδοσις αὐτὴ μὲ διασκέδασε, ἀλλὰ μοῦ ἐφάνηκε χρήσιμη, γιατὶ μοῦ ἐπέτρεψε νὰ διαπιστώσω ποιοὶ ἦσαν οἱ πραγματικοί μου φίλοι καὶ ποιοὶ μὲ ἀγαποῦσαν πραγματικά. Ἐπέστρεψα στὰς Ἀθήνας μὲ τύφο, ἕξη μέρες πρὸ τῆς κηρύξεως τοῦ δευτέρου πολέμου, οἱ γνωστοί μου δὲ μὲ ὑπεδέχθησαν σὰν νὰ ἐπέστρεφα ἀπὸ τὸν τάφο...»

Α. ΔΕΠΟΛΑΣ

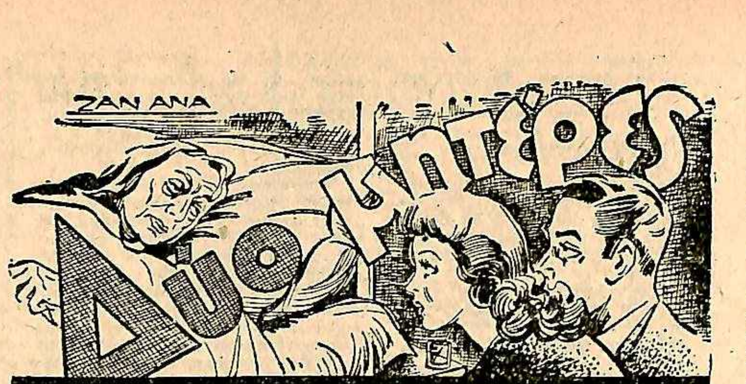

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

7ον

— Τ' ἀκοῦτε; ἔκαμε μὲ λύπη, τάχα. Ἔτσι εἶνε, σᾶς τὸ εἶπα. Ἔχουν δημιουργικὴ φαντασία. Καὶ οἱ περισσότεροι λένε πὼς δὲν εἶνε τρελλοί. Τοὐλάχιστον εἴκοσι ἄρρωστοι ἐδῶ μέσα ἰσχυρίζονται πὼς δὲν εἶνε τρελλοί.

— Δὲν εἶνε τρελλοί! Δὲν εἶνε τρελλοί! ἐφώναξε μὲ ξαφνικὴ ἔξαψι ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα. Δὲν εἶνε τρελλοί!

Ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς.

Ἡ Κλάρα, μὲ μιὰν αὐθόρμητη κίνησι, ἐπέρασε τὸ χέρι της γύρω ἀπὸ τοὺς ὤμους τῆς ἀρρώστης.

— Μὴ φοβᾶστε, εἶπε σιγά. Πέστε ὅ,τι θέλετε νὰ πῆτε...

— Νά, γι' αὐτὸ ἀναγκαζόμαστε νὰ τὶς μαστιγώνωμε, ἐφώναξε θυμωμένη ἡ κυρὰ Μαρκέλα. Ὅσο ἐξακολουθεῖ νὰ λέῃ πὼς δὲν εἶνε τρελλή, τρώει ξύλο.

Ὁ δόκτωρ Μαρτὼ τὴν ἐκύτταξε μὲ μιὰ ματιὰ φαρμακερή.

— Σώπα! τὴν διέταξε. Γιατὶ φλυαρεῖς; Γι' αὐτὸ τρώει ξύλο, ἢ γιὰ νὰ κατορθώσωμε νὰ τὴν γιατρέψωμε;...

— Αὐτὸ εἶπα κι' ἐγώ, ἀποκρίθηκε ἐκείνη γρήγορα. Τρώει ξύλο γιὰ νὰ γιατρευτῇ καὶ νὰ παραδεχθῇ πὼς εἶνε τρελλή.

Ὁ Ζὰν Ἀμπὲλ ἐγέλασε, ἐνῷ ὁ Ρενὲ καὶ ἡ Κλάρα δὲν εἶχαν ὄρεξι οὔτε νὰ χαμογελάσουν.

— Ὡραία! εἶπε ὁ ἀστυνομικός. Καὶ μένα νὰ μοῦ δίνατε ξύλο κάθε μέρα, θὰ ὡμολογοῦσα πὼς εἶμαι τρελλὸς γιὰ νὰ σωθῶ!

— Χαχά! ἔκαμε ὁ δόκτωρ Μαρτώ. Αὐτὴ εἶνε ἡ διαφορά. Ἐπειδὴ αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶνε τρελλή, δὲν μπορεῖ νὰ τὸ σκεφθῇ αὐτό.

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, γιὰ νὰ ἰδοῦμε! ἔκαμε ὁ ἀστυνομικὸς καὶ ἐξύγωσε τὴ γυναῖκα.

— Λοιπόν, τί νέα; τὴν ἐρώτησε μὲ τὸ συγκαταβατικὸ ὕφος ποὺ παίρνουν οἱ μεγάλοι ὅταν μιλοῦνε σὲ παιδιά. Ὥστε ἔτσι; Εἶσαι καλά... Καὶ ἄδικα βέβαια σὲ κρατοῦνε ἐδῶ;...

Ἐκύτταξε μὲ τρόμο γύρω της ἡ γυναῖκα καὶ ἀποκρίθηκε:

— Ναί... μὰ ὅταν τὸ λέω, μὲ σκοτώνουν στὸ ξύλο.

— Μὴ φοβᾶσαι... Τώρα εἴμαστε ἐμεῖς. Δὲν θὰ σὲ πειράξῃ κανένας. Πές μας ὅ,τι θέλεις νὰ πῇς...

Σὰν ν' ἀνατρίχιασε ἡ γυναῖκα καὶ ψιθύρισε:

— Ὄχι, ὄχι... φοβοῦμαι!

Ἡ Κλάρα, μὲ κόπο συγκρατῶντας τοὺς λυγμούς της, ψιθύρισε:

— Πῶς σὲ λένε; Πές μου πῶς σὲ λένε;

— Ἀγγελικὴ Φλαμαρέν, ἀποκρίθηκε αὐτὴ καὶ ἔρριξε μιὰ τρομαγμένη ματιὰ γύρω της.

— Χαχά! Φαντασία! ἐγέλασε ὁ γιατρός.

— Ἀγγελικὴ Φλαμαρέν, σᾶς λέω τὴν ἀλήθεια, εἶπε πάλι ἡ ἄρρωστη. Καὶ σᾶς διαβεβαιῶ πὼς εἶμαι καλά... Δὲν ἔχω ἀπολύτως τίποτε, οὔτε εἶχα ποτέ. Μ' ἔκλεισαν τὰ ἀδέλφια μου...

— Γιατὶ σ' ἔκλεισαν; ρώτησε ὁ Ρενέ.

— Γιατὶ ἦταν βέβαιοι πὼς δὲν θὰ πανδρευθῶ καὶ πὼς θὰ μὲ κληρονομήσουν. Ἐγὼ ὅμως ἀποφάσισα νὰ πανδρευθῶ. Τότε...

— Δὲν εἶνε ἡ μητέρα μου, ἀναστέναξε ἡ Κλάρα.

— Ἔτσι φαίνεται, εἶπε ὁ Ρενέ. Μὰ ἄφησε, ἀγαπημένη μου, ἂς τὴν ἀκούσωμε αὐτὴ τὴ δυστυχισμένη.

— Ὅταν ἀρραβωνιάσθηκα παρὰ τὴν θέλησί τους, ἀποφάσισαν νὰ μ' ἐμποδίσουν μὲ κάθε τρόπο νὰ πανδρευθῶ. Καὶ ἐσκότωσαν τὸν ἀρραβωνιαστικό μου. Ἐμένα μ' ἔκλεισαν ἐδῶ.

— Τί φρικτόν! ἔκαμε ἡ Κλάρα.

— Ναί, μικρούλα μου! ψιθύρισε μὲ κάποιαν τρυφερότητα ἡ ἄμοιρη γυναῖκα. Φοβερό! Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ πιστέψῃ κανένας. Μὰ δὲν εἶμαι ἡ μόνη γερὴ ἐδῶ ποὺ μὲ κρατοῦνε ἔτσι...

—Κύριε, εἶπε αὐστηρὰ ὁ δόκτωρ Μαρτώ. Ἕως πότε ἔχετε σκοπὸ νὰ ἀκοῦτε τὶς ἀσυνάρτητες φλυαρίες μιᾶς δυστυχισμένης; Δὲν καταλαβαίνετε ὅτι αὐτὴ τὴν ἱστορία τὴν ἔπλασε;

— Περίεργο, περίεργο! εἶπε ὁ Ἀμπὲλ σοβαρά. Δὲν πειράζει, δὲν πειράζει. Βέβαια, ἔχομε ὑπ' ὄψιν ὅτι στοὺς ἀσθενεῖς αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἡ φαντασία παίζει σπουδαῖον ρόλο, ἀλλὰ εἶνε ἐνδιαφέρον νὰ τοὺς ἀκοῦμε. Λοιπόν, Ἀγγελικὴ Φλαμαρέν, ἔτσι, τ' ἀδέλφια σου σ' ἐφυλάκισαν ἐδῶ γιὰ νὰ σὲ ξεφορτωθοῦν; Καὶ ὁ δόκτωρ ἀπὸ δῶ, ξέρει πὼς εἶσαι καλὰ καὶ προσποιεῖται ὅτι πιστεύει πὼς εἶσαι ἄρρωστη;

— Ὁ δόκτωρ Μαρτώ, εἶπε ἡ γυναῖκα, μὲ ὕφος ξαφνικὸ καὶ μὲ μιὰ λάμψι στὴ ματιά της, εἶνε γνωστὸς γιὰ τὰ κακουργήματά του. Πρὶν μπῶ ἐδῶ μέσα, ἄκουσα νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτόν. Δὲν ἐφανταζόμουν ποτὲ πὼς ἡ τύχη μου θὰ μ' ἔφερνε στὰ νύχια του.

— Ἡ καϋμένη, ἡ καϋμένη! ψιθύρισε πονετικὰ τάχα ὁ γιατρός, κρύβοντας τὴ λύσσα του.

— Ἀλήθεια, παράξενη τρέλλα, εἶπε ὁ ἀστυνομικός. Εἶνε βέβαιον ὅτι λέει πράγματα ἐντελῶς παράλογα... Ἀλλά...

— Ὤ, γιὰ πέστε μου, Ἀγγελικὴ Φλαμαρέν, μήπως ἦταν ἐδῶ καμμιὰ ἄρρωστη ποὺ τὴν ἔλεγαν Ἀγνὴ Σαντέρ; ρώτησε ἡ Κλάρα σιγά.

— Δὲν ξέρω... δὲν ξέρω, ἀποκρίθηκε ἡ γυναῖκα γρήγορα.

— Τὴν Μίνα Τερὲ τὴν ξέρεις; ρώτησε ὁ Ρενέ.

— Ναί, ναί... Ἔφυγε, ἀποκρίθηκε φοβισμένη ἡ Ἀγγελική.

Καὶ πρόσθεσε γρήγορα:

— Ἦταν καὶ αὐτὴ πολύ, πολὺ δυστυχισμένη... Βασανίσθηκε δεκαεπτὰ χρόνια αὐτή, δεκαεπτὰ ὁλόκληρα χρόνια. Ὤ, τί ἀγωνία.. Πῶς ἔκλαιγε ὅταν τὴν ἐμαστίγωναν καὶ πῶς ἐφώναζε: «Παναγία μου, Παναγία μου, γιατὶ μὲ βασανίζεις τόσο; Τὸ ξέρεις πὼς εἶμαι ἀθῷα!...»

— Γιατὶ τὴν εἶχαν κλείσει αὐτήν;

— Ὤ, δὲν ξέρω... δὲν ξέρω, ἀποκρίθηκε ἡ γυναῖκα καὶ ἐκύτταξε γύρω της μὲ τρόμο.

Φαινόταν νὰ ξέρῃ περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἔλεγε. Ἡ Κλάρα τὴν παρακάλεσε σιγά:

— Δὲν σᾶς εἶχε ποτὲ ἐκμυστηρευθῆ;

— Ἤμαστε φίλες, εἶπε ἡ Ἀγγελικὴ Φλαμαρὲν μ' ἕνα ἀχνὸ χαμόγελο. Ἀλλὰ κρυβόμαστε. Ἂν μᾶς ἔπαιρναν εἴδησι, δὲν θὰ μᾶς ἄφηναν νὰ μιλοῦμε... Μοῦ τὰ εἶχε πῆ ὅλα της τὰ μυστικά.

— Γιατὶ λοιπὸν τὴν εἶχαν κλείσει; ρώτησε ὁ Ἀμπέλ.

Ἡ γυναῖκα ἐφάνηκε ἕτοιμη ν' ἀποκριθῇ. Μὰ τὴν τελευταία στιγμὴ πάλι ἐδίστασε καὶ εἶπε:

— Ὄχι, ὄχι, δὲν θὰ σᾶς πῶ. Ἦταν μυστικὰ αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶπε. Ἔκλαιγε ποὺ μοῦ τὰ διηγόταν. Μιὰ τρομερὴ ἱστορία... τρομερή...

Δάκρυα ἀνέβηκαν στὰ μάτια τῆς δύστυχης, καὶ ἡ Κλάρα ἔνοιωσε καὶ στὰ δικά της μάγουλα νὰ κυλᾶνε τὰ δάκρυα.

— Τί θέλετε ἀκόμα νὰ ρωτήσετε; ἔκαμε ἀπὸ τὸ ὕψος του ὁ δόκτωρ Μαρτώ.

»Πρέπει νὰ συντομεύετε, ἐπειδὴ καταλαβαίνετε ὅτι μὲ τὰ ψέματα ποὺ ἐφευρίσκει αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ ἀσθενής, κουράζεται καὶ βλάπτεται ἐξαιρετικά. Ἐγώ, ὡς γιατρός, ἔχω καθῆκον νὰ ἀπαγορεύσω...

— Μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ ἀστυνομικός. Τελειώνομε, Ἀγγελικὴ Φλαμαρὲν ἔχεις τίποτε ἄλλο νὰ μᾶς πῇς;

— Θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς διηγοῦμαι χρόνια, ἀποκρίθηκε στηλώνοντας τὰ μάτια της γεμᾶτα δάκρυα ἡ ἄρρωστη. Κάθε ἄρρωστος καὶ ἕνα δρᾶμα. Ἄχ, ἐλευθερῶστε με ἀπὸ δῶ μέσα...

Ἕνωσε τὰ χέρια της ἱκετευτικὰ καὶ τὰ μάτια της, γαλανά, σβυσμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα, ἱκέτευσαν πιὸ πολὺ παρὰ τὰ χείλη της.

— Ἔννοια σου, εἶπε ἡ Κλάρα. Ὅ,τι μποροῦμε θὰ κάνωμε γιὰ σένα. Μά, πές μας, ξέρεις τίποτε γιὰ τὴν Μίνα Τερέ; Ποῦ εἶχε σκοπὸ νὰ πάῃ;

— Πουθενά.. δὲν εἶχε κανένα σκοπό. Ἤθελε νὰ φύγῃ ἀπὸ δῶ. Προτιμοῦσε νὰ πεθάνῃ τῆς πείνας στὸ δρόμο, παρὰ νὰ μείνῃ ἄλλο ἐδῶ μέσα. Δὲν ἤξερε ποῦ θὰ πήγαινε.. Ἄχ, εὐτυχισμένη!... Ἔφυγε. Καὶ ἂς πέθανε. Ἂς πέθανε κάτω ἀπὸ ἐλεύθερον ἥλιο καὶ ἀέρα..

Λυγμοὶ ἐτάραξαν πάλι τὸ ἄσαρκο κορμὶ τῆς δύστυχης.

— Ἂς πηγαίνωμε! εἶπε ὁ Ζὰν Ἀμπὲλ καὶ οἱ ἄλλοι τὸν ἀκολούθησαν.

Ὅταν ἔκλεισε πίσω τους ἡ πόρτα ἄκουσαν τοὺς λυγμοὺς τῆς Ἀγγελικῆς Φλαμαρὲν κάμποση ὥρα.

Ὁ γιατρὸς ἐκούνησε τὸ κεφάλι καὶ μουρμούρισε:

— Τῆς ἐκάματε πολὺ κακό, πολὺ κακό... Σᾶς εἶπε ὅ,τι ἐδημιούργησε ἡ ἀρρωστημένη φαντασία της... Κρῖμα! Τῆς ἐκάματε πολὺ κακό.

— Καλημέρα σας, δόκτωρ Μαρτώ, εἶπε ὁ Ζὰν Ἀμπὲλ εἰρωνικά. Ἐχάρηκα πολὺ γιὰ τὴν γνωριμία σας.

ΣΤΑ ΙΧΝΗ ΜΙΑΣ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗΣ

Ὅταν βρέθηκαν μόνοι ὁ Ρενὲ καὶ ἡ Κλάρα, ἀφοῦ εὐχαρίστησαν καὶ ἀποχαιρέτησαν τὸν Ζὰν Ἀμπέλ, ἐκυττάχθηκαν στενοχωρημένοι.

Στὸ ἐρχόμενο τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ»
Παραμύθια τῆς ἀγάπης
ΓΡΑΜΜΕΝΑ ΕΜΜΕΤΡΩΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΑΚΤΙΚΟ ΜΑΣ
ΣΥΝΕΡΓΑΤΗ ΔΗΜΗΤΡΗ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ
1ον. «Η ΕΥΧΗ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ»

— Ρενέ, εἶπε ἡ Κλάρα, σ' ἔφερα σὲ πολλὰ βάσανα ἐξ αἰτίας τῆς μητέρας μου.

— Ὄχι, ἀγαπημένη μου, ἀποκρίθηκε αὐτός. Ἀλλὰ θὰ ἤθελα νὰ σὲ ρωτήσω κάτι. Τί σκέπτεσαι; Θέλεις νὰ βρῇς τὴ μητέρα σου; Καὶ γιατί;

Δὲν ἀποκρίθηκε ἀμέσως ἡ Κλάρα.

— Ρενέ, εἶπε σὲ λίγο. Ἡ μητέρα μου, βέβαια, ἔφταιξε πολύ. Ἀλλὰ γιατί μοῦ κόλλησε ἡ ἰδέα πὼς μπορεῖ νὰ εἶνε ἐκείνη ποὺ μᾶς ἐτάραξε τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου μὲ τὴ φωνή της, δὲν ξέρω. Ἡ φωνὴ αὐτὴ ἀκόμα βουΐζει μέσα μου καὶ ζητεῖ βοήθεια.

— Ἄκουσε, Κλάρα, γλυκειά μου. Ἂν θέλῃς νὰ βρῇς τὴ μητέρα σου, ὑπάρχει ἕνα ἁπλούστατο μέσον. Νὰ ρωτήσω τὸν πατέρα μου. Αὐτὸς ποὺ ἐπλήρωνε ὡς τώρα τὴν συντήρησί της στὴν κλινική, θὰ μᾶς δώσῃ σαφεῖς πληροφορίες. Ποῦ τὴν εἶχε καὶ ἂν εἶνε αὐτὴ ποὺ κρύβεται μὲ τὸ ψευδώνυμο Μίνα Τερέ.

Ἀναστέναξε ἡ Κλάρα βαρειά.

— Δὲν θὰ ἤθελα νὰ ἀνακινήσῃς τέτοια ζητήματα μὲ τὸν πατέρα σου. Καταλαβαίνω ὅτι αὐτὸ τὸ παρελθὸν θέλει νὰ τὸ ἔχῃ θαμμένο. Φαντάζομαι πὼς μοναχὰ αὐτὸς καὶ κανένας ἄλλος ἄνθρωπος στὸν κόσμο δὲν θὰ ἔχῃ ἰδέα ποῦ βρίσκεται ἡ μητέρα μου. Καὶ ἔτσι ἴσως νὰ εἶνε καλύτερα.

— Ἂν νομίζῃς πὼς ἔτσι εἶνε καλύτερα, τότε γιατὶ ν' ἀνακινήσωμε τὸ ζήτημα;

— Ρενέ... Εἶνε λάθος νὰ ρωτήσωμε τὸν πατέρα σου. Ἀπέναντί του πρέπει νὰ εἴμαστε ὅπως ἄλλοτε. Φέρεται σὲ μένα στοργικὰ καὶ εὐγενικά. Δὲν πρέπει νὰ τὸν πικράνω ἐγώ... Ἀλλὰ θὰ ἤμουν εὐτυχὴς ἂν μποροῦσα νὰ βρῶ μοναχή μου τὴ μητέρα μου. Ὅσο κι' ἂν ἔφταιξε, μπορεῖ ἡ δυστυχία της νὰ εἶνε πιὸ μεγάλη ἀπὸ ὅ,τι θὰ ἄξιζε νὰ τιμωρηθῇ.

Τὴν ἀγκάλιασε ὁ Ρενὲ τρυφερά.

— Εἶσαι πάντα μιὰ εὐγενικιὰ μικρούλα. Ναί, Κλάρα, ἔχεις δίκηο, σ' ὅλα ἔχεις δίκηο. Ἂς μὴ μιλήσωμε στὸν πατέρα γι' αὐτό. Θὰ τοῦ ἀναξύσωμε τὴν πληγή, ποὺ μόλις ἔχει ἐπουλωθῆ. Μὰ πῶς θὰ τὰ καταφέρωμε μόνοι;

— Αὐτὴ ἡ Ἀγγελικὴ Φλαμαρὲν σίγουρα θὰ ξέρῃ πολλά.

— Ἀδύνατον ὅμως νὰ τῆς ἀποσπάσωμε αὐτὰ ποὺ δὲν θέλει νὰ μαρτυρήσῃ.

— Ἐκτὸς ἂν ἀποκτήσωμε τὴν ἐμπιστοσύνη της.

— Εἶνε καὶ αὐτὸς ὁ ἀπαίσιος δόκτωρ Μαρτώ.

— Ἔννοια σου, αὐτὸν θὰ τὸν κανονίσῃ ὁ φίλος μας Ζὰν Ἀμπέλ. Ἡ φαντάζεσαι πὼς θὰ ἀποσιωπήσῃ αὐτὰ ποὺ εἶδε; Εἶνε γι' αὐτὸν μιὰ ἐπιτυχία αὐτὴ ἡ ἀποκάλυψις τῶν ὠμοτήτων ποὺ γίνονται σ' αὐτὸ τὸ ἄσυλο καὶ ἴσως τοῦ φέρει καὶ κανέναν προβιβασμό. Ὥστε αὐτόν, μὴν τὸν λογαριάζῃς.

— Εἶσαι ἔξυπνη γυναῖκα, εἶπε ὁ Ρενὲ μὲ ἐνθουσιασμό. Λοιπόν, τί λὲς νὰ κάνωμε; Ἐσκέφθηκες κανένα μέσον;

Δὲν ἀποκρίθηκε ἡ Κλάρα κάμποση ὥρα. Στὸ τέλος, εἶπε, κυττάζοντας τὸν ἄνδρα της στὰ μάτια:

— Κάτι ἐσκέφθηκα. Μὰ πρέπει νὰ βροῦμε μιὰ γυναῖκα τῆς ἐμπιστοσύνης μας, μιὰ βοηθό, καὶ νὰ μᾶς βοηθήσῃ καὶ ὁ φίλος σου.

— Ἀκούω.

— Ἂν βρίσκαμε μιὰ γυναῖκα, νὰ δεχθῇ νὰ μπῇ στὴν κλινικὴ ὡς ἄρρωστη δῆθεν, καὶ νὰ κατορθώσῃ νὰ πιάσῃ φιλία μὲ τὴν Ἀγγελικὴ Φλαμαρέν.

— Χμ! ἔκαμε ὁ Ρενὲ σκεπτικός. Ὡραῖο σχέδιο, δύσκολο στὴν ἐκτέλεσι ὅμως. Ἀλλά, μοῦ φαίνεται, πὼς βρῆκα κιόλας τὴν κατάλληλη γυναῖκα.

— Ποιά;

— Ἐκείνη ποὺ σὲ ἀνέθρεψε, ἡ κυρὰ Λίζα.

— Ἡ κυρὰ Λίζα; ἔκαμε ἡ Κλάρα κοκκινίζοντας ἀπὸ συγκίνησι. Ὤ, ἡ δυστυχισμένη.. Ἂν δεχθῇ...

— Δὲν ἔχει τίποτε νὰ φοβηθῇ. Θὰ κακοπεράσῃ βέβαια λίγες ἡμέρες. Μὰ θὰ τῆς δώσουμε ὁδηγίες πὼς θὰ φερθῇ, ὥστε νὰ μὴν τὴν κακομεταχειρισθοῦν. Καὶ θὰ μᾶς χρησιμεύσῃ ἴσως καὶ γιὰ τὴν καταδίωξι αὐτοῦ τοῦ ἀσυνείδητου γιατροῦ.

— Τότε, πᾶμε στὴν κυρὰ Λίζα! ἐφώναξε ἡ Κλάρα. Θὰ τῆς τὰ μαρτυρήσω ὅλα, θὰ τῆς διηγηθῶ ὅλη τὴν ἱστορία.

— Καὶ ἔτσι τελειώνομε τὸ ταξίδι τοῦ γάμου μας; ἔκαμε ὁ Ρενὲ ἀπογοητευμένος. Γυρίζομε στὸ Παρίσι;

— Ὄχι, ἀγαπημένε μου, ἀποκρίθηκε ἡ Κλάρα. Ἂν θέλῃς, πᾶμε στὸ βουνὸ γιὰ τὰ χειμερινὰ σπόρ. Ἀλλὰ δὲν πειράζει ἂν διακόψωμε γιὰ λίγες μέρες τὸ ταξίδι, τόσο, ὥσπου νὰ κλείσωμε τὴν κυρὰ Λίζα στὴν κλινική!

— Ὅπως θέλεις, εἶπε ὁ Ρενὲ καὶ ἡ Κλάρα κρεμάστηκε στὸ λαιμό του καὶ τὸν ἐφίλησε μ' εὐγνωμοσύνη.

Σὲ δυὸ μέρες, ἐγκαθιστοῦσαν τὴν κυρὰ Λίζα ὡς ἄρρωστη δῆθεν στὴν κλινική.

Ἕνας φίλος τοῦ Ζὰν Ἀμπέλ, ἀνέλαβε τὴν διαδικασία. Τὸν ἔλεγαν Κλῶντ Βανέ, καὶ ἦταν ἐρασιτέχνης ἀστυνομικός, ἐνθουσιασμένος γι' αὐτὴ τὴν περιπέτεια.

ΕΥΚΟΛΗ ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΙΣ

Ὁ Κλῶντ Βανὲ παρουσιάσθηκε στὸν γιατρὸ μόνος, μ' ἕνα ὕφος μυστηριῶδες καὶ ἀπηλπισμένο.

— Δόκτωρ Μαρτώ, τοῦ εἶπε ψιθυριστά. Ἔρχομαι σὲ σᾶς περιμένοντας τὴν σωτηρία ἀπὸ σᾶς.

— Ἀκούω! ἀποκρίθηκε σφίγγοντας τὰ χλωμά του χείλη ὁ γιατρός.

— Ἡ περίπτωσίς μου εἶνε ἴσως μοναδική. Εἶμαι μοναχογυιός. Ἡ μητέρα μου ἔχει μιὰ περιουσία ἀρκετὰ σεβαστὴ καὶ εἶνε χήρα πρὸ εἴκοσι χρόνων, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἤμουν ἐγὼ δέκα ἐτῶν. Τώρα αὐτὴ εἶνε πενῆντα. Ἐγὼ ἐρωτεύθηκα μιὰ κοπέλλα, πρώτης τάξεως, ἕνα χαριτωμένο πλᾶσμα. Ἡ μητέρα μου δὲν θέλει ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ τὴν πάρω. Καὶ ἐπειδὴ δὲν κατώρθωσε μὲ τὰ λόγια νὰ μὲ ἀποτρέψῃ, μεταχειρίσθηκε ἕνα σατανικὸ μέσον. Πανδρεύεται αὐτή.

— Ἔτσι, ἔ; ἔκαμε ὁ γιατρὸς κυττάζοντας τὸν συνομιλητή του διαπεραστικά.

— Ἔτσι! Δὲν εἶνε τρέλλα αὐτό;

— Βέβαια, ἐξαρτᾶται.. Ἀλλὰ τὸ χειρότερο σ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ εἶνε ὅτι μὲ ἀποκληρώνει. Θὰ κάνῃ γενικὸν κληρονόμον τὸν σύζυγό της.

— Αὐτὸ εἶνε κακό, ποὺ μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ καὶ τρέλλα.

— Ἀκριβῶς! ἐφώναξε ὁ Κλῶντ Βανὲ ἐνθουσιασμένος. Καὶ ἐπειδὴ εἶσθε ἐσεῖς εἰδικός, ἦλθα νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ τὴν πάρετε ἐδῶ... γιὰ νὰ τὴν ὑποβάλετε σὲ θεραπεία, ἐννοεῖτε... Ἡ θεραπεία αὐτὴ μπορεῖ νὰ βαστάξῃ ἕνα χρόνο, μπορεῖ καὶ πέντε, μπορεῖ καὶ σ' ὅλη της τὴ ζωή. Ἐξαρτᾶται...

— Χμ! ἔκαμε ὁ γιατρὸς καὶ τὸν ἐκύτταξε πάλι διαπεραστικά.

Ὁ Βανὲ ἔσκυψε καὶ τοῦ εἶπε ἀκόμα πιὸ σιγά:

— Πληρώνω ὅσα θέλετε... ἀλλὰ ἀπαιτῶ ἀπόλυτη ἐχεμύθεια. Ἐξ ἄλλου καὶ γιὰ τὸ δικό σας τὸ συμφέρον...

— Χμ! ξανάκαμε ὁ γιατρός.

Κυττάχθηκαν στὰ μάτια. Ἡ ματιὰ τοῦ Κλῶντ Βανὲ ἦταν ἀπολύτως πειστική.

— Πόσα; ψιθύρισε σκύβοντας στὸ αὐτὶ τοῦ γιατροῦ.

Μ' ἕνα ἀνεπαίσθητο χαμόγελο, ψιθύρισε καὶ αὐτὸς ἕναν ἀριθμό.

Ὁ Κλῶντ Βανὲ δὲν ἔδειξε καμμιὰ συγκίνησι. Εἶπε εὐχαριστημένος:

— Σύμφωνος!

Ἔπειτα ἐζήτησε διάφορες ὁδηγίες καὶ σὲ λίγο ἔφευγε ἀπὸ τὴν κλινική, ξέροντας καλὰ ὅλα τὰ μυστικὰ τοῦ δόκτορος Μαρτώ. Κι' ἔτσι εἰσῆλθε ἡ κυρὰ Λίζα στὸ ἄσυλο τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ. Εἶχαν συνεννοηθῆ μὲ τὴν Κλάρα καὶ μὲ τὸν Ρενέ, πὼς ὅταν θὰ εἶχε μάθει τὰ μυστικὰ τῆς Ἀγγελικῆς Φλαμαρέν, θὰ ἔδενε στὰ σίδερα τοῦ παραθύρου της ἕνα ἄσπρο πανί. Τὸ ἴδιο σύνθημα εἶχαν ἂν ἡ ζωή της μέσα ἐκεῖ γινόταν ἀφόρητη, τόσο ποὺ θἄπρεπε νὰ πᾶνε ἀμέσως νὰ τὴν πάρουν.

Ὁ Κλῶντ Βανέ, ποὺ σὰν ἐρασιτέχνης ἀστυνομικὸς ἦταν ἄνεργος, προσφέρθηκε νὰ κατοικήσῃ στὸ χωριό, κοντὰ στὴ λίμνη, γιὰ νὰ βρίσκεται ἕτοιμος νὰ προσφέρῃ τὴ βοήθειά του στὴν κυρὰ Λίζα. Καὶ ἔτσι ὁ Ρενὲ καὶ ἡ Κλάρα μπόρεσαν καὶ πῆγαν στὸ βουνὸ γιὰ τὰ χειμερινὰ σπόρ.

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΤΡΕΛΛΟΥΣ

Ἂν δὲν ἀγαποῦσε ἡ κυρὰ Λίζα τὴν Κλάρα σὰν παιδί της, θἄδενε τὸ ἄσπρο πανὶ στὸ παράθυρό της ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας μέρα, γιὰ νἄρθῃ ὁ Κλῶντ νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ. Ἀλλὰ εἶχε ἀποφασίσει νὰ ὑποφέρῃ ὅ,τι δήποτε γιὰ τὴν Κλάρα. Δὲν τὴν κακομεταχειρίσθηκαν στὴν ἀρχή, ἐπειδὴ ἐφέρθηκε ὅπως τὴν εἶχαν ὁδηγήσει. Ἐφάνηκε πειθαρχική, ὑποτακτικὴ καὶ ἡ κυρὰ Μαρκέλλα δὲν εἶχε τὴν εὐχαρίστησι νὰ τὴν παραλάβῃ. Ὅταν ὅμως ἐπέρασαν λίγες ἡμέρες, ἄρχισε νὰ ἀνυπομονῇ ποὺ δὲν τῆς δινόταν εὐκαιρία νὰ συναντήσῃ τὴν Ἀγγελικὴ Φλαμαρέν. Κι' ἔτσι ἐσκέφθηκε πὼς ἔπρεπε νὰ κάνῃ καὶ αὐτὴ τὴν ἀπελπισμένη τρελλή, γιὰ νὰ τὴν κλείσουν στὸ ἀπομονωτήριο. Εἶχε καὶ αὐτὸ τὸ προτέρημα τὸ ἄσυλο τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ, ὅτι ὑπῆρχε μονον ἕνα ἀπομονωτήριο γιὰ τὶς γυναῖκες καὶ ἔτσι ὅταν παρουσιαζόταν ἡ ἀνάγκη, ἔκλειναν ἐκεῖ μέσα δυὸ καὶ τρεῖς γυναῖκες καμμιὰ φορὰ μαζί, ἀψηφῶντας τὸν κίνδυνο νὰ ἀλληλοσκοτωθοῦν.

Ὅταν τὴν πρωτόκλεισαν στὸ κελλί, μ' ἕνα γερὸ μαστίγωμα, ἡ κυρὰ Λίζα νόμισε πὼς πραγματικὰ θὰ τῆς ἔφευγε τὸ μυαλό. Αἰσθανόταν κάτι νὰ γυρίζῃ στὸ κεφάλι της καὶ κατάλαβε πὼς πολλοί, οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς δυστυχισμένους ποὺ εἶχαν μπῆ στὴν κλινικὴ μ' ἐλαφρὰ πάθησι, καταντοῦσαν μανιακοί.

Ἡ Ἀγγελικὴ τὴν εἶδε, μὲ μάτια πελώρια ἀπὸ τὸν τρόμο. Ὅταν τὴν ἐμαστίγωναν, ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της ἐκεῖ καὶ βογγοῦσε, σὰ νὰ δεχόταν ἡ ἴδια τὰ χτυπήματα. Ὅταν ἐπὶ τέλους τὶς ἄφησαν μόνες, κλειδωμένες στὸ σκοτεινὸ δωμάτιο, ἡ Ἀγγελικὴ τραβήχθηκε σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ ἐκάρφωσε τὰ μάτια της τρομαγμένα στὴ σύνοικό της, ὅπως θὰ κύτταζε κανένα ἄγριο θηρίο ποὺ θὰ τὸ ἔκλειναν στὸ ἴδιο κλουβί. Ἡ Λίζα, δασπαλεμένη, ἔκανε πὼς φοβᾶται καὶ αὐτή. Τραβήχθηκε στὴν ἄλλη γωνία, καὶ ἄρχισε νὰ ψιθυρίζῃ:

— Παναγία μου! Τί καταδίκη! Νὰ εἶμαι γερή, καὶ νὰ μὲ κλείνουν μὲ μιὰ μανιακή. Ἂν τῆς ἔλθῃ καμμιὰ ἔξαψις, θὰ μὲ σκοτώσῃ καὶ θὰ πάω ἔτσι ἄδικα χαμένη.

Ὅταν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια ἡ Ἀγγελική, τὴν ἐκύτταξε παραξενεμένη. Ἔπειτα ξεθαρρεύοντας, ἦλθε κοντά της καὶ ρώτησε σιγά:

— Τί εἴπατε; Δὲν εἴσαστε ἀσθενής;

Ἔκαμε ἡ Λίζα πὼς τρομάζει. Μὰ ἡ Ἀγγελικὴ Φλαμαρὲν τὴν καθησύχασε, λέγοντάς της:

— Μὴ φοβᾶσθε... Ἂν δὲν εἴσαστε ἄρρωστη ἐσεῖς, ἄλλο τόσο δὲν εἶμαι κι' ἐγώ... Μ' ἔκλεισαν ἄδικα...

Σὲ λίγες στιγμές, οἱ δυὸ γυναῖκες ἀγκαλιασμένες, ἔκλαιγαν τὴν κοινή τους δυστυχία. Ἡ Ἀγγελικὴ διηγήθηκε τὴ θλιβερή της ἱστορία καὶ ἡ Λίζα διηγήθηκε τὸ μυθιστόρημα ποὺ τῆς εἶχε μάθει ἡ Κλάρα. Ἀποφάσισαν νὰ γίνουν φίλες, γιὰ νὰ γλυκαίνῃ ἡ μιὰ τὴν ἀπελπισία τῆς ἄλλης. Καὶ γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρουν τόσο πολύ, ἀποφάσισαν νὰ κάνουν τὶς πειθαρχικὲς πάλι καὶ οἱ δυό, νὰ μὴν ξαναφωνάξουν ὅτι εἶνε καλά, γιὰ νὰ μὴν τὶς ἔχουν κλεισμένες στὸ ἀπομονωτήριο.

Πραγματικά, σὲ λίγες μέρες ἔδειξαν τέτοια διαγωγή, ποὺ τὶς ἔβγαλαν ἀπ' ἐκεῖ, γιὰ ν' ἀφήσουν τὴ θέσι ἐλεύθερη γιὰ ἄλλες δυστυχισμένες ποὺ, ἀποτρελλαμένες ἀνάμεσα στὶς τρελλές, οὔρλιαζαν σὰν τὰ ἀγρίμια.

Ἐκεῖ, πιὸ ἐλεύθερες, ἂν καὶ βέβαια ἀναγκαζόνταν νὰ κάθωνται στὸν πάγκο μὲ τὶς ἄλλες, εἶχαν πότε - πότε καὶ τὴν εὐκαιρία νὰ πᾶνε λίγη ὥρα στὸν κῆπο. Καὶ ἐκεῖ μποροῦσαν νὰ μιλήσουν λίγο πιὸ ἐλεύθερα, καὶ ἡ Ἀγγελικὴ Φλαμαρὲν διηγήθηκε τὴν ἱστορία τῆς Μίνας Τερέ. Ἡ κυρὰ Λίζα, ἔξυπνη, μὲ ὅλη της τὴν ἁπλοϊκότητα, κατώρθωσε νὰ φέρῃ ἐπιδέξια τὴν κουβέντα καὶ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη τῆς Ἀγγελικῆς. Καὶ ἡ ἱστορία τῆς Μίνας Τερέ, ὅπως τὴν εἶπε ἡ Ἀγγελικὴ Φλαμαρέν, ἦταν παράξενη καὶ θλιβερή.

— Δὲν θέλησε ποτὲ νὰ μοῦ πῇ τὸ ἀληθινό της ὄνομα. Τὸ μόνο μυστικὸ ποὺ μοῦ κράτησε ἦταν τὸ ὄνομά της. Δὲν ἤθελε νὰ τὸ μαρτυρήσῃ, γιὰ νὰ μὴ βλάψῃ ἔλεγε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀγαποῦσε πάντα, τὸν ἄνδρα της καὶ τὴν κόρη της. Τὸν ἄνδρα της τὸν ἀγαποῦσε ἀκόμα πολύ, μὲ πάθος, ἂν καὶ αὐτὸς τῆς εἶχε φερθῆ σκληρά. Ἦταν ἄλλοτε μιὰ εὐτυχισμένη σύζυγος. Τὰ νειᾶτα της τὰ εἶχε περάσει ὅμως ἀρκετὰ δυστυχισμένα. Ζοῦσε σ' ἑνὸς ἐξαδέλφου της τὸ σπίτι, ποὺ ἦταν πανδρεμένος μ' ἄλλην γυναῖκα. Ἡ γυναῖκα αὐτή, ἂν καὶ εἶχε ἕνα παιδί, ἀπατοῦσε τὸν ἄνδρα της. Στὴ Μίνα (ὅπως ἦταν τὸ ψευδώνυμό της) εἶχε μαρτυρήσει τὰ μυστικά της, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ τῆς κρυφτῇ εὔκολα καὶ προτιμοῦσε νὰ τὴν ἔχῃ ἔμπιστο. Ἡ Μίνα ὑπέφερε τρομερὰ μ' αὐτὴ τὴν κατάστασι. Ἀλλὰ μιὰ μέρα, ἡ ζωή της ἔγινε ἀληθινὸ μαρτύριο, ἐπειδὴ κατάλαβε πὼς ἀγαποῦσε τὸν ἐξάδελφό της, τὸν ἄνδρα τῆς ἄλλης. Ἔπνιξε τὸ αἴσθημά της ὅσο μποροῦσε, καὶ κατώρθωσε ποτὲ νὰ μὴν τὸ ὑποπτευσθῇ ἐκεῖνος.

Ἡ ἄλλη, ἡ γυναῖκα του, γινόταν διαρκῶς καὶ πιὸ τολμηρή. Ὅσο ἐνόμιζε πὼς ἡ Μίνα τὴν καλύπτει, δὲν ἐδίσταζε καὶ στὸ σπίτι νὰ δέχεται τὸν ἐραστή της, καὶ νὰ πηγαίνῃ νὰ τὸν βλέπῃ. Ἄκουγε ἡ Μίνα καμμιὰ φορὰ συζυγικὲς σκηνές, ἀλλὰ δὲν καταλάβαινε πὼς στὸ τέλος κατώρθωνε ἡ ἄλλη νὰ τὸν πείθῃ γιὰ τὴν ἀθωότητά της. Μιὰ μέρα, κατάλαβε πὼς ἡ ἄλλη εἶχε πῆ στὸν ἄνδρα της ὅτι ὁ ἐραστής της ὁ δικός της, ἦταν ἐραστὴς τῆς Μίνας. Ἔτσι τοὔκλεινε τὰ μάτια καὶ τ' αὐτιά. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ἀπάτη ἐβάσταξε λίγο. Μιὰ μέρα ὁ ἄνδρας ἐπείσθηκε ὅτι τὸν ἀπατοῦσε ἡ γυναῖκα του, τὴν ἔδιωξε καὶ πῆρε σὲ λίγο τὴ Μίνα. Ἐκράτησε ὅμως αὐτὸς τὸν γυιό τους. Ἡ Μίνα ἔζησε πανευτυχής. Ἦταν ἔγκυος ὅταν ἔφυγε ὁ ἄνδρας της γιὰ τὸ Ἀλγέρι. Μόλις ἔφυγε αὐτός, πῆγε ἡ ἄλλη, ἡ πρώην σύζυγος καὶ τῆς ἔπεσε στὰ πόδια νὰ τὴν ἀφήνῃ νὰ πηγαίνῃ κάθε μέρα σπίτι της, νὰ βλέπῃ τὸ παιδί της. Ἡ Μίνα ἐδέχθηκε. Κι' αὐτὸ ἦταν ἡ καταστροφή της. Ἡ ἄλλη τὴν ἔπεισε νὰ κρύψῃ τὴν ἐγκυμοσύνη της ἀπὸ τὸν ἄνδρα της. Αὐτὴ ἐπείσθηκε γιὰ νὰ τοῦ κάνῃ μιὰν εὐχάριστη ἔκπληξι. Τὸ σχέδιο ὅμως τῆς ἄλλης ἦταν σατανικό. Ὅταν γεννήθηκε ἡ κορούλα τῆς Μίνας, ἔστειλε ἡ ἄλλη μήνυμα στὸν ἄνδρα της ὅτι ἡ δεύτερη γυναῖκα του ἀπέκτησε παιδὶ μὲ τὸν ἐραστήν της. Ἐκεῖνος ὅπως ἦταν φυσικό, ἦλθε στὸ Παρίσι μὲ τὸ πρῶτο βαπόρι. Ἀλλὰ τότε συνέβη τὸ μεγάλο δρᾶμα.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Η ΣΚΟΠΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΠΑΡΟΝ ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝ

Ἤμουν ἀνώτερος ὑπάλληλος μιᾶς ἑταιρίας, ἡ ὁποία διελύθη λόγῳ τοῦ πολέμου καὶ ἡ ὁποία, εἶμαι βέβαιος, δὲν πρόκειται νὰ ἀνασυγκροτηθῇ. Φυσικά, ζητῶ δουλειά, ποὺ ν' ἀντιστοιχεῖ, κατὰ τὸ δυνατόν, πρὸς τὴν πρὸ τοῦ πολέμου θέσιν μου. Μὰ ὅταν δὲν προσκρούω στὸ τυπικὸ «Τὸ προσωπικόν μας εἶνε συμπεπληρωμένον!» μοῦ προσφέρονται θέσεις πολὺ ὑποδεέστερες.

Γιὰ μένα δὲν γεννᾶται ζήτημα νὰ δεχθῶ ὁποιαδήποτε δουλειὰ περιμένοντας νὰ ἐπανεύρω τὴ θέσι μου, ἀφοῦ ξέρω ὅτι δὲν θὰ τὴν βρῶ. Ἀλλὰ θὰ μοῦ φαινόταν ξεπεσμός, ταπείνωσις, ἂν δεχόμουν ὁποιανδήποτε δουλειά. Γιατί, ἐπὶ τέλους, ἔχω ἕνα παρελθόν: χρόνια ἐργασίας καὶ ἐπαγγελματικὴ πεῖρα, ποὺ τὰ ἀφιέρωσα στὴν βελτίωσι μιᾶς θέσεως, ἡ ὁποία, τὸ ἀναγνωρίζω, δὲν ἦταν διόλου λαμπρότερη στὴν ἀρχὴ ἀπ' αὐτὲς ποὺ μοῦ παρουσιάζονται σήμερα. Πρέπει, λοιπόν, παρ' ὅλη τὴν πεῖρα μου καὶ τὶς ἱκανότητές μου, νὰ ξαναρχίσω ἀπὸ τὸ ἄλφα, ἐντελῶς σὰν ἕνας πρωτόβγαλτος ἢ ἕνας ἀποτυχημένος;»

Τὸ γράμμα σου, ἀγαπητέ μου, προδίδει ἕνα εὔλογο αἴσθημα ὑπερηφανείας, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησες ἀπὸ τὴν συντελεσθεῖσαν πρόοδον κατὰ τὰ χρόνια τῆς ἐργασίας σου. Φρονεῖς ὅτι ἀπέκτησες δηλαδὴ κάποιαν ἀξία ποὺ δὲν θὰ σοῦ ἄρεσε διόλου νὰ δῇς ὅτι τὴν χάνεις. Ἐπίσης προδίδει ενα εἶδος ἀποθαρρύνσεως μπροστὰ στὴν ἄποψι τοῦ νὰ τὰ ξαναφτιάξῃς ὅλα, νὰ ξαναρχίσῃς τὴ ζωή σου σὰν ἕνας πρωτόβγαλτος μὲ ἕνα ἐπάγγελμα ποὺ δὲν τὸ ξέρεις διόλου. Καὶ ἀκόμη προδίδει κάποιο ἴχνος περιφρονήσεως γιὰ τὰ ἐπαγγέλματα ποὺ δὲν ἔχουν τίποτε τὸ κοινὸν μὲ τὸ δικό σου καὶ τὰ ὁποῖα θεωρεῖς — διερωτῶμαι γιατί — ὡς ταπεινὰ καὶ ἐξευτελιστικά.

Γιὰ τὸ δικό σου συμφέρον, ὅπως καὶ γιὰ τὸ συμφέρον ὅλων ἐκείνων ποὺ βρίσκονται μπροστὰ στὸ ἴδιο πρόβλημα, πρέπει νὰ εἶμαι εἰλικρινής, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται νὰ προσβάλλω ὡρισμένες εὐαίσθητες χορδές.

Ἂν τὸ πρῶτο σου αἴσθημα — τὸ αἴσθημα δηλαδὴ τῆς ὑπερηφανείας — εἶνε ἀπολύτως δικαιολογημένο, τὸ δεύτερο εἶνε συγχωρητέο, τὸ τρίτο ὅμως ἐντελῶς ἀδικαιολόγητο. Τὸ σύνολο τῶν τριῶν αὐτῶν αἰσθημάτων ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ἐπραγματοποίησες ἀκόμη τοὺς ὅρους ἐκείνους μὲ τοὺς ὁποίους ὀφείλομε νὰ ὀργανωθοῦμε χωρὶς νὰ χάνωμε καιρό.

Μετὰ ἀπὸ ὅσα συνέβησαν, ἀκόμη καὶ οἱ ὀλίγοι προνομιοῦχοι ποὺ μπόρεσαν νὰ διατηρήσουν ἄθικτα ὅσα κατεῖχαν, οἰκογένεια, θέσι, ἀγαθὰ ὀφείλουν νὰ εἶνε προσεκτικοί.

Δὲν βρισκόμαστε μπροστὰ σὲ ὁμαλὲς συνθῆκες: βρισκόμαστε μπροστὰ σὲ στιγμὲς δύσκολες. Ὀφείλομε νὰ προσαρμοσθοῦμε μὲ τὴν πραγματικότητα καὶ νὰ ἀντλήσωμε ἀπ' αὐτὴν τὰ διδάγματα καὶ τὶς ἱκανότητες ἐκεῖνες ποὺ θὰ μᾶς ἐπιτρέψουν νὰ δημιουργήσωμε μιὰ καλύτερη μελλοντικὴ ζωή.

Τί ἔχεις νὰ κερδίσῃς ἄν, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι σώζεις τὴν ἀξιοπρέπειά σου, μιμηθῇς μερικοὺς ξεπεσμένους ἄρχοντες οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ ἐξεκοκκάλισαν καὶ τὰ τελευταῖα ὑπολείμματα τοῦ πλούτου των, σταυρώνουν κατόπιν τὰ χέρια καὶ δὲν κάνουν τίποτε γιὰ νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴν ἀθλιότητά των;

Προτιμοῦν, δηλαδή, νὰ ζοῦν εἰς βάρος τῶν ἄλλων, νὰ περιμένουν τὸ ἔλεος τῶν ἄλλων — ἀρκεῖ ποὺ αὐτοὶ οἱ ἄλλοι ἀνήκουν στὴν δική τους κοινωνικὴ τάξι — παρὰ νὰ δεχθοῦν νὰ ἐργασθοῦν σὲ δουλειὰ ποὺ δὲν ἀνταποκρίνεται στὴν κοινωνική τους προέλευσι. Νομίζουν ὅτι σώζουν τὴν ἀξιοπρέπεια καὶ τὴν τιμή τους προσφεύγοντες στὴν ἀνάμνησι τῶν περασμένων μεγαλείων, ἀναμασῶντας τὶς πικρὲς αὐτὲς ἀναμνήσεις σὰν μερικὰ ἐξωτικὰ φαγητὰ ποὺ μερικοὶ τὰ τρώγουν ἀπὸ σνομπισμό. Καὶ δὲν νοιώθουν ὅτι ἡ ἀρρωστημένη αὐτὴ ἐπίκλησις ἑνὸς παρελθόντος ποὺ δὲν μπορεῖ ν' ἀναστηθῇ τοὺς δένει τὰ χέρια καὶ τοὺς ἐμποδίζει νὰ ξαναφτιάξουν μιὰ ζωὴ εὐπρεπῆ ἀνθρώπων ἐλευθέρων, ζωὴ ποὺ θὰ τὴν ἐπιτύχουν μὲ τὴ δουλειὰ καὶ μόνο μὲ τὴ δουλειά, ἀλλὰ καὶ μὲ ὁποιαν δήποτε δουλειά, ἀρχίζοντας ἔστω καὶ ἀπὸ τὸ ἄλφα.

ΕΥΑ

Πρέπει νὰ τονίσω γιὰ μερικὲς ἀναγνώστριες ποὺ μοῦ ἔγραψαν τελευταίως σχετικῶς, ὅτι ἡ στήλη αὐτὴ δὲν ἔχει θέσιν πρακτορείου γάμων. Λυποῦμαι ποὺ δὲν εἶνε τῆς ἁρμοδιότητός μου, μὰ οὔτε καὶ ὁ χρόνος μοῦ ἐπιτρέπει ν' ἀσχοληθῶ μὲ ἀρραβωνιάσματα καὶ γάμους. Καὶ ἀκόμη ἂν θέλετε νὰ ξέρετε, ἀγαπητές μου, ὑπάρχει καὶ φόβος νὰ παρεξηγηθῶ, γιατὶ κάποια λαϊκὴ παροιμία λέει: «Ἀνύπαντρος προξενητής... γιὰ λόγου του γυρεύει.»

ΕΥΑ

Η ΚΟΜΨΟΤΗΣ ΣΤΟΝ ΑΝΔΡΑ

Ἂς μὲ συγχωρήσουν οἱ ἀγαπητὲς ἀναγνώστριες, ἀλλὰ σήμερα δὲν πρόκειται νὰ μιλήσω γιὰ τὶς γυναῖκες. Θ' ἀσχοληθῶ μὲ τοὺς ἄνδρες καὶ μάλιστα μὲ τὴν κομψότητά τους.

Εἶνε χαρακτηριστικὸ τῆς ἐποχῆς μας τὸ ὅτι ὅλοι οἱ ἄνδρες θέλουν ν' ἀναδειχθοῦν σὲ κάτι, νὰ γίνουν «ἄσσοι». Ἔτσι, ὅσοι δὲν γίνονται μεγάλοι ἐπιστήμονες ἢ καλλιτέχναι, προσπαθοῦν ν' ἀναδειχθοῦν μὲ τὴν τόλμη, στὰ διάφορα μέτωπα, καὶ ὅσοι δὲν τὸ καταφέρνουν οὔτε αὐτό, καταφεύγουν στὶς ἐκκεντρικότητες τῆς μόδας. Προσπαθοῦν δηλαδὴ νὰ κινήσουν τὴ γενικὴ προσοχὴ μὲ διάφορους ἐξωφρενισμοὺς τοῦ ντυσίματος, ἐλπίζοντας ἔτσι πὼς θὰ ἀποκτήσουν προσωπικότητα καὶ φήμη.

Παραδέχομαι, φυσικά, ὅτι σὲ ὡρισμένες περιστάσεις, ἡ ἀνδρικὴ κομψότης εἶνε ἀπαραίτητη. Καὶ δηλώνω ἀμέσως ὅτι δὲν εἶμαι κεκηρυγμένος ἐναντίον της. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔχει καμμιὰν ἀπολύτως σχέσι μὲ τὶς ἐκκεντρικότητες ποὺ κάνουν τόσες φορὲς γελοία τὴν ἀνδρικὴ μόδα. Καὶ οἱ τρέλλες τοῦ δανδισμοῦ δὲν κάνουν καμμιὰν ἐντύπωσιν στὴν δυναμικὴ ἐποχή μας.

Κάποτε, στὴν Ἀμερική, εἶδα πολλοὺς νέους τῆς τάξεως τῶν πολυεκατομμυριούχων, νὰ συνεχίζουν τὴν παληὰ παράδοσι τῶν Ἄγγλων καὶ τῶν Γάλλων δανδήδων καὶ νὰ παρουσιάζωνται στὰ πολυτελῆ σαλόνια τῆς Πέμπτης Λεωφόρου μὲ ἐκκεντρικὰ φράκα, μὲ δαντελλένια γιλέκα καὶ μὲ ἰδιότροπα παπούτσια μὲ σπάνια καὶ πολυτελῆ δέρματα.

Ἐπίσης εἶδα καὶ στὴν Εὐρώπη ἀρκετοὺς νέους τῆς ἀριστοκρατίας νὰ προσπαθοῦν νὰ κινήσουν τὴν προσοχὴ τῶν ἄλλων μὲ κοστούμια ἀπὸ τὰ πιὸ περίεργα ὑφάσματα καὶ μὲ γραβάτες ποὺ ἔμοιαζαν μὲ ζωγραφικοὺς πίνακες ἢ μὲ πολύχρωμες ρεκλάμες.

Ὅλοι αὐτοὶ εἶχαν πολὺ κακὸ γοῦστο καὶ ἔκαναν σφάλμα νὰ νομίζουν πὼς ἡ ἐποχή μας μπορεῖ ν' ἀνεχθῆ τὸν δανδῆ τοῦ παληοῦ καιροῦ. Κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν κατάλαβε πὼς γινόταν γελοῖος!

Ὁ δανδῆς, μὲ τοὺς ἐξωφρενισμούς του ἦταν πάντα, σ' ὅλες τὶς ἐποχές, ἕνα παράξενο φαινόμενο, ἕνα κωμικὸ θέαμα ποὺ προκαλοῦσε τὰ γέλια καὶ τὰ περιφρονητικὰ σχόλια. Νομίζετε πὼς ἄρεσαν καθόλου στὶς γυναῖκες οἱ θεατρικοὶ σωματοφύλακες τῆς Αὐλῆς τοῦ Λουδοβίκου ΙΓ' μὲ τὰ πελώρια καπέλλα φορτωμένα μὲ μεγάλα φτερά, μεταξωτοὺς μανδύες καὶ τεράστια χρυσᾶ σπηρούνια ποὺ ἦταν ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος κάθε γυναικείας τουαλέττας;

Δὲν ἄρεσαν καθόλου αὐτοὶ οἱ σωματοφύλακες τοῦ γλυκοῦ νεροῦ. Οἱ γυναῖκες ἐλάτρευαν τοὺς ἀληθινοὺς ἥρωες, τοὺς πολεμιστὲς ποὺ ἐγύριζαν ἡλιοκαμμένοι ἀπὸ τὶς μάχες, μὲ τὴ στολὴ κουρελιασμένη ἀπὸ τὶς σπαθιές, καὶ ἂν ἦταν δυνατὸν μὲ κανένα τραῦμα.

Ἔπειτα τὴ ζωὴ τοῦ στρατοπέδου διαδέχθηκε ἡ ζωὴ τοῦ σαλονιοῦ, ἀκόμη καὶ στὴ μόδα. Οἱ κομψευόμενοι τὴ μιὰ μέρα παρουσιάζονταν μὲ ροῦχα κατάμαυρα σὰν συνωμότες καὶ τὴν ἄλλη μὲ ὁλοπράσινα σὰν παπαγάλοι.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ μάλιστα, οἱ μεγαλύτεροι δανδῆδες ἄφηναν νὰ κρέμεται ἀπὸ τὴν τσέπη τους ἕνα κάτασπρο μαντῆλι μὲ κεντήματα!

Ἀργότερα ἦταν τῆς μόδας τὸ κουρασμένο ὕφος τοῦ ἀσώτου. Κάθε κομψευόμενος ποὺ ἐσέβετο τὸν ἑαυτό του ἔπρεπε νὰ εἶνε κατάχλωμος σὰν νὰ εἶχε περάσει τὴ νύχτα του μεθοκοπῶντας καὶ παίζοντας χαρτιά.

Ἡ λαιμητόμος τῆς Ἐπαναστάσεως, καθὼς ξέρετε, ἔδωσε τέλος σ' αὐτοὺς τοὺς ἐξωφρενισμούς. Ἀλλὰ ὁ δανδῆς δὲν ἀποκεφαλίσθηκε. Γιὰ κάμποσον καιρὸ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του μὲ ἀνασηκωμένο τὸν γιακᾶ, δείχνοντας ἔτσι τὴ λύπη του γιὰ τὰ αἴσχη τῆς λαιμητόμου. Ἔπειτα ὅμως ξανάρχισε ἄλλου εἴδους τρέλλες: Ἦταν ὁ κατὰ φαντασίαν ἀσθενής.

Ἐπίσης ἦταν πολὺ τῆς μόδας καὶ ἡ μυωπία. Ὅλοι οἱ κομψευόμενοι ἦσαν ἢ ἔκαναν τοὺς θεόστραβους! Φοροῦσαν πελώρια ματογυάλια καὶ δὲν ἔκαναν ἄλλο τίποτε παρὰ νὰ παραπονοῦνται γιὰ τὶς ἀνύπαρκτες ἀρρώστειες. Εὐτυχῶς ὅλες αὐτὲς οἱ μόδες ἐπέρασαν γρήγορα, γιὰ νὰ παραχωρήσουν τὴ θέσι τους σὲ μιὰ καινούργια τρέλλα: τὴν ἀγγλομανία! Στὸ Λονδῖνο ,μεσουρανοῦσε τότε ὁ περίφημος Τζῶρτζ Μπροῦμελ, ὁ κομψότερος ἄνδρας τῆς ἐποχῆς του. Οἱ ἐξωφρενισμοί του δὲν περιγράφονται, ἂν καὶ σήμερα ἀκόμη ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ τὸν μιμοῦνται σὲ κάτι.

Δὲν μποροῦμε ὡστόσο νὰ μὴ παραδεχθοῦμε ὅτι ὁ Μπροῦμελ ἦταν πολὺ ἔξυπνος ἄνθρωπος. Αὐτὸς ἐφεῦρε τὸ φράκο ποὺ ἀπὸ τότε ἔμεινε τὸ κατ' ἐξοχὴν ἀνδρικὸ ἔνδυμα.

Καὶ τώρα ἐρχόμαστε σ' ἕνα μεγάλο πρόβλημα. Πότε μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἕνας ἄνδρας εἶνε πραγματικὰ κομψός; Ποιὸ εἶνε τὸ ἀσφαλέστερο σημάδι τῆς κομψότητος; Ὁ γενικὸς κανὼν εἶνε ὁ ἑξῆς: ἡ ἀνδρικὴ κομψότης δὲν φαίνεται ἀμέσως, μὲ τὴν πρώτη ματιά, γιατὶ δὲν ἔχει τίποτε τὸ ἰδιαίτερο. Πρέπει νὰ προσέξῃ κανεὶς καλὰ γιὰ νὰ τὴν διακρίνῃ.

Καὶ ἀπὸ τί ἀποτελεῖται αὐτὴ ἡ κομψότης; Πρῶτα ἀπὸ τὰ ἄψογα ἀσπρόρρουχα. Τὸ ἀνδρικὸ πουκάμισο πρέπει νὰ εἶνε πάντα φρέσκο καὶ καθαρό, ὅπως καὶ τὸ μαντῆλι.

Ἔπειτα, τ' ὕφασμα τοῦ κοστουμιοῦ πρέπει νὰ εἶνε ἁπλό, τόσο στὸ χρῶμα ὅσο καὶ στὴν κατασκευή. Ὅσο γιὰ τὸ ράψιμο, πρέπει νὰ εἶνε προσεκτικό, χωρὶς ὑπερβολές, χωρὶς ψεύτικους ὤμους καὶ στενὴ μέση, χωρὶς ἐπιτήδευσι. Οἱ ἁπλὲς γραμμὲς δημιουργοῦν πάντα τὴν ἁρμονία καὶ τὴ κομψότητα. Αὐτὸ εἶνε τὸ μεγάλο μυστικό.

Τὸ ζήτημα τῆς γραβάτας εἶνε καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὰ πιὸ δύσκολα. Ἀποφεύγετε πάντα τὶς ζωηρόχρωμες καὶ φανταχτερὲς γραβάτες. Οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν ξέρουν ποτὲ νὰ διαλέξουν μιὰν ἁπλῆ καὶ ὄμορφη γραβάτα. Ὅλοι τους φοροῦν τὶς πιὸ ἄνοστες καὶ πιὸ ἄσχημες γραβάτες τοῦ κόσμου! Μὲ δυὸ λόγια, ἡ ἁπλῆ, ἡ μονόχρωμη γραβάτα εἶνε πάντα ἡ πιὸ κομψή, ἡ πιὸ ὡραία.

Τὸ ἴδιο πρέπει νὰ ποῦμε καὶ γιὰ τὰ παπούτσια. Ἀποφεύγετε τὰ στολίδια καὶ τὰ κεντήματα τοῦ δέρματος. Τὸ ἁπλὸ παποῦτσι εἶνε τὸ πιὸ καλαίσθητο, τὸ πιὸ κομψό.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς κομψότερους ἄνδρες τῆς ἐποχῆς μας εἶπε κάποτε: «Ἕνας πραγματικὰ κομψὸς ἄνδρας περνάει πάντα ἀπαρατήρητος. Στὸ δρόμο δὲν τὸν προσέχει κανείς!»

Καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ μεγάλος νόμος τῆς κομψότητος. Αὐτὸν πρέπει ν' ἀκολουθῆτε καὶ νὰ ἀφήνετε τοὺς ἐξωφρενισμοὺς γι' αὐτοὺς ποὺ θέλουν νὰ κατακτήσουν τὸ ρεκὸρ τῆς ἠλιθιότητος

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Η ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

ΣΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ

Ὁ Παναγιώτης ἄνοιξε στὸν Μπύθουλα ταβέρνα,
ποὺ λέγεται μοντέρνα.
Κι' ἐκεῖ παρευρεθήκανε τοῦ «Θησαυροῦ» οἱ τύποι
μαζὶ μὲ τὴ μαντὰμ Σουσοῦ, ποὺ εἶχε καρδιοχτύπι.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Παναγιωτάκη μερακλῆ, μὲ τὴν καλὴ κουζίνα,
κουβάλα μας ρετσίνα·
Φέρε ρετσίνα μπόλικη, ρετσίνα, Παναγιώτη,
γιατὶ σ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι
πίνω ρετσίνα νὰ ξεχνῶ τὴν κάθε στενοχώρια,
γιὰ νὰ τὰ βλέπ' ὅλα διπλᾶ καὶ νἄβρω παρηγόρια
Πίνω γαλόνια μὲ κρασί, βαρέλια καὶ ποτάμια
κι' ἔτσι μοῦ φαίνονται·.. διπλᾶ καὶ τὰ ἑξῆντα δράμια

ΣΟΥΣΟΥ.

Φέρ' τους νὰ φᾶνε Παναγιώτ'· Μὰ πρόσεξε μ' εὐγένεια,
ἀφοῦ μᾶς κουβαλήθηκαν νὰ φᾶνε στὰ ἐγκαίνια.
Μᾶς ἦρθαν δῆθεν οἱ «πτωχοὶ»
γιὰ νὰ μᾶς δώσουν μιὰν εὐχὴ
καὶ θὰ μᾶς φᾶνε κι' ὅλες
τὶς ἄδειες κατσαρόλες.

ΖΑΜΦΩ.

Ἤδοι! Δὲν τὴν ἀκούσατε, τὴν ψωροφαντασμένη,
τὴ σουρλουλοῦ τοῦ Βούθουλα καὶ τὴν ξετσιπασμένη.
Ἐμεῖς, μωρή, δὲν ἤρχαμε νὰ φᾶμε καὶ νὰ πιοῦμε
μὰ γιὰ τὰ καλορίζικα, δυὸ λόγια νὰ σᾶς ποῦμε.
Ποὺ νὰ μὴ δώσῃ ὁ Θεὸς ν' ἀνοίξῃ κι' ἄλλο βράδυ,
αὐτὸ τὸ βρωμοτάβερνο τ' ἀντροῦ σου, τὸ ρημάδι.

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Σταθῆτε, μπέ, μὴν κάνετε καυγᾶ καὶ σαματᾶ.
Ἐγκαίνια νὰ γιορτάσουμε,
νὰ φᾶμε, νὰ χορτάσουμε
κι' ἐσεῖς, γιαβρούμ, ἂν θέλετε τρωγόσαστε μετά.
Ἀμάν, μπὲ τζαναμπέτισσες ὑναῖκες μπουνταλοῦδες,
ἀμὰ καὶ σουρλουλοῦδες,
ποὺ ξεπερνᾶτε στὸν καυγᾶ τὴ γάτα μὲ τὸ σκύλο.
Φαΐ νὰ φᾶμε ἤρθαμε κι' ἐσὲ θὰ φᾶμε... ἰξύλο!

ΓΕΡΟ — ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ἀφήσατε τας ἔριδας, γυναῖκαι μπουνταλόεσσαι
κι' ἀπείρως παλαβόεσσαι,
διότι, γὰρ τὰ θήελα τῶν πέριξ τῶν ὁμίλων
ὅτ' εἶμαι, φεῦ! θὰ εἴπωσιν
δύο γραιῶν, παμπογραιῶν τῆς ἔριδος τὸ μῆλον
καὶ θ' ἀπολέσουν, οὕτω πως τὴν περὶ ἐμοῦ ἐντύπωσιν

ΠΑΓΩΝΑ

Μέσ' στὴν ταβέρνα τούτ' ἰδῶ θὰ νἄρχητι κι' οὐ Γιάννους
ἐκειὸς οὐ τσαρλατάνους.
Χάϊ! Χάϊ! κι' ἂν τςν πιτύχου
θὰ τοὺν κολλήσου μονουμιᾶς τοὺν ἄπιστουν στὸν τοῖχου.
Δὲν κάν' μαθὲς πὼς ἔρχιτι σὰ δῶθε μὲ τὴ δούλα,
θὰ τοὺς σκοτώσω κὶ τοὺς δυὸ μονάχα μ' ἕνα σμπάρο,
Κι' ἂν βγῆκ' ἀπὸ τὴ φυλακὴ ἀντιπροψὲς ἡ Φούλα,
Ἐγώ, μαθές, στὴ φυλακὴ τὴ θέσι τη ςθὰ πάρω.

ΣΜΑΡΗΣ·

Ἐγὼ παιδιὰ ζαλίστηκα κι' ἀπὸ τὸ πολὺ π'οτό,
στὰ σύννεφα πετῶ.
Ὅλα τριγύρω μου πετοῦν. Πετᾶνε οἱ μπριζόλες,
πετάει, πετάει ὁ μάγειρας, πετοῦν οἱ κατσαρόλες.
Πετᾶνε τὰ καθίσματα, πετάει καὶ τὸ τσιμποῦσι
Πετάει ἀκόμα κι' ἡ Χοντρὴ καὶ μοιάζει μὲ · ἀερομποῦσι!
Ἀφίνω πλέον, φίλοι μου τὸν κόσμο τὸν... πεζὸ
κι' αὐτὲς τὶς λίγες τὶς στιγμὲς στὴν... ἐποχή μου ζῶ

ΧΟΝΤΡΗ.

Θὰ πιῶ βαρέλια ὁλόκληρα ρετσίνα, κοκκινέλι,
νὰ ξαναγίνω, ρὲ παιδιά, καὶ πάλι σὰν βαρέλι.
Γιατὶ σὲ λίγο διάστημα ἀπ' τὸ πολὺ χορτάρι
ἔγινα... σῶσμα ἡ φτωχὴ κι' ἂς ἤμουν... γιοματάρι!

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Πολὺ μυστήρια πράματα συμβαίνουν στὴν Ἀθήνα.
Ποιὸς τὸ περίμενε ποτὲ καὶ τὤβαζε στὸ νοῦ,
Πὼς θ' ἄνοιγε... κουζίνα,
μιὰ... Κατά - κουζηνοῦ!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Τέλος ἐποχῆς

Ἔχομε τέλος ἐποχῆς
κι' εἶμαι, Μανιώ μου, δυστυχὴς
γιατὶ ἀμέσως κι' ἐξ ἀρχῆς
τὸ φετεινὸ τὸ θέρος,

μοὔκανες ντράβαλα πολλὰ
καὶ μοῦ ντυνόσουν παρδαλὰ
καὶ νάζια μοὔκανες τρελλὰ
μὲ ὅλους κι' ἐλευθέρως!

Ἔτσι, στὸ τέλος τῆς σαιζὸν
δὲν εἶμαι διόλου ἀλαζὼν
ποὺ νύχτα μέρα «σὰν ραιζὸν»
μοῦ γύριζες μὲ ἄλλους

κι' ἐγὼ καθόμουνα στὸ σπί—
σὰν τὸν Ὀθέλλο τοῦ Σαιξπή—
καὶ ὅλο ἔπαιρνα κι' ἀσπι—
γιὰ τοὺς πονοκεφάλους!

Αὐτὰ στὰ λέω χωρὶς θυμό,
γιατί, Μανιώ μου, σ' ἐκτιμῶ
καὶ τώρα ποὔρχεται ὁ χειμώ—
πιστεύω πὼς θ' ἀλλάξῃς,

νὰ μὴ μοῦ εἶσαι πιὰ κακὴ
νὰ γίνῃς ζῶον κατοικί—
στὴ στέγη τὴ συζυγικὴ
νὰ μοῦ κατασταλάξῃς!

Ἄσε, λοιπόν, τὰ σούρτα - φέ—
καῦμὲ καὶ πόνε μου κρυφέ,
κι' ἔλα στὸ σπί— ποὺ σὲ συμφέ-
καὶ θὰ σὲ συγχωρήσω.

Ἐτούτη τὴν καλοκαιριὰ
κλείνομε πιὰ τὴ λογαριά—
προτοῦ τὸ πάρω πιὸ βαρειὰ
Μανιώ, καὶ σὲ χωρίσω!

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Ἀδιαφορία

Βάγγο μου, κάθε συμβουλὴ
σ' ἄλλες μπορεῖ νὰ ὠφελῇ,
ποὺ ἀκοῦν τὸν ἄνδρα τους πολὺ
καὶ μὲ τὸ παραπάνω...

Μὰ κι' ἂν μοῦ κά— τὸν δυστυχῆ,
τώρα ποὺ λήγει ἡ ἐποχὴ
καὶ τὸν χειμῶ— τὸν προσεχῆ
τὰ ἴδια θὰ σοῦ κάνω!...

Ὅσο κι' ἂν μὲ κανοναρχῇς
τὰ ἴδια πάλι κι' ἐξ ἀρχῆς,
εἶνε ὁ βίος μας βραχύς,
γι' αὐτὸ κι' ἐπωφελοῦμαι..

καὶ τὸν χειμῶνα μιὰ φορά,
μιλάω λίαν σοβαρά,
τὸ τί θὰ κά— βρὲ φουκαρᾶ,
αὐτὸ πιὰ θὰ τὸ ἰδοῦμε!

Χειμῶνα θέλω φυσικά,
πολύτιμα γουναρικὰ
καὶ τουαλέ— μὲ τὴν ὀκᾶ,
παπούτσια καὶ σωσόνια,
κάλτσες γουστά— μεταξωτές,
ὅπως σοῦ τᾶπα καὶ προχτὲς
κι' οἱ συμβουλές σου περιττὲς
στὰ σημερινὰ τὰ χρόνια!...

Ἐγώ, βρὲ Βάγγο μου, θὰ ζῶ
ὄχι τὸν βίο τὸν πεζὸ
καὶ μὴ μοῦ κάνῃς τὸν χαζό,
οὔτε καὶ τὸν Ὀθέλλο·..
Κι' ἂν ἔχω φίλους μερικούς,
νὰ μὴν πιστεύῃς ὅ,τι ἀκοῦς
γιὰ λόγους ψυχολογικούς,
ἂν θέλῃς νὰ σὲ θέλω!

Η ΜΑΝΙΩ

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΟΙ ΤΡΟΠΟΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Ὁ κάθε ἄνθρωπος ἀγαπᾷ κατὰ τὸν δικόν του τρόπον καὶ ἐπειδὴ στὸν ἔρωτα δίνονται ὅλα τὰ ψυχικὰ προσόντα καὶ χαρίσματα, συμβαίνει οἱ ἔρωτες τῶν ἀνθρώπων νὰ εἶνε τόσο ποικίλοι, ὅσο ἀντίθετα ὁ τρόπος τοῦ φαγητοῦ καὶ τῆς κινήσεως ἐλάχιστα διαφέρουν.

Ὅσο κανεὶς κατεβαίνει ἀπὸ τὰ κλαδιὰ στὸν κορμὸ τόσο τὰ ἀνθρώπινα στοιχεῖα μοιάζουν. Ὅσο ὑψωνόμαστε στὰ πιὸ ψηλὰ κλαδιὰ τοῦ δένδρου, τόσο πολὺ τὰ στοιχεῖα διαφέρουν.

Ρωτῆστε μιὰ κομψὴ γυναῖκα ἢ ἕνα Δὸν Ζουάν, πόσοι εἶνε οἱ τρόποι τῆς ἀγάπης. Καὶ οἱ δυὸ θὰ σᾶς ἀπαντήσουν, ὄχι μόνο πὼς ἀγαποῦν ὁ καθένας κατὰ τὸν δικό του τρόπο, ἀλλὰ καὶ θὰ σᾶς προσθέσουν πὼς οἱ δυὸ τρόποι ἀπέχουν τόσον ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον, ὥστε καταντᾷ ἀποκρουστικὸ ν' ἀποδίδεται τὸ ὄνομα τοῦ ἔρωτος στὰ δύο αὐτὰ αἰσθήματα.

Η «ΠΟΣΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ»

Τὸ πρόβλημα τῆς ποσότητος τοῦ ἔρωτος ποὺ μπορεῖ νὰ αἰσθανθῇ ἕνα ἄτομον, εἶνε ἀπὸ τὰ εὐκολώτατα ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ πλέον ἐνδιαφέροντα ἐπίσης.

Πολλοὶ ἄνθρωποι μὲ ἀνώτερη διανόησι καὶ μὲ εὐγενικὴ καρδιὰ ἀναρωτιῶνται σοβαρὰ πολλὲς φορὲς ἂν εἶνε ἱκανοὶ ν' ἀγαπήσουν. Γιατὶ σὰν ξέρουν ὅλον τὸν κόσμο τῶν μυστηρίων καὶ τῆς θέρμης ποὺ βλέπουν νὰ περιγράφουν πολλὰ βιβλία καὶ ποὺ ἀκοῦνε ἀπὸ τὴν ζωντανὴ φωνὴ τῶν ἐρωτευμένων. Ὅλοι αὐτοί, λοιπόν, εἶνε μικροὶ ἢ ἀδύνατοι ἐρασταί. Γι' αὐτοὺς ὁ ἔρωτας εἶνε ἕνα γαργάλισμα διακεκοσμημένο ποὺ ἀρχίζει στὰ δεκαοκτὼ χρόνια καὶ τελειώνει στὰ σαράντα, ἢ τὸ ἀργότερα στὰ πενῆντα. Ἕνα μῖγμα ἀπολαύσεως καὶ ἀνησυχίας, ποὺ μόνο μὲ ἕνα γιατρικὸ περνᾷ, τὴ γυναῖκα.

Τὸ γιατρικὸ αὐτὸ λένε πὼς εἶνε κάποτε χειρότερο ἀπὸ τὸ κακό, καὶ πρέπει κανεὶς νὰ σκεφθῇ ὥριμα γιὰ καιρό, γιὰ ν' ἀποφασίσῃ τί νὰ προτιμήσῃ: τὸ γαργάλισμα ποὺ οἱ ποιηταὶ ὀνομάζουν ἔρωτα. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶνε ἕνα βάρος, ποὺ οἱ φυσιολόγοι λένε «σύζυγο τοῦ ἀνδρὸς» καὶ τὰ λεξικὰ ὀνομάζουν «γυναῖκα». Ὅταν αὐτοὶ οἱ ἀνίδεοι τοῦ ἐρωτικοῦ αἰσθήματος προτιμοῦν τὴ γυναῖκα, μποροῦν νὰ βροῦν, πὼς τὸ ἔμψυχο αὐτὸ ἀντικείμενο, ποὺ τόσο μοιάζει μὲ τὸν ἄνδρα, εἶνε σχετικὸ εὐχάριστο καὶ συμπαθητικὸ καὶ μιὰ φυσικὴ συνήθεια τοὺς δένει μὲ τὶς συντρόφισσές τους, ποὺ τὶς ἀγαποῦν πραγματικά, ἐννοεῖται κατὰ τὸν δικό τους τρόπο. Ἥσυχα, φρόνιμα. Οἱ δυστυχισμένοι αὐτοὶ ἔχουν, στ' ἀλήθεια, δίκηο νὰ ἀναρωτιῶνται ἂν αὐτὸ ποὺ αἰσθάνονται εἶνε ἔρωτας καὶ χίλιες φορὲς ἀκόμη ἔχουν δίκηο νὰ ρωτοῦν τοὺς μεγάλους ἐραστάς: «Πές μου λοιπόν, ἐξήγησέ μου, τί εἶνε αὐτὸς ὁ ἔρωτας;» Ὁ ἥσυχος, ὁ μικρὸς ὁ ψυχρὸς ἔρωτας δὲν ἀποκλείεται γιὰ τὸν ἄνδρα. Καὶ στὴ γυναῖκα ἐπίσης. Πολὺ σπανιώτερα ὅμως παρουσιάζεται μὲ τύπο πολὺ τελειότερο. Ὁ ἄνδρας, ὅσο καὶ νὰ εἶνε ἐραστὴς ἀδύνατος, δὲν μπορεῖ νὰ παραλείψῃ τὴν ἀποστολὴ τοῦ φύλου του, ποὺ τὸν ὑποχρεώνει νὰ ἐπιτίθεται, νὰ πολεμᾷ, γιὰ νὰ κατακτήσῃ.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΑΔΡΑΝΕΙΑ

Ἡ γυναῖκα ὅμως εἶνε γεννημένη ἀδρανής, δὲν χρειάζεται καθόλου νὰ κάμῃ τὴν ἐλαχίστη ἐπίθεσι στὸν σύντροφό της. Μπορεῖ μάλιστα ἂν θέλῃ νὰ μὴν κοπιάσῃ οὔτε νὰ τὸν κυττάξῃ, καὶ νὰ κλείσῃ τὰ χείλη, γιὰ νὰ πῇ ἕνα ναί. Ἀρκεῖ νὰ τὸν ἀφήνῃ νὰ τὴν ἀγαπᾷ! Πόσες ἀπολαύσεις σ' αὐτὰ τὰ λίγα λόγια. Ν' ἀφίνῃ στὸν ἄλλον τὸν κόπο νὰ νικήσῃ τὴν δειλία καὶ τὴν ντροπή, καὶ ἐκείνη νὰ κρατῇ μέσα της τὴν ἡδονή. Μιὰ λίμνη παντοτεινὰ γαλήνια, καμμιὰ εὐθύνη γιὰ ἕνα αἴσθημα ποὺ δὲν ὡμολόγησε ποτέ. Ἀφήνει ἁπλῶς ν' ἀγαπιέται. Μόλις ἡ καρδιὰ νοιώθει ἕναν ταραγμένο παλμὸ ἔρωτος, τὸν διαδέχεται ἕνα κατάπλασμα ἀπὸ βρασμένα σῦκα, ποὺ τὴν ἐπαναφέρει στὸ καθῆκον.

Ὡστόσο ἀπὸ τὸ μηδὲν αὐτὸ τῆς ἐρωτικῆς σκάλας ἀνεβαίνουν σιγὰ-σιγὰ στοὺς ἀνώτατους βαθμούς, ὅπου ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς γίνεται μιὰ φωτιὰ κατακόκκινη ποὺ καίει ὅ τι ἀγγίζει. Ὑπάρχουν τρομεροὶ ἐρασταί, ποὺ ἀγάπησαν πρὶν γίνουν ἄνδρες, καὶ θὰ ἀγαποῦν ὅταν δὲν θὰ εἶνε πιά. Εἶνε πάλι γυναῖκες που ἀγάπησαν πρὶν γεννηθοῦν καὶ θὰ ἀγαποῦν ἀκόμη τὸν νεκροθάφτη, ποὺ θὰ κλείσῃ στὸ ψυχρὸ φέρετρο τὸ κορμί τους. Αὐτὲς δὲν ἔχουν καιρό, οὔτε ὑπομονή, ἀγαποῦν τὸν πρῶτον ποὺ θὰ συναντήσουν καὶ τοῦ δίνουν τὴ θέρμη τους. Ἔπειτα, ἀπογοητευμένες, ἀλλ' ὄχι καὶ κουρασμένες, ἀγαποῦν ἕναν δεύτερο, τυχαῖο πάλι. Ἀγαποῦν, ἐνῷ δὲν τὶς ἀγαποῦν τόσο, καὶ ὑπομένουν πάντα μὲ τὴ δίψα τοῦ ἔρωτος. Ἔτσι ἔχουν πολλοὺς ἔρωτες, ἀλλὰ κανένας δὲν τὶς ἱκανοποιεῖ.

Ἀνάμεσα στοὺς δύο πόλους, ποὺ σημειώνουν στὰ δύο ἄκρα τοῦ ἔρωτος, εἶνε ὅλο τὸ ἀναρίθμητο πλῆθος τῶν ἀνδρῶν ποὺ δὲν εἶνε Δὸν Ζουάν, ἀλλὰ καὶ οὔτε Ἰωσήφ, καὶ τῶν γυναικῶν ποὺ δὲν εἶνε Μεσσαλίνες, ἀλλὰ οὔτε καὶ Ἰωάννες ντ' Ἄρκ.

ΚΛΩΝΤ ΑΝΕ

ΤΟ ΚΡΑΣΙ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ

Οἱ πρόγονοί μας, ποὺ ὡς γνωστὸν ἦσαν μεγάλοι καὶ φοβεροὶ πόται καὶ ἔπιναν «οἶνον ἄκρατον» καὶ «κεκραμένον» — ὄχι μὲ τὶς μπουκάλες ἀλλὰ μὲ τὰ ἀσκιά! — ἐθεωροῦσαν τὸ μεθῦσι «ὡς τὸ μέγιστον τῶν ἐλαττωμάτων» καὶ διεκήρυτταν ὅτι ἡ μέθη εἶνε πιὸ [illegible] κλέφτρα τοῦ ἀνθρώπου, γιατὶ κλέβει:

Ἀπὸ τὴν τσέπη — τὰ χρήματα.
ἀπὸ τὴν οἰκογένεια — τὴν εἰρήνη.
ἀπὸ τὰ παιδιὰ — τὸν πατέρα.
ἀπὸ τὴν σύζυγο — τὸν σύζυγο
ἀπὸ τὸ σπίτι — τὴν ἀνάπαυσι
ἀπὸ τὴν οἰκογένεια — τὴν φαιδρότητα
ἀπὸ τὸ σῶμα — τὴν ὑγεία
ἀπὸ τὴν καρδιὰ — τὴν ἀγάπη
ἀπὸ τὸ νοῦ — τὴν φρόνησι
ἀπὸ τὴν ψυχὴ — τὴ ζωή.

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

25ον

— Πῶς λέγεται;

— Ροαγιὰλ ντὲ Μπωρεβέρ.

— Εἴπατε Ροαγιὰλ ντὲ Μπωρεβέρ; ἐπανέλαβε ἡ Αἰκατερίνη, ποὺ ἐνετύπωσε αὐτὸ τὸ ὄνομα μέσα στὸ μυαλό της. Πρέπει νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Γιατί, ποιὸς ξέρει; Εἶνε ἴσως γιὰ τὸν βασιλέα ἐκεῖνο ποὺ εἶσαι σὺ γιὰ μένα.

— Θὰ πεθάνῃ, κυρία! ἀπήντησεν ὁ Λαγκάρντ, μὲ ὅλη τὴν ὀργὴ ποὺ τοῦ ἔδινε ἡ ἧττα.

Ἡ Αἰκατερίνη ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ σκεπτική. Εἶχε ἀνακτήσει τὴν ψυχραιμία της. Ἔπειτα εἶπε:

— Καὶ ὁ βασιλεύς; Θὰ ἐπέστρεψε ἀσφαλῶς.

— Ἀγνοῶ, κυρία.

Ἡ Αἰκατερίνη ἀπέπεμψε τὸν ἔμπιστό της μὲ μιὰ ἀπότομη χειρονομία.

Ὅλη τὴ νύχτα τὴν ἐπέρασε μέσα στὸ ὀρατόριό της, κυττάζοντας ἀπὸ τὰ παράθυρα καὶ παρακολουθῶντας ὅλους τοὺς θορύβους. Θὰ ἔδινε πέντε χρόνια ἀπὸ τὴ ζωή της γιὰ νὰ μάθαινε ἐὰν ὁ βασιλεὺς βρισκόταν στὸ Λοῦβρο. Δὲν ὑπῆρχε ὅμως κανεὶς τρόπος γιὰ νὰ τὸ μάθῃ. Ἡ παραμικρότερη ἐρώτησις ποὺ θὰ ἔκανε ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ τὴν κάμῃ νὰ παρεξηγηθῇ.

Κατὰ τὶς ὀκτὼ τὸ πρωΐ, μιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες της ἐμπῆκε τρομαγμένη μέσα στὸ δωμάτιό της.

— Κυρια, ξέρετε τί ἄκουσα νὰ λένε; ἐρώτησε μὲ φωνὴ ἀλλοιωμένη ἀπὸ τὴν συγκίνησι. Ὅτι ὁ βασιλεὺς δὲν εἶνε στὸ Λοῦβρο!

Ἡ Αἰκατερίνη ἐδάγκωσε τὰ χείλη γιὰ νὰ μὴν φωνάξῃ. Εἶχε ἐν τούτοις τὸ θάρρος νὰ ἀπαντήσῃ:

— Καὶ αὐτὸ τί σημαίνει; Μήπως εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὁ βασιλεὺς κοιμᾶται ἔξω;

Στὶς δέκα ὁ βασιλεὺς δὲν εἶχε ἐπιστρέψει ἀκόμη.

Ἡ Αἰκατερίνη ἔνοιωθε τὸ αἷμα νὰ βράζῃ μέσα στὶς φλέβες της. Οἱ ψίθυροι ποὺ ἄκουγε γύρω της, οἱ ματιὲς ποὺ ἀντήλλασσαν μεταξύ των οἱ αὐλικοί, ὅλα αὐτὰ τὴν ἐξενεύριζαν.

Τὸ μεσημέρι ἐπέρασε, χωρὶς καμμιὰ νεώτερη εἴδησις νὰ φθάσῃ στὸ Λοῦβρο.

Ἡ Αἰκατερίνη ἐσκέφθηκε:

«Μήπως ὁ Ροαγιὰλ ντὲ Μπωρεβὲρ ἔκαμε ἐκεῖνο ποὺ δὲν κατώρθωσε νὰ κάμῃ ὁ Λαγκάρντ;»

Ὁ Μπρυσκέ, ὁ γελωτοποιός, ἐκλαυθμήριζε σὲ μιὰ γωνία:

— Θέλω νὰ μοῦ φέρετε τὸν βασιλέα! Ὁ Ἐρρῖκος μὲ διασκεδάζει καὶ αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ γελάσω σήμερα! Ποῦ εἶνε ὁ γελωτοποιός μου;

ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΟΙ

Ὁ Ροαγιὰλ ντὲ Μπωρεβὲρ εἶχε διασκελίσει τὸ παράθυρο καὶ εἶχε πηδήσει μέσα σ' ἕνα δωμάτιο, ὅπου εὑρίσκοντο δυὸ γυναῖκες.

— Ἄρχοντά μου, εἶπε ἡ μία ἀπ' αὐτές, ἐδῶ εἶνε!

Καὶ ἔδειχνε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τῆς Μαργαρίτας.

Ἡ πόρτα αὐτὴ ἄνοιξε τὴν ἴδια στιγμὴ καὶ ἡ Μαργαρίτα ἐμφανίσθηκε στὸ ἄνοιγμα.

Ὁ Μπωρεβὲρ δὲν τὴν εἶδε. Εἶχε σκύψει ἐπάνω στὴ θαλαμηπόλο καὶ τὴν εἶχε ἀναγκάσει νὰ γονατίσῃ τρομαγμένη.

— Σὺ ἔρριξες τὴ σκάλα; ἐφώναξε.

— Ναί, ἀπήντησε ἐκείνη. Δὲν ἔκαμα λοιπὸν καλά;

Ὁ Μπωρεβὲρ τὴν ἐπῆρε ὡς τὸ παράθυρο καὶ ἐκεῖ τῆς εἶπε:

— Ἄκουσε. Δὲν σὲ σκοτώνω, γιατὶ εἶσαι γυναῖκα. Ἀλλὰ θὰ φύγῃς. Ἐὰν ποτὲ ξαναγυρίσῃς μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, ἐὰν ποτὲ ἐπιχειρήσῃς τὸ παραμικρό, θὰ τὸ μάθω καὶ τότε, σοῦ ὁρκίζομαι στὸ θεό, θὰ σφίξω τὰ μαλλιά σου γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό σου καὶ θὰ σὲ πνίξω χωρὶς οἶκτο καὶ χωρὶς δισταγμό. Τώρα, φύγε!

— Ἀπὸ ποῦ; ἔκαμε ἡ γυναῖκα, πελιδνὴ ἀπὸ τὸν τρόμο της.

— Ἀπὸ ἐκεῖ, ἀπήντησε ὁ Μπωρεβέρ. Σὺ εἶσαι ἐκείνη ποὺ ἔρριξες τὴ σκάλα. Θὰ κατεβῇς τώρα ἀπ' αὐτή. Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σένα, ἂν κατεβαίνοντας σπάσῃς τὰ κόκκαλά σου.

— Ἔλεος! ἐψιθύρισε ἡ θαλαμηπόλος.

— Μήπως προτιμᾶς νὰ φωνάξω τὸν διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας; Ὑπάρχει μιὰ ἀγχόνη στὴν αὐλή, ὅπως ξέρεις.

Ἡ γυναῖκα ἀνασηκώθηκε, ἔκαμε νὰ διασκελίσῃ τὸ παράθυρο, ἀλλὰ ἐδίστασε καὶ πάλι.

Ὁ Μπωρεβὲρ ἔσυρε τὸ ἐγχειρίδιό του. Ἡ θέα τῆς λεπίδος τὴν ἔκαμε τέλος ν' ἀποφασίσῃ. Ἄρχισε τότε νὰ κατεβαίνῃ ἕνα - ἕνα τὰ σκαλοπάτια καὶ ἔφθασε σώα στὸ ἔδαφος. Ἔπειτα τὸ ἔβαλε στὰ πόδια καὶ ἐξηφανίσθη.

Ὁ νέος εἶχε παρακολουθήσει αὐτὴ τὴ σκηνή. Ἐστράφη κατόπιν πρὸς τὴν ἄλλη γυναῖκα.

— Καὶ ἐσύ; ἐρώτησε.

— Δὲν ἔκαμα τίποτε, ἄρχοντά μου, ἐψιθύρισε ἡ δυστυχισμένηγ Εἶμαι ἀθώα!

— Ποιὸς σᾶς ἐπλήρωσε;

— Ὁ κ. ντὲ Σαὶντ Ἀντρέ;

— Ὁ Σαὶντ Ἀντρέ; Ὁ Ρολὰν ντὲ Σαὶντ Ἀντρέ;

— Ὄχι, ὁ πατέρας του, ὁ στρατάρχης.

Ὁ Μπωρεβὲρ εἶχε ἀπομείνει σκεπτικός. Ἐσκούπισε τὸν ἱδρῶτα ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὸ μέτωπό του.

— Ναί, καταλαβαίνω. Ὁ γυιὸς ἐργάζεται γιὰ δικό του λογαριασμὸ καὶ ὁ πατέρας του γιὰ λογαριασμὸ τοῦ βασιλέως. Ἔτσι ὅλα πηγαίνουν περίφημα! Μὴν κλαῖς! Θὰ μείνῃς γιὰ νὰ μπορῇς νὰ πῇς σ' ὅποιον θὰ ἤθελε νὰ ξαναρχίσῃ ὅτι εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ καὶ ὅτι ἐπαγρυπνῶ. Δυστυχία σου, ὅμως, ἐὰν ποτέ...

— Ὄχι, ὄχι, ἄρχοντά μου, ποτὲ πιά...

Ὁ Ροαγιὰλ ντὲ Μπωρεβὲρ ἐστράφη τότε καὶ εἶδε τὴν Μαργαρίτα.

Ἦταν τόσον ταραγμένος ὥστε δὲν τοῦ ἐπέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ ἡ ἰδέα ἑνὸς ἁπλοῦ χαιρετισμοῦ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι στὴν ὁποίαν βρισκόταν.

Προσεπάθησε νὰ κάμῃ μιὰ κίνησι, νὰ πῇ μιὰ λέξι, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε.

Ἡ Μαργαρίτα τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὴν ἀμηχανία.

Ὑπεχώρησε κατὰ ἕνα βῆμα καὶ δείχνοντας τὸν παρθενικὸ κοιτῶνα της, ὅπου τὸ βλέμμα κανενὸς ἀνδρὸς δὲν εἶμε εἰσχωρήσει ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν πατέρα της, εἶπε:

— Ἐλᾶτε!

Ἐὰν ἡ Μαργαρίτα ἦταν ἱκανὴ νὰ κρίνῃ αὐτὴ τὴν χειρονομία της θὰ ἐδίσταζε ἀσφαλῶς.

Καὶ ὅμως αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ πρᾶξις της ἐφανέρωσε τὴν ἀπόλυτη τὴν τυφλὴ ἐμπιστοσύνη της πρὸς τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἐπροκαλοῦσε. Γιατὶ ἦταν συγχρόνως μιὰ ἐκδήλωσις εὐγνωμοσύνης καὶ ἀγάπης συγχρόνως.

Ὁ Μπωρεβὲρ ἐμπῆκε.

Δὲν ἤξερε ποῦ βρισκόταν. Ἐβάδιζε σὰν ὑπνωτισμένος.

Ἡ Μαργαρίτα ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ἔμειναν ἀκίνητοι ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον. Μεταξύ των ὑπῆρχε ἕνα κάθισμα: ἁπλῆ σύμπτωσις. Ἀλλὰ ὅση ὥρα ὁ Μπωρεβὲρ παρέμεινε μέσα σ' αὐτὴ τὴν αἴθουσα, οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος ἐκινήθησαν ἀπὸ τὴν θέσι τους καὶ τὸ κάθισμα παρέμεινε κενὸ ἀνάμεσά τους.

Ἡ ἀγωνία ἔπνιγε τὸ στῆθος τους καὶ ἔστεκαν κι' οἱ δυὸ μὲ κατεβασμένα τὰ μάτια, γιατὶ δὲν ἐτολμοῦσαν νὰ κυτταχθοῦν κατὰ πρόσωπο. Ἡ ἀγάπη ποὺ ἐπλημμύριζε τὰ στήθη των ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ ξεσπάσῃ τότε.

Ἡ Μαργαρίτα εἶχε κλείσει τὰ παράθυρα καὶ εἶχε ἀνάψει τὰ κεριὰ ἐπάνω στὰ κηροπήγια.

Ὁ χρόνος κατὰ τὸν ὁποῖον παρέμειναν ἀμίλητοι καὶ ἀκίνητοι ὁ ἕνας ἀπέναντι τοῦ ἄλλου διήρκεσε μερικὰ λεπτὰ μόνον. Οἱ δυὸ νέοι δὲν ἐπρόκειτο νὰ τὸν ξεχάσουν ποτὲ πιά. Γιατὶ θὰ ηὔχοντο νὰ διαρκοῦσε ὅσο καὶ ἡ ζωή τους.

Ἡ Μαργαρίτα, μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουγόταν, διέκοψε πρώτη τὴν σιωπή:

— Κύριε, εἶπε, ὀφείλω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω Παρηκολούθησα ὅλη τὴ συμπλοκὴ ποὺ διεξήχθη κάτω. Χωρὶς ἐσᾶς, θὰ ἤμουν χαμένη, τὸ ξέρω.

Καὶ μὲ φωνὴ τρυφερή, ποὺ ἐφανέρωνε τὸν θαυμασμὸ καὶ τὴν λατρεία συγχρόνως, ἐσυνέχισε:

— Παρηκολούθησα τὴν συμπλοκή... Ἔχω παρακολουθήσει κι' ἄλλες παρόμοιες συμπλοκὲς ἐκεῖ κάτω, εἰς τὸ πανδοχεῖον τοῦ Μελούν, ἔπειτα ἐδῶ, στὴν αὐλὴ τοῦ μεγάρου καὶ ἀπόψε κάτω ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τοίχους...

— Δεσποινίς, ἀπήντησε ὁ Μπωρεβὲρ μὲ φωνὴ ἀλλοιωμένη, ἀπὸ τὴ συγκίνησι δὲν πρέπει νὰ πιστέψετε σὲ καμμιὰ κακὴ πρόθεσι ἐκ μέρους μου. Γιατὶ ἤμουν κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά σας; Αὐτὸ συνέβη ἐντελῶς τυχαῖα, σᾶς τὸ ὁρκίζομαι. Ἔπειτα εἶδα πολλοὺς ἀνθρώπους νὰ ἔρχωνται πρὸς αὐτὸ τὸ μέρος. Ἐπετέθην ἐναντίον των, πιστεύοντας ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ συγκέντρωσις σᾶς ἀφοροῦσε. Καταλαβαίνω ὅτι ἔκαμα πολὺ ἄσχημα ν' ἀνεβῶ ἐδῶ. Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ σᾶς εἰδοποιήσω. Εἶνε ἀνάγκη νὰ λάβετε τὰ μέτρα σας καὶ νὰ προστατεύσετε τὸν ἑαυτόν σας.

Ἐσταμάτησε, γιατὶ ἡ φωνή του εἶχεν ἀρχίσει νὰ τρέμῃ.

— Ἐὰν δὲν εἴχατε ἔλθει, εἶπε ἡ Μαραγαρίτα, θὰ σᾶς ἀναζητοῦσα γιὰ νὰ σᾶς βρῶ. Καὶ σεῖς ἐπίσης πρέπει νὰ λάβετε τὰ μέτρα σας. Εἶνε τρομερὸ αὐτὸ ποὺ συμβαίνει. Σᾶς καταδιώκουν καὶ θέλουν νὰ σᾶς σκοτώσουν.

— Ποιός; ἐρώτησε ὁ Μπωρεβέρ.

— Ὁ πατέρας μου, ἀπήντησε ἡ νέα, ἐνῷ ἕνα ρῖγος διέτρεχε τὸ σῶμα της.

Τὰ ὡραῖα της χέρια εἶχαν ἑνωθῆ σὲ μιὰ κίνησι ἱκεσίας. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐνόμιζε ὅτι ἔβλεπε μπροστά της ἕνα φρικιαστικὸ θέαμα: μιὰ κρεμάλα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐκρεμόταν ἕνα πτῶμα!

— Ὁρκισθῆτε μου, εἶπε μέσα σὲ μιὰ ξαφνικὴ ἔξαψι, ὅτι θὰ προσέχετε τὸν ἑαυτόν σας

— Ναί, ἀπήντησε ὁ Μπωρεβέρ, θὰ τὸν προσέχω, ἀλλὰ καὶ σεῖς νὰ μοῦ ὁρκισθῆτε ὅτι θὰ λάβετε τὰ μέτρα σας νὰ ἀντιμετωπίσετε κάθε κίνδυνον. Γιατί, ἂν σᾶς συνέβαινε κανένα κακό, σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι θὰ ἐπήγαινα ἀμέσως νὰ βρῶ τὸν διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας καὶ θὰ τοῦ ἔλεγα: Συλλάβετέ με καὶ κάνετέ με ὅ,τι θέλετε.

Εἶχε γονατίσει καὶ ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια.

Ἡ Μαργαρίτα εἶχε τόσο συγκινηθῆ, ὥστε ἐνόμιζε ὅτι θὰ ἐπέθαινε ἀπὸ τὴν ἄγνωστη αὐτὴ χαρὰ ποὺ ἐπλημμύριζε τὸ στῆθος της. Μὴν ξέροντας τί ἄλλο νὰ κάμῃ, ἔφερε τὰ χέρια στὰ μάτια της καὶ εἶπε:

— Ἐὰν αὐτὸ συνέβαινε, ἐὰν ἀνέτελλε ποτὲ στὸν οὐρανὸ ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου σας, σᾶς ὁρκίζομαι καὶ ἐγὼ ὅτι θὰ ἐρχόμουν νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσω ἀκόμη καὶ κάτω ἀπὸ τὸ ἰκρίωμα καὶ ὅτι θὰ ἐπέθαινα μαζί σας...

Ὁ Μπωρεβὲρ ηὔχετο τὸν θάνατο αὐτὴ τὴ στιγμή, βέβαιος ὅτι καὶ ἂν ἀκόμη ἐπρόκειτο νὰ ζήσῃ χίλια χρόνια, ποτὲ δὲν θὰ εὕρισκε μιὰ παρόμοια στιγμή

Παρέμειναν καὶ οἱ δυὸ ἀγωνιῶντες, συντετριμμένοι ἀπὸ τὴν εὐτυχία ποὺ ἔνοιωθαν, κυριευμένοι ἀπὸ μιὰ ὑπερκόσμια χαρά, ποὺ ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχαν αἰσθανθῆ στὴ ζωή τους.

Καὶ αὐτὴ ἦταν ἡ ἀμοιβαία ἐξομολόγησις τῆς ἀγάπης των.

Ὁ Ροαγιὰλ ντὲ Μπωρεβὲρ ἐβγῆκε κατόπιν στὸν προθάλαμο.

Δὲν εἶπαν τίποτε ἄλλο. Δὲν ἔδωκαν οὔτε κἂν τὰ χέρια τους, γιὰ νὰ ἐπισφραγίσουν μ' ἕνα σφίξιμο τὰ λόγια τους.

Ἡ Μαργαρίτα, καταλαβαίνοντας ὅτι εἶχαν εἰπωθῆ μεταξύ τους ὅλα ὅσα ἔπρεπε νὰ εἰπωθοῦν, ἐβάδισε πρὸς τὴν πόρτα καὶ τὴν ἄνοιξε.

Ὁ Μπωρεβὲρ βγαίνοντας, ἔκλεισε αὐτὴ τὴν πόρτα.

Ἡ καμαριέρα ἦταν πάντα ἐκεῖ, ἀμίλητη καὶ τρομαγμένη.

— Ἄκουσε, τῆς εἶπε ὁ Μπωρεβέρ. Ὅταν θὰ φθάσω κάτω, θὰ λύσῃς τὴ σκάλα καὶ θὰ τὴν ἀφήσῃς νὰ πέσῃ. Ἔτσι δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ χρησιμεύσῃ σὲ κανέναν ἄλλον. Εἴμαστε σύμφωνοι;

— Θὰ κάμω ὅ,τι διατάξετε, ἄρχοντά μου.

Καὶ λέγοντας αὐτά, ἡ γυναῖκα ἦταν πράγματι εἰλικρινής.

Ὁ Μπωρεβὲρ ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ.

Ὅταν ἔφθασε κάτω, ἡ καμαριέρα ἐξετέλεσε τὴ διαταγὴ ποὺ εἶχε λάβει. Ἡ σκάλα ἦλθε νὰ πέσῃ στὰ πόδια τοῦ νέου. Τὴν ἐμάζεψε ἀμέσως, τὴν ἔκαμε ἕνα μικρὸ δέμα καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν Σηκουάνα.

Ὅταν ἔφθασε στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ ἔδεσε μερικὲς πέτρες στὴ σκάλα καὶ ἄφησε τὰ πάντα νὰ κυλήσουν μέσα στὸ νερό.

Ἔπειτα ἐκάθησε παράμερα καὶ μὲ τοὺς ἀγκῶνες ἐπάνω στὰ γόνατα καὶ τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ χέρια του, ἄρχισε νὰ ὀνειρεύεται.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ρονσερὸλ θὰ μποροῦσαν νὰ τὸν συλλάβουν σ' αὐτὴ τὴ θέσι, χωρὶς νὰ τοὺς ἀντιληφθῇ καθόλου.

Ἀλλ' ὁ Μπωρεβὲρ ἦταν τόσον εὐτυχισμένος ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ποὺ δὲν τὸ ἐσυλλογίσθηκε οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή.

Ὅταν ἐξύπνησε εἶχεν ἀνατείλει ὁ ἥλιος ἀπὸ πολλὴν ὥρα.

Ὁ νέος ἐσηκώθηκε καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ κέντρον τῆς πόλεως.

Καθ' ὁδὸν ὅμως μετέβαλε γνώμην καὶ ἔστριψε δεξιά.

Ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ἀργότερα, ἔμπαινε στὸ μέγαρον τοῦ Νοστραδάμου.

Η ΤΑΠΕΙΝΩΣΙΣ ΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Ὁ Ἐρρῖκος 2ος εἶχεν ἀφήσει τοὺς τέσσαρας κακοποιοὺς νὰ τὸν παρασύρουν.

Ἡ αἰφνιδία αὐτὴ αἰχμαλώτισις του τοῦ εἶχε κάμει βαθειὰ ἐντύπωσι, ὥστε τοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ σκεφθῇ τὸ παραμικρό.

Ἐβάδιζε ἀνάμεσα στοὺς δεσμοφύλακάς του, μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι, χωρὶς νὰ ἐκδηλώνῃ καμμιὰ ἀντίδρασι.

Τὸ πρᾶγμα ἦταν στ' ἀλήθεια ἀπίστευτο. Ἕνας βασιλεὺς αἰχμάλωτος μιᾶς ὁμάδος κακοποιῶν!

Καὶ τὸ χειρότερο ἦταν ὅτι ἡ αἰχμαλωσία εἶχε γίνει μέσα στὸ Παρίσι, σὲ ἀπόστασι δυὸ βημάτων ἀπὸ τὸ Λοῦβρο!

Ὅλη αὐτὴ ἡ σκηνὴ μὲ τὸν τρόπο ποὺ εἶχε ξετυλιχθῆ, ἔμοιαζε σὰν ἐφιαλτικὸ ὄνειρο.

Ἡ διαδρομὴ τῆς μικρῆς συνοδείας διήρκεσε ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα.

Φθάνοντας στὴν ὁδὸν Καλάντρ, ὁ βασιλεὺς ἀνεσκίρτησε.

Ὑπάρχουν μερικὲς ἀναμνήσεις, ποὺ ἀναπηδοῦν ξαφνικὰ μέσα στὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου, σὰν φαντάσματα ποὺ ἔρχονται ἀπὸ ἕνα μακρυνὸ παρελθόν.

— Ἦλθα κάποτε σ' αὐτὸ τὸν δρόμο ἐσυλλογίσθηκε ὁ βασιλεύς. Πότε ὅμως; Θὰ εἶνε ἀσφαλῶς πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε. Καὶ γιατί; Δὲν μπορῶ νὰ τὸ θυμηθῶ πιά...

Ἀλλ' ὅταν ἐμπῆκε μέσα στὸ θλιβερὸ καὶ ἀποτρόπαιο αὐτὸ ἄντρο, οἱ ἀναμνήσεις του ξαναζωντάνεψαν. Ἦταν σὰ μιὰ ξαφνικὴ λάμψις ποὺ ἔπεφτε ἐπάνω στοὺς μακρυνοὺς ὁρίζοντας τῆς νεότητός του.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Πώς παρηγορήθηκε

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, πρέπει νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου, ὅτι δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ μ' εὐχαριστῇς. Ἂν εἶμαι ὁ μόνος, ὅπως λές, ποὺ σὲ θυμήθηκε καὶ σοὔγραψε κατὰ τὴν περίοδο τῶν διακοπῶν, αὐτὸ δὲν ὀφείλεται στὴν καλή μου διάθεσι.

Λοιπόν, ἄκουσε καὶ θὰ καταλάβῃς: Σοῦ ἔστειλα, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, τρεῖς φορὲς τὴν ἄποψι τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, πέντε φορὲς τὴν ἄποψι τῶν λουτρῶν καὶ δὲν ξέρω καὶ ἐγὼ πόσες φορὲς τὸ ταχυδρομεῖο. Ὑποθέτω πὼς πρέπει νἄχῃς μάθει τὴ λουτρόπολι ποὺ μένω, ὅσο κι' ἐγώ.

Καὶ ὅμως, ἀγαπητέ μου — δὲν ἀστειεύομαι — ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ στέλνω κάθε μέρα καὶ ἀπὸ μιὰ κάρτ - ποστάλ. Ἐπειδὴ δέ, ὅπως ξέρεις, δὲν ἔχω καὶ πολλὲς σχέσεις ἐθυμήθηκα ἐσένα καὶ δυὸ ἄλλους φίλους. Ἔστειλα ἀκόμη διάφορες κάρτ - ποστὰλ στὸν προϊστάμενο τοῦ γραφείου μου — σ' αὐτὸν τὸν τζαναμπέτη — στὴ θυρωρὸ τοῦ σπιτιοῦ μου καὶ στὴν παραδουλεύτρα μου. Ἀσφαλῶς δὲν θἄχῃς καταλάβει ἀκόμη τίποτε. Μὰ περίμενε καὶ θὰ δῇς.

Γενικῶς, φαίνεται πολὺ εὐχάριστο νὰ περνᾷ κανεὶς ἕνα μῆνα στὴν ἐξοχή, ὅταν μάλιστα εἶνε νέος καὶ ὅλα τοῦ χαμογελοῦν. Μὰ ἐγώ, μὴν ξεχνᾷς, δὲν ἔχω καμμιὰ γνωστὴ οἰκογένεια ἐδῶ καὶ εἶμαι ἕνας μικροϋπάλληλος μὲ μικρὰ ἔσοδα. Ὑπ' αὐτὲς τὶς συνθῆκες, φυσικά, δὲν εἶνε καθόλου εὔκολο νὰ περάσῃ κανεὶς εὐχάριστα τὸν ἕνα μῆνα τῆς ἐξοχῆς του.

Ἄρχισα λοιπὸν νὰ πλήττω φοβερά. Μιὰ μέρα ὅμως, ἡ τύχη ἐφάνηκε νὰ μοῦ χαμογελᾷ. Μπαίνοντας στὸ ταχυδρομεῖο ν' ἀγοράσω γραμματόσημα, εἶχα τὴν εὐχάριστη ἔκπληξι ν' ἀνακαλύψω τὴν πιὸ ὄμορφη πωλήτρια γραμματοσήμων ὅλης τῆς Γαλλίας.

Γιὰ νὰ πλάσῃς τὴν εἰκόνα της, φαντάσου ἕνα ξανθὸ προσωπάκι φωτεινὸ καὶ γεμᾶτο τσαχπινιά, μαλλιὰ χρυσαφένια, δυὸ μάτια γεμᾶτα μυστήριο σὰν τὴ θάλασσα καὶ γαλάζια σὰν κι' αὐτὴ καὶ δυὸ χείλη γιὰ ρούφημα. Τὸ χαμόγελό της θαῦμα! Ἡ φωνούλα της... ἄστα!

Μοῦ ἔδωσε μέσα ἀπὸ τὸ γκισέ της τὸ γραμματόσημο ποὺ τῆς ἐζήτησα καὶ φυσικὰ μ' ἐκύτταξε. Αὐτὸ ἀρκοῦσε Τρελλάθηκα, φίλε μου. Καὶ ὁ κεραυνοβόλος αὐτὸς ἔρωτας ἐρχόταν ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ ὑποφέρω πιὰ τὴν πλῆξι μου. Ὤ, τώρα ἤξερα πὼς θὰ περνοῦσα πιὰ τὸν μῆνα μου στὴν ἐξοχή. Εἶχα ἀρχίσει ἤδη νὰ σκέπτωμαι νὰ ζητήσω καὶ ἀναρρωτικὴ ἄδεια. Τὸ δυστύχημα μόνον ἤτανε ποὺ δὲν εἶμαι ἀπὸ κείνους ποὺ κάνουν ἀμέσως τὴν ἐξομολόγησί τους. Εἶμαι, ὅπως ξέρεις, δειλὸς σ' αὐτὰ τὰ πράγματα.

Τὴν πρώτη, λοιπόν, ἡμέρα, ἀρκέσθηκα στὸ νὰ τὴν θαυμάσω ἁπλῶς καὶ νὰ τῆς ψιθυρίσω εὐγενικὰ καθὼς μοῦ ἔδινε τὸ γραμματόσημο.

— Εὐχαριστῶ, δεσποινίς...

Σὰν βγῆκα ἔξω ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖο, ἄρχισα νὰ συλλογιέμαι κιόλας πῶς θὰ ξαναπήγαινα τὴν ἐπομένη. Ἔτσι, μοῦ ἦρθε ἡ ἔμπνευσις νὰ στέλνω κάθε μέρα καὶ ἀπὸ μιὰ κάρτ-ποστὰλ στοὺς τρεῖς - τέσσερις φίλους ποὺ ἔχω.

Μετὰ τὴ μια, τὸ ταχυδρομεῖο ἦταν συνήθως ἔρημο. Ἔσπευσα λοιπὸν νὰ ἐπωφεληθῶ ἀπ' αὐτὴ τὴν λεπτομέρεια. Ἀφοῦ ἀγόρασα μιὰ κάρτ ποστὰλ ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸ χαρτοπωλεῖο ποὺ τὸ εἶχε μιὰ νέα καὶ πολὺ συμπαθητικὴ γυναῖκα, μπῆκα στὸ ἔρημο ταχυδρομεῖο καὶ διευθύνθηκα κατ' εὐθεῖαν στὸ γκισὲ ὅπου βρισκόταν ἡ ὡραία μου.

— Ἕνα γραμματόσημο ἑνὸς φράγκου παρακαλῶ, δεσποινίς, τῆς εἶπα.

— Πάρετε, κύριε.

— Εὐχαριστῶ πολύ, δεσποινίς...

Στάθηκα ἔπειτα καὶ ἐκόλλησα τὸ γραμματόσημο, ξαναδιάβασα ἐκεῖνα ποὺ εἶχα γράψει, ξανακύτταξα τὴν κάρτα καὶ τέλος ἀπεφάσισα νὰ πάω νὰ τὴ ρίξω στὸ γραμματοκιβώτιο, ἀφοῦ προηγουμένως ἐγύρισα καὶ ἐκύτταξα τὸ ἴνδαλμα τῆς ψυχῆς μου δυὸ - τρεῖς φορές.

Αὐτὸ γινόταν ἐπὶ κάμποσες ἡμέρες συνεχῶς. Καὶ ὅμως ἔφευγα εὐχαριστημένος καὶ μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ φανῶ τὴν ἄλλη μέρα πιὸ θαρραλέος. Ἀλλοίμονο! Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἤμουν τὸ ἴδιο δειλὸς ὅπως τὴν προηγουμένη καὶ δὲν μποροῦσα νὰ πῶ τίποτε ἄλλο, παρά:

— Μοῦ δίνετε, δεσποινίς, ἕνα γραμματόσημο τοῦ ἑνὸς φράγκου;

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἐπέρασαν δεκαπέντε ἡμέρες.

Ὡστόσο, ἡ ὡραία μου δὲν φαινόταν νὰ ἐκπλήσσεται ἀπὸ τὶς καθημερινές μου πανομοιότυπες ἐπισκέψεις.

Ἂν ὅμως ἡ τακτική μου αὐτὴ δὲν εἶχε κινήσει τὴν περιέργεια ἐκείνης, ἐκίνησε τὴν περιέργεια τῶν ἄλλων. Στὸ ξενοδοχεῖο ποὺ ἔμενα, ἄρχισαν τὰ σιγοψιθυρίσματα γι' αὐτή μου τὴ διαγωγή.

Στὸ ἀναμεταξύ, ἡ χαρτοπῶλις ἀπὸ τὴν ὁποία ἀγόραζα, καθημερινῶς τὶς κάρτες ποὺ ταχυδρομοῦσα, μοῦ φάνηκε πὼς κάτι ἐκατάλαβε. Ἦταν μιὰ χήρα, πολὺ νέα ἀκόμη, μὲ μάτια γεμᾶτα πάθος καὶ καλωσύνη. Συχνὰ μοῦ ἔλεγε:

— Θἄχετε πολλοὺς φίλους, κύριε, γιὰ νὰ στέλνετε ἔτσι κάθε μέρα κὰρτ - ποστάλ!

Ἐνῷ ὅμως μοῦ τὰ ἔλεγε αὐτά, μὲ κυττοῦσε μὲ τρόπο τόσο περίεργο, ποὺ κοκκίνιζα.

Ἔπειτα ἀπ' ὅλ' αὐτά, δὲν μποροῦσε νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτὴ ἡ κατάστασις. Συνεκέντρωσα λοιπὸν ὅλο μου τὸ θάρρος καὶ μιὰ μέρα σκύβοντας μπροστὰ στὸ γκισὲ τῆς ὀμορφης νέας, ποὺ μοῦ χαμογέλασε ὅπως πάντα, τῆς εἶπα μιὰ καὶ καλή, ὅσα εἶχα προετοιμάσει νὰ τῆς πῶ:

— Σήμερα, δεσποινίς, δὲν θὰ σᾶς ζητήσω γραμματόσημο, ὅπως πάντα. Εἶσθε βέβαια ἀρκετὰ ἔξυπνη, ὥστε νὰ ἔχετε καταλάβει ὅτι οἱ καθημερινές μου ἐπισκέψεις ἔχουν τὸν μοναδικὸ σκοπὸ νὰ σᾶς βλέπω, νὰ θαυμάζω τὴ σαγηνευτικὴ ὀμορφιά σας. Σήμερα ἔρχομαι τέλος, νὰ σᾶς πῶ καὶ προφορικῶς αὐτὸ ποὺ θὰ ἔχετε καταλάβει: σᾶς ἀγαπῶ... σᾶς ἀγα...

Δυστυχῶς ὅμως, δὲν μπόρεσα νὰ συνεχίσω. Τὸ γκισὲ ἔκλεισε μπροστὰ στὰ μοῦτρα μου καὶ μιὰ σκληρὴ φωνὴ ἀντήχησε:

— Δὲν εἶμαι ἐδῶ γιὰ ν' ἀκούω τὶς βλακεῖες τοῦ κάθε ἠλιθίου!

Ἔμεινα κόκκαλο. Τί ἄλλο μποροῦσα νὰ κάνω ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴ χυλόπηττα; Τώσκασα λοιπὸν ἀμέσως καὶ οὔτε ξανατόλμησα νὰ παρουσιασθῶ στὸ ταχυδρομεῖο...

Μὴ νομίσῃς, ὅμως, ἀγαπητέ μου, ὅτι ἡ ἐρωτικὴ αὐτὴ περιπέτεια σταματάει ἐδῶ. Ἔχει καὶ συνέχεια. Καὶ μιὰ συνέχεια, ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ τὴν φαντασθῇς.

Ἡ χαρτοπῶλις στὴν ὁποία ἐπήγαινα καὶ ἀγόραζα κάθε μέρα τὶς κάρτες, δὲν εἶχε καταλάβει τίποτα ἀπὸ τὸν ἔρωτά μου, ὅπως εἶχα νομίσει. Ἀντίθετα, μάλιστα, εἶχε πιστέψει πὼς ἂν ἐπήγαινα κάθε μέρα στὸ κατάστημά της, ἦταν γιατὶ τὴν εἶχα ἐρωτευθῆ...

Καὶ σὰν πρακτικὴ γυναῖκα ποὺ εἶνε, δὲν ἄργησε νὰ μοῦ τὸ πῇ, καὶ ἀκόμη νὰ μοῦ ὁμολογήσῃ ὅτι καὶ αὐτῆς τῆς ἄρεσα πολύ.

Τὰ παρακάτω τὰ καταλαβαίνεις πιά. Φυσικὰ δὲν ἀπέκρουσα τὴν προσφορά της καὶ μιὰ ποὺ ὅπως σοῦ εἶπα εἶνε νέα καὶ ὄμορφη γυναῖκα, ἐπῆρα τὴν ἀπόφασί μου.

Τώρα ἀσχολεῖται στὸ νὰ πουλήσῃ τὸ χαρτοπωλεῖο καὶ τὰ κτήματα ποὺ ἔχει ἐδῶ... Μόλις γίνῃ αὐτό, θὰ φύγωμε ἀμέσως γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου θὰ κάνωμε τὸν γάμο μας.

Βλέπεις, λοιπόν, ἀγαπητέ μου, ὅτι δὲν μοῦ χρωστᾶς καμμιὰ ὑποχρέωσι ποὺ σὲ θυμήθηκα ἐφέτος τὸ καλοκαῖρι καὶ σοῦ ἔστειλα τόσες κάρτ - ποστάλ.

ΡΟΖΕ ΡΕΖΙ

●

ΠΝΕΥΜΑ

ΠΩΣ ΛΕΓΕΤΑΙ

— Μπαμπᾶ, πῶς λέγεται ἕνας ποὺ παίρνει δυὸ γυναῖκες;

— Δίγαμος.

— Κι' ἕνας ποὺ παίρνει τρεῖς;

— Βλάκας!

ΤΙ ΘΑ ΕΚΑΝΕ

Ἐκείνη. — Ἄχ, ἂν ἤμουν ἄνδρας!

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Τί θὰ ἔκανες;

Ἐκείνη. — Θὰ ἐζητοῦσα... τὴν χεῖρα μου!

42ο ΒΛΑΧΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ

Παγώνα μ'!
Σύ, ὁ κόμβος τῆς συγκοινωνίας
ἐρώτων κι' αἰσθημάτων Ἐλασσῶνος Λακωνίας,
Φθιώτιδος - Φωκίδος κι' Ἀχαΐας
μέχρι νομοῦ Ἀττικο - Βοιωτίας,

ἂν ἔχῃς, καθὼς γράφεις, θαυμαστὰς πληθώρα
ὁ Γιάννος ἔχει φίλας διπλασίας γιὰ τὴν ὥρα!
Κι' ἂν θέλῃς νὰ σοὶ κάνω πρόχειρη στατιστική,
θὰ δῇς πὼς ἔχω πέρασ' ἐξωφρενική!

Χθές, δεκαπέντε τοῦ μηνὸς γιορτάσανε σωρεία,
φίλες μου ποὺ ἀκούουσιν εἰς τ' ὄνομα Μαρία.
Πόσες Μαρίες ἔχω κάψει! Ἂν τὸ βρῇς!
Ἂν σ' εἴπω δώδεκα, σὺ πὲς τις δεκατρεῖς.

Ἄκου τὸν ἀπολογισμὸν τῆς ἑορτῆς των.
Εὑρὼν ἐγὼ τὰς σταφυλὰς φθηνὰς κατὰ τὸ πλεῖστον,
πῆγα πεσκέσια μερικὰ τσαμπιὰ εἰς τὰς Μαρίκας
καὶ εἰς ἀντάλλαγμα ἐδέχθην παντὸς εἴδους γλύκας.

Δώδεκα ἦσαν οἱ Μαρίες μου ποὺ γιόρτασαν
κι' ἔφαγαν τὰ σταφύλια ὀκαδιὲς κι' ἐχόρτασαν,
κὴ τ' ἀποτέλεσμα ἦτο μιὰ πανδησία γενική,
κι' ἂν θέλῃς, ἄκ' σε τώρα τὴν στατιστική.

Τὸ Μαρικάκι τῆς Γκαβῆς = γειτόνισσά μ'
Μαρὴ = ἀριστουκράτις γραῖα καὶ μαντάμ,
Μάρω = μαθήτρια ζωηροτάτ, πρώην ἐόν,
Μαίρη = ἀπόφοιτος σχολῆς καλογραιῶν.
Μαρίτσα = κόρη πατριαρχικῆς γενηᾶς
τῶν σαλονιῶν τῆς Νέας Κοκκινιᾶς.
Μαριῶ = μαγέρ'σα πολυκατοικίας
Μαράκι = φυντανάκ' ἀκαθορίστου ἡλικίας
κι' ἄλλαι Μαρίαι ἀρκεταὶ πρώτης γραμμῆς.
Δεσπνίδες κὴ μαντὰμ κὴ πρώην μίς.
Ἐκ τούτων δυὸ μοὶ ξηγηθῆκαν ταβερνεῖον.
Τρεῖς: πάσταν «ταρτελὲτ» σὲ καφενεῖον,
τέσσαρες: οὖζο κι' ἐξομολογήσεις φλογερᾶς,
καὶ πέντε: μεζεδάκι κρέας ἔξω τῆς «οὐρᾶς».

Ἐκ τούτων, οἱ ἐφτὰ τὸ ρίξανε μαζί μ' στὴ σούρα,
οἱ τέσσαρες γίνανε μπὶτ κουμπούρα.
φέσι γίνανε δυό, καὶ ἡ μαθήτρα, τελευταία,
πόμεινε στὴν ταβέρνα... μετεξεταστέα.

Ἐκ τούτων τρεῖς φάγανε ξύλο ἀπ' τὸν ἀδερφό των,
ἐννηὰ δαρθῆκαν ἀπὸ τὸν 'γαπητικό των
πέντε διωχτῆκαν ἀπὸ τὸν δικό των
καὶ δέκα ξεμαλλιάστηκαν ἀναμεσό των

Ἐκ τούτων πάλιν ἓξ εἶνε σεμνόταται
δέκα εἶνε δεσπ'νίδες σοβαρώταται,
δυὸ εἶν' ντιζὲζ θιάσου ποικιλιῶν
κὴ μίνια δεσποινὶς — σταθμὸς πρώτων βοηθειῶν.

Ἀπὸ τὸν ἀπολογισμὸν αὐτὸν καταλαμβάν'ς
πόσο σουξὲ ἀπέκτησεν ἐδῶ οὑ Γιάνν'ς.
Γόης ὥσπερ αὐτὸν δὲν εἶνη οὔτ' ὁ Νέλσων Ἔντυς
Ἅρπα την τώρα κὴ σκασμός.
Γιάννους λιεβέντης!

Διὰ τὸ πιστὸν
ΛΑΙΛΙΟΣ ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

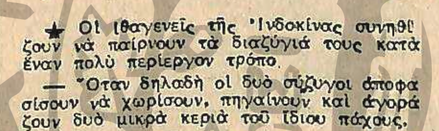
ἀκοῦστε, ἀκοῦστε...

★ Οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Ἰνδοκίνας συνηθίζουν νὰ παίρνουν τὰ διαζύγιά τους κατὰ ἕναν πολὺ περίεργον τρόπο.

— Ὅταν δηλαδὴ οἱ δυὸ σύζυγοι ἀποφασίσουν νὰ χωρίσουν, πηγαίνουν καὶ ἀγοράζουν δυὸ μικρὰ κεριὰ τοῦ ἴδιου πάχους.

— Γυρίζουν ὕστερα σπίτι τους, κλείνονται μέσα σ' ἕνα δωμάτιο, κάθονται σταυροπόδι στὸ πάτωμα καὶ ἀνάβουν ταυτοχρόνως τὰ κεριά τους, τὰ ὁποῖα εἶνε μπροστά τους κολλημένα στὸ πάτωμα.

— Ὁποιου ἀπὸ τοὺς δυὸ συζύγους σβύσῃ πρῶτο τὸ κερί, εἶνε ὑποχρεωμένος, σύμφωνα μὲ τὸ ἔθιμο τοῦ τόπου του, νὰ ἐγκαταλείψῃ ἀμέσως τὴν συζυγικὴ στέγη, χωρὶς νὰ πάρῃ τίποτε μαζί του.

★ Ὅπως ὑποστηρίζουν οἱ ἐπιστήμονες τῆς Ἀμερικανικῆς «Χημικῆς Ἑταιρίας τῆς Φιλαδελφείας», ἡ χρησιμοποίησις τῆς ἀποξηραμένης χλόης πρὸς διατροφὴν τῶν ἀνθρώπων, εἶνε ὄχι μόνο δυνατή, ἀλλὰ καὶ ἐξαιρετικῶς ὠφέλιμη.

— Σὲ σχετικὴν ἔκθεσί τους, οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμανες ἐξηγοῦν ὅτι ἡ ἀποξηραμένη χλόη καὶ τὰ ἄχυρα περιέχουν ἄφθονες βιταμῖνες καὶ πολλὰ ἄλλα πολύτιμα γιὰ τὸν ἄνθρωπο συστατικά.

— Συγκεκριμένως περιέχουν 25 φορὲς περισσότερες βιταμῖνες «Α» ἀπὸ τὰ καρόττα, 9 φορὲς περισσότερες βιταμῖνες «Β1» ἀπὸ τὰ λαχανικά, 22 φορὲς περισσότερες βιταμῖνες «Β2» καὶ δεκατετραπλάσιες βιταμῖνες «Γ» ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα συνήθη λαχανικά.

★ Οἱ Κιρκάσιοι, ὡς γνωστόν, εἶνε φυλὴ νομαδικὴ καὶ τὸν περισσότερο καιρό τους τὸν περνοῦν ἔφιπποι.

— Γι' αὐτό, τὸ πρῶτο ποὺ πρέπει νὰ μάθῃ ὁ μικρὸς Τσερκέζος, εἶνε ἡ ἱππασία.

— Σὲ μερικὲς μάλιστα φυλὲς Κιρκασίων, οἱ μητέρες συνηθίζουν νὰ βάζουν μικρὰ μαξιλαράκια ἀνάμεσα στὰ γόνατα τῶν παιδιῶν τους ὅταν τἄχουν ἀκόμα στὶς φασκιές γιὰ νὰ συνηθίσουν ἔτσι εὐκολώτερα στὴν ἱππασία ὅταν μεγαλώσουν.

— Ἐπίσης οἱ Κιρκάσιοι ἔχουν τὴ συνήθεια νὰ κάνουν τοὺς γάμους τους μὲ εἰκονικὲς ἀπαγωγές.

— Ὁ ὑποψήφιος σύζυγος πηγαίνει ἔφιππος στὴν κατασκήνωσι τῶν μελλόντων πεθερῶν του καὶ ἁρπάζει τὴ μνηστή του, ἐνῷ οἱ οἰκεῖοι καὶ συγγενεῖς της προσποιοῦνται ὅτι τὸν καταδιώκουν.

★ Οἱ Ἀρακανοὶ συνηθίζουν ν' ἀνάβουν κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ χειμῶνος φωτιὰ γύρω ἀπὸ τοὺς τάφους... γιὰ νὰ ζεσταίνωνται οἱ ψυχὲς τῶν πεθαμένων οἰκείων τους.

★ Ὅταν παντρεύωνται οἱ Βεγγαλέζοι ἀγοράζουν τὶς γυναῖκες τους, δίνοντας λίγα δέρματα ἀγρίων ζώων.

Δίχως ἐπιστροφή

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ

— Ἄργησες, ἀγάπη μου.

Ἐπερίμενε νἄρθῃ κοντά της, γιὰ νὰ τὴν φιλήσῃ, ὅπως ἔκανε πάντα. Ἀλλὰ μὲ μεγάλη της στενοχώρια, τὸ φιλὶ δὲν ἦρθε. Τότε ἐπῆγε νὰ καθήσῃ στὸ ντιβάνι καὶ περίμενε νὰ πάῃ καὶ αὐτὸς νὰ καθήσῃ δίπλα της.

Ὁ Τζὶλ ἔμεινε ὀρθός, στὴ μέση τοῦ δωματίου, κυττῶντας ἀφηρημένα πρὸς τὸ παράθυρο.

— Μὰ τί ἔχεις, ἀγάπη μου; ἐρώτησε αὐτὴ ζαρώνοντας ἐλαφρὰ τὰ φρύδια.

— Εἶμαι λιγάκι στενοχωρημένος, Λεϊλά. Γι' αὐτόν... γιὰ τὸν ἄνδρα σου.

— Γιὰ τὸν Ζώρζ! ἔκανε αὐτὴ μ' ἕνα χαμόγελο ἀδιαφορίας.

Ἔπειτα ὅμως, ξαφνικά, ἔγινε σοβαρὴ καὶ ἐπρόσθεσε:

— Μήπως τοῦ συνέβη τίποτε;

— Ὄχι. Ἀλλὰ μποροῦσες ποτὲ νὰ φαντασθῇς, Λεϊλά, ὅτι ἐγνώριζε τὶς σχέσεις μας; Ὅτι εἶχε ὑποψίες;

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω, Τζίλ. Τί θέλεις νὰ πῇς;

Ἡ Λεϊλὰ τὸν ἐκύτταξε ἐρωτηματικά. Ἦταν ἀρκετὰ πονηρή, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ ἀδιαφορήσῃ ἔπειτα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ τῆς εἶπε ὁ Τζίλ. Γιατὶ ἡ ἀδιαφορία εἶνε κάποτε πολὺ χειρότερη ἀπὸ τὴ ζήλεια καὶ μάλιστα σὲ τέτοιες δύσκολες στιγμές.

— Ὁ Ζὼρζ δὲν σκέπτεται παρὰ τὶς ὑποθέσεις του, ἀγάπη μου, ἐπρόσθεσε ὕστερα ἀπὸ λίγο. Μὲ σκέπτεται βέβαια καὶ μένα, ἀλλὰ φαντάζομαι ὅτι ἂν πρόκειται νὰ διαλέξῃ, δὲν θὰ μὲ προτιμήσῃ ,βέβαια. Γιατὶ ἐνδιαφέρεται πρὸ παντὸς γιὰ τὶς ὑποθέσεις του.

Ἐγέλασε λέγοντας αὐτά, ἀλλὰ ὁ Τζὶλ ἔμεινε σοβαρός. Ἐβημάτιζε νευρικὰ στὸ δωμάτιο , μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα πίσω καὶ στὸ πρόσωπό του, ποὺ ἦταν συνήθως τόσο χαρούμενο, εἶχε ζωγραφισθῇ μιὰ ἔκφρασις νευρικότητος καὶ ἀνησυχίας.

— Καὶ ὅμως, Λεϊλά, νομίζω ὅτι δὲν τὸν ἐκρίναμε καθόλου καλά, εἶπε ξαφνικὰ σταματῶντας. Ἐσφάλαμε καὶ οἱ δυὸ στὶς κρίσεις μας. Δὲν ἔπρεπε νὰ ἀδιαφορήσωμε τόσο πολὺ γι' αὐτόν.

— Μὰ τί συνέβη, τέλος πάντων; ἔκανε αὐτὴ τρομαγμένη.

— Συνέβη ὅτι...ὑπέβαλε τὴν παραίτησί του .Φεύγει ἀπὸ τὴν Ἑταιρία.

Λέγοντας αὐτὰ τῆς ἔδωσε ἕνα χαρτί. Ἐκείνη τὸ πῆρε καὶ τὸ ἐδιάβασε. Ἦταν ἕνα γράμμα τοῦ ἀνδρός της, μὲ τὸ ὁποῖον ὑπέβαλλε τὴν παραίτησί του ἀπὸ τὴν Ἀσφαλιστικὴν Ἑταιρίαν στὴν ὁποίαν ἦταν γενικὸς ἐπιθεωρητὴς καὶ ὁ Τζὶλ διευθυντής

— Καὶ τώρα, πρέπει νὰ ὑποβάλω αὐτὴ τὴν παραίτησι στὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο τῆς Ἑταιρίας, ἐπρόσθεσε ὁ Τζίλ. Ὡραία δουλειά, μὰ τὴν ἀλήθεια. Καθὼς βλέπεις, παραιτεῖται κάθε ἀποζημιώσεως καὶ τὸ χειρότερο εἶνε ὅτι ἔφυγε σήμερα τὸ πρωῒ γιὰ τὸ ἐξωτερικό.

— Καλέ, τί λές! Εἶνε ἀδύνατον! Τὸ πρωῒ δὲν ἐπῆρε τίποτε μαζί του ὅταν ἔφυγε. Στάσου νὰ ἰδῶ στὸ δωμάτιό του.

— Ναί, πήγαινε νὰ βεβαιωθῇς.

Ἡ Λεϊλὰ ἔφυγε ἀναστατωμένη καὶ σὲ λιγάκι ἐπέστρεψε, μὲ τὰ χέρια σφιγμένα στὸ στῆθος σὰν νἄθελε νὰ σταματήσῃ τοὺς χτύπους τῆς καρδιᾶς της. Φαινόταν γερασμένη κατὰ δέκα χρόνια.

— Ἄχ, εἶνε ἀλήθεια! εἶπε. Ἐπῆρε τὶς δυὸ μεγάλες βαλίτσες καὶ ὅλα τὰ πράγματά του Φαίνεται ὅτι σηκώθηκε τὴ νύχτα καὶ τὰ μάζεψε.

— Καὶ δὲν σοῦ εἶπε τίποτε τὸ πρωΐ;

— Ὄχι. Μὲ χαιρέτησε ὅπως πάντα, ὅταν ἔφυγε.

— Καὶ ὅμως τὰ ἤξερε ὅλα!

— Νὰ φύγῃ ὅμως ἔτσι, δίχως νὰ μοῦ πῇ τίποτε! Εἶνε τρομερό!

— Δὲν ἔφυγε μόνος, Λεϊλά. Ἐπῆρε καὶ μιὰ γυναῖκα μαζί του. Τὴν κυρία Πάτρικ. Δὲν τὴν ξέρεις. Ἦταν διευθύντρια σ' ἕνα τμῆμα τοῦ γραφείου μας. Καθὼς φαίνεται, τὴν ἀγαποῦσε ἀπὸ καιρό.

— Ἄχ, ἔκανε αὐτὴ στενάζοντας. Ποῦ νὰ τὸ φαντασθῶ. Νά, διάβασε αὐτὸ τὸ σημείωμα ποὺ βρῆκα στὸ δωμάτιό του.

Καὶ τῆς ξέφυγε ἀπὸ τὸ χέρι ἕνα χαρτί. Ὁ ἄλλος τὸ πῆρε καὶ τὸ διάβασε:

«Ἐτακτοποίησα ὅλες τὶς ὑποθέσεις μου καὶ φεύγω. Ἄφησα στὴν Τράπεζα τὴν προῖκα σου. Κανόνισέ τα ὅπως μπορεῖς καὶ ὅπως θέλεις. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμένα, σ' ἀφήνω εὐχαρίστως τὸν Τζίλ.»

Οἱ δυὸ κυττάχθηκαν κάμποση ὥρα.

— Καὶ τώρα, πήγαινε, Τζίλ! εἶπε τέλος αὐτή. Ἄφησέ με, σὲ παρακαλῶ!

— Πηγαίνω, ἔκανε αὐτὸς καὶ φεύγοντας ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα.

Ἡ Λεϊλὰ ἐκράτησε κάμποσην ὥρα τὰ μάτια καρφωμένα στὴν πόρτα. Στὸ μεγάλο κενὸ τῆς ζωῆς της, μιὰ πεποίθησι εἶχε ὡστόσο σχηματισθῇ. Ὅτι γιὰ τὸν ἄνδρα ποὺ ἔβγηκε τώρα δά, ἡ πόρτα δὲν ἐπρόκειτο ν' ἀνοίξῃ πιά.

ΑΝΝΥ ΠΑΣΚΑΛ

Η ΝΤΡΟΠΗ
στοὺς διαφόρους λαούς

Ἡ ντροπὴ εἶνε ἐν μέρει ἔμφυτη σὲ κάθε ἀνθρώπινο πλάσμα. Κυρίως ὅμως γεννᾶται ἀπὸ τὶς περιστάσεις, τὴν ἀνατροφή, τὸ περιβάλλον, τὸ κλῖμα. Διαφορετικά, δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ ἐξηγηθοῦν τόσες ἀκατανόητες ἐκδηλώσεις της.

Πρὸ 30 ἐτῶν, ἐπὶ παραδείγματι, μιὰ γυναῖκα ἐκοκκίνιζε ἄν, ἀνεβαίνοντας στὸ ἀμάξι, ἔδειχνε τὸν ἀστράγαλό της, ποὺ ὡστόσο ἦταν σκεπασμένα ἀπὸ χονδρὴ κάλτσα. Σήμερα, ἀπεναντίας, ἀφίνει ξεσκέπαστα πολὺ περισσότερα πράγματα, χωρὶς νὰ ντρέπεται καθόλου.

Μιὰ νέα, ποὺ ποζάρει γυμνὴ ὡς μοντέλο σὲ κάποια σχολὴ ζωγραφικῆς, ἐμπρὸς σὲ 10 ἢ 20 σπουδαστάς, τρέχει νὰ κρυφθῇ, κατακόκκινη, ἂν μπῇ στὴν αἴθουσα ἕνας ξένος.

Μιὰ κυρία λίγο γνωστή σας, θὰ σᾶς ἔβριζε ἢ θὰ σᾶς ἐχαστούκιζε ἂν προσπαθούσατε νὰ τὴν ἀγκαλιάσετε ἀπὸ τὴ μέση σ' ἕνα κέντρον. Ἂν κάμετε ὅμως τὸ ἴδιο γιὰ νὰ χορέψετε μαζί της, εἶνε κατενθουσιασμένη ἀπεναντίας γιὰ τὴν εὐχαρίστησι ποὺ τῆς προσφέρετε.

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΚΡΥΜΜΕΝΟ ΚΑΙ ΤΟ ΣΩΜΑ...

Μιὰ ἄλλη δείχνει στὴν πλὰζ μὲ ὑπερηφάνεια τὸ γυμνὸ σχεδὸν σῶμα της. Θὰ πέθαινε ὅμως ἀπὸ ντροπή, ἂν τυχὸν παρουσιαζόταν ἔτσι στὴν ὁδὸ Σταδίου.

Τὰ παρόμοια παραδείγματα μποροῦν νὰ ἐξακολουθήσουν ἀτέλειωτα.

Καὶ στοὺς ἐξωτικούς, ὅμως, καὶ ἀγρίους λαοὺς ἡ ντροπὴ ἔχει τὰ παράξενά της.

Τὸ Κοράνιο δὲν ἐπιτρέπει στὶς γυναῖκες νὰ δείξουν τὰ χαρακτηριστικά τους στοὺς ἄνδρες. Ἡ κάθε Μουσουλμάνα λοιπὸν — ἐκτὸς ἀπὸ τὶς Τούρκισσες, γιὰ τὶς ὁποῖες ἡ κατάστασις ἄλλαξε χάρις στὶς μεταρρυθμίσεις τοῦ Κεμὰλ — προσπαθεῖ μόνο νὰ ἔχῃ κρυμμένο τὸ πρόσωπό της ,δὲν διστάζει ὅμως νὰ σηκώσῃ π.χ. στὸ δρόμο τὸ φόρεμά της γιὰ νὰ διορθώσῃ τὴν καλτσοδέτα της!

Σὲ ὡρισμένες μουσουλμανικὲς χῶρες, ὅταν μιὰ γυναῖκα δοκιμάζει κάποιον μεγάλο πόνο, ἀνεβάζει τὰ φουστάνια ὡς τὸ κεφάλι!

Οἱ γυναῖκες τῶν Ἀράβων δὲν δέχονται νὰ τὶς ἐξετάσῃ γιατρός. Ὅταν ὅμως, πενθοῦν, ξεσκεπάζουν τὸ σῶμα τους, σὰν νὰ θέλουν νὰ δείξουν ἔτσι, ὅτι ἡ ὑπερβολικὴ θλῖψις τὶς ἔχει κάμει νὰ μὴν αἰσθάνωνται πιὰ κανένα ἄλλο συναίσθημα, οὔτε καὶ ντροπή.

ΝΤΥΜΕΝΕΣ ΜΕ... ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Τὰ κορίτσια τῆς ἀφρικανικῆς φυλῆς Μασάϊ σκεπάζουν τοὺς ὤμους τους μὲ δέρματα ζώων καὶ ὑφάσματα, ἀφίνοντας ἐλεύθερο τὸ ὑπόλοιπο σῶμα τους. Οἱ γυναῖκες τῶν φυλῶν Ἀνταμανέζι καὶ Καβιρόντο ἀρχίζουν νὰ ντρέπωνται ὅταν πανδρευθοῦν. Μόνο τότε αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη νὰ φορέσουν μιὰ λεπτὴ καὶ στενὴ ζώνη, ποὺ τελειώνει ἀπὸ πίσω σ' ἕνα φιόγκο.

Στοὺς Κάφρους τοῦ Νατάλ, αἱ ἰθαγενεῖς ἐνδιαφέρονται περισσότερο νὰ στολισθοῦν μὲ κολλιὲ καὶ δαχτυλίδια χάλκινα, παρὰ νὰ ντυθοῦν μ' ἕνα κομμάτι ὑφάσματος. Στὴ νῆσο Μπαλι, τὰ ἐλεύθερα κορίτσια μποροῦν νὰ γνωρίσουν κάθε χαρὰ τοῦ ἔρωτος. Ἂν φανοῦν τραπαλὰ καὶ ἐπιφυλακτικά, δίνουν τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἶνε ἄσχημα, καὶ κανεὶς ἄνδρας πιὰ δὲν τὰ πλησιάζει Ἡ ντροπὴ τοὺς ἔρχεται ὅταν πανδρευθοῦν, ὁπότε γίνονται σύζυγοι πιστὲς καὶ τίμιες.

⁂

Στὸ Θιβέτ, οἱ γυναῖκες ἔχουν τὴν ντροπὴ στὸ πρόσωπο, ποὺ τὸ ἀλείφουν μ' ἕνα μαῦρο πυκνὸ βερνίκι ὅταν βγαίνουν ἀπὸ τὸ σπίτι των, γιὰ νὰ μὴ φαίνεται.

Μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἡ ντροπὴ τῶν γυναικῶν τῆς Κίνας βρισκόταν συγκεντρωμένη στὰ πόδια. Καμμιὰ Κινέζα δὲν ἔδειχνε σ' ἕναν ξένο τὸ παραμορφωμένο καὶ μικροσκοπικὸ ποδαράκι της.

Μόνο ὁ σύζυγός της εἶχε τὸ δικαίωμα ν' ἀπολαμβάνῃ αὐτὸ τὸ θέαμα

Στὴν Ἰαπωνία, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, παίρνουν μαζὶ τὸ μπάνιο τους στὰ δημόσια λουτρὰ μὲ ἀδαμιαία περιβολή. Τὸ αἴσθημα τῆς ντροπῆς δὲν ὑπάρχει γιὰ τοὺς Ἰάπωνας, οἱ ὁποῖοι ἀδιαφοροῦν γιὰ τὴ γυμνότητα. Μιὰ νέα δὲν διστάζει νὰ λουσθῇ ὁλόκληρη στὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ της, ἐμπρὸς στοὺς διαβάτες...

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΑΓΩΝΙΑΣ

Ὁ πλούσιος τραπεζίτης Μαρσὲλ Τρενώ, ποὺ ἔμενε μὲ τὶς δυὸ κόρες του σ' ἕνα πολυτελὲς διαμέρισμα μιᾶς πολυκατοικίας, στὴν καλύτερη συνοικία τοῦ Παρισιοῦ, καθὼς κατέβαινε μιὰ μέρα μὲ τὸ ἀσανσέρ, ἔτυχε νὰ βρεθῇ μαζὶ μ' ἕναν νέο ὑψηλό, ποὺ εἶχε ὡραῖο πρόσωπο καὶ καλοδεμένο σῶμα. «Κάπου τὸν ἔχω ἰδῆ αὐτὸν τὸν νέο», ἐσκέφθηκε. Καὶ γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειά του, ἐζήτησε πληροφορίες ἀπὸ τὴν θυρωρό.

— Πῶς, δὲν ἔτυχε νὰ τὸν συναντήσετε ἕως τώρα; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ θυρωρός. Ἔχει τρεῖς μῆνες ποὺ ἐνοικίασε τὸ διαμέρισμα ἐπάνω ἀπὸ τὸ δικό σας. Εἶνε ἕνας πλούσιος καὶ καθὼς πρέπει κύριος. Ὀνομάζεται Πέτρος Φιλίπ.

— Πέτρος Φιλίπ! ἐπανέλαβε μηχανικὰ ὁ Μαρσέλ, ἐνῷ γινόταν κατάχλωμος.

— Ναί, ἔτσι ὀνομάζεται. Φαίνεται ὁ καϋμένος πολὺ μελαγχολικὸς τώρα τελευταῖα. Δὲν ξέρω τί τοῦ συμβαίνει. Στὴν ἀρχὴ τὸν ἔβλεπα πάντα εὔθυμο καὶ χαρούμενο. Ποιὸς ξέρει τί βάσανα ἔχει κι' αὐτός.

Ὁ Μαρσὲλ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ θυρωρεῖο μὲ κατεβασμένο τὸ κεφάλι. Τὸ ὄνομα ποὺ ἄκουσε τοῦ θύμισε μιὰ παληὰ ἱστορία, ποὺ τὴν εἶχε σχεδὸν ξεχάσει καὶ τώρα, στὴν ἀνάμνησί της, ἀναταραζόταν ὅλο του τὸ εἶνε.

Πρὸ δέκα πέντε χρόνων, αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Μαρσὲλ εἶχε προκαλέσει τὴν οἰκονομικὴ καταστροφὴ τοῦ Φιλίππου Φιλίπ, τοῦ πατέρα τοῦ νέου αὐτοῦ. Μὲ τὰ χρήματα τοῦ Φιλίππου Φιλὶπ στερέωσε αὐτὸς τὴ δική του περιουσία. Ἀργότερα, εἶχε μάθει ὅτι τὸ θῦμα του αὐτοκτόνησε ἀπὸ τὴν ἀπόγνωσι καὶ τὴν ἔνδεια στὴν ὁποία βρέθηκε, καὶ ὁ γυιός του ὡρκίσθηκε νὰ σκοτώσῃ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἐπροκάλεσε τὴ δυστυχία καὶ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του.

Ὕστερα ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια ἡ μοῖρα τὸν ἔφερνε μπροστὰ στὸν γυιὸ τοῦ θύματος! Καὶ ἀσφαλῶς ὁ Πέτρος Φιλὶπ δὲν εἶχε ξεχάσει τὸν ὅρκο του νὰ ἐκδικηθῇ.

Τὴν ἴδια μέρα, ὁ Μαρσὲλ Τρενὼ εἶπε στὶς δυὸ κόρες του:

— Παιδιά μου, ἀποφάσισα νὰ ἀλλάξωμε σπίτι. Ἐδῶ ἡ συνοικία εἶνε πολὺ πληκτική.

— Ἀδύνατον, πατέρα, ἐφώναξε κατηγορηματικὰ ἡ Λιζέττα, ἡ μικρότερη. Δὲν θὰ μᾶς τὸ κάνῃς αὐτὸ τὸ κακό Ἐμεῖς εἴμαστε ἐνθουσιασμένες καὶ ἀπὸ τὸ σπίτι μας καὶ ἀπὸ τὴ συνοικία. Ἔχομε ὅλες τὶς φίλες μας κοντὰ καὶ περνοῦμε πολὺ ὡραῖα. Ἐγώ, τοὐλάχιστον, σὲ εἰδοποιῶ ὅτι δὲν πρόκειται νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ.

Ὁ Μαρσὲλ δὲν ἔδωσε ἀπάντησι. ἐπῆγε ὅμως ἤδη εἰς ἀναζήτησιν νέας κατοικίας σ' ἄλλη συνοικία.

Στὸ μεταξὺ ὅμως οἱ μέρες γιὰ τὸν Μαρσὲλ ἦσαν μαρτυρικές. Κάθε φορὰ ποὺ συναντοῦσε τὸν Πέτρο Φιλὶπ καὶ κατὰ μοιραίαν σύμπτωσιν τώρα τὸν συναντοῦσε συχνότατα, ἐνόμιζε πὼς ἐδιάβαζε στὸ βλέμμα του τὴν ἀπόφασι τῆς ἐκδικήσεως

«Προετοιμάζει τὴν δολοφονία, συλλογιζόταν. Περιμένει τὴν κατάλληλη στιγμή. Θέλει νὰ μὲ βρῇ καμμιὰ νύχτα ὁλομόναχο καὶ νὰ μὲ σκοτώσῃ χωρὶς νὰ τὸν πάρῃ κανένας μυρωδιά.»

Ἀπὸ κάποιον γνωστό του, ἔμαθε ὅτι ὁ Πέτρος μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του ἐπῆγε στὶς ἀποικίες καὶ ἐσχημάτισε μεγάλη περιουσία. Ἡ πληροφορία ὅμως αὐτὴ δὲν καθησύχασε τὸν Μαρσέλ. Συλλογιζόταν πὼς ὁ Πέτρος θὰ πλήρωνε κάποιον ἐξ ἐπαγγέλματος φονηᾶ καὶ θὰ τὸν ἔβαζε νὰ τὸν σκοτώσῃ. γιὰ νὰ ἐκπληρώσῃ, ὁπωσδήποτε τὸν ὅρκο του

Ὁ Μαρσὲλ Τερνὼ ἀπὸ τὴν ἀγωνία εἶχε καταντήσει ἀγνώριστος Οἱ δυὸ κόρες του βλέποντας τὸν πατέρα τους νὰ φθίνῃ, τὸν συνεβούλευσαν νὰ πάῃ σ' ἕναν γιατρό. Καὶ ἐκεῖνος ἀπαντοῦσε:

— Δὲν βαρυέστε, τὰ γεράματα μ' ἔκαμαν ἔτσι. Δὲν ἔχω τίποτε.

Ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ οὔτε μέρα, οὔτε νύχτα. Διαρκῶς ἐνόμιζε πὼς ἀκούει στ' αὐτιά του μιὰ φωνὴ νὰ τοῦ ψιθυρίζῃ: «Περίμενα δεκαπέντε ὁλόκληρα χρόνια! Ἐπὶ τέλους, σὲ κρατῶ!»

Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ Πέτρος Φιλὶπ βρισκόταν κάθε μέρα στὴν ἐξώπορτα τὴ στιγμὴ ποὺ ἔβγαινε ὁ Μαρσέλ Καὶ ἕνα πρωΐ, καθὼς ἔβγαινε ὁ τραπεζίτης, ἔνοιωσε τὸ χέρι τοῦ νέου νὰ πέφτῃ ἐπάνω στὸν ὦμο του. Ἐγύρισε κατάχλωμος πρὸς τὸν Φιλίπ, ποὺ στὰ χείλη του ἐπαιχνίδιαζε ἕνα χαμόγελο καὶ τοῦ εἶπε:

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμην γιὰ ὅ,τι ἔκαμα στὸν πατέρα σας. Ἂν ξέρατε πόσο ἔχω μετανοιώσει...

Ὁ Πέτρος Φιλὶπ ἔκαμε πὼς δὲν κατάλαβε καὶ ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ:

— Μὰ δὲν ἐμαντεύσατε γιατὶ σᾶς ἐσταμάτησα; Θέλω νὰ σᾶς ζητήσω τὴ Λιζέττα. Ἀγαπιόμαστε καὶ πρέπει νὰ μᾶς δώσετε τὴν ἄδεια νὰ παντρευθοῦμε Κάθε πρωῒ σᾶς περιμένω ἐδῶ στὴν ἔξοδο γιὰ νὰ σᾶς τὸ πῶ καὶ μόλις τώρα πῆρα τὸ κουράγιο. Μὴ διστάζετε. δῶστε μας τὴν εὐχή σας καὶ ἐγὼ σᾶς δίνω τὸ λόγο μου ὅτι θὰ κάνω εὐτυχισμένη τὴν κόρη σας...

ΜΑΡΣΕΛ ΜΠΕΡΝΑΡ

Ο ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

Ἡ Παρασκευούλα τοῦ Τράκα, μιὰ γειτόνισσα τῆς Ζαμφῶς στὸν Ποδονίφτη, περαστική, ἐχτύπησε τὸ τζάμι:

— Τί γίνεσαι, καλὲ Ζαμφώ;

— Καλῶς τὴν Παρασκευούλα, τί νὰ γίνωμαι...

— Μὰ τί ἔχεις, σὲ βλέπω ντουμανιασμένη;

— Καλέ, δὲ βαρυέσαι, δὲ μὲ ξέρεις; Νά, ἠσυχίστηκα πάλι.

— Μὲ ποιόνε;

— Ποῦ νὰ στὰ λέω τώρα;

— Γιατί, καλέ; Τὴν κοιλιά σου μὴν τὴνε κάνεις μπακάλικο. Νὰ βγάζῃς νὰ τὰ λές, νὰ ξεθυμαίνῃς.

Ἡ Ζαμφὼ ἄλλο δὲν ἤθελε:

— Ἔλ' ἀπὸ μέσα, Παρασκευούλα, νὰ στὰ πῶ, νὰ ξεκαμίσω.

Κι' ἡ Παρασκευούλα περίεργη καὶ κουτσομπόλα, πρόθυμη νὰ μάθῃ τί γίνεται σὲ κάθε σπίτι, μπῆκε ἀμέσως καὶ στρογγυλοκάθησε στὸν καναπέ.

— Ἄχ, δροσιὰ ἐδῶ μέσα, εἶπε.

— Ναί, εἶνε δροσερὸ τὸ σπίτι μας.

Καὶ ἔκανε νὰ τρέξῃ μέσα. Ἡ Παρασκευούλα τὴν ἐπρόλαβε:

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ! Νὰ μὴν πᾷς καὶ κάνεις φασαρίες γιὰ σερβίτσια καὶ καφέδες, γιατὶ θὰ σηκωθῶ νὰ φύω. Τώρα αὐτὰ πιὰ νὰ τὰ ξεχάσῃς.

— Ἕνα συκαλάκι, καλέ, νὰ πιῇς μιὰ κούπα νερό Εἶνε χιώτικο, μοῦ τὤφερε ὁ κουμπάρος μου, ὁ Παντελῆς.

— Ἄχ ,πάντα τεβεκέλισσα εἶσαι, Ζαμφώ μου Τὰ μπερικέτια σου δὲ θὲς νὰ τὰ ξεχάσῃς καὶ τώρα ἀκόμα!

Ἡ Ζαμφὼ μετὰ τὸ σερβίρισμα κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα καὶ ἄρχισε:

— Μέδες συχισμένη;

— Ναί, ναί, κι' εἶπα: αὐτὴ κάτι θᾶχῃ, γιατὶ ἂ δὲν τὴν πειράξουνε, δὲν εἶνε λωλὴ νὰ φουρκιστῇ.

— Καλέ, πιάνομαι ἐγὼ ποτές, Παρασκευούλα;

— Μὰ μὲ ποιὰ τάχεις;

— Μὲ ποιὰ ἄλλη; Μ' ἐκείνη τὴ μαυροσουπιά, τὴν κουνιάδα μου, τὴν Τερψιθέα.

— Τί σοὔκανε, καλέ;

— Νὰ καμωθῇ καὶ νὰ σκάσῃ.

— Λέγε, λοιπόν;

— Νὰ τσῆ πῇ ὁ παπᾶς στ' αὐτὶ κι' ὁ διάκος στὸ κεφάλι, τσῆ κάμπιας!

— Ἠβοί, σὲ βλέπω κι' ἀνάβεις πάλι, Κάλλιο νὰ μὴ σ' ἄνοιγα τὴν ὁμιλία.

— Τὸ λοιπόν, ἄκουσε καὶ κρίνε. Αὐτὴ ἔχει ἕνα συγγενῆ πρεβολάρη στὰ Λιόσια, κι' ἦπηε τσοὶ προάλλες νὰ τόνε δῇ καὶ νὰ φέρῃ καμπόσες μελτζάνες, ἀπ' τὸ πρεβόλι, ποὺ νὰ μὴν ἤσωνε καὶ νὰ μὴν ἤφτανε.

— Γιατί, γιατί;

— Γιὰ τ' αὐτί, πὦχει δυὸ τρύπες! Ἀπὸ τὸ πρεβόλι, λοιπόν, ἤφερε δυὸ ρίζες βασιλικό, καὶ τσῆ γύρεψα τὴ μιά.

— Ἔ, αὐτὸ ἤτανε οὖλο;

— Στᾶ νὰ δῇς κακοροιζικιὰ καὶ τζαναμπετιά. Γυρίζει καὶ μοῦ λέει: Ἐγὼ τσοὶ θέλω γιὰ τὸ πανσθῦρι μου.

— Τὸ λοιπόν;

— Τὸ λοιπὸν δὲν ἤβγαλα ἄχνα. Καλά, εἶπα, πάρ' τσοι καὶ τρῖψε τσοι στὴν κασίδα σου. Κι' ἐγώ, Παρασκευούλα μου, τὸν ἤθελα τὸν βασιλικὸ γιὰ τσοὶ κουνοῦπαι ποὺ μᾶς ἀφανίζουνε. Παίρνω τὴ γλάστρα στὴν κάμαρη τὸ βράδυ καὶ δὲ βγαίνουνε, γιατὶ φαίνεται πὼς τσοὶ διώχνει ἡ μυρωδιά.

— Δὲ μοὔλεγες, καλὲ Ζαμφώ, νὰ σοῦ φέρω, ποὺ ἔχω ἀπὸ τσοὶ πλατόφυλλοι, ποὺ μοσκοβολᾷ τὸ σπίτι, ὅπως λέει τὸ τραγοῦδι:

Βασιλικὲ πλατόφυλλε,
μὲ τὰ σαράντα φύλλα,
σαράντα σ' ἀγαπήσανε
καὶ πάλι ἐγὼ σὲ πῆρα!

— Ποῦ νὰ τὸ ξέρω πὼς ἔχεις, καμένη, νὰ μὴν πάρω τὴ χολοπερέχυση μ' αὐτὴ τὴν τρισκατάρατη.

— Γιὰ λέγε λοιπόν.

— Ἐγὼ δὲν εἶπα πιὰ τίποτα. Ἡ Τερψιθέα τσοὶ φύτεψε καὶ τσ' ἤβαλε στὸ παναθῦρι τσῆ.

— Χά! Χά! Μιὰ Σμυρνιὰ στὸ παναθῦρι
φύτευε βασιλικό!

— Μὴ γελᾷς, Παρασκευούλα, γιατὶ δὲν τὴνε ξέρεις καλὰ τί διάολος εἶνε. Προχτὲς τὸ βράδυ, εἴχαμε κουνοῦπαι, καὶ ὁ ἄντρας μου ἠσηκώθηκε κι' ἤφερε τὸ βασιλικὸ μέσα στὴν κάμαρα. Τὴ νύχτα ἠσηκώθηκε τὸ μικρό μου τ' ἀγόρι κι' ἤθελε νὰ κάνῃ πρὸς νεροῦ του. Κοιμισμένη ὅπως ἤμουνε, τοῦ λέω: Πήγαινε, μάτια μου στὸ παναθῦρι. Παιδί, ξέρεις, Παρασκευούλα μου, δὲν τὸ ψήφισε κι' ἤκανε τσίσια του μέσα στὴ γλάστρα τσῆ. Ἔ, καταλαβαίνεις πὼς ὁ βασιλικὸς ἠμαράθηκε. Σὰν τὸν εἶδε τὸ πρωΐ, ἤκανε σὰν τὴ σκύλα, θαρροῦσε πὼς ἤβαλα τὸ παιδὶ ἐπίτηδες. Τὸ τί μοὔψαλε δὲ λέγεται. Ἀπὸ κείνη τὴν ὥρα, τρέμω σὰν τὸ ψάρι. Πάει κι' ἡ γάτα τὸ μεσημέρι καὶ τσῆ κομματιάζει καὶ τὴν ἄλλη γλάστρα.

— Ἠβοί, θὰ ἄζντισε!

Ποιὸς εἶδε τὸ Θεὸ καὶ δὲν τὸν ἠφοβήθηκε. Ἀφροὶ ἤβγαζε ἀπὸ τὸ στόμα τσῆ.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ φάνηκε ἡ Τερψιθέα μὲ κατεβασμένα μοῦτρα νὰ μπαίνῃ.

Ἡ Παρασκευούλα τὴν ἐχαιρέτησε:

— Καλῶς τὴν Τερψιθέα, καλῶς τηνε. Τί κάνεις, καλὲ παληά μου γειτόνισσα;

— Καμώνομαι, Παρασκευούλα μου.

— Μὴν τὸ λές! Ἐσὺ εἶσαι πάντα σὰν κοπελλίτσα εἴκοσι χρονῶ. Παιδιὰ - σκυλιὰ δὲν ἔχεις, γιατὶ νὰ κάνῃς κακὸ αἷμα;

— Συχίζεται κανεὶς μὲ πολλὰ πράματα. Οὔτε τὸ διάολο νὰ δῇς, οὔτε τὸ σταυρό σου νὰ κάνῃς

Ἡ Ζαμφὼ ἀρπάχτηκε γιὰ τὸν ὑπαινιγμό.

— Ποιὸς εἶνε ὁ διάολος, κοκώνα μου, ἔ; Σᾶ δὲν ντρέπεσαι γρηὰ γυναῖκα, ποὺ ἔχεις τὸ ἕνα ποδάρι στὸ λάκκο νὰ μᾶς κάνῃς σύχισες γιὰ μιὰ παληογλάστρα. Φτοῦ!

— Νὰ βουβαθῇς, στρίγγλα, ποὺ ἤβαλες τὸ βρωμόπαιδο νὰ μοῦ τὴνε μαγαρίσῃ!

Ἡ Παρασκευούλα ἐπενέβη:

— Μὴ μαλώνετε, καλέ, κι' ἐγὼ θὰ σᾶς στείλω ὅσες ρίζες θέτε. Μὴ συχίζεσαι, Τερψιθέα μου, δὲν ξέρεις τί λέει κι' ἡ παροιμία:

«Ὅπ' ἀγαπᾷς σουλάντισε,
κι' ὅπου μισεῖς χτενίσου,
καὶ ὅπου θὲς πολὺ κακό,
κάτσε καὶ ξειυχίσου!

»Παιδὶ ἤτανε, δὲν ἤξερε καλέ! Πάω, ἀντίο σας!

Καὶ μόλις βγῆκε ἔξω, ψιθύρισε:

— Φωτιὰ νὰ σᾶς κάψῃ, λωλοσερβάγιες!

Τὸ λακριντὶ τοῦ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

«ΠΟΘΕΝ ΕΣΧΕΣ»

Μέσα σ' ὅλη τὴν Ἀθήνα,
στὰ προάστεια, κι' ἀκόμη
στὰ χωριά, στὶς ἐπαρχίες
καὶ στὴν πιὸ μικρὴ τὴν κώμη,
ὅταν ἔχῃς δέκα θέσεις,
σπίτια, μέγαρα καὶ λέσχες,
τῆς Πατρίδος μας οἱ νόμοι
σὲ ρωτᾶνε «Πόθεν ἔσχες;»

Τὸν ἐγκρίνω αὐτὸν τὸν νόμο,
μὰ καὶ τὸν ἐπικροτῶ,
καὶ καμπόσους καρχαρίες
«Πόθεν ἔσχες» τοὺς ρωτῶ.

Κι' ἔχω πάντοτε μαζί μου
καὶ τὸν πιὸ πολὺ κο-
(σμάκη,
ποὺ τοὺς ἔκανε πλου-
(σίους
γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ ψωμάκι.

Ὅμως ἔχω καὶ μιὰ
(γνώμη,
γνώμη φίνα καὶ σωστή,
τὸ λαμπρὸν τὸ «πόθεν ἔ
(σχες»
πανταχοῦ νὰ ἐφαρμοστῇ.

Κι' ὅσες πᾶνε μὲ παρέες
καὶ βουτᾶνε στὸ νερό,
οἱ γονεῖς νὰ τὶς ρωτοῦνε
«Πόθεν ἔσχες» τὸ μωρό!

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

ΓΑΪΔΟΥΡΟΚΑΒΑΛΛΑΡΙΑ

Ἡ Σουρπουῖτσα εἶχε πάλι μιὰ ἀπὸ τὶς φαεινές της ἰδέες.

Ἀπὸ βραδὺς εἶπε στὸν Καραμπέτ:

— Καραμπέτ!

— Σουρπουῖτσα!

— Ἄκουσε, γιαβρούμ. Ἕνα ἰντέα ἔκω, Μαροῦσι τὰ πᾶμε στὸ Πεντέλης ἀνεβασμένος τὰ κάνωμε

— Τί λές, μπέ! Ντελὴ ἀκόμα ντὲν ἔνηκα! Πῶς τὲς ἀπάνω βουνὸς νὰ πᾶμε μὲ τόσο ζέστη;

Ἡ Σουρπουῖτσα χαμογέλασε περιφρονητικά:

— Οὖλο παρέα Πεντέλης τὰ πᾶνε, μοναστήρι τ' ἀνεβοῦμε γιατὶ ἐμεῖς νὰ μὴν παιαίνωμε, τζάννεμ;

— Βίντα σου ἀμὰν ντὲν εἶνε καλά. Σουρπουῖτσα! Ἐγκὼ μέσα τράμι ἰσκασμένος ἀπὸ ζέστης ἔνεται, πῶς θὲς στὸ βουνὸ ἀνεβασμένος νὰ μὴν πετάνω;

Ἡ Σουρπουῖτσα ὅμως ἐπέμενε:

— Αὔριο πρωῒ ραντεβοῦ ἤντωσα. Ἀρτινάκη τὰ ἔρκεται, Βιλκινὴ τὰ ἔρκεται. Σερκὶζ τὰ ἔρκεται, οὖλο ματζὶ Μαροῦσι τὰ πᾶμε.

Ὁ δυστυχισμένος Καραμπὲτ τί νὰ πῇ; Ἔπρεπε νὰ ὑποκύψῃ στὸ θέλημα τῆς ἀγαπημένης του γυναικούλας.

Κοιμήθηκε μὲ τὸν ἐφιάλτη τοῦ δρόμου πρὸς τὶς ἀνωφέρειες τοῦ βουνοῦ.

Τὸ πρωΐ, ἡ φωνὴ τῆς Σουρπουῖτσας τὸν ἐσήκωσε ἄρον, ἄρον.

— Καραμπέτ, ἥλιος βγαλμένος εἶνε, γιαβρούμ. Σὲ λίγκο, οὖλο παρέα καρτεράει πλατεῖα Κανιγκοσιάν.

Ἡ Σουρπουῖτσα φόρεσε σπὸρ κοστουμάκι τῆς ὥρας, τυλίχθηκε μὲ μιὰ γάζα πράσινη καὶ χλοερή, πῆρε μιὰ σακκούλα γεμάτη διάφορα τρόφιμα καὶ τὰ φόρτωσε στὴ ράχη τοῦ Καραμπέτ, λέγοντας:

— Ἔτσι εἶνε μόντα, φορτωμένος νὰ ἔνεσαι.

Φορτωμένος ὁ δύστυχος μὲ πατάτες τηγανητές, μερικὰ αὐγὰ βρασμένα, μορταντέλλα καὶ διάφορα ἄλλα μικροπράγματα, μὲ ἕνα καπέλλο Παναμᾶ ἰμιτασιὸν ἔμοιαζε σὰν Ἱσπανὸς Δὸν Κιχώτης.

Κατέβηκαν μεγαλοπρεπῶς τὴν πολυκατοικία καὶ πῆραν τὸ τρὰμ γιὰ τὴν Ὁμόνοια.

Οἱ ἐργάτες ποὺ πήγαιναν πρωῒ πρωῒ μὲ τὰ πρῶτα ὀχήματα, ἔβαλαν τὰ γέλια γιὰ τὴν κωμικὴ ἐμφάνισι τοῦ πρωτότυπου ζευγαριοῦ.

— Μωρέ, καλοῦπια!

— Κύττα γάρμπο τὸ λεβέντη!

— Λὲς κι' εἶνε χαλκομανία ὁ ἄτιμος!

Ὁ Καραμπὲτ ἐγύριζε καὶ τοὺς ἀγριοκύτταξε μιὰ κι' ἔτσι ἐσώπασαν .

Στὴν πλατεῖα Κάνιγγος, ἡ παρέα τοὺς ἐπερίμενε ἀνυπόμονη:

— Ἀμάν, ἀργκοπορημένος τζάννεμ ἤρτατε

— Κόσμο ἔκει πολύ, νὰ ντοῦμε τέσι τὰ βρίσκεται;

Ὁ Καραμπέτ, ψυχραιμότατα, ἀπήντησε:

— Ἔ! Σὰν ντὲν τὰ βρίσκεται, ἀλλάζεις τιμόνι, Φάλερος τραβᾶμε, μπέ.

Ἡ Σουρπουῖτσα ὅμως διαμαρτυρήθηκε.

— Τάλασσα ντὲν τέλω, βουνὸς ἀγκαπῶ σήμερις. Πεντέλης τὰ παιαίνωμε.

— Ἰστέ, Πεντέλης - Μεντέλης χατῆρι σου τὰ ἔνεται! εἶπε ὁ Καραμπέτ.

Ἀπὸ τὸ Μαροῦσι νοίκιασαν γαϊδουράκια καὶ ἀνέβηκαν στὴν Πεντέλη, ὅπου ἔστρωσαν ἕνα γλέντι τρικούβερτο.

Ὁ Καραμπὲτ ἔφαγε κι' ἤπιε μὲ τὴν καρδιά του. Βρῆκαν καὶ ἀγόρασαν καὶ καλὴ ρετσίνα καὶ ἔτσι ἡ δουλειά τους ἔγινε πρῖμα.

Χόρεψαν, τραγούδησαν καὶ ξαπλώθηκαν στὰ χόρτα γιὰ νὰ ἡσυχάσουν.

Ὁ ὕπνος πῆρε τὸν Καραμπὲτ στὰ καλά, ἔπρεπε ὅμως νὰ σηκωθοῦν γιὰ νὰ φύγουν πρὶν βασιλέψῃ ὁ ἥλιος.

Ἡ Σουρπουῖτσα ἔδωσε τὸ σημεῖο τῆς ἀναχωρήσεως.

Ὅταν ἐμέτρησαν τὰ γαϊδουράκια, εἶδαν πὼς τὸ ἕνα εἶχε φύγει. Ἔψαξαν δεξιά, ἀριστερά, πουθενὰ ὁ γάϊδαρος!

— Τί τὰ ἔνεται τώρα;

— Ἕνας πορπατηχτὸς τὰ πάῃ.

— Ποιός;

Ἔρριξαν κλῆρο. Καὶ ὁ κλῆρος τῆς πεζοπορίας ἔπεσε ,φυσικά, στὸν Καραμπέτ.

Κουρασμένος, ζαλισμένος ἀπὸ τὸ φαγοπότι, βλαστήμησε τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ἦρθε. Ἡ Σουρπουῖτσα ὅμως βρῆκε τὴ λύσι:

— Ντικός μου γαϊντοῦρης ντυναμωμένος εἶνε, εἶπε, ἐγὼ τὰ κατήσω στὸ σαμάρι, ἐσὺ πίσω κατισμένος τὰ ἔνεσαι.

Καὶ ἔτσι, τὸ ζεῦγος ἐκάθησε σ' ἕνα γαϊδουράκι. Ἡ Σουρπουῖτσα μὲ τὴ μεγαλοπρέπεια ξένης περιηγητρίας καὶ ὁ Καραμπέτ, σὰν Δὸν Κιχώτης ξεπεσμένος.

Δυστυχῶς κάποια μυῖγα πείραξε τὸ γαϊδοῦρι καὶ ξαφνικὰ ἀρχίζει μιὰ τρεχάλα στὴν κατηφόρα ποὺ δὲν τὤπιανε οὔτε αὐτοκίνητο.

Οἱ φωνὲς τῆς Σουρπουῖτσας καὶ τοῦ Καραμπὲτ ἀκουγόντανε πέρα.

— Ἀμάν, ἰσκοτωμὸς τὰ ἔνεται!

— Ἀμάν, Ἀρτινάκι ,πρόφταξε!

Μιὰ σκουντούφλα καὶ οἱ δυὸ μὲ τὸ γάϊδαρο κυλίστηκαν σὲ μιὰ λάσπη.

Πῶς τοὺς βγάλανε, δὲν περιγράφεται. Μεταφερθήκανε στὸ σταθμὸ πρώτων βοηθειῶν, ὅπου ὁ Καραμπὲτ ἐφώναζε:

— Ἀμάν, τί γαϊντοῦρις γλήγορος ἔκετε ἐντῶ, τζάννεμ! Ἂν ντὲν ἤτανε λάσπη, ἰσκοτωμένος μὲ Σουρπουῖτσα ματζὶ τὰ ἐνότανε! Ἄλλο φορὰ Πεντέλης - Μεντέλης ντὲν ἔκει!

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΠΙΚΡΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

— Ἐγὼ ἔχω μόνο πολὺ μακρυνοὺς συγγενεῖς...

— Ὥστε οἱ ἄλλοι πέθαναν ὅλοι;

— Ὄχι. Ἔγιναν πλούσιοι

ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

— Ὁ ἄνδρας μου κάνει τὸ δικηγόρο. Κι' ὁ δικός σου;

— Ὁ δικός μου κάνει.. ὅ,τι θέλω ἐγώ!

Μιὰ «Κυρία ποὺ ξέρει»

ΟΜΙΛΕΙ

περὶ ἔρωτος, γυναικας ζηλοτυπίας κτλ...

Μιὰ αραβικὴ παροιμία λέει: «Ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ καὶ ἀναπαύθηκε. Μετὰ ἔπλασε τὴ θάλασσα μὲ τὰ ψάρια καὶ πάλι ἀναπαύθηκε. Μετά, τὸν ἄνθρωπο, τὸ ἄλογο, τὸν σκύλο καὶ τ' ἄλλα ζῶα, καὶ ὅλοι ἀναπαύθηκαν. Τέλος, ἔπλασε καὶ τὴν γυναῖκα καὶ ἀπὸ τότε κανένας πιὰ δὲν μπόρεσε νὰ ἀναπαυθῇ.

Ο ΕΡΩΣ

Ὁ ἔρως εἶνε κάτι τὸ πολὺ λεπτὸ καὶ ντελικᾶτο, ποὺ πρέπει νὰ τὸ προφυλάσσωμε καὶ νὰ τὸ προστατεύωμε καλά, ὅπως κάνομε μὲ κάθε τί ποὺ δὲν θέλομε νὰ τὸ χάσωμε. Πολλοὶ ἄνδρες καὶ πολλὲς γυναῖκες ἔχασαν τὸν ἔρωτά τους γιατὶ δὲν περιποιόντουσαν ἀρκετὰ τὴ γραβάτα τους ἢ τὴν ἐνόμιζαν μεγαλυτέρας ἀντοχῆς ἀπὸ τὶς μεταξωτὲς κάλτσες της.

ΜΙΑ ΛΕΞΙΣ

Ὁ ἔρως δὲν ἔχει τὴν ἴδια σημασία γιὰ τὴ γυναῖκα καὶ γιὰ τὸν ἄνδρα. Ὅταν ἡ γυναῖκα σοῦ λέῃ «σ' ἀγαπῶ», θέλει νὰ πῇ: «σοῦ ἐμπιστεύομαι τὴ ζωή μου, τὰ ὄνειρά μου, τὴν ὑπόληψί μου. Καὶ τί ζητῶ γι' ἀντάλλαγμα; Λίγη ἀγάπη καὶ νὰ μοῦ κρατᾷς σφιχτὰ τὸ χέρι ὅταν πονῶ.»

Καὶ ὅταν ὁ ἄνδρας λέῃ: «σ' ἀγαπῶ», θέλει νὰ πῇ: «Μοῦ ἀρέσουνε τὰ χείλη σου. Εἶμαι πρόθυμος γιὰ ὁποιανδήποτε θυσία, ἀρκεῖ νὰ τὰ φιλήσω». Ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ αὐτὴ τὸν ἀγαπᾷ, ἐκεῖνος γίνεται γι' αὐτὴν Ρωμαῖος καὶ Δὸν Ζουάν, τὸ μαγεμένο βασιλόπουλο καὶ τὸ Σύμπαν. Ἐνῷ γιὰ τὸν ἄνδρα αὐτὴ εἶνε «Μιὰ θελκτικὴ γυναῖκα, ἡ ὁποία θὰ μπορέσῃ (ἐλπίζει) νὰ τοῦ ράψῃ ἕνα κουμπὶ ὅταν ξυλωθῇ»'

ΑΛΗΘΕΙΑ

— Ναί, ἀλλὰ τότε δὲν σ' ἀγαποῦσα ὅπως σ' ἀγαπῶ τώρα!

— Καὶ ὅμως τότε, ἔλεγες πῶς μ' ἀγαποῦσες, ὅπως δὲν εἶχες ἀγαπήσει ποτὲ καὶ πῶς ἦταν ἀδύνατον νὰ μ' ἀγαπήσῃς πιὸ πολύ.

— Καὶ τί σημαίνει αὐτό;

— Σημαίνει πῶς ἡ ἀλήθεια τῆς στιγμῆς δὲν εἶνε ποτὲ ἀλήθεια.

ΖΗΛΟΤΥΠΙΑ

Μιὰ γυναῖκα μοῦ ἔλεγε προχθές: «Ζηλεύω τὸν ἄνδρα μου σὲ τέτοιον βαθμό, ὥστε νὰ μισῶ καὶ τὴν σταδιοδρομία του, ποὺ τὸν ἀπασχολεῖ περισσότερο ἀπὸ μένα.»

Πόσο ἔχεις ἄδικο, ἀγαπητή μου φίλη! Ἂν εἶνε φιλόδοξος τὸ πάθος τῆς ἐπιτυχίας εἶνε ἀρκετὸ νὰ τοῦ ἀπασχολήσῃ ὅλες τὶς σκέψεις. Πρόσεξε ὅμως, νὰ μὴν παλαίψῃς κατὰ τῆς τρομερῆς αὐτῆς ἀντιζήλου, τῆς σταδιοδρομίας! Γιατὶ θὰ ἡττηθῇς, ἔστω καὶ ἂν νικήσῃς, καὶ πρὸ παντὸς ἂν νικήσῃς! Ἡ νίκη σου θὰ εἶνε στιγμιαία καὶ θὰ μεταβληθῇ σὲ χρέος στὸ παθητικό σου. Θάρθῃ μιὰ μέρα κατὰ τὴν ὁποίαν αὐτὸς θὰ σοῦ παρουσιάσῃ τὸν αἰσθηματικόν του λογαριασμό. Καὶ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ ἔρωτάς σας θὰ χρεωκοπήσῃ. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ τὴν πολεμήσῃς, κάνε τὴν σταδιοδρομία του τὴν καλύτερή σου σύμμαχον. Γιατὶ ὁ ἔρωτας πεθαίνει, μὰ ἡ φιλοδοξία ποτέ. Μονάχα ὅταν μπορεῖς ν' ἀποδειχθῇς ἀπαραίτητη στὴν φιλοδοξία του, μπορεῖς νὰ ἐξασφαλίσῃς τὴν σταδιοδρομία τοῦ ἔρωτός σου.

ΣΥΝΗΘΕΙΑ

Μιὰ ἄλλη μοὔγραψε: «Ξέρεις τί εἶμαι γι' αὐτὸν ἔπειτα ἀπὸ πέντε χρόνων παντρειά; Τίποτε παραπάνω ἀπὸ μιὰ συνήθεια.»

Γιατὶ παραπονεῖσαι, ἀγαπητή μου; Ὁ ἄνδρας δὲν ὑπακούει οὔτε στὴ γυναῖκα οὔτε στὸν ἔρωτα, ἀλλὰ στὴ συνήθεια. Εἶνε ἀνεξάρτητος, ὄχι ὅμως καὶ πέρα ἀπὸ τὴ συνήθεια. Καὶ δὲν εἶνε ποτὲ σκλάβος ἕως τὴ συνήθεια. Ἡ ζωή του εἶνε ἕνα δίχτυ πυκνὸ πλεγμένο μὲ τὴν κλωστὴ τῆς συνηθείας. Ἂν ἔγινες πραγματικὴ συνήθεια γι' αὐτὸν μπορεῖς νὰ ἀναπαύεσαι ὅσο θέλεις στὴν ὄχθη τῆς ἐρωτικῆς σου λίμνης.

ΑΝΤΙΖΗΛΙΑ

Δὲν ὑπάρχουν παρὰ δυὸ μέσα γιὰ νὰ ξεφορτωθῇ μιὰ γυναῖκα, τὴν ἀντίζηλον: νὰ τὴν σκοτώσῃ ἢ νὰ τὴν κάμῃ στενή της φιλενάδα. Ἐγὼ προτιμῶ τὸ δεύτερο. Εἶνε κάπως πιὸ δύσκολο, ἀλλὰ ἔχει καλύτερα ἀποτελέσματα. Ἂν ἡ γυναῖκα ποὺ ἀρέσει στὸν ἄνδρα μου βρίσκεται στὸν κύκλο τῶν γνωριμιῶν μας καὶ τὴν βλέπομε συχνὰ τῆς δίνω ἀμέσως νὰ καταλάβῃ, ὅτι μοῦ εἶνε πολὺ συμπαθής. Ἔπειτα, ἀρχίζω τὶς ἐκμυστηρεύσεις. Τῆς λέω, λόγου χάριν, ὅτι ὁ ἄνδρας μου ἔχει τὸ τάδε ἢ τὸ τάδε ἐλάττωμα, γιὰ νὰ τὸν ἀηδιάσῃ.

Στὸν ἄνδρα μου ὅμως δὲν τὴν κατηγορῶ ποτέ. Τοῦ λέω ὅμως διάφορα πράγματα ποὺ δῆθεν μοῦ ἐμπιστεύθηκε αὐτὴ καὶ τὰ ὁποῖα δὲν τὴν παρουσιάζουν ὡς ἁγίαν. Συγχρόνως προσπαθῶ νὰ συνδεθῶ περισσότερο μαζί της καὶ γινόμαστε ἀχώριστες.

Ἐν τῷ μεταξὺ προσπαθῶ νὰ τὴν παρουσιάζω στὸν ἄνδρα μου ὅταν δὲν εἶνε σὲ φόρμα, δηλαδὴ ὅταν εἶνε κουρασμένη, ἀφτιασίδωτη, στενοχωρημένη. Καὶ τοῦ λέω διαρκῶς γιὰ τὴ στενὴ φιλία ποὺ μᾶς ἑνώνει.

Μιὰ μέρα ὁ ἄνδρας μου ἀρχίζει νὰ βαρυέται. Οἱ ἄνδρες πάντα δὲν χωνεύουνε πολὺ τὶς στενὲς φιλενάδες τῆς γυναίκας των. Ὥσπου μιὰ μέρα μοῦ λέει: «Δὲν καταλαβαίνω τί βρίσκεις σ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα. Εἶνε κουτή, ἀμόρφωτη καὶ κουτσομπόλα. Δὲν νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἔχῃς τόσο στενὴ φιλία μαζί της.»

Ἐννοεῖται, ὅτι ἐγὼ δὲν ὑποχωρῶ ἀμέσως, ἀλλὰ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ μεγάλη σκηνή, κατὰ τὴν ὁποίαν «δέχομαι νὰ θυσιάσω τὴν καλύτερή μου φίλη στὸν αἰώνιο ἐγωϊσμό του». Δὲν σᾶς φαίνεται πολὺ σὶκ αὐτό, ἔ; Μήπως ὅμως θὰ ἦταν περισσότερο σὶκ ἂν ἄφηνα τὸν ἄνδρα μου νὰ τὰ φτιάξῃ μὲ τὴν ἄλλην καὶ νὰ μ' ἐγκαταλείψῃ ἐμένα;...

ΑΝΝΑΜΑΡΙΑ ΤΕΝΤΕΣΚΙ

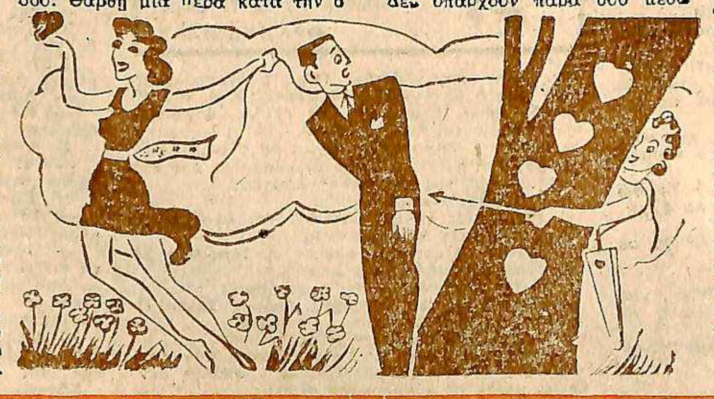

Τὸ κολλιέ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ὁ Οὐΐλλυ Γκόρντον εἶχε μάτια γαλανὰ καὶ ἀθῶα, τὴν γοητεία τῆς νεότητος καὶ καθόλου συνείδησι. Ἐπροχωροῦσε στὴ ζωή, παίζοντας μὲ χάρη καὶ ἀφέλεια ὅ,τι τοῦ ἔπεφτε στὸ χέρι, ἰδίως ὅταν ἐπρόκειτο γιὰ πρᾶγμα ξένο...

Τὸ βράδυ αὐτό, στηριγμένος στὰ κάγκελα τῆς γεφύρας τοῦ ὑπερωκεανείου, ποὺ διευθυνόταν πρὸς τὴ Νέα Ὑόρκη, ἔδινε ἕνα μάθημα ἠθικῆς στὴν ὡραιοτάτη νέα ποὺ βρισκόταν δίπλα του.

— Τὸ λαθρεμπόριο δὲν εἶνε καθόλου ἔντιμο! τῆς ἔλεγε. Θέλετε νὰ κάμετε κάτι παράνομο.

— Μὰ δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορά, μίστερ Γκόρντον, ποὺ παραβαίνω κάποιον νόμο, ἀπήντησε ἡ νέα. Τὸ ἴδιο μοῦ συμβαίνει καὶ κάθε φορὰ ποὺ βγαίνω μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου!

— Αὐτὸ ὅμως ποὺ θέλετε νὰ κάμετε τώρα εἶνε πραγματικὴ τρέλλα! Γιὰ σκεφθῆτε τί θὰ συμβῇ ἂν σᾶς ἀνακαλύψουν αὔριο. Ἔχετε συμπληρώσει ἤδη τὴν τελωνειακή σας δήλωσι, χωρὶς νὰ ἀναφέρετε σ' αὐτὴν τὸ διαμαντένιο κολλιὲ ποὺ ἀγοράσατε στὸ Ἄμστερνταμ γιὰ 5 χιλιάδες λίρες. Ἂν ἀνακαλύψουν τὸ κόσμημά σας στὶς ἀποσκευές σας, θὰ φανῇ καθαρὰ ὅτι ἐπιχειρήσατε ἕνα ἀληθινὸ λαθρεμπόριο.

— Μιλᾶτε αὐστηρὰ σὰν δικαστής, μίστερ Γκόρντον!

— Θὰ σᾶς κατασχέσουν τὸ κολλιὲ καὶ θὰ σᾶς ἐπιβάλουν βαρύτατο πρόστιμο.

— Δὲν πρόκειται γιὰ τὰ χρήματα. Ὁ κίνδυνος μὲ γοητεύει, μίστερ Γκόρντον. Θὰ ἐκτιμῶ πολὺ περισσότερο τὸ κολλιέ μου, ὅταν θὰ σκέπτωμαι ὅτι τὸ ἔφερα στὴν Ἀμερικὴ λαθραῖα.

— Δὲν θὰ ἐπιτύχετε ὅμως τόσο εὔκολα τὸ σκοπό σας. Ποῦ ἔχετε κρύψει τὸ κόσμημα;

— Στὸν διπλὸ πάτο τοῦ μικροῦ ταξιδιωτικοῦ μου «νεσεσσαίρ». Κανεὶς ἐπιθεωρητὴς τοῦ τελωνείου δὲν θὰ κάμῃ τὸν κόπο νὰ ψάξῃ μέσα σὲ τόσες κρέμες καὶ καλλυντικά.

— Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ τίποτε ἄλλο, μὶς Γκάρισσον, εἶπε ὁ Οὐΐλλυ. Ἐπροσπάθησα νὰ σᾶς δώσω μιὰ καλὴ συμβουλή, κάμετε τώρα ὅ,τι νομίζετε...

»Ἂν θέλετε νὰ γίνετε λαθρέμπορος, φροντίστε τοὐλάχιστον νὰ φανῆτε ἤρεμη καὶ ἀφελὴς στὴν κρίσιμη στιγμή. Μὴν κρατᾶτε καρφωμένα τὰ μάτια σας ἐπάνω στὸ «νεσεσσαίρ» σας, οὔτε ὅμως καὶ νὰ προσποιηθῆτε ὅτι ἀδιαφορῆτε τελείως γι' αὐτό...

— Μὴν ἀνησυχῆτε, μίστερ Γκόρτον. Εἶμαι ἀρκετὰ ἔμπειρη σὲ τέτοια ζητήματα. Ἡ δήλωσίς μου βρίσκεται στὰ χέρια τοῦ ἀστυνόμου τοῦ πλοίου καὶ τὸ κολλιὲ εἶνε καλὰ κρυμμένο. Δὲν θὰ τὸ συλλογισθῶ πιὰ ὥς ὅτου φθάσω στὸ σπίτι μου.

— Θὰ λυπηθῶ πολύ, μίς, ἂν σᾶς δῶ σὲ δύσκολη θέσι.

— Ἀλήθεια! Ἔ, ἂν μὲ στείλουν στὴ φυλακή, νάρχεσθε νὰ μ' ἐπισκέπτεσθε κάπου - κάπου.

— Μπορεῖτε νὰ εἶσθε βεβαία γι' αὐτό, μίς!

⁂

Τὸ ἴδιο βράδυ, κατὰ τὶς 2 καὶ μισὴ μετὰ τὰ μεσάνυκτα, ὁ Οὐΐλλυ Γκόρντον ἄφησε τὴν Μίλντρεντ Γκάρισσον νὰ χορεύῃ μὲ κάποιον ἄλλο καβαλλιέρο καὶ ἀπεμακρύνθη διευθυνόμενος φαινομενικῶς πρὸς τὸ μπάρ.

Ὅταν ἐπείσθη ὅτι ἡ νέο δὲν τὸν ἔβλεπε, ἐκατέβηκε τὴν σκάλα καὶ βρέθηκε ἔξω ἀπὸ τὶς καμπίνες τῆς γεφύρας Β.

Δὲν εἶχε πιὰ ὕφος κουρασμένο καὶ «σνὸμπ», ὅπως πρίν, ἀλλὰ τὴ ζωηρὴ ἔκφρασι ποὺ ἔπαιρνε πάντοτε κατὰ τὴν ἐπαγγελματική του δρᾶσι.

Ἀφοῦ ἔρριξε γύρω του ἕνα γρήγορο βλέμμα, ἄνοιξε μ' ἕνα μικρὸ ἐργαλεῖο τὴν πόρτα τῆς καμπίνας τῆς μὶς Γκάρισσον καὶ ἐγλύστρησε μέσα χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ κανείς.

Μὲ τὶς λεπτὲς προσεκτικὲς κινήσεις ἑνὸς χειρούργου ποὺ ἀσχολεῖται μὲ κάποιαν δύσκολη ἐγχείρησι, βρῆκε τὸ ταξιδιωτικὸ «νεσεσσαίρ» καὶ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν κρύπτη του τὸ κολλιέ. Ἔπειτα ξανάβαλε κάθε πρᾶγμα στὴ θέσι του ἐφύλαξε στὴν τσέπη του τὸ πολύτιμο κόσμημα καὶ ἐγύρισε στὸ σαλόνι τοῦ χοροῦ.

Ἦταν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτό του. Δὲν διέτρεχε κανέναν κίνδυνο.

Ἡ μὶς Γκάρισσον δὲν θὰ ἀντιλαμβανόταν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὴν ἐξαφάνισι τοῦ κολλιέ της. Καὶ ἂν ἀκόμα τὴν ἀνεκάλυπτε, δὲν θὰ ἐδημιουργοῦσε σκάνδαλο, γιατὶ δὲν εἶχε ἀναφέρε τὸ κόσμημα στὴν τελωνειακή της δήλωσι.

Τέλος, ἂν τὰ πράγματα ἔπαιρναν ἀνησυχαστικὴ τροπή, ὁ Γκόρτον θὰ εἶχε πάντοτε τὸν καιρὸ νὰ πετάξῃ τὸ κόσμημα στὴν θάλασσα, ὥστε νὰ μὴν ἐνοχοποιηθῇ.

Τὸ πιθανώτερο ὅμως ἦταν ὅτι ὅλα θὰ ἐτελείωναν καλά, διότι ἡ νέα εἶχε δηλώσει ὅτι δὲν θὰ ἠσχολεῖτο πιὰ μὲ τὸ κολλιέ της, παρὰ μόνον ὅταν θὰ ἔφθανε στὸ σπίτι της. Ἔτσι, ὁ Οὐΐλλυ θὰ μποροῦσε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ πλοῖο μ' ὅλη του τὴν ἄνεσι, ἔχοντας κρυμμένο καλὰ τὸ κόσμημα.

⁂

Τὸ ἑπόμενο πρωΐ κατὰ τὶς 9, τὸ ὑπερωκεάνειο ἔφθασε στὴ Νέα Ὑόρκη. Ὁ Οὐΐλλυ δὲν εἶχε ξαναδῆ καθόλου τὴν Μίλντρεντ, ὡς τὴν στιγμὴ ποὺ βρέθηκαν καὶ οἱ δυὸ στὴν προκυμαία.

Ἡ μὶς Γκάρισσον φαινόταν ἥσυχη, εὐτυχισμένη, καὶ ἀφελής.

Ὁ Οὐΐλλυ ἔβγαλε ἕναν στεναγμὸ ἀνακουφίσεως. Ἀσφαλῶς ἡ νέα δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ ὅτι τὸ κολλιέ της εἶχε χαθῆ.

Ἐνῷ ὁ Γκορντον συνέχαιρε τὸν ἑαυτό του γιὰ τὴν ἱκανότητά του καὶ τὴν τύχη του, ἄκουσε τὴν ἤρεμη καὶ ψυχρὴ φωνὴ τῆς Μίλντρεντ νὰ λέῃ στὸν ἐλεγκτὴ τοῦ τελωνείου:

— Πρέπει νὰ σᾶς ἐξομολογηθῶ κάτι, κύριε ἐλεγκτά. Ἔκαμα ἕνα λάθος σοβαρό! Ἔχω ἀγοράσει στὸ Ἄμστερνταμ ἕνα διαμαντένιο κολλιέ, ἀξίας 5 χιλιάδων λιρῶν καὶ ἐξέχασα νὰ τὸ ἀναφέρω στὴ δήλωσί μου.

Ὁ Οὐΐλλυ αἰσθάνθηκε νὰ τοῦ κόβεται ἡ ἀναπνοή.

— Ὤ, δὲν πειράζει, δεσποινίς! ἀπήντησε ὁ ἐλεγκτής. Ἀφοῦ τὸ δηλώνετε ἐγκαίρως, εἶσθε ἐν τάξει. Ποῦ εἶνε τὸ κολλιέ;

Ἡ Μίλντρεντ ἐγύρισε χαμογελαστή, πρὸς τὸν Οὐΐλλυ:

— Ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ, εἶπε, εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ τὸ φυλάξῃ αὐτὲς τὶς ἡμέρες, γιατὶ φοβόμουνα μήπως μοῦ τὸ κλέψουν. Δῶσε τὸ κολλιὲ στὸν κ. ἐλεγκτή, μίστερ Γκόρντον!

⁂

Θέλοντας καὶ μή, ὁ Οὐΐλλυ ἔβγαλε τὸ κόσμημα ἀπὸ τὴν τσέπη του. Καὶ ἐνῷ ὁ ἐλεγκτὴς ἀπομακρυνόταν γιὰ νὰ προσκαλέσῃ τὸν ἐκτιμητὴ τῶν πολυτίμων ἀντικειμένων, ὁ λωποδύτης ἄκουσε τὴν Μίλντρεντ νὰ τοῦ λέῃ λίγο εἰρωνικά:

— Ὤ, δὲν βρίσκω λόγια νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, μίστερ Γκόρντον! Μ' ἐσώσατε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου. Ὅταν ἐκύτταξα χθὲς τὸ βράδυ στὸ «νεσεσσαίρ» μου καὶ εἶδα ὅτι ἔλειπε τὸ κολλιέ, ἐκατάλαβα ὅτι τὸ εἴχατε πάρει ἐσεῖς... Χωρὶς τὴν εὐγενικὴ αὐτὴ σκέψι σας, θὰ ἔκανα κάτι παράνομο. Καὶ θὰ σᾶς ἐπροκαλοῦσα, ἀσφαλῶς, πολὺ ἄσχημην ἐντύπωσι, μίστερ Γκόρντον.. σὲ σᾶς, ὁ ὁποῖος εἶσθε τόσο ὑπέρμαχος τῆς ἠθικῆς καὶ τοῦ νόμου!

Λ. ΜΠΕΡΓΚ

Δὲν ἔχεις τίποτα, μὰ ἔχεις «ΚΑΤΙ»...

Ἂν ἡ ὀμορφιὰ τοῦ προσώπου καὶ τοῦ κορμιοῦ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐβγῆκε ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου καὶ τόσα ἄλλα ἀριστουργήματα τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Τέχνης, εἶνε κάτι τὸ ὁποῖον ὅλοι θαυμάζομε καὶ ὑμνοῦμε, ὑπάρχουν ὡστόσο χίλια ἄλλα φαινομενικῶς ἀσήμαντα πράγματα, πραγματικὲς λεπτομέρειες τῆς ὀμορφιᾶς, ποὺ γοητεύουν καὶ κάνουν ἕνα γυναικεῖο πρόσωπο ἐνδιαφέρον καὶ ἑλκυστικό.

Πολλὲς φορές, ἡ κλασσικὴ ὀμορφιὰ εἶνε κρύα, χωρὶς τὴ ζωντάνια ἐκείνη ποὺ ἀκτινοβολεῖ καὶ ξυπνάει στοὺς ἄλλους τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴ συμπάθεια. Καὶ τὸ ὡραιότερο ἄγαλμα γίνεται πραγματικὰ ὡραῖο καὶ ξυπνάει τὸν θαυμασμό, ὅταν ὁ καλλιτέχνης κατορθώσῃ νὰ βάλῃ στὰ χαρακτηριστικά του μιὰ φυσικότητα. Ἐκεῖνο τὸ «κάτι» ποὺ φανερώνει τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ τὸ ξεσκεπάζει καμμιὰ φορά, ἐνῷ ἄλλοτε βάζει κάποιο μυστήριο στὰ χαρακτηριστικά, μυστήριο ποὺ γοητεύει ἀκόμη πιὸ πολύ.

Οἱ πιὸ πολλὲς γυναῖκες δὲν ἔχουν καθόλου τὰ κλασσικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου, ποὺ ἀποτελοῦν τὸν ἀνεγνωρισμένον τύπο ὀμορφιᾶς. Συχνὰ συμβαίνει νὰ εἶνε λιγώτερο γοητευτικὲς ἐκεῖνες ποὺ ἔχουν αὐτὸν τὸν τύπο, ἀπὸ ἄλλες ποὺ δὲν τὸν ἔχουν καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως μποροῦν νὰ φανοῦν καὶ ἄσχημες, ἀλλὰ ἔχουν «κάτι» ποὺ τραβάει καὶ συγκρατεῖ τὸν ἄνδρα.

Πάρτε, λόγου χάριν, μιὰ νέα ποὺ δὲν εἶνε ἀκόμη καλὰ - καλὰ εἴκοσι χρονῶν. Δὲν ἔχει οὔτε τὸ χαμόγελο τῆς Τζοκόντας, οὔτε τὰ αὐστηρὰ χαρακτηριστικὰ τῶν κλασικῶν ἀγαλμάτων. Ἔχει ἁπλούστατα τὸ κοριτσίστικο μουτράκι καὶ ἐνῷ δὲν εἶνε πιὰ παιδί, δὲν εἶνε ἀκόμα καλὰ - καλὰ γυναῖκα. Τὰ νειᾶτα της — καὶ αὐτὸ μπορεῖ νὰ εἰπωθῇ στὴν ἐποχή μας γιὰ ὅλα τὰ κορίτσια, ἀπὸ 20 — ἕως 30 ἐτῶν — ἀποτελοῦν τὴν ὀμορφιά της καὶ τὴν γυναικεία της δύναμι ποὺ γοητεύει. Στὸ κατῶφλι τῆς ζωῆς ἀκόμη, ἡ νέα κοπέλλα μὲ τὴν ἄγνοια καὶ τὴν ἀφέλεια της, ἔχει τὴν χάρι τῆς ἀνοιξιάτικης μέρας καὶ τοῦ μπουμπουκιοῦ ποὺ ξυπνάει στὴ ζωή.

Ἡ ὥριμη γυναῖκα, τοὐναντίον ἔχει τὴν πεῖρα τῆς ζωῆς καὶ ξέρει νὰ χρησιμοποιῇ τὶς χάρες της γιὰ νὰ γίνῃ ἐπιθυμητή. Μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν ἄκρων ὑπάρχουν ἄπειροι τύποι, ποὺ ὅλοι, γιὰ τὸν ἕναν ἢ τὸν ἄλλον λόγο, ξυπνοῦν τὸ ἐρωτικὸ αἴσθημα, προκαλοῦν τὴν συμπάθεια καὶ τὴν ἀγάπη, ἔχουν τέλος τὸ «κάτι» ἐκεῖνο ποὺ ἀναφέρει καὶ τὸ γνωστὸ τραγοῦδι: «Δὲν ἔχεις τίποτα, μὰ ἔχεις κάτι...»

Ἀλλοῦ εἶνε ἡ τρυφερή, ἤρεμη καὶ σκεπτικὴ ἔκφρασις ἑνὸς φωτεινοῦ προσώπου ποὺ προκαλεῖ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ εἶνε σὰν διαβεβαίωσις ὅτι τὰ χαρακτηριστκὰ αὐτὰ κρύβουν ἀληθινὴ δύναμι ἀγάπης.

Ἀλλοῦ τὸ κοριτσίστικο προσωπάκι δείχνεται λιγώτερο κλειστό, τὰ χείλη καὶ τὰ μάτια, ποὺ εἶνε διαρκῶς μισανοιγμένα, ἔχουνε μέσα τους ὀνειρεμένες ὑποσχέσεις. Καὶ ὅμως τὸ σύνολον δείχνει κάποιαν ὑπερηφάνεια ποὺ δὲν ἐπιτρέπει οἰκειότητες καὶ λέει καθαρὰ ὅτι δὲν θὰ γίνῃ δεκτὸς παρ' αὐτὸς ποὺ θὰ ξέρῃ νὰ δονήσῃ μέσα στὴν γυναικείαν αὐτὴ ψυχὴ τὴ βαθειὰ χορδὴ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης μαζί.

Ἀλλοῦ, τὰ μάτια εἴτε καστανὰ εἴτε μαῦρα, πράσινα ἢ γαλανά, κυριαρχοῦν καὶ δίνουν τὸν τόνο σὲ ὅλο τὸ πρόσωπο. Γελαστά, εἰρωνικά, ἴσως πονηρὰ λιγάκι, συνοδεύονται ἀπὸ ἕνα ὡραῖο φωτεινὸ χαμόγελο, ποὺ δυναμώνει τὴν ἔκφρασι τῶν ματιῶν. Πόσα τραγούδια δὲν ὑμνοῦν τὴ δύναμι τῶν ματιῶν ποὺ σὰν ἔκφρασις τῆς ψυχῆς, ἀποτελοῦνε ἄπειρες φορὲς ἕνα ἀπ' τὰ δυνατώτερα «κάτι» ποὺ τραβοῦν καὶ σκλαβώνουν τὸν ἄνδρα.

Ἀλλοῦ, τὰ μάτια εἶνε μεγάλα, σοβαρά. Κυττάζουν τὴ ζωὴ σὰν ἐρωτηματικά. Τὸ μικρὸ στοματάκι, κλειστό, ὑπογραμμίζει τὸ μυστήριο τῆς ἐκφράσεως τῶν ματιῶν. Τὸ λεῖο μέτωπο καὶ τὰ μαλλιά, ἡ ἔλλειψις ἐπιδείξεως, ὅλα αὐτὰ μαζὶ δημιουργοῦν τὸ «κάτι» ποὺ θὰ τραβήξῃ καὶ θὰ συγκρατήσῃ.

Ἀλλοῦ εἶνε τὸ συναίσθημα πῶς ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἔχει ἀνάγκην βοηθείας καὶ προστασίας, ἀλλοῦ εἶνε μερικὲς μποῦκλες ποὺ παίζουν ἐπάνω στὸ μέτωπο, ἀλλοῦ εἶνε μιὰ μεγάλη προκλητικὴ ἢ μικρὴ πλατσουρὴ μύτη, εἶνε οἱ ὡραῖες μακρυὲς βλεφαρίδες, εἶνε μιὰ ὑπερβολική, ἴσως κοριτσίστικη ἐκδήλωσις, ἢ τοὐναντίον μιὰ ἀγορίστικη διάθεσις σ' ὅλους τοὺς τρόπους καὶ τὸ φέρσιμο ἐν γένει.

Ὑπάρχει ἡ ἀπαιτητικὴ γυναῖκα αὐτὴ ποὺ σὲ κάθε ἡλικία θέλει νὰ ἐκπληρώνωνται ὅλες οἱ ἀπαιτήσεις της, αὐτὴ ποὺ θέλει πάντα κοντά της τὸν ἱππότη ποὺ θὰ τὴν ὑπηρετῇ καὶ θὰ τὴν περιβάλλῃ μὲ τὶς φροντίδες καὶ τὶς περιποιήσεις του. Ἡ αὐστηρὴ αὐτὴ ἀπαίτησις ἀποτελεῖ ἀκριβῶς τὴν γοητεία καὶ τὸ πανίσχυρο «κάτι» τοῦ γυναικείου αὐτοῦ τύπου, ἐνῷ τῆς καλῆς, τῆς λογικῆς γυναίκας τὸ «κάτι», αὐτὸ συνίσταται στὴν βαθειὰ κατανόησι τῶν ἀδυναμιῶν ἐκείνου ποὺ ἀγαπάει, τοῦ ἀνθρώπου ποὺ θέλει νὰ τραβήξῃ καὶ νὰ κρατήσῃ κοντά της. Τὶς ἀδυναμίες τοῦ ἀγαπημένου, ὄχι μονάχα τὶς κατανοεῖ, ἀλλὰ καὶ τὶς ἀγαπάει, καὶ τὸ «κάτι» αὐτὸ ἔχει κατευθύνει πολλὰ ζευγάρια στὸ λιμάνι τῆς εὐτυχίας.

Ἐν γένει, τὸ «κάτι» εἶνε ἡ ἐκδήλωσις τῆς ἀτομικότητος καὶ τῆς ψυχῆς. Ὅσο περισσότερο τὸ ἐσωτερικό μας ἐγὼ ἐκδηλώνεται στὰ χαρακτηριστικὰ — ἀδιάφορο ἂν κανονικὰ ἢ ἀκανόνιστα — στὶς κινήσεις καὶ στοὺς τρόπους, ὅσο ψυχικώτερη καὶ ζωντανώτερη εἶνε ὄχι μονάχα ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου, ἀλλὰ τὸ ὅλον μας, τόσο δυνατώτερο, τόσο πιὸ ἔκδηλο εἶνε τὸ χαρακτηριστικὸ ἐκεῖνο «κάτι» ποὺ γοητεύει, τραβάει καὶ συγκρατεῖ. Ἐφόσον ἡ γυναῖκα — ἀλλὰ καὶ ὁ ἄνδρας — γνωρίζουν τὴν τέχνη νὰ διατηροῦν ζωντανὸ αὐτὸ τὸ «κάτι» καὶ νὰ μὴν τ' ἀφήσουν νὰ χαθῇ ποτέ.

●

Α.Ο.Δ.Ο.

ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΤΗΣ... ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Ὑπάρχουν, καθὼς φαίνεται, ἀκόμη ἄνθρωποι μακάριοι στὴν ἤπειρό μας, ποὺ βρίσκουν καιρὸ ν' ἀσχολοῦνται μὲ τὰ πιὸ ἀνεπίκαιρα θέματα. Ἔτσι, ἕνας συνεργάτης τῆς Νορβηγικῆς ἐφημερίδος «Ἀφτονπόστεν» ἀπασχολεῖται μὲ τὸ πρόβλημα... πόσο ζυγίζει συνολικῶς ὁλόκληρη ἡ ἀνθρωπότης! Ὑπολογίζει, λοιπόν, ὅτι μὲ μέσον ὅρο 60 χιλιογράμμων κατ' ἄτομον, ἔχομε σύνολον βάρους τῆς ἀνθρωπότητος 100 δισεκατομμύρια χιλιόγραμμα. Τὸ τεράστιο ὅμως αὐτὸ βάρος εἶνε μηδαμινὸ ἐπὶ τῆς γῆς, ποὺ ζυγίζει 60 δισεκατομμύρια φορὲς περισσότερο.

Πορτραῖτα ΑΣΤΕΡΩΝ

ΡΑΜΟΝ ΝΟΒΑΡΡΟ

Τὸ 1926 πέθανε ὁ Ροδόλφος Βαλεντῖνο. Ὁ γυναικεῖος κόσμος βυθίσθηκε σὲ ἀπελπισία. Εἶχε λείψει ὁ ἀγαπημένος του...

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ ὅμως μιὰ ἐρώτησις ἐκυκλοφόρησε ἀπὸ στόμα σὲ στόμα:

— Εἴδατε τὸν «Μπὲν Χούρ»;

Πρωταγωνιστὴς τοῦ ἔργου ἦταν ὁ Ραμὸν Νοβάρρο, ἕνας νέος ἀστὴρ τοῦ κινηματογράφου, ὁ ὁποῖος ἐπωνομάσθη ἀμέσως διάδοχος τοῦ περιφήμου Ροδόλφου.

Η ΖΩΗ ΤΟΥ

Ἂς γυρίσωμε ὅμως περισσότερο στὸ παρελθόν.

Στὴν μεξικανικὴ κωμόπολι Ντουράγκο, στὸ σπίτι τῆς οἰκογενείας Σαμανιέγκος, δυὸ παιδιά, ἀδελφὸς καὶ ἀδελφὴ παίζουν μιὰ μικρὴ κωμωδία γιὰ νὰ ἑορτάσουν τὰ γενέθλια τοῦ πατέρα τους. Ἡ μικρὴ λέγεται Γκουανταλοῦπε καὶ τὸ ἀγόρι, ἡλικίας ἕξη ἐτῶν, Ζοζὲ Ραμὸν Σομανιέγκος.

Ἡ ἑορτὴ ἐτελείωσε, ἡ αὐλαία ἔπεσε, ἀλλὰ ὁ πειρασμὸς τοῦ θεάτρου ἔχει εἰσχωρήσει στὸ μικρὸ ἐκεῖνο σπίτι. Ὁ Ζοζὲ Ραμὸν ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη δὲν βρίσκει ἡσυχία. Ὅλος ὁ κόσμος εἶνε γι' αὐτὸν ἡ θεατρικὴ σκηνή. Διαβάζει κρυφὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς του δράματα καὶ κωμωδίες.

Κατὰ τὰ ἄλλα, ὅπως κάθε παιδὶ μελετᾷ τὰ μαθήματά του μὲ ἐπιμέλεια.

Τὰ χρόνια περνοῦν. Τὸ παιδὶ ἔγινε νεαρός. Ὁ ἔρως ἐπισκέπτεται, γιὰ πρώτη φορὰ τὴν καρδιά του. Ἡ ὡραία ἐκλεκτή του λέγεται Μαρία. Ὅταν τὴν κυττάζῃ αἰσθάνεται νὰ τὸν κυριεύῃ ἴλιγγος.

Μιὰ μέρα κατορθώνει νὰ τῆς σφίξῃ τὶς ἄκρες τῶν δακτύλων. Τρέμει ἀπὸ τὴν τόλμη του, ἀλλὰ συγχρόνως γίνεται πιὸ θαρραλέος. Τριγυρίζει διαρκῶς ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι της κρατῶντας μιὰ μικρὴ ἀνθοδέσμη. Ματαίως ὅμως...

Τέλος σκαρφαλώνει σὲ μιὰ γειτονικὴ ταράτσα καὶ ἀπ' ἐκεῖ θαυμάζει τὴν ἀγαπημένη του ποὺ παίζει μὲ τοὺς ἀδελφούς της. Τοῦ εἶνε ὅμως ἀδύνατον νὰ τὴν πλησιάσῃ καὶ γι' αὐτὸ εἶνε εὐτυχισμένος, ἀλλὰ καὶ δυστυχισμένος συγχρόνως.

Τὸ πεπρωμένον φέρει τὴν λύσι: Ξεσπᾷ ἡ ἐπανάστασις, ὁ ἐμφύλιος πόλεμος, ὁ πατέρας τοῦ Ραμὸν καταστρέφεται καὶ ἀποφασίζει νὰ ἐγκατασταθῇ στὴν Πόλιν τοῦ Μεξικοῦ. Τὸ ὡραῖο ὄνειρο τοῦ Ραμὸν τελειώνει καὶ ἀρχίζει γι' αὐτὸν μιὰ δύσκολη ζωή.

Κοιμᾶται διχως ἀρκετὰ σκεπάσματα καὶ γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὶς στερήσεις του καταφεύγει στὴν μελέτη καὶ στὰ σπόρ. Ἡ ἐπιθυμία του τώρα εἶνε νὰ γίνῃ ἱερωμένος.

Ἡ ἀνάμνησις ὅμως τῆς Μαρίας σβύνει σιγὰ - σιγὰ ἀπὸ τὴν καρδιά του. Ἀργότερα θὰ χαμογελᾷ μ' αὐτὴν σὰν μὲ ἕνα παιδικὸ ὄνειρο.

ΕΠΙΜΟΝΗ ΚΑΙ ΘΡΙΑΜΒΟΣ

Ὁ Ζοζὲ Ραμὸν εἶνε τώρα δεκαεπτὰ ἐτῶν. Ἀποφασίζει νὰ κυνηγήσῃ τὴν τύχη. Δανείζεται ἑκατὸ δολλάρια ἀπὸ τὸν πατέρα του καὶ φεύγει γιὰ τὸ Χόλλυγουντ, τὴν πρωτεύουσα τοῦ κινηματογράφου.

Ὅταν ἔφθασε ἐκεῖ δὲν τοῦ ἔμεναν πιὰ παρὰ δέκα δολλάρια. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ εὕρῃ ἀμέσως ἐργασία γιὰ νὰ ζήσῃ. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶνε καὶ τόσο εὔκολο, καὶ μιὰ μέρα ποὺ δὲν τοῦ ἔμενε πιὰ οὔτε δεκάρα, μπῆκε σ' ἕνα ρεστωρὰν καὶ ἐζήτησε τὴν ἄδεια νὰ τραγουδήσῃ γιὰ ἕνα πιάτο φαγητοῦ.

Ἀνεβαίνει ἀμέσως στὴν μικρὴ ἐξέδρα καὶ ἀρχίζει τὸ τραγοῦδι του. Ἔξαφνα ὅμως περνᾷ ἀπ' ἐμπρός του ἕνα γκαρσόνι κρατῶντας μιὰ κόττα ψητή. Ὁ τραγουδιστής μας ἀναπνέει τὸ περίφημο ἐκεῖνο ἄρωμα καὶ ἔξαφνε πέφτει λιπόθυμος στὶς σανίδες.

Μὴ κατορθώνοντας νὰ τὰ βγάλῃ πέρα στὸ Λὸς Ἄντζελες φεύγει μὲ ἕνα θίασο ὀπερέττας διευθυνόμενον ἀπὸ τὸν Μάριον Μόργκαν. Ἔχει πάρει ἤδη τὸ ψευδώνυμον Ραμὸν Νοβάρρο.

Φθάνει μὲ τὸν θίασο στὴν Νέα Ὑόρκη. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶνε ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν ἀμοιβὴ τῆς ἐργασίας του, ἐγκαταλείπει τὸν θίασον καὶ γίνεται «ἄνθρωπος σάντουῒτς» μιᾶς διαφημιστικῆς ἑταιρίας.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἀποφασίζει νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ Χόλλυγουντ γιὰ νὰ ξαναδοκιμάσῃ τὴν τύχη του. Μαζεύει πράγματι μερικὰ δολλάρια καὶ φθάνει στὴν κινηματογραφοὔπολι. Ἐκεῖ βρίσκει μιὰ θέσι ἐργάτου ποὺ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ μὴν πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πεῖνα.

Ἕνα βράδυ βλέπει ἕνα κύριο ποὺ ἑτοιμάζεται νὰ ἀνεβῇ στὸ αὐτοκίνητό του.

Τὸν ἀναγνωρίζει. Εἶνε ὁ Γκρίφφιθ, ὁ διάσημος ρεζισσέρ. Τὸν πλησιάζει τρέχοντας καὶ τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ μπράτσο, μὲ μιὰ ἀπίστευτη δὲ τόλμη τοῦ λέγει:

— Συγγνώμην, δῶστε μου σᾶς παρακαλῶ τὴν εὐκαιρία νὰ παίξω στὸν κινηματογράφο!

— Ἐλᾶτε νὰ μὲ ἰδῆτε τὴν ἐρχομένην ἑβδομάδα, τοῦ ἀπαντᾷ ἐκεῖνος μὲ ἕνα χαμόγελο ἐκπλήξεως...

— Καὶ γιατὶ ὄχι αὔριο; ἐπιμένει ὁ Ραμὸν μὲ περισσότερο θάρρος τώρα.

— Πολὺ καλά. Αὔριο...

Ἐν τούτοις, ἐπὶ δεκαπέντε μέρες ὁ Ραμὸν περιμένει στὸν προθάλαμο τοῦ γραφείου τοῦ Γκρίφφιθ. Μόνο τὴν δεκάτην ἕκτην ἡμέραν ὁ ρεζισσὲρ τὸν δέχεται καὶ τὸν βάζει νὰ γυρίσῃ ἕνα μικρὸ δοκιμαστικὸ φίλμ. Κατόπιν τοῦ λέγει:

— Αὔριο θὰ ἔχετε τὴν ἀπάντησι.

Ἡ ἀπάντησις εἶνε ἡ προσφορὰ ἑνὸς σπουδαίου ρόλου σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα φίλμ τοῦ Γκρίφφιθ. Δὲν φθάνει ὅμως τὴν ἑπομένην ἡμέραν, ἀλλὰ ἔπειτα ἀπὸ... τέσσαρα ὁλόκληρα χρόνια! Καὶ δίδει στὸν Ραμὸν τὸν θρίαμβο τοῦ «Μπὲν Χούρ».

Καθ' ὅλο τὸ διάστημα αὐτὸ ὁ νεαρὸς ἠθοποιὸς ἐκυνηγοῦσε ἀκούραστα τὴν νίκη. Ἔπαιξε στὸ θέατρο, στὸ ἔργο «Βασιλικὸ Φαντάγκο». Ὁ Ρὲξ Ἴγκραμ — ὁ ἴδιος ποὺ ἀνέδειξε καὶ τὸν Βαλεντῖνο — τὸν εἶδε μιὰ μέρα στὸν ρόλο του αὐτὸ καὶ ἀφοῦ τὸν ἐκάλεσε, ἀμέσως τοῦ προσέφερε ἕνα σημαντικὸ ρόλο στὸ φίλμ του «Αἰχμάλωτος τῆς Ζέντα» (παλαιὰ ἔκδοσις, φυσικά). Γιατὶ τὸν ἐπροτίμησε ἀπὸ τόσους ἄλλους, αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ οὔτε ὁ ἴδιος.

Ἐπηκολούθησαν μερικὰ ἄλλα φίλμ καὶ κατόπιν τὸ «Μπὲν Χούρ» ἡ μεγάλη ἀποκάλυψις, ὁ θρίαμβος.

Ἀπὸ τότε ὁ Ραμὸν ἐγνώρισε τὴν δόξα, ἐπεσκίασε ἄλλους ἀστέρας, ἐθριάμβευσε σὲ πολλὲς ἄλλες ταινίες. Ἔπειτα ὅμως ἄρχισε νὰ κουράζεται. Ἤθελε νὰ ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὸν κινηματογράφο καὶ γι' αὐτὸ ἀγόρασε ἕνα ὡραῖο σπίτι στὸ Μπέβερλυ Χίλλς, τοῦ Λὸς Ἄντζελες. Ἐκεῖ ἐκάλεσε τὸν πατέρα του, τὴν μητέρα του καὶ τὰ ἀδέλφια του.

Ἀργότερα ἔφυγε γιὰ τὸ Λονδῖνον ὅπου γιὰ μερικοὺς μῆνες ἐγύρισε γιὰ λογαριασμὸ ἀγγλικῶν ἑταιριῶν. Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν στὸ Λὸς Ἄντζελες. Ἐκεῖ, ἐπὶ ἕνα ἔτος διέκοψε κάθε σχέσι του μὲ τὰ στούντιο καὶ ἄρχισε νὰ καλλιεργῇ μόνος του τὸν μεγάλο κῆπο του.

Τὸ 1939 ἀνηγγέλθη ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ Ραμὸν Νοβάρρο στὸν κινηματογράφο. Τὸ γεγονὸς ἐνεθουσίασε τὶς θαυμάστριές του. Ἰδοὺ ὅμως τί εἶπε ὁ ἴδιος σ' ἕνα δημοσιογράφο γιὰ τὴν ἐπάνοδό του αὐτή:

— Δὲν ἐπιστρέφω, ἀκολουθῶ ἁπλῶς ἕναν ἴσιο, χαραγμένο δρόμο. Ἡ γραμμὴ τῆς ζωῆς μου συμβαίνει νὰ ξανασυναντᾶται πάλι μὲ τὸν κινηματογράφο. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἔκανα τίποτε γιὰ νὰ φθάσω στὸ ἀποτέλεσμα αὐτό. Τὸ ἔφερε τὸ πεπρωμένον!

Καθὼς βλέπετε ὁ Ραμὸν ἔγινε τελευταίως πολὺ μοιρολάτρης.

ΡΟΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡΣ

Σελίδες ἀπὸ τὴν Μυθολογία τοῦ Βορρᾶ

ΤΡΙΣΤΑΝ ΚΑΙ ΙΖΟΛΔΗ

Μὲ τὸ μαχαῖρι ὑψωμένο ἐστάθηκε ἡ Ἰζόλδη ἐπάνω ἀπὸ τὸν πληγωμένο πολεμιστή. Τὸ πρόσωπό της ἦταν χλωμό, τὰ μάτια της πετοῦσαν φλόγες. Ναί, σ' αὐτὴν ἔλαχε νὰ ἐκδικήση τὴ συμφορὰ τῆς πατρίδας της. Αὐτὸς ποὺ κοιτόταν τώρα ἀναίσθητος, εἶχε καταστρέψει τὸν τόπο της, εἶχε σκοτώσει τοὺς δικούς της. Τί κακὸ ἔκανε ἡ Ἰρλανδία; Ἤθελε νὰ ζήση ἐλεύθερη. Κι' ὁ Τρίσταν ἦλθε σταλμένος ἀπὸ τὸν θεῖο του τὸ βασιλῆά Μάρκε νὰ ζητήση φόρο ὑποτελείας. Ἀντὶ νὰ πληρώσουν φόρο, πολέμησαν. Πολέμησαν, ὥσπου δὲν ἔμεινε παλληκάρι νὰ κρατήση σπαθὶ στὸ χέρι. Τότε ὑποτάχθηκε ἡ Ἰρλανδία. Ὁ ἀρχηγὸς ὅμως τῶν ἐχθρῶν, ὁ ἥρως Τρίσταν βρέθηκε βαρειὰ πληγωμένος στὰ χέρια τῆς βασιλοπούλας Ἰζόλδης. Τῆς εἶχε σκοτώσει ὅλους τοὺς δικούς της. Θὰ τὸν ἐσκότωνε κι' αὐτή, κι' ἔτσι θὰ ἔπαιρνε πίσω τὸ αἷμα τῶν δικῶν της. Ἔσφιξε τὸ μαχαῖρι στὸ χέρι της ἡ κοπέλλα, κι' ἔκανε νὰ χτυπήση.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὅμως ἄνοιξε ὁ Τρίσταν τὰ μάτια. Κάτι μάτια μεγάλα, γαλανά, ποὺ τὴν ἐκύτταζαν δίχως φόβο, δίχως ἱκεσία. Μονάχα σοβαρά, ἴσια στὴν καρδιά... Ἐδίστασε ἡ Ἰζόλδη... Τὸ χέρι της ἄρχισε νὰ τρέμη. Σὲ μιὰ στιγμή, ἔπεσε τὸ μαχαῖρι...

—Διψῶ, ψιθύρισε ὁ πληγωμένος.

Ἐδίστασε πάλι ἡ βασιλοπούλα. Τὰ μάτια της ἐσπίθισαν θυμωμένα. Μὰ σὲ λίγο, σηκώθηκε καὶ τοὔφερε μοναχή της νερό.

—Σ' εὐχαριστῶ, εἶπε ὁ Τρίσταν. Μοῦσωσες τὴ ζωή... Εἶσαι καλὴ κι' εὐσπλαχνική...

—Μοῦ κατέστρεψες τὴν πατρίδα μου!..., εἶπε ἡ Ἰζόλδη μὲ δόντια σφιγμένα.

—Αὐτὰ ἔχει ὁ πόλεμος... Μὰ ἐσύ, εὐγενικιὰ παρθένα, λουλοῦδι μέσα σ' αὐτὴ τὴ σφαγή...

—Ἂν θέλης νὰ σὲ νοσηλεύσω, νὰ γίνης καλά, δὲν θὰ μοῦ μιλᾶς, τὸν ἔκοψε περήφανα αὐτή.

Ὁ Τρίσταν ἐχαμογέλασε καὶ ἐσεβάστηκε τὴν ἐπιθυμία της. Δὲν τῆς μίλησε πιά. Μὰ τὰ μάτια του ἔδειχναν ὅλο του τὸν θαυμασμὸ κι' ὅλη του τὴν εὐγνωμοσύνη. Χάρις στὶς φροντίδες τῆς Ἰζόλδης, ἔγινε καλά. Τὴν ἀποχαιρέτησε ἐγκάρδια.

—Δὲν ἔχω λόγια νὰ σ' εὐχαριστήσω, βασιλοπούλα μου... Θὰ πῶ στὸν βασιλῆά, τὸ θεῖό μου, τὸ τί ἔκαμες γιὰ μένα...

Τὸν ἔκοψε:

—Ὅ,τι ἔκαμα γιὰ σένα, θὰ τὸ ἔκανα γιὰ ὁποιονδήποτε πληγωμένο.

Ἐχαμογέλασε πάλι ὁ Τρίσταν, κι' ἔφυγε γεμᾶτος ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὴν πεντάμορφη γιάτρισσά του.

Σὲ δυὸ μῆνες ξαναγύρισε.

Ὅταν εἶδε τὸ καράβι του ἡ Ἰζόλδη ἔνοιωσε τὰ πόδια της νὰ λυγίζουν.

Τὸν ἀντίκρυσε μὲ ματιὰ σκοτεινή, ἐνῷ μέσα της ἔνοιωθε τὴν καρδιά της νὰ χτυπάη, νὰ σπάση

—Βασιλοπούλα μου, εἶπε ὁ Τρίσταν. Ἔρχομαι νὰ σὲ πάρω μαζί μου. Θὰ γίνης βασίλισσα. Ὁ βασιλῆάς Μάρκε σὲ θέλει. Ἄκουσε γιὰ τὶς τόσες χάρες σου, καὶ ἀποφάσισε νὰ σὲ πανδρευθῆ. Ἔλα, τὸ καράβι μου σὲ περιμένει.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἦταν προσταγὴ γιὰ τὴ βασιλοπούλα τῆς ὑποταγμένης χώρας. Δὲν μποροῦσε ν' ἀρνηθῆ. Μέσα της ὅμως ἔνοιωσε μιὰ παράξενη λύσσα, ἕναν ἄγριο θυμὸ ποὺ τὴν ἐτρόμαξε καὶ τὴν ἴδια. Ἀποκρίθηκε χλωμή:

—Τὸ ξέρω πὼς δὲν μπορῶ ν' ἀρνηθῶ, τὸ ξέρω πὼς εἶμαι σκλάβα... Μὰ ἀπὸ σένα, Τρίσταν, δὲν τὸ περίμενα αὐτό... Δὲν πειράζει ὅμως, τὸ ξέρεις πὼς εἴμαστε ἐχθροί...

—Γιατί; ἔκαμε παραξενεμένος ὁ νεαρὸς πολεμιστής. Δὲν σοὔκαμα κακό.. Βασίλισσα θὰ γίνης..

Τοῦ ἐγύρισε τὴν πλάτη, μὲ πρόσωπο φουντωμένο. Ὅταν σὲ λίγο ἀνέβηκε στὸ βασιλικὸ καράβι, ἦταν χλωμὴ σὰν κέρινη.

Γερμένος στὴν κουπαστή, ὁ Τρίσταν, ἄκουγε τὰ τραγούδια τῶν ναυτῶν. Ὅλοι τραγουδοῦσαν ἐπαίνους γι' αὐτόν. Ἦταν τόσο νέος ὁ ἥρως, θρῦλος κιόλας. Ὅμορφος σὰν θεός, ξανθός, ψηλός, ὅταν ἐκύτταζε μὲ τὰ γαλανά του μάτια ἐμάγευε ὅλες τὶς καρδιές.

Ἡ Ἰζόλδη, κλεισμένη κάτω στὸ πλοῖο, τὸν ἐκύτταζε κρυφά. Ὅσο τὸν ἐθωροῦσε, τόσο ἔνοιωθε κάτι νὰ τῆς σφίγγη τὴν καρδιά.

—Ὤ, πῶς τὸν μισῶ! Πῶς τὸν μισῶ! ψιθύρισε.

—Κυρά μου, ἀποκρίθηκε ἡ πιστή της Μπρανγκαῖνε, σὲ λίγο θὰ γίνης βασίλισσα...

—Ὄχι! τὴν ἔκοψε ἄγρια ἡ Ἰζόλδη. Δὲν θὰ γίνω βασίλισσα... Τρέχα, Μπρανγκαῖνε, φώναξέ τον νὰ κατεβῆ ἐδῶ... Πές του πὼς τὸν διατάζω. Ἑτοίμασε ὅμως πρῶτα κεράσματα... Καὶ ξέρεις τί θὰ τὸν κεράσης;.. Ἀπὸ τὸ πράσινο πιοτό..

—Γιὰ τὸ θεό! ξεφώνισε ἡ γυναίκα. Τί θέλεις νὰ κάμης, ἀφέντρα μου;...

—Θάνατος καὶ γι' αὐτόν, καὶ γιὰ μένα!... Τίποτε ἄλλο δὲν μπορεῖ νὰ γίνη, ἀποκρίθηκε ἡ Ἰζόλδη σκοτεινά. Ἔλα, Μπρανγκαῖνε, προστάζω. Ἀμέσως, ἑτοίμασε τὸ πιοτό!...

Ἔτρεμαν τὰ χέρια τῆς πιστῆς ὑπηρέτριας καθὼς πῆρε τὸ μπουκάλι... Ψιθύρισε μὲ χείλη χλωμά:

—Ἄς μὲ συγχωρήση ὁ Θεός... Τέτοιο κακὸ δὲν μπορῶ νὰ κάνω.. Καλύτερα νὰ δώσω τὸ φίλτρο τῆς ἀγάπης, παρὰ τὸ δηλητήριο.

Καὶ ἑτοίμασε τὸ φίλτρο τῆς ἀγάπης.

Κατέβηκε ὁ Τρίσταν καὶ ἡ Ἰζόλδη τοῦ εἶπε:

— Τώρα ποὺ κοντεύομε νὰ φθάσωμε στὴν καινούργια πατρίδα μου, θέλω νὰ πιοῦμε, νὰ συμφιλιωθοῦμε. Δὲν ταιριάζει νὰ εἴμαστε πιὰ ἐχθροί.

Αὐτὰ ἔλεγαν τὰ χείλη της, μὰ τὰ μάτια της ἦταν τόσο σκοτεινά, ποὺ ὁ Τρίσταν κατάλαβε πὼς τὸ ποτῆρι ποὺ τοῦ ἐπρόσφερε τὸ χέρι της τρεμουλιαστό, δὲν περιεῖχε τίποτε ἄλλο παρὰ τὸν θάνατο. Ἐδίστασε μιὰ στιγμή, ἔπειτα τὸ πῆρε. Κυττάζοντάς την, στὰ μάτια, τὸ ρούφηξε μονομιᾶς... Τὰ μάτια του τῆς ἔλεγαν:

—Ναί, τὸ ξέρω πὼς μὲ σκοτώνεις... Ἀλλὰ τὸν δέχομαι τὸν θάνατο ἀπὸ τὸ δικό σου χέρι...

Ἐπρόσμεναν τὸν θάνατο κάμποση ὥρα καὶ οἱ δυό. Μὰ πιὸ πολὺ κι' ἀπὸ τὸν θάνατο τοὺς τρόμαξε ἡ φλόγα ποὺ ἔνοιωσαν ξαφνικὰ μέσα τους. Δίχως νὰ ξέρουν πιὰ τί κάνουν, ἔπεσαν στὴν ἀγκαλιὰ ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου.

—Τὸ ἤξερα πὼς μιὰ μέρα θὰ μ' ἀγαποῦσες, ψιθύρισε ἡ Ἰζόλδη μὲ φωνὴ πνιγμένη. Ἐγὼ σ' ἀγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σὲ εἶδα...

—Κι' ἐγὼ σ' ἀγαποῦσα χωρὶς νὰ τὸ ξέρω, εἶπε ὁ Τρίσταν. Ὅταν σὲ εἶδα μὲ τὸ μαχαῖρι ὑψωμένο ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου, ἤξερα πὼς δὲν θὰ μὲ σκότωνες, γιατὶ σ' ἀγαποῦσα...

—Τώρα;..

Κυττάχθηκαν, ἀπελπισμένοι κι' εὐτυχισμένοι μαζί.

—Πρέπει νὰ γίνης γυναῖκα τοῦ θείου μου, εἶπε ὁ Τρίσταν ἀναστενάζοντας βαρειά.

— Γιατὶ τὤκαμες αὐτό;... Γιατὶ μὲ προξένεψες στὸν γέρο βασιλῆά, ἀφοῦ μ' ἀγαποῦσες;...

Τῆς ἀποκρίθηκε μὲ φιλιά. Ὅταν ἔφθασαν στὴ στεριά, ξύπνησαν σὰν ἀπὸ ὄνειρο. Οἱ γάμοι ἔγιναν ὡστόσο, γιατὶ ἦταν ἀδύνατον νὰ ποῦνε τὸ μυστικό τους στὸν βασιλέα Μάρκε. Μὰ τὴν ἄλλη μέρα κιόλας, ἡ Ἰζόλδη βρῆκε τρόπο νὰ συναντήση τὸν ἀγαπημένο της. Δὲν ἦταν ἀγάπη πιὰ αὐτή, ἦταν μιὰ φωτιὰ ποὺ τοὺς ἔκαιγε καὶ τοὺς δυό. Ὅταν τὸν καρτεροῦσε ἡ Ἰζόλδη στὸν κῆπο της, ἐνόμιζε πὼς ὅλα, τὰ δένδρα, τὰ λουλούδια, ἐζωντάνευαν καὶ τῆς μιλοῦσαν γιὰ τὸν Τρίσταν. Ἤξερε πὼς ἦταν τρέλλα αὐτὸ ποὺ ἔκανε, νὰ τὸν δέχεται στὸν κῆπο της. Ἤξερε πὼς ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ κάποιος μποροῦσε νὰ τοὺς προδώση.. Μὰ καὶ τὸν Ἀρχάγγελο τὸν ἴδιο μὲ τὴ ρομφαία νἄβλεπε νὰ τὴν ἐμποδίζη, δὲν θὰ δειλιοῦσε. Δὲν μποροῦσε νὰ ζήση χωρὶς τὰ φιλιά του, χωρὶς τὰ χάδια του. Ἕνα βράδυ, ποὺ ἀγκαλιασμένοι στὸ γρασίδι ψιθύριζαν τὰ τρελλὰ λόγια τῆς ἀγάπης, ἔγινε ἐκεῖνο ποὺ φοβόνταν. Ὁ κῆπος πλημμύρισε ξαφνικὰ ἀπὸ φῶτα καὶ φωνές. Καὶ πρὶν προφθάσουν νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου, ὁ βασιλῆάς Μάρκε στεκόταν μπροστά τους χλωμὸς καὶ σοβαρός.

Ὁ Τρίσταν ἔσυρε τὸ σπαθί του.

— Ἀνηψιέ μου, εἶπε ὁ βασιλεὺς μὲ φωνὴ πονεμένη. Αὐτὸ εἶνε τὸ εὐχαριστῶ γιὰ τὶς τόσες μου καλωσύνες; Σὲ εἶχα σὰν παιδί μου... σοῦδωσα τιμές, σ' ἐφόρτωσα δόξα... Ἐσὺ μοῦ προξένεψες τὴν Ἰζόλδη... Ἂν τὴν ζητοῦσες γιὰ τὸν ἑαυτό σου, δὲν θὰ σ' ἐμπόδιζα. Γιατὶ τὤκαμες αὐτό;. Γιατὶ θέλησες νὰ ρίξης τέτοια ἀτιμία στ' ἄσπρα μου μαλλιά;

Ὁ Τρίσταν στεκόταν μὲ κατεβασμένο τὸ κεφάλι, καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ ἀποκριθῆ. Στὸ τέλος, εἶπε ταπεινά:

— Ὅ,τι καὶ νὰ πῆς, βασιλῆά μου, ἔχεις δίκηο, καὶ δὲν θὰ βρῶ λέξι νὰ σοῦ ἀποκριθῶ... Μοναχὰ μιὰ λέξι.... Τὴν ἀγαπῶ. Νὰ τὰ νειᾶτα μας μᾶς παρέσυραν... Τὴν ἀγάπησα ὅταν ἦταν πιὰ ἀργά. Δὲν ζητῶ συχώρεσι. Θέλω νὰ μὲ τιμωρήσης ὅπως ἀξίζω. Λυπήσου ὅμως τὴν Ἰζόλδη...

Ὁ βασιλῆάς ἐστάθηκε ἀναποφάσιστος. Ἡ λύπη νικοῦσε στὸ ἀγαθό του πρόσωπο τὸν θυμό. Μὰ τότε, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀκολούθους του ὁ Μέλοτ, ἕνας χλωμὸς καὶ ἀδύνατος ἱππότης, ἐφώναξε μὲ φωνὴ σκληρή.

— Μιὰ τιμωρία ἀξίζει στὸν προδότη: Θάνατος!

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἐβύθισε τὸ ξίφος του στὸν ἀνύποπτο Τρίσταν, ποὺ δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἀμυνθῆ. Ὁ νεαρὸς ἥρως ἔπεσε βαρύς, δίχως νὰ βγάλη οὔτε ἕνα βογγητὸ ἀπὸ τὰ χείλη του...

Ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι τοῦ πόνου, στὴν Κορνουάλη, ὅπου τὸν μετέφεραν οἱ πιστοί του φίλοι, ὁ Τρίσταν καρτερεῖ τὸν θάνατο. Μὰ νά κάποιος φωνάζει:

— Καράβι στὸ γιαλό!... Καράβι ζυγώνει!

Ὁ Τρίσταν σηκώνεται. Ὅλοι τοῦ λένε πὼς εἶνε τρέλλα αὐτὸ ποὺ κάνει. Μὰ αὐτὸς δὲν νοιώθει πιὰ τὸν τρομερὸ πόνο στὸ στῆθος, ποὺ τὸν ἐβασάνιζε τόσες ἡμέρες. Ξέρει πὼς εἶνε ἡ Ἰζόλδη. Ἀπὸ τὸν χτύπο τῆς καρδιᾶς του, τὸ καταλαβαίνει πὼς φθάνει ἡ ἀγαπημένη του. Τὴν καρτεροῦσε τόσες μέρες! Στ' ὄνειρό του αὐτὴν ἔβλεπε, στὰ παραμιλητά του αὐτὴν ἐφώναζε. Νὰ τώρα ἔρχεται, ναί, τὴν βλέπει κιόλας, ἔρχεται νὰ τοῦ χαρίση τὴ ζωή τὴν ἀγάπη... [illegible] ὁ πληγωμένος νέος καὶ κυττάζει κατὰ τὴν θάλασσα. Τὸ καράβι ἄραξε. Μιὰ ψηλὴ κορμοστασιὰ διαγράφεται στὸν γαλανὸ ὁρίζοντα. Κάτι σπιθίζει στὸν ἥλιο. Εἶνε τὰ ξανθὰ μαλλιὰ τῆς Ἰζόλδης. Ὁ ἀέρας ἐμοσχοβόλησε. Εἶνε ἡ ἀνάσα τῆς ἀγαπημένης. Ὁ Τρίσταν πετιέται, κάνει νὰ τρέξη... Μὰ, ἄξαφνα, ὅλα σκοτεινιάζουν γύρω του. Καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ἀνοίγει ἡ Ἰζόλδη τὴν ἀγκαλιά της γιὰ νὰ τὸν δεχθῆ, αὐτὸς πέφτει νεκρός...

Τὸν κυττάζει ἡ νεαρὴ βασίλισσα, καὶ δάκρυα δὲν ἔρχονται στὰ μάτια της. Μόνο ἕνα παράξενο χαμόγελο, ἄγριο καὶ ἀφάνταστα τρυφερὸ μαζί. Γέρνει ἀπάνω του κολλάει τὰ χείλη της στὰ δικά του. Οἱ γυναῖκες της τὴν κυττᾶνε μὲ δέος.

— Τί κάνεις; τῆς ψιθυρίζει δειλὰ ἡ πιστή της Μπρανγκαῖνε.

— Πεθαίνω, ἀποκρίνεται ἥρεμα ἡ Ἰζόλδη.

Καὶ ἀλήθεια, ἡ ψυχή της φεύγει μ' ἕναν ἐλαφρὸ στεναγμό. Ἔτσι δίχως ἀρρώστεια, μονάχα ἀπὸ ἀγάπη, πεθαίνει ἡ Ἰζόλδη, ἡ βασιλοπούλα ποὺ ἀγάπησε πολύ, ποὺ ἁμάρτησε βέβαια... ἀλλὰ ποὺ ἔζησε στὸν θρῦλο γιατὶ πιὸ πολὺ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία της τραγούδησε ὁ κόσμος τὴν ἄτυχη ἀγάπη τῶν δυὸ νέων...

Ὁ βασιλῆάς Μάρκε, ἔφθασε καὶ αὐτὸς σὲ λίγο μὲ ἄλλο καράβι. Ἦλθε γιὰ νὰ συγχωρήση, ὄχι γιὰ νὰ τιμωρήση. Ἦλθε γιὰ νὰ τοὺς πῆ πὼς νοιώθει τὸν ἔρωτά τους, πὼς θυσιάζει τὰ γεράματά του στὰ νειᾶτα τους. Μὰ ἦταν ἀργά.

Δὲν μπόρεσε παρὰ νὰ εὐλογήση νεκροὺς τοὺς δυὸ αὐτοὺς νέους, ποὺ θὰ ἤθελε νὰ εὐχηθῆ ζωντανοὺς καὶ εὐτυχισμένους...

ΓΙΟΧΑΝΝΑ ΛΕΖΕΡ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΚΚΛΗΣΙΣ
ΤΟ ΑΛΟΓΟ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΤΟΥ

Σὲ κάποιο σουηδικὸ περιοδικὸ δημοσιεύεται ἡ κατωτέρω περιεργοτάτη ἔκκλησις ἑνὸς...ἀλόγου πρὸς τὸν κύριό του:

—Νὰ μὲ τρέφης, νὰ μὲ ποτίζης καὶ νὰ μὲ περιποιῆσαι. Ὅταν τελειώνη ἡ καθημερινή μου ἐργασία, νὰ φροντίζης νἄχω σταῦλο καθαρό.

—Νὰ μοῦ μιλᾶς πιὸ συχνά. Δὲν ξέρεις πόση μεγαλύτερη σημασία ἔχει γιὰ μένα ἡ φωνή σου ἀπὸ τὸ χαλινάρι. Νὰ μὲ χαϊδεύης τακτικά, γιατὶ τότε θὰ σὲ ὑπηρετῶ μὲ μεγαλύτερη εὐχαρίστησι καὶ θὰ μάθω νὰ σ' ἀγαπῶ.

—Νὰ μὴ μὲ χτυπᾶς ποτὲ καὶ νὰ μὴ μὲ μαστιγώνης ὁσάκις δὲν καταλαβαίνω τί θέλεις ἀπὸ μένα, ἀλλὰ νὰ μὲ κάνης ὁ ἴδιος νὰ καταλαβαίνω. Ἐπίσης ὅταν πέφτω κατὰ γῆς, νὰ μὴ μὲ δέρνης, ἀλλὰ νὰ κυττάζης ἂν εἶνε γερὰ ὅλα τὰ μέλη μου καὶ ἰδίως τὰ πόδια μου.

—Ὅταν δὲν πηγαίνω γρήγορα, νὰ ἐξετάζης τὰ δόντια μου. Θὰ ἔχω, φαίνεται, κανένα χαλασμένο καὶ δὲν φαντάζεσαι πόσο πονῶ.

—Νὰ μὴν κρατᾶς τὸ κεφάλι μου σὲ ἀκατάλληλη στάσι καὶ νὰ μὲ προφυλάττης ἀπὸ τὶς μυῖγες, κουρεύοντας καλὰ τὸ τρίχωμά μου καὶ πλύνοντάς με τακτικά.

—Ὅταν, τέλος, κύριέ μου, χάσω τὰ νειᾶτά μου καὶ τὴ δύναμί μου, νὰ μὴ μ' ἐγκαταλείψης καὶ νὰ μὴ μὲ πουλήσης σὲ κανέναν σκληρὸ ἄνθρωπο ποὺ νὰ μὲ κακομεταχειρίζεται καὶ νὰ μὲ βασανίζη ὥς τὸ θάνατό μου.

—Καὶ ἅμα φροντίζης, κύριε, γιὰ τὴν ὑγεία μου καὶ γιὰ τὴ ζωή μου, νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι ὁ Θεὸς θὰ σὲ ἀνταμείψη καὶ στὴν παροῦσα καὶ στὴ μέλλουσα ζωή. Ἀμήν!»

Ἐννοεῖται, ὅτι τὴν ἔκκλησι αὐτὴ δὲν τὴν ἔχει συντάξει κανένα ἄλογο. Τὴν συνέταξε, ἁπλούστατα, κάποιος ζωόφιλος.

Τί μαρτυροῦν ΤΑ ΧΕΙΛΗ

«ΑΣΕ ΝΑ ΙΔΩ ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΣΟΥ, ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ ΠΟΙΑ ΕΙΣΑΙ»

Τὰ γυναικεῖα χείλη εἶνε παρλὰν ἑκατὸ τοῖς ἑκατό. Μιλοῦν ἀκατάσχετα. Τί λένε ὅμως; Τ ά π ά ν τ α. Λόγια γλυκά, φαρμακερά, λόγια ἔξυπνα καὶ ἠλίθια, λόγια σοβαρὰ ἢ ἀσήμαντα. Καὶ πολὺ σπάνια, λόγια εἰλικρινῆ. Ξέρετε πότε μιλοῦν εἰλικρινὰ τὰ γυναικεῖα χείλη; Μονάχα ὅταν μένουν κλειστά.

Αὐτὸ ποὺ φαίνεται τόσο παράξενο, βεβαιώνει μὲ ὅλο του τὸ κῦρος ἕνας Γερμανὸς καθηγητής, ἀνθρωπολόγος, φιλόσοφος καὶ δημοσιογράφος.

Τὴν περασμένη ἑβδομάδα, στὸ Μόναχο, ἔδωσε μιὰ διάλεξι μὲ φωτεινὲς προβολές, ἐπάνω στὸ θέμα αὐτό: τὰ γυναικεῖα χείλη. Καὶ ὑπεστήριξε ὅτι τὰ χείλη αὐτὰ λένε τὴν ἀλήθεια μονάχα ὅταν σωπαίνουν. Μὲ τὸ σχῆμα τους καὶ μὲ τὴ νέκφρασι μιλᾶνε μὲ κάθε εἰλικρίνεια γιὰ τὸν χαρακτῆρα τῆς γυναίκας, γιὰ τὴν νοοτροπία καὶ τὶς βαθύτερες ψυχικὲς τάσεις της. «Ἄσε νὰ ἰδῶ τὰ χείλη σου, γιὰ νὰ σοῦ πῶ ποιὰ εἶσαι», λέει ὁ Γερμανὸς καθηγητής.

Ὑπάρχουνε, βέβαια, πολλὰ εἴδη γυναικείων χειλιῶν. Μπορεῖ ὅμως κανεὶς νὰ διακρίνη ὡρισμένες γενικὲς κατηγορίες, στὶς ὁποῖες νὰ ὑπαγάγη ὅλων τῶν γυναικῶν τὰ χείλη καὶ νὰ βγάλη ψυχολογικὰ συμπεράσματα.

ΧΕΙΛΗ ΚΑΝΟΝΙΚΑ, ΑΤΑΚΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΠΟΛΑΙΑ

Ἐν πρώτοις λοιπὸν ἔχομε τὰ κανονικὰ χείλη, αὐτὰ ποὺ δὲν εἶνε οὔτε παχειά, οὔτε λεπτά, οὔτε κυρτά, οὔτε πλατυασμένα, οὔτε σφιγμένα, οὔτε πολὺ ἀνοιχτά. Ἀνοίγονται σ' ἕνα δροσερὸ χαμόγελο ποὺ ἀφήνει νὰ φαίνωνται τὰ δόντια, ἀλλὰ ὄχι πολύ. Τὰ χείλη αὐτὰ μαρτυρᾶνε ψυχικὴν ἁρμονία, ἀπόλυτην ἰσορροπία, κλίσι πρὸς τὸ ὡραῖον καὶ πρὸ παντὸς στὴ μουσική. Εἶνε τὰ χείλη τῶν εὐγενικῶν γυναικῶν ποὺ γίνονται καλὲς φίλες, καλὲς σύζυγοι καὶ μητέρες καὶ προτιμοῦν τὸ σπίτι ἀπὸ κάθε διασκέδασι.

Δεύτερη κατηγορία εἶνε τὰ ἄτακτα χείλη. Τὸ ἐπάνω χεῖλος εἶνε στὴ μέση κυρτὸ καὶ στὶς ἄκρες ὁμαλό. Ἐνῷ τὸ κάτω εἶνε λεπτὸ στὰ ἄκρα καὶ παχὺ στὴ μέση. Τὰ δόντια, πίσω ἀπὸ τὰ χείλη αὐτά, φαίνονται καὶ δὲν φαίνονται. Εἶνε τὰ χείλη τῶν πολλῶν ἀντιθέσεων, τὰ ἀκαθορίστου σχήματος χείλη. Ἡ ἀταξία τους ἀνταποκρίνεται σὲ παρόμοιον χαρακτῆρα τῆς γυναίκας ποὺ τάχει. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ θὰ εἶνε ἀσφαλῶς ἄτακτη σὲ ὅλα της. Ἄτακτη στὸ νοικοκυριό, στὰ ραντεβοὺ καὶ γενικὰ στὴ ζωή της. Ἰδίως στὸν ἔρωτα μὴν τῆς ἔχετε καμμιὰν ἐμπιστοσύνη. Γιατὶ πετάει ἀπὸ μιὰν ἀγκαλιὰ στὴν ἄλλη

Τρίτη κατηγορία: Εἶνε τὰ ἐπιπόλαια χείλη, αὐτὰ ποὺ ἔχουν τὸ ἴδιο σχεδὸν πάχος στὶς γωνιὲς τοῦ στόματος, ὅπως καὶ στὴ μέση. Ἀλλὰ τὸ πιὸ χαρακτηριστικὸ γνώρισμά τους εἶνε ὅτι ἀνοίγουνε διαρκῶς σ' ἕνα χαμόγελο, ποὺ, λόγῳ τῆς διαρκείας του, καταντᾷ ἀνόητο.

Νομίζει κανεὶς ὅτι τὰ χείλη αὐτὰ ἔχουν ξεσυνηθίσει πιὰ νὰ κλείνουν. Ἢ καὶ ἂν κλείσουν γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀνοίγουν πάλι μπροστὰ στὸ πρῶτο τυχαῖο καὶ ἀσήμαντο γεγονός. Ἡ γυναῖκα ποὺ ἔχει τέτοια χείλη δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε ἐπιπόλαιη. Πέφτε ἰσυχνὰ σὲ ἔκστασι, ποὺ δὲν διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὴ χαζομάρα. Στέκεται μὲ θαυμασμὸ μπροστὰ σὲ πράγματα ποὺ δὲν κάνουν ἐντύπωσι σὲ ἄλλους. Εἶνε μιὰ ἀπ' αὐτὲς ποὺ τὶς λέμε «γυναικοῦλες».

ΧΕΙΛΗ ΣΟΒΑΡΑ ΚΑΙ...ΑΝΟΗΤΑ

Τετάρτη κατηγορία εἶνε τὰ σταθερὰ χείλη. Κανονικὰ στὸ σχῆμα τους — ἐλαφρῶς κυρτὸ τὸ ἐπάνω — προδίδουν κάποιαν σοβαρότητα. Εἶνε συνήθως κλειστὰ σὲ μιὰν ἁδρὴ γραμμὴ ἀπολύτου σταθερότητος. Δὲν εἶνε φιλήδονα, οὔτε ψυχρά, οὔτε χαμογελοῦν μ' εὐκολία, ἀλλὰ καὶ οὔτε εἶνε θλιβερά. Εἶνε ἁπλῶς σοβαρὰ καὶ ἀξιοπρεπῆ. Αὐτὰ τὰ χείλη μαρτυροῦν γυναῖκα σταθερή, σοβαρὴ καὶ μετρημένη. Εἶνε ἡ γυναῖκα ποὺ παίρνει τὴ ζωὴ ἀπὸ τὴ σοβαρή της πλευρά, ποὺ σκέπτεται καὶ μελετάει τὸ κάθε τί γύρω της. Μιὰ τέτοια γυναῖκα ποτὲ δὲν θὰ σᾶς ἀπατήση. Τὸ βεβαιοῦν τὰ χείλη της. Τέτοια χείλη θὰ εἶχε καὶ ἡ Πηνελόπη...

Νὰ καὶ τὰ ἀνόητα χείλη. Ἀποτελοῦν μιὰν ἰδιαίτερη κατηγορία καὶ διακρίνονται ἀπὸ μακρυά. Εἶνε χείλη χοντρά. Ὄχι παχειά. Ὑπάρχει διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο. Παχειὰ λέμε αὐτὰ ποὺ ἔχουν πολὺ κόκκινο, δηλαδὴ τὰ ἡδονικά. Ἐνῷ τὰ ἀνόητα χείλη εἶνε χοντροκομμένα καὶ τὸ κόκκινο μέρος τους εἶνε λίγο. Πρὸ παντὸς ὅταν κλείνουν δὲν φαίνονται καθόλου κόκκινα. Δὲν χρειάζεται μεγάλη ψυχολογικὴ ἱκανότης γιὰ νὰ καταλάβη κανεὶς τί εἴδους γυναῖκα εἶνε αὐτὴ ποὺ ἔχει τέτοια χείλη. Εἶνε ἡ κουτὴ γυναῖκα, αὐτὴ ποὺ πέφτει θῦμα τοῦ πρώτου τυχόντος. Δίνει ἀνόητη πίστη σὲ ὅλες τὶς ὑποσχέσεις τῶν ἀνδρῶν καὶ παρασύρεται. Ἔτσι βρίσκεται πολὺ εὔκολα στὸν κακὸ δρόμο. Πολλὰ ἀπὸ τὰ δυστυχισμένα πλάσματα ποὺ πέφτουν στὴν ἐκμετάλλευσι ἀσυνειδήτων ἀνδρῶν, ἔχουνε τέτοια χείλη.

ΧΕΙΛΗ ΤΣΑΧΠΙΝΙΚΑ ΚΑΙ ΑΘΩΑ

Καὶ τώρα, βγάλτε τὸ καπέλλο σας. Ἑτοιμασθῆτε νὰ συνθέσετε ὕμνους. Προβάλλουν, μὲ τὴ σειρά τους, τὰ τσαχπίνικα χείλη. Χείλη καλλίγραμμα, ποὺ ἐνθουσιάζουν τοὺς ποιητάς, ἀλλὰ φέρνουν σὲ ἀμηχανία τοὺς ζωγράφους. Χείλη μὲ ἀριστοκρατικὴ φινέτσα, χείλη καλλιεργημένης ράτσας, ἀρχοντικά. Ἀλλὰ πρὸ παντὸς τσαχπίνικα. Καταλήγουν σὲ λεπτότατες γωνίες. Τὸ ἐπάνω χεῖλος ἔχει μιὰ λεπτὴ καμπύλη, καὶ τὸ κάτω μιὰν ἐλαφρὴν ἡδονικότητα. Συνήθως εἶνε κλειστά. Δὲν χαλᾶνε τὸ σχῆμα τους γιὰ νὰ ποῦν φλυαρίες. Εἶνε χείλη περήφανα, χείλη μὲ κάποιο μεγαλεῖο, ποὺ δὲν προδίδουν εὔκολα τὰ μυστικά τους. Ἡ γυναῖκα ποὺ τἄχει εἶνε κυρίως κοκέττα. Θέλει ν' ἀρέση. Ἔχει τὴν περηφάνεια νὰ θέλη νὰ κατακτήση τὸν θαυμασμό μας. Δὲν ἐπαιτεῖ τοὺς ὕμνους. Τοὺς ἀπαιτεῖ. Τέλος, εἶνε ἡ γυναῖκα ποὺ ἀνοίγει τὸ στόμα της γιὰ νὰ πῆ αὐτὰ ποὺ δὲν σκέπτεται καὶ τὸ κλείνει γιὰ νὰ ἐκφράση αὐτὰ ποὺ σκέπτεται.

Ἄλλη κατηγορία χειλιῶν — βρισκόμαστε στὴν ἑβδόμη — εἶνε τὰ ἀθῶα χείλη. Εἶνε πολὺ εὐδιάκριτα. Φαίνονται ἀπὸ τὸ χαμόγελό τους ποὺ ξεχειλίζει ἀπὸ δροσιὰ καὶ ψυχικὴν ὑγεία. Εἶνε λεπτότατα χείλη, καθόλου παχειά, καθόλου ἡδονικά. Εἶνε ἁπλᾶ στὸ σχῆμα τους, χωρὶς καμμιὰ καμπύλη. Καὶ τὸ ἐπάνω χεῖλος εἶνε σχεδὸν ἀνύπαρκτο. Εἶνε μιὰ ἁπλῆ γραμμή. Τὰ χείλη αὐτὰ δὲν κρύβουν κανένα μυστήριο. Εἶνε τὰ χείλη τῆς ἀθωότητος, συνήθως διεσταλμένα σ' ἕνα χαμόγελο εὐτυχίας καὶ ἀφελείας. Προδίδουν γυναῖκα χωρὶς σκοτάδια ψυχῆς, ἁπλῆ καὶ χαριτωμένη. Σὲ μαγεύει μὲ τὴν ἀφέλειά της. Εἶνε σὰν ἕνα μεγάλο παιδί. Βλέποντας τὸ χαμόγελο τῶν χειλιῶν της εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν ἔχει καμμιὰν νοσηρή, ἁμαρτωλὴ σκέψι. Καὶ πραγματικά, ἔτσι εἶνε. Ἀκόμη καὶ στὶς ἐρωτικὲς ἐκδηλώσεις δὲν ἔχει τίποτε τὸ νοσηρό.

ΧΕΙΛΗ ΑΝΕΚΦΡΑΣΤΑ ΚΑΙ ΑΙΝΙΓΜΑΤΙΚΑ

Εἶνε κατόπιν τὰ παιδικὰ χείλη. Τὸ σχῆμα τους εἶνε πασίγνωστο. Εἶνε τὰ φουσκωτὰ χείλη τοῦ μπέμπη ποὺ τείνουν νὰ γίνουν ἕνας κόκκινος κύκλος. Τὰ συναντοῦμε σὲ πολλὲς γυναῖκες. Μπορεῖ ἐκ πρώτης ὄψεως νὰ ὑποθέση κανεὶς ὅτι αὐτὰ τὰ χείλη μαρτυροῦν ἀθωότητα. Δὲν συμβαίνει ὅμως αὐτό. Ἐκεῖνο ποὺ συμβαίνει εἶνε ὅτι δὲν μαρτυροῦν τίποτε, δὲν ἐκφράζουν τίποτε. Εἶνε χείλη ἐντελῶς ἀνέκφραστα. Ἡ γυναῖκα ποὺ ἔχει τέτοια χείλη πρέπει νὰ εἶνε ρηχὴ ψυχικῶς. Δὲν ἔχει οὔτε κακίες, οὔτε καλωσύνες, οὔτε πάθη, οὔτε μεγάλες συγκινήσεις. Εἶνε μιὰ γυναῖκα χωρὶς μεταπτώσεις, καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς χωρὶς ἐνδιαφέρον.

Νά, τέλος, τὰ ἐφηβικὰ χείλη. Εἶνε ἡ ἐνάτη καὶ τελευταία κατηγορία χειλιῶν. Τὰ βρίσκει κανεὶς σὲ μερικὰ κορίτσια πλημμυρισμένα ἀπὸ πόθους, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ μιὰν ἀκαθόριστη θλῖψι γιὰ τὴ ζωή. Εἶνε χείλη λεπτά, γυρμένα πρὸς τὰ κάτω, μὲ κυρτωμένο τὸ ἐπάνω καὶ πολὺ λεπτὸ τὸ κάτω. Εἶνε σὰν νὰ ἔχουν συσταλῆ ἀπὸ τὴν ἔκπληξι μπροστὰ στὰ θαύματα τῆς δημιουργίας καὶ στὰ μυστήρια τῆς ζωῆς. Μοιάζουν λίγο μὲ τὰ χείλη τῆς Γκρέτα Γκάρμπο, εἶνε δηλαδὴ χείλη Σφιγγός. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ξέρη τί σχῆμα θὰ πάρουν ἀργότερα. Τὸ μόνο ποὺ μαρτυροῦνε τώρα εἶνε ὅτι ἐκείνη ποὺ τὰ ἔχει, ἔχει μέσα στὴν ψυχή της μιὰ πλήμμυρα ἐρωτηματικῶν: Τί τὴν προσμένει στὴ ζωή; Πῶς πρόκειται νὰ ζήση Πῶς θὰ ἱκανοποιήση τοὺς πόθους της; Ποῦ βρίσκεται ἡ πραγματικὴ εὐτυχία; Εἶνε τὰ ἀγωνιώδη ἐρωτήματα τῆς ἥβης, ποὺ τὰ ἐκφράζουν σιωπηλὰ τὰ ἐφηβικὰ χείλη.

Αὐτὰ λένε μὲ τὴ σιωπή τους τὰ διάφορα εἴδη τῶν γυναικείων χειλιῶν, βεβαιώνει ὁ Γερμανὸς καθηγητής. Καὶ λένε, ὅπως εἴδαμε, ἀρκετὰ καὶ ἐνδιαφέροντα. Ξεσκεπάζουν ἀπόλυτα τὸν γυναικεῖον χαρακτῆρα. Θέλετε νὰ γνωρίσετε μιὰ γυναῖκα; Κυττάξτε τὰ χείλη της. Αὐτὰ θὰ σᾶς ποῦν τὴν ἀλήθεια, μὲ τὸ σχῆμα καὶ μὲ τὴν ἔκφρασί τους. Ὄχι ὅμως καὶ μὲ τὸ χρῶμα τους. Γιατὶ αὐτό, πάντα εἶνε ψεύτικο.

ΙΛΖΕ ΚΥΝΣΤΛΕΡ

Εἰδησοῦλες καὶ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΓΕΡΟΝΤΕΣ ΑΕΙΘΑΛΕΙΣ

Ἡ Σουηδία, ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸ τῶν γεννήσεων, δὲν συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν χωρῶν ποὺ διεκδικοῦν ἐξέχουσαν θέσιν στὴν Εὐρώπη. Ἀντιθέτως, τὸ ποσοστὸ τῶν γερόντων της εἶνε ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα. Φαίνεται ὅμως ὅτι τοὐλάχιστον γιὰ τὴν Σουηδία, ἡ ἔννοια τοῦ γήρατος εἶνε πολὺ σχετική. Διαφορετικά, δὲν ἐξηγεῖται τὸ φαινόμενο τῆς ζωτικότητος ποὺ παρουσιάζουν πολλοὶ ἡλικιωμένοι Σουηδοί.

Ἔτσι, στὴν Μεσημβρινὴ Σουηδία, ἕνας πλούσιος γαιοκτήμων 60 ἐτῶν ἔλαβε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν δίπλωμα πιλότου τῆς ἀεροπορίας. Ἕνας δὲ ἀγρονόμος 73 ἐτῶν, ἐνεγράφη στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Λοὺντ καὶ παρακολουθεῖ τακτικώτατα τὰ μαθήματα τῆς Νομικῆς. Ἕνας ἄλλος, συνταξιοῦχος καθηγητής, 75 ἐτῶν, ἐδημοσίευσε τὸ πρῶτο του... μυθιστόρημα ποὺ εἶχε καταπληκτικὴ ἐπιτυχία καὶ τοῦ ἀπέφερε ποσοστὰ 800 περίπου χιλιάδες δραχμές. Τέλος, ἕνας γνωστὸς ζωγράφος ποὺ ἑώρτασε ἐφέτος τὴν ἑκατονταετηρίδα του ὑπέβαλε λίγο μετὰ τὰ γενέθλιά του αἴτησιν διαζυγίου, διότι ὡς ἰσχυρίζεται, ἡ κατὰ 25 ἔτη νεωτέρα σύζυγός του τὸν ἠπάτα, τοὐλάχιστον κατὰ διάνοιαν, διότι «ἐφλέρταρε» μὲ κάποιον νεαρὸ γείτονα.

ΟΠΛΟΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ

Ἕνας Νορβηγὸς ὁπλουργός, ποὺ ἦταν συγχρόνως καὶ μανιώδης φωτογράφος, κατεσκεύασε ἕνα νέο περίστροφο, ποὺ περιέχει καὶ μιὰ μικρὴ φωτογραφικὴ μηχανή. Ἡ μηχανὴ αὐτὴ τίθεται αὐτομάτως σὲ λειτουργία, μόλις πιεσθῆ ἡ σκανδάλη τοῦ ὅπλου. Ἂν ὁ κάτοχος ἑνὸς τέτοιου περιστρόφου ὑποστῆ, ἐπὶ παραδείγματι, ἐπίθεσιν κακοποιῶν καὶ τραυματισθῆ ὑπ' αὐτῶν, ἀρκεῖ νὰ προλάβη νὰ ρίξη μιὰ σφαῖρα μὲ τὸ ὅπλο του, γιὰ νὰ ἀποτυπωθῆ μέσα σ' αὐτὸ ἡ φωτογραφία τοῦ κακοποιοῦ, πρὶν αὐτὸς προλάβη νὰ τραπῆ εἰς φυγήν.

ΕΝΑΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΣ ΣΟΛΟΜΟΣ

Στὰ παράλια τῆς Δανίας ἕνας ψαρᾶς ἐψάρεψε τελευταίως ἕναν σολομό, ποὺ εἶχε «σημαδευθῆ» μὲ τὴν φροντίδα ἑνὸς ἐπιστημονικοῦ Ἱδρύματος ἰχθυολογικῶν ἐρευνῶν, πρὸ ἐννέα ἡμερῶν. Ἀπὸ τὰ στοιχεῖα ποὺ ἔφερε ἐπάνω του ἀπεδείχθη ὅτι ὁ ἐν λόγῳ σολομὸς στὸ διάστημα τῶν ἐννέα ἡμερῶν εἶχε διανύσει 900 περίπου χιλιόμετρα. Στὸ μακρυνὸ αὐτὸ ταξίδι του διὰ μέσου ποταμῶν καὶ λιμνῶν, μὲ ἄπειρα ἐμπόδια καὶ δυσκολίες, ὁ ἐξαιρετικὸς αὐτὸς σολομὸς εἶχε ἀναπτύξει τὴν ἐκπληκτικὴ ταχύτητα τῶν 100 χιλιομέτρων, κατὰ μέσον ὅρον, ἡμερησίως.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

⁂ Ἄλλοι σκάφτουν καὶ κλαδεύουν κι' ἄλλοι πίνουν καὶ χορεύουν.

⁂ Ἄλλοι σπέρνουν καὶ θερίζουν κι' ἄλλοι τρῶν καὶ μαγερεύουν.

⁂ Ὅποιος ἀλλάζει βρύσι συχνά, σπάζει στὸ τέλος τὴ στάμνα του.

⁂ Μὲ μικρὸ δόλωμα πιάνεις μεγάλο ψάρι.

⁂ Μὲ τοὺς δικούς σου φάει καὶ πιέ, μὴν κάνης νταραβέρι.

Ο Σκελετός ΜΕΤΑ ΠΡΑΣΙΝΑ ΓΑΝΤΙΑ

35ον

— Καλά. Καὶ τώρα ἂς βάλουμε τὰ πράγματα σὲ τάξι. Ὁ Ἀμερικανὸς δὲν πιστεύω νὰ ξαναγυρίσῃ πιὰ ἐδῶ. Ἂν ὅμως γυρίσῃ, δὲν πρέπει νὰ ὑποπτευθῇ ὅτι μπήκαμε μέσα στὴν κάμαρά του καὶ ἐδιαβάσαμε τὰ γράμματά του.

Ξανάβαλε ἔπειτα τὰ πράγματα στὴ θέσι τους, ἄφῆκε καὶ πάλι τὸ γράμμα τῆς κυρᾶς Χάλεϋ στὴ βαλίτσα καὶ εἶπε στὴ γρηά:

— Πᾶμε τώρα, δὲν ἔχομε πιὰ καμμιὰ δουλειὰ ἐδῶ.

Καὶ ἀφήνοντας πίσω του τὴν Μαρκέλλα ὁ ἀπάχης κατέβηκε πηδῶντας τὶς σκάλες καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο.

Συναντήθηκε μὲ τοὺς συντρόφους του, τοὺς εἶπε ὅτι δὲν τοὺς χρειαζόταν πιὰ καὶ ὅταν ἔμεινε μόνος ἐψιθύρισε:

— Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ Τόννυ καὶ ὁ Τὸμ Κὸξ βρίσκονται μαζὶ σὲ μέρος ποὺ δὲν ξέρω. Ἔ, λοιπόν, αὐτὸ τὸ μέρος ὑπάρχει κάποιος ποὺ μπορεῖ νὰ τὸ μάθῃ καὶ ὁ κάποιος αὐτὸς εἶνε ὁ «Σκελετὸς μὲ τὰ Πράσινα Γάντια».

Καὶ ἀφοῦ ἔμεινε γιὰ λίγες στιγμὲς σκεπτικός, πρόσθεσε:

— Πρέπει νὰ κάνω τ' ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ εἰδοποιήσω ἀμέσως τὸν «Σκελετὸ μὲ τὰ Πράσινα Γάντια». Εὐτυχῶς ξέρω τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ τὸν βρῶ καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήσω...

Καὶ μὲ βῆμα γοργὸ εἰσεχώρησε σ' ἕνα σκοτεινὸ δρόμο καὶ ἐξηφανίσθη.

ΟΙ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ ΤΗΣ ΦΡΑΝΣΙΝ

Ὅταν ὁ ἀπόμαχος Λουκιανὸς Βαρέν, εὐθὺς μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς πριγκηπίσσης Ἔλγας καὶ τῆς Λόλας ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ Σαβινιὰκ ἔσπευσε νὰ τὶς ὁδηγήσῃ στὸ μοναστῆρι τῶν «Περιστερῶν», ἄφησε μόνη στὴν ἀγροτικὴ κατοικία τους τὴν κόρη του Φρανσίν, καὶ τῆς συνέστησε νὰ μὴν ἀπομακρυνθῇ καθόλου ἀπ' αὐτὴν πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς του.

Ἡ Φρανσὶν τοῦ τὸ ὑπεσχέθη, ἀλλά, νέα, ζωηρὴ καὶ πνεῦμα ἀνήσυχο καθὼς ἦταν, μετάνοιωσε γρήγορα γιὰ τὴν ὑπόσχεσι, ποὺ εἶχε δώσει στὸν πατέρα της καὶ σκεπτόταν:

— Ὁ πατέρας μου δὲν θὰ ἔψαξε καλὰ τὸν πύργο, καὶ ἔτσι δὲν βρῆκε τὸν Μιχάλη Τρινώ. Ἂν ἐγὼ ἐπήγαινα ὡς ἐκεῖ, τώρα μάλιστα ποὺ κοιμοῦνται ναρκωμένοι οἱ φύλακες, καὶ ξαναψάξω, δὲν μπορεῖ τάχα νὰ τὸν βρῶ;

Καὶ ἦταν ἕτοιμη νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν σκέψι της, ὅταν ἄκουσε χτυπήματα στὴν πόρτα της.

— Μπᾶ! ἔκαμε. Περασμένα μεσάνυχτα καὶ χτυποῦν τὴν πόρτα;

Τὰ χτυπήματα ὅμως ἐπανελήφθησαν καὶ ἡ Φρανσίν, ποὺ δὲν ἤξερε ἄλλως τε τί θὰ πῇ φόβος, κατηυθύνθη πρὸς τὴν πόρτα καὶ χωρὶς νὰ τὴν ἀνοίξῃ ρώτησε:

— Ποιὸς χτυπᾷ τὴν πόρτα τοῦ ἀπομάχου;

Μιὰ χονδρή, προφανῶς ἀνδρικὴ φωνή, ἀπήντησε ἀπ' ἔξω:

— Μιὰ καλὴ γυναίκα...

— Γυναίκα τέτοια ὥρα;

— Τί τὸ παράξενο; Στὴ δουλειά μου πάω...

— Καὶ γιατί χτυπᾷς σὲ μᾶς;

— Μιὰ πληροφορία θέλω νὰ ζητήσω. Ἔχασα τὸ δρόμο. Εἶνε σκοτάδι ἔξω καὶ τὰ μέρη δὲν τὰ ξέρω καλά.

— Περίμενε τότε.

Καὶ ἡ Φρανσὶν ἔτρεξε στὸ βάθος τοῦ δωματίου, ἐπῆρε ἕνα πιστόλι, τὸ ἔκρυψε κάτω ἀπὸ τὰ φορέματά της καὶ μετὰ ἄνοιξε τὴν πόρτα.

Μὲ τὴν βοήθεια δὲ τοῦ φωτὸς τοῦ καντηλιοῦ, ποὺ ἔκαιε ἀκόμη, διέκρινε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα μιὰ πελωρίων διαστάσεων γυναῖκα.

— Περάστε μέσα, τῆς εἶπε.

— Μά... τόση καλωσύνη!

— Πέρασε μέσα, κυρά μου. Εἴμαστε φιλόξενοι ἄνθρωποι ἐμεῖς.

Ἡ χονδρογυναῖκα μπῆκε καὶ ἡ Φρανσὶν δείχνοντάς της ἕνα κάθισμα τὴν ἐρώτησε:

— Ἔχασες τὸν δρόμο, ἔ; Δὲν εἶνε πρᾶγμα νὰ στενοχωρηθῇς γι' αὐτό, θὰ τὸν βρῇς καὶ πάλι. Ποῦ πηγαίνεις;

— Στὸν πύργο τοῦ Σαβινιάκ.

Ἡ Φρανσὶν ἐκύτταξε τώρα μὲ ἔκπληξι τὴν χονδρὴ ἐκείνη γυναῖκα, ποὺ κατευθυνόταν στὴ φωληὰ τῶν κακούργων.

— Πηγαίνεις στὸν πύργο τοῦ Σαβινιάκ; ρώτησε. Νὰ κάνῃς τί;

— Ἔ, ἔχω κάποια δουλειά...

— Μέσα στὸν πύργο;

— Ὤ, ὄχι. Σὲ κάποιο μέρος ἐδῶ κοντὰ θέλω να πάω. Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν δεῖξε μου τὸ δρόμο γιατὶ ἄργησα.

— Τέτοια ὥρα, ἔξω ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ Σαβινιάκ!

— Μὰ τί παράξενο βλέπεις σ' ὅλα αὐτά, κοπέλλα μου;

— Πολλὰ τὰ παράξενα. Δὲν μοῦ λές, κυρά μου, ἀπὸ ποῦ εἶσαι;

— Εἶμαι ξένη.

— Καὶ καθὼς μοῦ φαίνεται, πρώτη φορὰ ἔρχεσαι στὰ μέρη αὐτὰ καὶ φυσικὰ πρώτη φορὰ θὰ πᾷς στὸν πύργο τοῦ Σαβινικά. Ξέρεις ὅτι ὁ πύργος αὐτὸς εἶνε ἕνα καταγώγιο, μιὰ φωληὰ κακούργων;

— Ὄχι, δά!

— Πιστέψτε ποὺ σᾶς τὸ λέω ἐγώ.

Καὶ μὲ τὴ γνωστή της ἀφέλεια, ἡ Φρανσὶν διηγήθηκε στὴ ξένη γυναῖκα ὅσα ἤξερε περὶ τοῦ πύργου, χωρὶς νὰ παραλείψῃ τὴν παραμικρότερη λεπτομέρεια.

Ἡ χονδρὴ γυναίκα ἄκουε σιωπηλὴ καὶ ὅταν ἡ νέα τελείωσε τῆς εἶπε μὲ καλωσύνη:

— Εἶσαι ἕνα πολὺ καλὸ κορίτσι, ἀλλὰ συγχρόνως φαίνεσαι καὶ ἕνα πλάσμα ἀθῶο καὶ ἀπονήρευτο καὶ δὲν ἔχεις ἀκόμη τὴ δύναμι νὰ ξεχωρίσῃς τὸν καλὸ ἀπὸ τὸν κακὸ ἄνθρωπο. Καθέσαι στὸν πρῶτο τυχόντα καὶ λὲς τὰ μυστικά σας, μυστικὰ πολὺ μεγάλα, πολὺ σοβαρά, πολὺ σπουδαῖα. Μυστικά, ποὺ μποροῦν νὰ ἐκθέσουν σὲ κίνδυνο καὶ σένα καὶ τὸν πατέρα σου ποὺ τόσο ἀνεμίχθηκε στὰ πράγματα αὐτά...

— Κυρά μου! ἐψιθύρισε ἡ Φρανσίν.

— Μὴ διαμαρτύρεσαι, κοπέλλα μου. Νά, χωρὶς νὰ ξέρῃς ποιὰ εἶμαι, χωρὶς νὰ σκεφθῇς ὅτι ἐνδεχόμενο νὰ εἶμαι σύντροφος τῶν κακούργων ἐκείνων ποὺ μένουν στὸν πύργο τοῦ Σαβινιάκ, ἐκάθησες καὶ μοῦ εἶπες τόσα πράγματα. Πράγματα ποὺ ἔπρεπε νὰ κρατήσῃς ἀπολύτως μυστικά.

— Θεέ μου! Δὲν τὸ σκέφθηκα αὐτό... Καὶ τώρα;

— Μὴν ἀνησυχῇς. Εἶνε τὸ ἴδιο σὰν νὰ μὴ τὸ εἶπες σὲ κανένα. Γιατί πρέπει νὰ ξέρῃς, ὅτι καὶ μένα σ' αὐτὰ ἐδῶ τὰ μέρη μ' ἔφερε ἡ ἴδια ὑπόθεσις, ἡ ὑπόθεσις τῶν φυλακισμένων γυναικῶν.

— Πῶς!

— Ναί, κοπέλλα μου. Ἦλθα ἐδῶ νὰ βοηθήσω κάποιο σύντροφό μου νὰ ἀπελευθερώσῃ τὶς δυὸ αὐτὲς γυναῖκες. Ἂν τώρα τὶς ἐλευθέρωσε ὁ πατέρας σου, ὅπως εἶπες, τόσο τὸ καλύτερο.

Καὶ ὕστερα ἀπὸ λιγόστιγμη σκέψι ἡ χονδρογυναῖκα ἐξηκολούθησε:

— Ποιὸς ξέρει μάλιστα, μπορεῖ νὰ τὶς ἀπελευθέρωσε μὲ τὴ συνεργασία τοῦ συντρόφου μου.

— Ὄχι, εἶπε μὲ πεποίθησι ἡ Φρανσίν. Κανένας ἄλλος δὲν ἐβοήθησε τὸν πατέρα μου ἢ μᾶλλον... τὸν ἐβοήθησα ἐγώ!

— Μπράβο, μικρούλα μου! Καὶ πῶς τὰ κατάφερες;

Ἡ Φρανσὶν ἐδίστασε γιὰ μιὰ στιγμή, καὶ μετὰ ἀφηγήθη τὸ πῶς κατώρθωσε νὰ ποτίσῃ μὲ ναρκωτικὸ τοὺς φύλακες τοῦ πύργου, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ ἐκοιμῶνταν ὡς τὸ πρωΐ.

Ἡ χονδρογυναῖκα, ποὺ δὲν ἦταν παρὰ ὁ Τόννυ, σχεδὸν δὲν ἐπίστευσε τὰ ὅσα τοῦ εἶπε ἡ Φρανσίν, γιατὶ τὸ πρᾶγμα τοῦ φάνηκε ὄχι ἀδύνατο, ἀλλὰ δύσκολο.

Ἀπ' ὅσα ἄκουσε ὅμως, ὡς τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησι ὅτι μέσα στὸν πύργο τοῦ Σαβινιὰκ βρίσκονταν ἄνθρωποι τοῦ «Κόκκινου Δαχτυλιδιοῦ». Ἀφοῦ λοιπὸν ἐξήτησε καὶ ἔμαθε ὅλες τὶς πληροφορίες ποὺ τοῦ χρειάζονταν, καὶ ἀφοῦ ἐπείσθη ὅτι ὁ Τὸμ Κὸξ εἶχε συλληφθῆ καὶ φυλακισθῆ στὸν πύργο ἐκεῖνο, εἶπε:

— Μάθε λοιπὸν ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι γυναῖκα, ὅπως φαίνομαι, ἀλλὰ ἄνδρας. Εἶμαι ὁ σύντροφος τοῦ Μιχάλη Τρινώ. Γιὰ νάρθω ὡς ἐδῶ, πῆρα αὐτὰ τὰ προφυλακτικὰ μέτρα, γιατὶ ἐγὼ ξέρω καλύτερα ἀπὸ σένα καὶ τὸν πατέρα σου τί τρομεροὶ κακοῦργοι εἶνε ἐκεῖνοι οἱ φύλακες τοῦ πύργου τοῦ Σαβινιάκ.

Καὶ βλέποντας τὴν Φρανσὶν νὰ ἑτοιμάζεται νὰ τοῦ ἀπευθύνῃ κι' ἄλλες ἐρωτήσεις:

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, εἶπε. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα μὴ μ' ἐρωτήσῃς περισσότερα, γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ. Καὶ ἔπειτα κάθε στιγμὴ ποὺ ἀφήνουμε νὰ χάνεται εἶνε πολύτιμη. Ἔλα ἔχεις ἐμπιστοσύνη σὲ μένα;

— Φαίνεσθε τίμιος ἄνθρωπος, εἶπε ἡ Φρανσὶν μετὰ λιγόστιγμο δισταγμό. Καὶ ἀφοῦ εἶσθε καὶ σύντροφος τοῦ καλοῦ Τρινώ..

— Τότε ὁδήγησέ με ἀπὸ τὸν συντομώτερο δρόμο, στὸν πύργο.

— Πᾶμε! φώναξε χαρούμενη λὲς γιὰ τὴν πρότασι ἡ Φρανσίν. Εἶμαι βεβαία τώρα πὼς θὰ βροῦμε καὶ θὰ ἐλευθερώσωμε τὸν δυστυχῆ Τρινώ..

Ἔρριξε ἐπάνω στὸ κεφάλι της ἕνα πρόχειρο κάλυμμα καὶ ἔπειτα γυρίζοντας πρὸς τὸν ἀκόλουθο τοῦ Τὸμ Κόξ, ρώτησε:

— Πῶς πρέπει νὰ σὲ ὀνομάζω;

Ὁ Τόννυ σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ μετὰ εἶπε:

— Λέγε με, Τόννυ. Εἶνε τὸ ἀληθινό μου ὄνομα.

— Λοιπόν, κ. Τόννυ, ἐκεῖ ποὺ θὰ πᾶμε δὲν λείπουν οἱ κίνδυνοι. Θέλεις νὰ σοῦ δώσω κανένα ὅπλο;

Ὁ Τόννυ ἔδειξε στὴ Φρανσὶν τὰ τέσσαρα πιστόλια του:

— Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀνάγκη, εἶπε. Βλέπεις ὅτι ἔχω κάμει τὶς πολεμικές μου παρασκευές.

— Ἂς πηγαίνωμε λοιπόν.

— Ναί, νὰ βγάλω ὅμως τὰ γυναικεῖα αὐτὰ φορέματα, ποὺ μ' ἐμποδίζουν στὶς κινήσεις.

Καί, ἀφοῦ μέσα σὲ λίγες στιγμές, ὁ Τόννυ ἀπηλλάγη ἀπὸ τὰ φορέματα τῆς Μαρκέλλας καὶ ἔμεινε μὲ τὰ δικά του, ἐγκατέλειψε μαζὶ μὲ τὴν Φρανσὶν τὴν κατοικία τοῦ ἀπομάχου καὶ τρέχοντας σχεδόν, κατηυθύνθησαν πρὸς τὸν πύργο τοῦ Σαβινιάκ.

ΣΤΟΥΣ ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΥΣ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Ἡ Φρανσὶν ὡδήγησε τὸν Τόννυ στὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐνόμιζε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀρχίσουν οἱ ἔρευνές τους καὶ ἀφοῦ ἐπείσθησαν καὶ οἱ δυὸ ὅτι οἱ φύλακες ἐξακολουθοῦσαν νὰ βρίσκωνται σὲ ἀναισθησία, χάρις στὸ ναρκωτικὸ ποὺ εἶχε φροντίσει ἡ Φρανσὶν νὰ ποτισθοῦν, ἐσταμάτησαν μπρὸς στὴ μικρὴ πόρτα ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχε μπῆ καὶ ὁ Μιχάλης Τρινώ.

Καθὼς ἦταν ἀνοιχτὴ δὲν δυσκολεύθηκαν καθόλου νὰ μποῦν.

— Φρανσίν, εἶπε ὁ Τόννυ, μόλις ἔκαναν μερικὰ βήματα πρὸς τὰ μέσα. Βλέπεις ὅτι βρισκόμαστε μέσα στὴν κόλασι. Σκοτάδι. Γιὰ νὰ μὴ χαθοῦμε λοιπόν, κράτα καλὰ τὴν ἄκρη τοῦ σακκακιοῦ μου. Ἔτσι τώρα θὰ προχωρῶ πρῶτος καὶ ἐσὺ θὰ μ' ἀκολουθῇς πάντοτε.

Ἡ Φρανσίν, ποὺ ἔνοιωθε τώρα ἕνα εἶδος ἐξαιρετικῆς ἐμπιστοσύνης πρὸς τὸν Τόννυ, δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι. Ἔχοντας ὡς ὁδηγὸ ἕνα τόσο ἔμπειρο καὶ τόσο ἐπιτήδειο καὶ προβλεπτικὸ ἄνθρωπο, δὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ τίποτε καὶ κρατῶντας τον πάντοτε ἀπὸ τὸ σακκάκι καὶ ρυθμίζοντας τὸ βῆμα της πρὸς τὸ βῆμα του, ἐπροχώρησε.

Ἐχρειάσθηκαν τρία λεπτὰ τῆς ὥρας γιὰ νὰ διατρέξουν τὸ μῆκος τοῦ διαδρόμου, ποὺ φαίνεται ὅτι ἐξετεινόταν ἀπὸ τὴν μιὰ ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ πύργου. Ἔπειτα ὁ πάντοτε προπαρευόμενος Τόννυ ἀντελήφθη ὅτι ἐκεῖ κάπου ἐτερματιζόταν ὁ διάδρομος καὶ ἄρχιζε μιὰ σκάλα ποὺ ἔφερνε πρὸς τὰ κάτω, προφανῶς πρὸς τὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου.

— Σταμάτησε, Φρανσίν, εἶπε τότε. Κάτι ὑπάρχει ἐδῶ. Σκάλα ἴσως. Στάσου νὰ βεβαιωθῶ.

Ἔβγαλε τότε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ μικρό του κλεφτοφάναρο, τὸ ἄναψε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ δὲν ἄργησε νὰ βεβαιωθῇ ὅτι πράγματι μπροστά του βρισκόταν μιὰ πέτρινη ἑλικοειδὴς σκάλα, ποὺ ὡδηγοῦσε πρὸς τὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου.

Ἡ πεῖρα ποὺ εἶχε ἀποκτήσει ὁ Τόννυ ὡς βοηθὸς τοῦ Τὸμ Κὸξ ἐπὶ τόσα χρόνια, τοῦ εἶχε διδάξει πολλά. Καὶ ἕνα ἀπ' αὐτά, ποὺ στὴ περίστασι αὐτὴ τοῦ ἐχρησίμευσε ὡς ὁδηγός, ἦται ὅτι στὰ ὑπόγεια, στὶς ὑπονόμους καὶ στὶς κατακόμβες τὸ «Κόκκινο Δαχτυλίδι» ἐξήσκει συνήθως τὰ ἔργα του καὶ διέπραττε τὰ κακουργήματά του.

Ἄρα καὶ ὁ Τὸμ Κόξ, μόλις συνελήφθη, ὅπως ἔδειχναν τὰ πράγματα, θὰ κατεβιβάσθη στὰ ὑπόγεια ἐκεῖνα, ἴσως γιὰ νὰ φυλακισθῇ, πιθανῶς δὲ γιὰ νὰ σκοτωθῇ.

— Ὅπως ὅμως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, διελογίσθη ὁ Τόννυ, νεκρὸ ἢ ζωντανὸ θὰ τὸν βρῶ.

Ξανάναψε λοιπὸν τὸ κλεφτοφάναρό του καὶ ἐφώτισε τὴν περιοχὴ ἐκείνη. Ἡ πέτρινη σκάλα ἀπετελεῖτο ἀπὸ δεκατέσσαρα σκαλοπάτια ποὺ κατέληγαν σ' ἔδαφος ὑγρό, σχεδὸν λασπῶδες, ὀλισθηρό, ἐπικίνδυνο.

Οὔτε ὁ Τόννυ ὅμως, οὔτε ἡ Φρανσὶν ἐφοβήθηκαν γιὰ τοῦτο καὶ ἐπροχώρησαν. Ὅσο ὅμως ἀπεμακρύνονταν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς καθόδου, τόσο περισσότερο ἔνοιωθαν τὸν ἑαυτό τους ν' ἀπειλῆται ἀπὸ κινδύνους ἀγνώστους, ἀπὸ ἐχθροὺς ἀφανεῖς, ἀπὸ ἀόρατες παγίδες ἐνῷ συγχρόνως ἐμάντευαν ὅτι ἐπλανόνταν καὶ ἐχάνονταν μέσα στοὺς λαβυρίνθους τῶν διαδρόμων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους τὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου ἦσαν γεμᾶτα.

Ὡστόσο ὁ Τόνυ δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμία του καὶ ἐπροχωροῦσε διαρκῶς, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴ νέα.

Μετὰ ἐπίπονη, δύσκολη καὶ ἀρκετὰ ἐπικίνδυνη πορεία, ἔφθασαν τέλος σὲ μέρος ἀνοιχτὸ καὶ εὐάερο.

— Φαίνεται ὅτι ἐπεράσαμε τοὺς λαβυρίνθους τῶν διαδρόμων κι' ἐφθάσαμε σὲ μέρος ἀνοιχτό, εἶπε ὁ Τόννυ. Ὑποθέτω ὅτι εἴμαστε στὸ κέντρο τοῦ πύργου, πρᾶγμα ποὺ, ἂν ἀληθεύῃ, θὰ εἶνε πολὺ εὐχάριστο

— Γιατί;

— Αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ πύργοι ἔχουν ὅλοι σχεδὸν τὴν ἴδια ἀρχιτεκτονική. Στὸ κέντρο τοῦ πύργου των ἔχουν τὶς λεγόμενες φυλακές.

— Φυλακές!

— Ναί. Ὅλοι οἱ παληοὶ πυργοδεσπόται εἶχαν καὶ φυλακὲς στοὺς πύργους τους, τὶς ὁποῖες ἐχρησιμοποιοῦσαν γιὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους.

— Λοιπόν;

— Πιστεύω λοιπὸν ὅτι καὶ τὸν φίλο μας Μιχάλη Τρινὼ θὰ τὸν ἐφυλάκισαν κάπου ἐδῶ κοντά.

— Ἂν δὲν τὸν ἐσκότωσαν.

— Αὐτὸ μονάχα ὁ Θεὸς τὸ ξέρει. Ὁπωσδήποτε ἐμεῖς πρέπει νὰ δεχθοῦμε μόνο ὅτι εἶνε φυλακισμένος, ὁπότε ἔχομε νὰ κάμωμε δυὸ πράγματα.

— Ποιά;

— Πρῶτα νὰ βροῦμε τὸ κελλὶ μέσα στὸ ὁποῖο τὸν ἔχουν φυλακισμένο καὶ δεύτερο νὰ τὸν ἀπελευθερώσουμε. Ἂς ἀρχίσωμε λοιπὸν τὶς ἔρευνές μας. Ξέρεις, Φρανσίν, γιατὶ ἔκαμα οἰκονομία στὸ φῶς; Γιατὶ τώρα θὰ κάμωμε σπατάλη ἀπ' αὐτὸ τὸ πολύτιμο πρᾶγμα. Καὶ θὰ πεισθῇς τώρα καὶ σὺ γι' αὐτό.

Καὶ πράγματι. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ κλεφτοφάναρου ὁ Τόννυ περιεργάσθη πρῶτα ὁλόκληρο τὸ ἀνοιχτὸ μέρος στὸ ὁποῖο βρίσκονταν καὶ μὲ χαρά του εἶδε ὅτι δὲν εἶχε γελασθῇ στοὺς ὑπολογισμούς του.

Τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦταν ἕνας ἀνοιχτὸς κυκλικὸς θάλαμος μὲ δεκατέσσαρες χαμηλὲς σιδερένιες πόρτες, πόρτες ἰσαρίθμων κελλιῶν. Ὅλες δὲ οἱ πόρτες βρίσκονταν σὲ ἴση ἀπόστασι ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ὡστόσο, μεταξὺ τῆς ἐνάτης καὶ δεκάτης ὑπῆρχε μιὰ μεγάλη ἀπόστασις. Τόση, ὥστε θὰ ἐπίστευε κανεὶς ὅτι καὶ κάποια ἄλλη πόρτα θὰ ὑπῆρχε ἄλλοτε στὸ μέρος ἐκεῖνο ποὺ εἶχε κλεισθῇ καὶ κτισθῇ τώρα.

Ὁ Τόννυ προσηλῶσε εὐθὺς ἀμέσως τὴν προσοχή του τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ εἶπε:

— Ἔλα μαζί μου, Φρανσίν.

Καὶ κρατῶντας την ἀπὸ τὸ χέρι, ἦλθε καὶ στάθηκε μπρὸς στὸν τοῖχο, στὸ μέρος ὅπου ὑπῆρχε μεταξὺ τῆς ἐνάτης καὶ δεκάτης πόρτας καὶ ἀφοῦ ἐξήτασε πολύ, ἀφοῦ διηύθυνε τὴν δέσμη τῶν ἀκτίνων τοῦ ἠλεκτρικοῦ φαναριοῦ του πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις, ἐψιθύρισε:

—Διάβολε, διάβολε! Αὐτὲς ἐδῶ οἱ πλάκες. Μέτρησέ της. Εἶνε δέκα;

— Μάλιστα.

— Αὐτὲς λοιπὸν οἱ δέκα πλάκες εἶνε σχεδὸν καινούργιες. Θὰ πεισθῇς καὶ σὺ γι' αὐτό, ἂν τὶς παραβάλῃς μ' αὐτὲς ἐδῶ... Βλέπεις;

— Ἔχεις δίκαιο, ἐψιθύρισε ἡ Φρανσίν.

— Ἔπειτα ἔκαμα καὶ ἄλλη παρατήρησι, συνέχισε ὁ Τόννυ. Ὅτι αὐτὴ ἐδῶ ἡ πλάκα δὲν εἶνε ἐφηρμοσμένη, πρᾶγμα ποὺ δὲν παρατηρεῖται σὲ καμμιὰ ἄλλη.

— Κι' αὐτὸ σημαίνει;

— Αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὸ κτίσιμο καὶ ἡ τοποθέτησις τῶν πλακῶν ἔγιναν μὲ κάποια βία.

Διηύθυνε μετὰ τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ του πρὸς τὸ ἔδαφος, τῆς ἔδειξε τὸ πλησιέστατα τοῦ τοίχου μέρος καὶ τῆς εἶπε:

— Γιὰ νὰ κολλήσουν τὶς πλάκες ἐπάνω στὸν τοῖχο, ἐχρησιμοποίησαν τσιμέντο. Ἀπὸ τὸ τσιμέντο αὐτὸ ἔσταξε στὸ ἔδαφος. Ἔμεινε καὶ ξηράθηκε. Πιστεύεις ὅμως, σοβαρῶς, ὅτι τὸ τσιμέντο αὐτὸ βρίσκεται ἐκεῖ κάτω ἀπὸ τότε ποὺ κτίσθηκε ὁ πύργος;

— Ὄχι, βέβαια.

— Ἔ, λοιπόν, δὲν νομίζεις καὶ σὺ ἢ καλύτερα δὲν πιστεύεις καὶ σὺ ὅτι σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος ὑπῆρχε κάτι ποὺ κτίσθηκε; Καὶ τὸ κάτι αὐτὸ ξέρεις τί ἦταν; Μιὰ ἄλλη πόρτα.

— Ἄλλη πόρτα!

— Ναί, μικρούλα μου. Μὰ τὸ πρᾶγμα εἶνε καθαρό, ὁλοφάνερο. Μιλεῖ μόνο του. Κύτταξε τριγύρω σου. Ὅλες οἱ πόρτες βρίσκονται σὲ ἴση ἀπόστασι ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ μόνο δὲν βρίσκεται σ' ἁρμονία μ' ἄλλες πόρτες ἡ ἐνάτη καὶ ἡ δεκάτη. Καὶ δὲν βρίσκονται διότι...

— ...διότι ἡ ἄλλη ποὺ ὑπῆρχε μεταξύ τους ἐκτίσθηκε.

— Ναί, Φρανσίν, αὐτὸ εἶνε... Θὰ καταστρέψωμε λοιπὸν τὸν τοῖχο, θὰ βροῦμε τὴν πόρτα καὶ θὰ τὴν ἀνοίξωμε. Εἶμαι βεβαιότατος ὅτι πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο αὐτὸ βρίσκεται φυλακισμένος ἢ μᾶλλον ἐνταφιασμένος ζωντανὸς ὁ φίλος μας.

— Καλὰ ὅλα αὐτά, Τόννυ, γιὰ νὰ καταστρέψωμε ὅμως τὸν τοῖχο, μᾶς χρειάζεται τοὐλάχιστον ἕνας λοστός.

— Καὶ νά τος, Φρανσίν. Βλέπεις ὅτι ἐπρόβλεψα καὶ γι' αὐτόν.

Καὶ πράγματι. Ἀπὸ τὴ δεξιὰ πλευρὰ τοῦ φορέματός του, ὁ Τόννυ ἀνέσυρε ἕνα μικρὸ λοστό, κατασκευασμένο ἀπὸ ἄθραυστο μέταλλο καὶ δυνάμενο νὰ κατορθώσῃ πολλὰ ἐν σχέσει πρὸς τὴν σμικρότητά του.

— Ὤ, κύριε Τόννυ! φώναξε μὲ θαυμασμὸ ἡ Φρανσίν. Μὰ τί εἴδους ἄνθρωπος εἶσαι ἐσύ, λοιπόν, ποὺ μοιάζεις σὰν μιὰ ἀνοικτὴ ἀποθήκη χρησίμων ἀντικειμένων;

— Νὰ σοῦ πῶ, Φρανσίν, δὲν ἔχεις καὶ ἄδικο. Ὁπωσδήποτε ἂς ἀρχίσωμε τὴ δουλειά μας. Εἶμαι βέβαιος ὅτι σὲ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ὁ τοῖχος αὐτὸς θὰ ἐξαφανισθῇ καὶ θὰ βρεθοῦμε μπρὸς σὲ ἀποκαλύψεις.

Καὶ ὁ χονδρο - Τόννυ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἔπεσε ἔξω στὶς προβλέψεις καὶ τοὺς ὑπολογισμούς του. Πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο ἐκεῖνο βρισκόταν πραγματικὰ ἡ πόρτα τοῦ κελλιοῦ, μέσα στὸ ὁποῖο ὁ «Σκελετὸς μὲ τὰ Πράσινα Γάντια» εἶχε θάψει ζωντανὸ τὸν Τὸμ Κόξ.

Ἐπείσθη δὲ γι' αὐτὸ ὁ Τόννυ, ὅταν μετὰ τὴν ἀφαίρεσι τῶν πλακῶν καὶ τὴν ἀπόξεσι τοῦ σκληροῦ στρώματος τοῦ τσιμέντου, διέκρινε μιὰ μικρὴ σιδερένια πόρτα, ὅμοια μὲ τῶν ἄλλων κελλιῶν.

— Θρίαμβος! φώναξε τότε. Βλέπεις, Φρανσίν;

— Ναί.. μιὰ πόρτα.

— Ἡ πόρτα μιᾶς ἄλλης φυλακῆς.

— Ποὺ ἐγὼ μόνη μου δὲν θὰ τὴν ἀνεκάλυπτα ποτέ.

— Καὶ τώρα, Φρανσίν, σ' ἐνέργεια τὰ χρήσιμα ἀντικείμενα τῆς ἀποθήκης, στὴν ὁποία ἡ ἀνάγκη μ' ἔκαμε νὰ μεταβληθῶ.

Καὶ ἀπὸ μιὰ τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του ἀνέσυρε ἕνα περίεργο τὴν κατασκευὴ μηχανικὸ ἐργαλεῖο. Τὸ ἔδειξε στὴν Φρανσὶν καὶ τῆς εἶπε μὲ ἀρκετὴ δόσι ὑπερηφανείας:

— Μ' αὐτὸ ἐδῶ τὸν μικρὸ διάβολο, Φρανσίν ἀνοίγεις κάθε κλειστὴ πόρτα. Καὶ ἂν βρῇς ἀκόμη κλειστὲς τὶς πόρτες τοῦ παραδείσου, μπορεῖς νὰ τὶς ἀνοίξῃς μὲ τὸ μηχάνημα αὐτό. Εἶνε μιὰ θαυμασία ἀμερικανικὴ ἐφεύρεσις.

Καὶ ὁ Τόννυ, ἀφήνοντας τὴν Φρανσὶν νὰ ἐξακολουθῇ νὰ θαυμάζῃ τὴν πρακτικότητά του, ἐπελήφθη τοῦ ἀνοίγματος τῆς σιδερένιας πόρτας. Χρειάσθηκε ὅμως νὰ κοπιάσῃ πολὺ γιὰ νὰ φθάσῃ σ' ἀποτέλεσμα εὐχάριστο καὶ μόλις μετὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας κατώρθωσε νὰ καταστρέψῃ τὴν κλειδαριά. Ἀνέπνευσε τότε βαθειὰ καὶ ἐψιθύρισε:

— Ἂς ἔχῃ δόξα ὁ Θεός!

Καὶ πρὶν σπρώξῃ καὶ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα ἐκείνη, ἐσταυροκοπήθηκε:

— Ἐμπρός! εἶπε μετά. Τώρα θὰ δῶ ἂν ζῇ ἢ πέθανε.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια

ΑΛΛΟ ΑΛΛΟ

ΕΙΝ' ΕΚΕΙ

★ ΒΟΛΩΝΙΑ: — Προσαρμοζόμενο στὶς ἐξαιρετικὲς συνθῆκες ποὺ ἐδημιούργησε ὁ πόλεμος, ἕνα ζεῦγος νεονύμφων, στὴν πόλι μας ἀπεφάσισε νὰ χρησιμοποιήσῃ γιὰ τὴν γαμήλιο πομπή, ἀντὶ ἁμαξῶν ἢ αὐτοκινήτων, τὸ τράμ. Μετὰ τὴν τέλεσι τοῦ γάμου στὴν ἐκκλησία, οἱ νεόνυμφοι μὲ τὴν συνοδεία τους καὶ ὅλους τοὺς προσκεκλημένους, ἐπέβησαν τροχιοδρομικοῦ ὀχήματος, ποὺ εἶχε ἐκ τῶν προτέρων διακοσμηθῆ καταλλήλως γιὰ τὴν περίστασι. Ὑπὸ τὴν γενικὴν περιέργειαν καὶ τὶς ἐπευφημίες τῶν διαβατῶν, ἡ γαμήλιος πομπὴ ἔκαμε ὅλη τὴν διαδρομὴ μέχρι τοῦ τέρματος, ὁπόθεν, πεζῇ πιά, κατηυθύνθησαν στὸ σπίτι τοῦ γαμβροῦ.

★ ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ: — Μιὰ εἰρωνικὴ παρατήρησις γιὰ τὸ δέσιμο μιᾶς γραβάτας, προεκάλεσε ἀπίστευτα κυριολεκτικῶς πράγματα σ' ἕνα προάστειο τῆς πρωτευούσης. Ἕνας χωρικὸς δὲν κατώρθωνε νὰ δέσῃ τὴ γραβάτα του, πρᾶγμα ποὺ προεκάλεσε τὶς εἰρωνικὲς ἐπιτιμήσεις τῆς συζύγου του. Ὁ χωρικὸς ἔγινε ἔξω φρενῶν, σὲ βαθμό, ὥστε ἔσχισε τὴ γραβάτα του, τὸ πουκάμισό του, τὸ κολλάρο του, μετὰ δέ, ἐν συνεχείᾳ, ἔκαμε «γυαλιὰ καρφιὰ» ὅλα τὰ ἔπιπλα τῆς κουζίνας καὶ ὅ,τι ἄλλο βρῆκε μπροστά του. Ἡ ζημία ἀνῆλθε σὲ 3.500 κορῶνες, ἡ δὲ συζυγικὴ συμβίωσις ἀποκατεστάθη τῇ ἐπεμβάσει πιὰ τῶν γειτόνων, ὑπὸ τὸν ὅρο ὅμως, ποὺ ἔθεσε ὁ σύζυγος, ὅτι κατὰ τὶς προσπάθειές του γιὰ τὸ δέσιμο τῆς γραβάτας του, ἡ σύζυγός του θά... δένῃ τοῦ λοιποῦ τὴ γλῶσσα της!

★ ΚΟΠΕΓΧΑΓΗ: — Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπόπτης τῶν δημοσίων λουτρῶν τῆς πόλεως Ἔσμπεργκ, ἀπηγόρευσε στοὺς χονδροὺς καὶ τοὺς προσβάλλοντας μὲ τὴν δυσμορφία τους τὴν αἰσθητικὴ νὰ ἐμφανίζωνται στὰ λουτρά, μὲ κοντὰ πανταλόνια. Τὸ ζήτημα ἐγέννησε ἀντιρρήσεις καὶ ἔφθασε μέχρι τῶν στηλῶν τοῦ Τύπου. Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπόπτης, γιὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ ὀρθὸν τῆς διαταγῆς του, ἀπεφάσισε νὰ φωτογραφίζῃ τοὺς ἀμφιβόλου αἰσθητικῆς ἐμφανίσεως λουομένους καὶ νὰ ὑποβάλλῃ τὶς φωτογραφίες τους στὸν δικαστή, ὡς ἀπόδειξιν ὅτι καλῶς ἔπραξε.

★ ΤΕΡΓΕΣΤΗ: —Μιὰ πολὺ δυσάρεστη ἔκπληξις ἐπεφυλάσσετο στὸν Λουΐτζι Νέσκο, εὐθὺς μετὰ τὴν τέλεσι τοῦ γάμου του. Ὅταν ἡ θρησκευτικὴ τελετὴ ἐτελείωσε καὶ ἡ γαμήλιος πομπή, μὲ τοὺς νεονύμφους ἐπὶ κεφαλῆς, ἔβγαινε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, ἀστυνομικὰ ὄργανα συνέλαβαν τὸν εὐτυχῆ γαμβρό, τοῦ ἐπέρασαν τὶς χειροπέδες καὶ τὸν ὡδήγησαν στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα. Ὅπως ἀπεκαλύφθη σὲ λίγο, στὴ νύφη καὶ τοὺς προσκεκλημένους, ὁ Νέσκο ἦταν συνένοχος μιᾶς διαρρήξεως γνωστοῦ καταστήματος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐκλάπησαν 400 χιλιάδες λιρέττες. Ἡ κλοπὴ εἶχε διαπραχθῆ πρὸ διετίας.

Η ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ

Πῶς, ποὺ καὶ πότε πρωτοεμφανίσθηκαν

Μ' ἕνα σκῖτσο καὶ δυὸ λόγια

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Ἐφευρέτης της πιστεύεται πὼς εἶνε ὁ Ἀμερικανὸς Οὐΐλλιαμ Μὰκ Κόρνις. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε ὅτι ἡ ἐφεύρεσις τῆς παραμάνας ὀφείλεται στὴ γυναῖκα τοῦ Ἄμμυ: Μιὰ μέρα, ἐνῷ καθάριζε τὸ σπίτι, ἡ Ἄμμω εἶμε φορέσει μιὰ φαρδειὰ ποδιά, τὴν ὁποίαν ἐκάρφωσε ἐπάνω της μὲ καρφίτσες. Ὅταν ἐτελείωσε τὴ δουλειά της, λησμόνησε νὰ βγάλῃ τὶς καφίτσες καὶ ἐκάθησε νὰ ξεκουρασθῇ. Τσιμπήθηκε ὅμως ἀπ' αὐτὲς καὶ πῆγε στὸ μικρὸ ἐργαστήριο τοῦ ἀνδρός της ποὺ ἦταν σιδηρουργός, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ φτιάξῃ κάτι στὴν μύτη τῆς καρφίτσας γιὰ νὰ μὴν τὴν τσιμπᾷ. Ὁ ἄνδρας της, ὅμως, ἐπειδὴ εἶχε δουλειά, ἔφυγε καὶ ἔτσι ἡ Ἄμμυ ἔφτιαξε δυὸ καρφίτσες ἀπ' ἐκεῖνες ποὺ ἀργότερα ἀπετέλεσαν τὶς «παραμάνες» Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν τὶς εἶδε ὁ ἄνδρας της, κατάλαβε τὴν χρησιμότητά τους καὶ ἄρχισε νὰ φτιάχνῃ πολλές, πρᾶγμα ποὺ σὲ λίγον καιρὸ τοῦ ἀπέδιδε τεράστια κέρδη.

ΤΟ ΤΗΛΕΣΚΟΠΙΟ

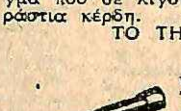

Ἡ ἐφεύρεσις τοῦ ὀργάνου αὐτοῦ, μὲ τὸ ὁποῖον ἡ Ἀστρονομία ἔκαμε θαυμαστὲς ἀνακαλύψεις, ὀφείλεται σὲ τυχαία σύμπτωσι: Τὰ δυὸ παιδιὰ τοῦ Ζαχαρία Ζάνσεν, κατασκευαστοῦ διοπτρῶν στὸ Μήδελμπουργκ τῆς Ὀλλανδίας, ἔπαιζαν μιὰ μέρα μὲ φακοὺς διοπτρῶν, τοὺς ὁποίους εἶχε κατασκευάσει ὁ πατέρας τους. Ὁ ἕνας φακὸς ἦταν κοῖλος καὶ ὁ ἄλλος κυρτός. Ξαφνικά, μὲ ἔκπληξί τους εἶδαν ὅτι ὁ θόλος τοῦ γειτονικοῦ κωδωνοστασίου διὰ μέσου τῶν φακῶν φαινόταν τετραπλάσιος. Ὁ Γαλιλαῖος, ποὺ ἄκουσε νὰ γίνεται λόγος περὶ τῆς «μεγεθυντικῆς διόπτρας» τοῦ Ζάνσεν, ἐμάντευσε τὴν σύνθεσί της καὶ κατεσκεύασε παρόμοια τὸ 1609. Τότε εἶχε καὶ τὴν ἔμπνευσι νὰ στρέψῃ τὸ ἐργαλεῖο του πρὸς τὸν οὐρανὸ γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ τὶς κηλῖδες τοῦ Ἡλίου, τὰ ὄρη τῆς Σελήνης, τὶς φάσεις τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοὺς ἀστερισμοὺς τοῦ Γαλαξίου. Ὡστόσο ὁ Ζάνσεν καὶ ὁ Γαλιλαῖος δὲν ἐφεῦραν παρὰ τὴν διόπτρα μὲ ἀφιστάμενο προσόφθαλμο. Τὸ πρῶτο ὅμως τηλεσκόπιο μὲ κάτοπτρο, πρῶτος τὸ κατεσκεύασε τὸ 1616 ὁ Π. Ζοῦτσι.

Η ΧΕΙΡΑΨΙΑ

Ἡ χειραψία ἔχει προέλευσι μεσαιωνική. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τῶν συνεχῶν πολέμων καὶ μονομαχιῶν, τὸ χειροσφίξιμο ποὺ ἀντήλλασσαν δυὸ ἱππόται, εἶχε τὸ σκοπὸ νὰ δείξῃ ὅτι τὸ δεξὶ χέρι τοῦ καθενὸς ἦταν πραγματικὰ ἄοπλο. Ἀργότερα, κατὰ τὸ κλείσιμο μιᾶς προφορικῆς συμφωνίας, ἐσυνήθιζαν ὅλοι νὰ λένε μαζὶ μὲ τὸν λόγο τῆς τιμῆς των:

— Πέντε καὶ πέντε δέκα.

Ἡ φράσις αὐτὴ ἐσυμβόλιζε τὴν χειραψία, ποὺ ἑνώνει στενὰ μεταξύ τους 10 δάκτυλα.

Μετά, ἡ συνήθεια τῆς χειραψίας ἐγενικεύθηκε καὶ οἱ Ἄγγλοι ἐπενόησαν τὸ «σέϊκ χέντ» (τίναγμα τοῦ χεριοῦ), ποὺ οἱ Ἀμερικανοὶ τὸ ἔκαμαν ὑπερβολικό.

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

★ Οἱ γυναῖκες συγκρατοῦνται στὴ γῆ μόνο ἀπὸ τοὺς δεσμοὺς τῆς καρδιᾶς καὶ ὅταν ἀκόμη, ἀποπλανῶνται πάλι κάποιο αἴσθημα τὶς παρασύρει.

★ Μιὰ ἐρωτικὴ ἀνάμνησις μοιάζει μὲ μιὰ στάλα ροδόνερο. Τὸ ὡραῖο της ἄρωμα διαρκεῖ σ' ὅλη τὴ ζωή.

★ Τὰ παράπονα τοῦ ἔρωτος σβύνουν μ' ἕνα φιλί.

★ Ἡ ἁμαρτία βρίσκεται μέσα στὴ σκέψι κάθε γυναίκας ποὺ βλέπει ἕναν ἄνδρα καὶ τὸν ποθεῖ, καθὼς καὶ καὶ κάθε ἀνδρὸς ποὺ βρίσκει μιὰ γυναῖκα ὄμορφη.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ρυτίδες ματιῶν

Στὰ τρία προηγούμενα σχετικὰ μαθήματα μιλήσαμε γενικὰ γιὰ τὶς ρυτίδες, γιὰ τὰ αἴτια ποὺ τὶς προκαλοῦν, ὡς καὶ γιὰ τὰ θεραπευτικὰ μέσα ποὺ διαθέτει ἡ αἰσθητικὴ ἐπιστήμη γιὰ τὴν πρόληψι, βελτίωσι καὶ τὴν καταπολέμησί των.

Σήμερα θὰ σᾶς γράψω ξεχωριστά, γιὰ τὶς ρυτίδες τῶν ματιῶν καὶ τῶν ἄκρων τῶν χειλέων, διότι ἡ περιποίησίς των εἶνε ἐπιβεβλημένη καὶ ἐντελῶς ξεχωριστὴ καὶ διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν ὅλη περιποίησι τοῦ προσώπου. Στὰ δύο αὐτὰ μέρη τοῦ προσώπου, δηλαδὴ τριγύρω ἀπὸ τὰ μάτια καὶ στὶς γωνίες τῶν χειλέων, τὸ δέρμα ρυτιδώνεται πιὸ εὔκολα, γιατὶ εἶνε πιὸ λεπτό, χωρὶς ἄφθονο ὑπόστρωμα λίπους καὶ οἱ γκριμάτσες τοῦ προσώπου γίνονται ἐκεῖ πιὸ συνηθισμένες.

Γιὰ τὸν λόγο ἀκριβῶς αὐτὸν καὶ ἡ περιποίησίς των εἶνε ἀπαραίτητη, γιατὶ δυὸ καλοσχηματισμένα μάτια δίχως ρυτίδες καὶ χωρὶς φουσκώματα καὶ κοκκινάδες, φθάνουν αὐτὰ καὶ μόνο γιὰ νὰ χαρίσουν σὲ κάθε κυρία ἢ δεσποινίδα τὸν τίτλο τῆς ὡραίας, ἀνεξαρτήτως τῶν ἄλλων χαρακτηριστικῶν της. Τὰ μάτια λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ ἔρχωνται σὲ καμμιὰ ἐπαφὴ μὲ σαποῦνι οἱουδήποτε εἴδους, μὲ καλλυντικὰ ἢ μὲ τὶς διάφορες πομάδες τοῦ προσώπου. Μόλις ἀντιληφθῆτε ἐρεθισμό, πρήξιμο ἢ κοκκίνισμα στὰ μάτια σας, διαλῦστε ἕνα κουταλάκι βορικοῦ μέσα σ' ἕνα ποτῆρι πολὺ κοχλασμένου νεροῦ καὶ ἀφοῦ λίγο χλιάνει, τότε μὲ βαμβάκι πλύνετέ τα, βάζοντας καὶ κατόπιν λίγες θερμὲς κομπρέσσες μὲ τὴν ἴδια διάλυσι. Ὡσαύτως πολὺ συντελεστικές, ἰδίως γιὰ τὴν πρόληψι καὶ βελτίωσι τῶν περιφερικῶν ρυτίδων τῶν ματιῶν εἶνε οἱ θερμὲς κομπρέσσες μὲ μαραθόσπορον. Βάζετε λίγο ἀπὸ αὐτὸν ἀκριβῶς ὅπως κάνομε τὸ τσάϊ καὶ κατόπιν ἀφοῦ τὸν σουρώσετε, μὲ τὸ ἔγχυμα κάνετε τὶς κομπρέσσες. Οἱ κομπρέσσες μὲ βορικὸ καὶ μαραθόσπορο ὄχι μόνον καθαρίζουν, ἀλλὰ καὶ δροσίζουν τὰ μάτια καὶ τὰ ξεκουράζουν ὕστερα ἀπὸ κλάμα ἢ ἀγρυπνία. Καλὲς εἶνε καὶ οἱ κομπρέσσες μὲ χαμομηλόνερο, ἀλλὰ ἡ συχνὴ χρῆσις των ἀφήνει λεκέδες σκούρους γύρω ἀπὸ τὰ μάτια, ὅπως τὸ ἴδιο συμβαίνει ἐκ τῆς χρήσεώς του καὶ στὸ πρόσωπο. Οἱ κομπρέσσες τῶν ματιῶν πρέπει νὰ γίνωνται πάντοτε τὸ βράδυ πρὸ τοῦ ὕπνου καὶ οὐδέποτε ἡμέραν, ὅσον καὶ ἂν εἶνε ὁ καιρὸς θερμός. Ὡσαύτως πρέπει νὰ προηγοῦνται κάθε βράδυ τοῦ μασσὰζ τῶν βλεφάρων, ποὺ θὰ σᾶς γράψω παρακάτω, καὶ τὸ ὁποῖον θὰ κάνετε γιὰ τὴν βελτίωσι καὶ ἐξαφάνισι τῶν ρυτίδων καὶ τῶν φουσκωμάτων. Τὸ μασσὰζ γιὰ τὴν τόνωσι τοῦ περιφερικοῦ δέρματος τῶν ματιῶν πρέπει νὰ γίνεται μὲ κατάλληλες κινήσεις καὶ κατεύθυνσι ἄλλως ἔχει ἀντίθετα ἀποτελέσματα καὶ προκαλεῖ μᾶλλον βαθύτερες ρυτίδες. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ δίνετε μεγάλη προσοχὴ στὴν ἐφαρμογή του. Κάθε βράδυ, λοιπόν, μετὰ τὶς θερμὲς κομπρέσσες μὲ βορικὸ ἢ μὲ μαραθόσπορο, παίρνοντας ἐλαχίστη ἀπὸ τὴν κάτωθι λιπαρὴ εἰδικὴ ἀντιρυτιδικὴ πομάδα ἢ ἔστω λίγο παραφινέλαιο κάνετε ἕνα ὅλως ἐπιφανειακὸ κυκλικὸ μασσὰζ τῶν βλεφάρων τοῦ ματιοῦ: Λανολίνη 17 γραμ., Ὢ ντιστιλὲ ντ' ἀμαμελὶς 7 γρα., Μπὸμ ντὲ στύραξ ἢ ντὲ λὰ μὲκ 2,50 γραμ. Οἱ κυκλικὲς κινήσεις ἐπαναλαμβάνω, πρέπει νὰ γίνωνται πολὺ ἐλαφρά, μὲ προσοχὴ καὶ τελείως ἐπιφανειακά, γιατὶ τὸ δέρμα στὸ μέρος αὐτὸ δὲν ἀντέχει. Ὁ κύκλος αὐτὸς ἀρχίζει ἀπὸ τὸ ἐπάνω βλέφαρο ἀκριβῶς, ἐκεῖ ποὺ ἐφάπτεται στὴ μύτη, προχωρεῖ δὲ πρὸς τὸ ἔξω μέρος τοῦ ματιοῦ, ὁπότε καὶ γυρίζει πρὸς τὸ κάτω βλέφαρο καὶ τελειώνει πάλιν κοντὰ στὴν μύτη. Οὐδέποτε τὸ μασσὰζ ἀρχίζει ὡς οἱ περισσότερες κυρίες συνηθίζουν νὰ τὸ κάνουν, ἀπὸ τὸ μέρος τῆς μύτης πρὸς τὰ ἔξω, ἀλλ' ἀντιθέτως, ὅπως εἴπαμε, ἐκ τῶν ἔξω πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς μύτης.

Μιὰ τεχνικὴ ὡσαύτως λεπτομέρεια κατὰ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ μασσὰζ τῶν ματιῶν, εἶνε ὅτι πρέπει νὰ κρατᾶτε ἀνοικτὸ καλὰ τὸ στόμα σας, πρᾶγμα ποὺ ἐμποδίζει νὰ σουφρώνετε τὰ βλέφαρά σας. Ἂν οἱ ρυτίδες τέλος τῶν ματιῶν εἶνε προχωρημένες ἢ ἔντονες, τότε χρειάζεται εἰδικὴ μηχανοθεραπεία διὰ τῆς ὁποίας ἐπιτυγχάνονται ἄριστα ἀποτελέσματα. Πάντως ὅμως, καὶ αὐτὸ τὸ τονίζω, ἐξαφάνισις πλήρης τῶν ρυτίδων τῶν ματιῶν δι' οὐδενὸς μέσου ἐπιτυγχάνεται, ἀλλὰ μόνον σημαντικωτάτη βελτίωσις. Τέλος τὸ μασσὰζ γιὰ τῆς ρυτίδες τῶν χειλέων μπορεῖ νὰ γίνεται μὲ οἱαδήποτε λιπαρὰ πομάδα ἢ κὸλντ κρὴμ, ἢ μὲ τὴν παραπάνω ἀντιρυτιδικὴ πομάδα ποὺ εἶνε καὶ ἀποτελεσματικώτερη. Ὅταν μασσάρετε τὸ ἐπάνω καὶ κάτω χεῖλος δηλ. τὸ γύρω τοῦ στόματος δέρμα, ν' ἀνοίγετε ἐπίσης καλὰ τὸ στόμα σας καὶ τὸ μασσὰζ νὰ γίνεται μὲ περιωρισμένες ἐλαφρὲς κινήσεις, δηλαδὴ μὲ μικροτσιμπήματα καὶ συνεχῆ ἐλαφρὰ κτυπήματα τῶν δακτύλων ποὺ εἶνε ἐξαίρετα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ἰατρὸς - Δερματολόγος

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΙΑΤΡΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Γιὰ κάθε ἀπάντησι, δικαίωμα δημοσιεύσεως δρχ. 10

Στὶς ἐπιστολὲς ποὺ ἔλαβα ὑπὸ τὰ ψευδώνυμα «Λαΐδη» καὶ «Ἅγιος» δὲν θὰ ἀπαντήσω, γιατὶ δὲν ἐσωκλείετο τὸ δεκάδραχμον δικαίωμα γιὰ τὴν δημοσίευσι τῆς ἀπαντήσεως, ποὺ ἔχει ὁρισθῆ ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ «Θησαυροῦ». Συνεπῶς θεωρῶ σὰν νὰ μὴν ἔλαβα τὶς ἐπιστολὲς αὐτές. Σὲ περίπτωσιν ἀποστολῆς τοῦ δικαιώματος, παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐκτεθοῦν ἐκ νέου ἀπ' ἀρχῆς οἱ ἐρωτήσεις.

Μ. Ο. Π., Ἐνταῦθα. — Ἔχω γράψει ἐπανειλημμένως ὅτι φάρμακα γιὰ νὰ μεγαλώνουν οἱ βλεφαρίδες δὲν ὑπάρχουν. Ὅλα εἶνε ρεκλάμες. Ὥστε μὴ βασανίζεσθε. Τὸ μόνο ποὺ πρέπει νὰ κάνετε εἶνε νὰ τὶς λιπαίνετε ἐλαφρῶς μὲ λίγο παραφινόλαδο, ὥστε νὰ μὴ σπάζουν. Ἐκτὸς ἂν ἡ πτῶσις τῶν βλεφαρίδων ὀφείλεται σὲ ὀφθαλμικὴ πάθησι ὁπότε βεβαίως ὑπάρχει εἰδικὴ πομάδα διὰ τὴν συγκράτησίν των.

Μάρω Π. — Ὅλες παραπονεῖσθε γιὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς περμανὰντ καὶ ὅμως ὅλες τὴν κάνετε. Ἀποφεύγετε τελείως τὴν ὑγρὰ ἰδίως περμανάντ. Πρὸς θεραπείαν τοῦ κακοῦ νὰ λούζεσθε μὲ τὸ ἑξῆς μῖγμα ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος. Νὰ κτυπᾶτε μέσα σὲ μιὰ λεκάνη τοὺς κρόκους δυὸ αὐγῶν μαζὶ μὲ 3 ποτήρια χλιαρὸ νερό. Μὲ τὸ ἀφρῶδες αὐτὸ μῖγμα νὰ λούζετε καλὰ τὰ μαλλιά σας, ἐπιτρίβοντας συγχρόνως καὶ τὶς ρίζες των. Κατόπιν δὲ νὰ τὰ ξεβγάζετε μὲ ἄφθονο χλιαρὸ νερό, στὸ ὁποῖον ρίχνετε καὶ δυὸ κουταλιὲς τῆς σούπας καλὸ ξεῖδι. Μὲ σαποῦνι νὰ μὴ λουσθῆτε τοὐλάχιστον ἐπὶ δίμηνον, παρὰ μόνον μὲ τὰ αὐγά. Ὡσαύτως κάθε βράδυ ἐπιτρίβετε ἐλαφρῶς τὸ τριχωτὸν δέρμα τῆς κεφαλῆς μὲ ὀλίγη ἀπὸ τὴν κάτωθι πομάδα: Ρετσινόλαδο 6 γραμ. Λανολίνη 14 γραμ. Χλωρυντρὰτ ντὲ κινὶν 0,25 ἐκ. Πιλοκαρπίνη 0,25 ἐκ. Ἀσετὰτ ντὲ πλὸμπ 0,30 ἐκ. Βάμμα κανθαρίδος 0,30 ἐκ. Μπὸμ ντὲ περοῦ 0,60 ἐκ. Γιὰ τὸ τρίχωμα τοῦ προσώπου, ἂν πρόκειται περὶ χνουδιοῦ νὰ μὴ τὸ πειράξετε καθόλου. Ἂν ὅμως εἶνε πραγματικὴ ὑπερτρίχωσις, τότε ὁ μόνος τρόπος ριζικῆς καταστροφῆς του εἶνε ἡ μέθοδος τῶν βραχέων διαθερμικῶν κυμάτων. Εἶνε ἀνώδυνος καὶ δὲν ἐγκαταλείπει ἀπολύτως οὐλὲς ἢ ἄλλο τι στῖγμα ἐπιμαρτυροῦν τὴν γενομένην θεραπείαν ἢ τὴν προϋπαρξιν τριχῶν.

Βαρβάρα Σταϊγαϊκ. — Δυστυχῶς ἀπὸ τὸ γράμμα σας δὲν κατετοπίσθην ἐπακριβῶς ἐπὶ τῆς δερματολογικῆς παθήσεως τοῦ προσώπου σας. Πολλὲς δερματικὲς παθήσεις παρομοιάζουν μὲ τὰ συμπτώματα ποὺ μοῦ γράφετε. Συνεπῶς, ἄνευ προσωπικῆς ἐξετάσεώς σας μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ σᾶς συμβουλεύσω διὰ τὴν θεραπείαν τῆς παθήσεώς σας.

Μυρεΐγ Μ. — Ὁ πρόωρος μαρασμὸς καὶ ἡ πλαδαρότης τοῦ προσώπου σας ὀφείλεται στὴν ὠοθηκική σας ἀνεπάρκειαν. Μὴ παραμελήσετε τὴν θεραπείαν της παρ' ὅλες τὶς πολλὲς ἐνέσεις, ποὺ ἔχετε κάνει, καθὼς μοῦ γράφετε. Γιὰ τὸ πρόσωπο ἀκολουθῆστε τὴν ἑξῆς τακτική: Τὸ βράδυ ἀφοῦ πλυθῆτε μὲ μόλις χλιαρὸ νερὸ περνᾶτε μ' ἕνα βαμβάκι ἀλαφρὸ ὅλο σας τὸ πρόσωπο μὲ ἰδιαίτερη δὲ προσοχὴ καὶ πιὸ ἔντονα τὰ πλάγια τῆς μύτης καὶ τὸ σαγόνι. Νὰ μὴ ζουλᾶτε ποτὲ τὰ μπιμπίκια καὶ τὰ μαυράκια. Πρὸ δὲ τῆς πούδρας νὰ χρησιμοποιῆτε τὴν ἑξῆς λοσιόν: Ὢ ντὲ φλὲρ ντ' ὀρὰνζ 125 γραμ., Βάμμα βενζόης 10 γραμ. Γλυκερίνη 5 γραμ. Ὡσαύτως νὰ κάνετε δὶς τῆς ἑβδομάδος καὶ μετὰ τὴν βραδυνὴ λοσιόν, ἕνα ἀτμόλουτρο μὲ τίλιο ἢ ἀλτέα. Σαποῦνι νὰ μὴ χρησιμοποιῆτε, ἀλλὰ δὶς τῆς ἑβδομάδος κτυπημένο ἀσπράδι αὐγοῦ, τὸ ὁποῖον νὰ ξεκαθαρίζετε μετὰ ἕνα τέταρτο, μὲ ἄφθονο χλιαρὸ νερό.

Ἀπογοητευμένην, Νέα Θεσσαλονίκη. — Σᾶς ἔχω ἤδη ἀπαντήσει πρὸ καιροῦ, ἀλλὰ δὲν θὰ ἐλάβατε λόγῳ τῆς ταχυδρομικῆς ἀνωμαλίας τὸ φύλλον. Ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὴν περιποίησι τοῦ προσώπου σας, νὰ ἀκολουθήσετε λεπτομερῶς ὅ,τι συμβουλεύω παραπάνω τὴν «Μυρεΐγ Μ.» Γιὰ τὸ τρίχωμα πρώτη φορὰ ἀκούω τὸ εἶδος τῆς θεραπείας ποὺ σᾶς ἐφήρμοσαν ἐκεῖ. Δὲν ὑπάρχει ἠλεκτρικὸ μασσὰζ ποὺ καταστρέφει τὶς ρίζες τῶν τριχῶν, οὔτε φάρμακο γιὰ τὴν ριζικὴ καταστροφὴ των ποὺ μοῦ ζητᾶτε. Ἡ ἐπιστημονικὴ μέθοδος ποὺ ἐφαρμόζομεν εἶνε ἡ παλαιὰ τῆς ἠλεκτρολύσεως καὶ ἡ νέα τῶν βραχέων κυμάτων καὶ διὰ τῆς ὁποίας καὶ μόνης καταστρέφονται ριζικῶς καὶ ἐφ' ὅρου ζωῆς οἱ τρίχες. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶνε ἀστεῖα καὶ ἀπατηλὰ μέσα. Ὅσον ἀφορᾷ γιὰ τὸ μαλάκωμα καὶ τὸ ξάνθισμά των νὰ μεταχειρίζεσθε τὴν ἑξῆς πομάδα, ἥτις δὲν ἐρεθίζει καὶ τὴν ἐπιδερμίδα, ὅπως αὐτὴ ποὺ τώρα χρησιμοποιεῖτε: Ὀξυγονοῦχον ὕδωρ 12 βολὺμ 20 γραμ. Λανολίνη 40 γραμ., Βαζελίνη 40 γραμ.

Ἴκαρον Σ. — Περνᾶτε τὸ πρόσωπο πρωῒ καὶ βράδυ μὲ τὴν ἑξῆς λοσιόν, ἀφοῦ προηγουμένως πλυθῆτε μὲ μέλι, χλιαρὸ νερό: Ἀλκοὸλ μπλὰνς καμφρὲ 7,50 γρ. Βάμμα βενζόης 3,25 γραμ. Ὕδωρ κολωνίας 15 γραμ. Ὕδωρ ἀπεσταγμένον 150 γραμ. Καυτηριάζετε ξεχωριστὰ τὰ σπυριά. Νὰ πίνετε ἐσωτερικῶς τρεῖς κουταλιὲς τῆς σούπας τὴν ἡμέραν ἀπὸ τὸ Σιρόπι Ἰοντοτανὶκ φοσφατέ. Δηλαδὴ μιὰ τὸ πρωΐ, μιὰ τὸ μεσημέρι καὶ ἄλλη μιὰ τὸ βράδυ πρὸ φαγητοῦ. Ὡσαύτως δὶς τῆς ἑβδομάδος τὸ βράδυ νὰ κάνετε καὶ ἕνα ἀτμόλουτρο μέσα στὸ ὁποῖον νὰ ρίχνετε λίγο μαραθόσπορο. Τὰ μαλλιά σας κάθε βράδυ ἀφοῦ τὰ ραντίσετε μὲ λίγο ἀπὸ τὴν κάτωθι λοσιὸν νὰ ἐπιτρίβετε ἐλαφρῶς τὶς ρίζες των: Ὕδωρ κολωνίας 100 γρα., Γλυκερίνη 10 γραμ. Βάμμα Γιαποράντι 30 γρα. Βάμμα Παναμᾶ 10 γραμ. Βάμμα κινίνης 10 γραμ. Βάμμα κανθαρίδος 0,60 ἐκ. Τὸ φάρμακο αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ἐξακολουθήσετε ἐπὶ μακρόν, γιὰ νὰ ἔχετε ἄριστα ἀποτελέσματα.

Μπέτυ Γ. Ξ. — Τὶς λεπτομέρειες ποὺ μοῦ ζητᾶτε γιὰ τὴν περιποίησι τοῦ λαιμοῦ, θὰ τὶς βρῆτε στὸ εἰδικὸ μάθημά μου. Τὶς μασχάλες σας περνᾶτε πρωῒ καὶ βράδυ μ' ἕνα βαμβάκι καὶ τὴν ἑξῆς λοσιόν: Φορμολὶν 1 γρ. Βάμμα μπελλαντόνας 10 γρα., Ὕδωρ κολωνίας 100 γραμ. Κατόπιν δὲ νὰ τὶς πουδράρετε, ὅπως καὶ πολλάκις τῆς ἡμέρας μὲ τὴν ἑξῆς πούδρα: Ὀξὺντ ντὲ ζὲνκ 25 γραμ. Τάλκ ντὲ βενὶς 25 γραμ. Σαλισυλὰτ ντὲ σοὺντ 22,50 γραμ. Σαλὸλ 12,50 γραμ. Πούδρα ἴριδος 10 γραμ. Τὰ χέρια καὶ τοὺς ἀγκῶνες τοὺς ἐπιτρίβετε μὲ τὴν ἑξῆς πομάδα: Ἀμυγδαλόλαδο 20 γρ., Ροδόνερο 20 γραμ., Βάββα Βενζόης 2 γραμ.

Κτυπᾶτε 4 κρόκους αὐγῶν καὶ χύνετε μέσα τὸ ὑγρὸ τῆς συνταγῆς καὶ τὰ δουλεύετε σὰν κρέμα. Κατόπιν τὰ βάζετε σ' ἕνα βάζο καὶ τὴν χρησιμοποιεῖτε. Γιὰ τὸ χνοῦδι ἐφόσον ἐπὶ τόσα χρόνια χρησιμοποιεῖτε αὐτὸ ποὺ μοῦ γράφετε καὶ μὲ τὸ ὁποῖον δὲν φαίνεται καθόλου, νὰ ἐξακολουθήσετε νὰ τὸ χρησιμοποιῆτε.

Καστρινὴ Σ. Α. Μ. Καλάμας. Τὸ βράδυ ἀφοῦ πλυθῆτε μὲ μόλις χλιαρὸ νερὸ νὰ περνᾶτε ἐλαφρὰ ὅλον σας τὸ πρόσωπο μὲ τὴν ἑξῆς λοσιόν: Μπιμπορὰτ ντὲ σοὺντ 1,25 γραμ., Γλυκερίνη 10 γραμ. Ὑντρολὰτ ντὲ φλὲρ ντ' ὀρὰνζ 155 γραμ.

Πρὸ δὲ τῆς πούδρας νὰ χρησιμοποιῆτε τὴν ἑξῆς λοσιόν: Ροδόνερο ἁγνὸ 50 γραμ., Ὢ ντὲ φλὲρ ντ' ὀρὰνζ 50 γραμ. Βόραξ 10 γραμ. Νὰ μὴ χρησιμοποιῆτε σαποῦνι, ἀλλὰ δὶς τῆς ἑβδομάδος κτυπημένο ἀσπράδι αὐγοῦ, τὸ ὁποῖον νὰ ξεκαθαρίζετε μετὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας μὲ ἄφθονο χλιαρὸ νερό. Νὰ μὴ σπᾶτε ἢ ζουλᾶτε τὰ μπιμπίκια ἢ τὰ σπυριά.

Θλιμμένη μικρούλα Π. — Δὲν παρακολουθῆτε τακτικά. Ἡ ἀπάντησις ἔχει καταχωρηθῆ πρὸ μηνός. Πάντως ἡ πάθησις ποὺ μοῦ περιγράφετε δὲν μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε ἁπλῆ πιτυρίαθρα τῆς κεφαλῆς. Πρόκειται περὶ δερματικῆς παθήσεως, τὴν ὁποίαν καὶ δὲν πρέπει νὰ παραμελήσετε. Γι' αὐτὸ περᾶστε προσωπικῶς ἀπὸ τὸ ἰατρεῖον μου καὶ θὰ σᾶς ἐξετάσω ἀνεξόδως. Δέχομαι καθημερινῶς: Σόλωνος 40, 11 — 1 ἢ 5 — 7. Νὰ μοῦ ὑπενθυμίσετε τὸ ψευδώνυμόν σας.

Πονεμένον Ἐνταῦθα. Νὰ ραντίζετε καθημερινῶς πρωῒ καὶ βράδυ τὰ μαλλιά σας μὲ τὴν ἑξῆς λοσιὸν καὶ νὰ κάνετε στὶς ρίζες των μιὰ ἐλαφρὰ φριξιόν: Λικὶντ ἀμμονιὰκ 5 γρ., Χλωρυντροσυλφὰτ ντὲ κινὶν 1 γρ. Τεντοὺρ ντὲ ρομαρὲν 35 γραμ. Ρὸμ 65 γραμ. Ἀλκοὸλ 60ο 60 γρμ. Νὰ μὴ λούζεσθε συχνότερα ἀπὸ κάθε 10 ἡμέρας. Τὴν χρῆσι τῆς λοσιὸν νὰ τὴν ἐξακολουθήσετε μέχρις ὅτου ἐξαλειφθῇ ἡ λιπαρότης, εἰς ἣν ὀφείλεται ἡ πιτυρίδα καὶ ἡ τριχόπτωσίς σας.

Ἀπηλπισμένην Ξ. Ξυλόκαστρο. — Ὅ,τι μοῦ ζητᾶτε θὰ τὸ βρῆτε μὲ κάθε λεπτομέρειαν στὰ δημοσιευόμενα μαθήματα μου «Ρυτίδες». Ἐκεῖνο ποὺ σᾶς συμβουλεύω εἶνε νὰ στραφῆτε πρὸς τὴν θεραπείαν τῆς ἀναιμίας σας καὶ τῆς ἀνεπαρκείας. Καὶ τὰ δύο εἶνε ἀπὸ τὶς κυριώτερες ἐσωτερικὲς αἰτίες ποὺ προκαλοῦν τὴν πρόωρη ρυτίδωσι καὶ τὸν μαρασμὸ τοῦ προσώπου. Τὰ καλλυντικὰ ἐπικουρικῶς ὑποβοηθοῦν εἰς τὴν βελτίωσιν τοπικῶς τῆς καταστάσεως.

Λουλουδένια Καρδιά. — Πρὸ τῆς πούδρας καὶ τὸ βράδυ νὰ χρησιμοποιῆτε τὴν ἑξῆς λοσιόν, ἡ ὁποία προλαμβάνει καὶ τὶς πανάδες: Ροδόνερο ἁγνὸ 50 γραμ., Ὢ ντὲ φλὲρ ντ' ὀρὰνζ 50 γραμ. Βόραξ 10 γραμ. Ἐπιτρίβετε δὲ ἰδιαιτέρως κάθε βράδυ εἰς τὰ μέρη ποὺ εἶνε οἱ λεκέδες ἐντονώτερα μὲ τὴν ἑξῆς ἀλοιφή: Ὀξὺντ ντὲ ζὲνκ 20 γραμ., Ρεζορσίνη 10 γραμ. Βαζελίνη 60 γρ. Ἡ κρέμα ποὺ χρησιμοποιούσατε μέχρι τοῦδε μᾶλλον προκαλεῖ παρὰ προφυλάσσει ἀπὸ τὶς πανάδες. Ὡσαύτως δὶς τῆς ἑβδομάδος ν' ἀλείφετε τὸ πρόσωπό σας μὲ κτυπημένο ἀσπράδι αὐγοῦ, τὸ ὁποῖον νὰ ξεκαθαρίζετε μετὰ ἕνα τέταρτο μ' ἄφθονο χλιαρὸ νερό.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Εἶνε βέβαια ἀκατάλληλη ἡ στιγμὴ γιὰ διαπιστώσεις αὐτοῦ τοῦ εἴδους, μὰ ὁ ἄνθρωπος εἶνε ζῶο μεταφυσικὸ ποὺ τοῦ ἀρέσει νὰ βγάζῃ συμπεράσματα ἀπὸ τὸ κάθε τι ποὺ τοῦ συμβαίνει καλὸ ἢ κακό. Ἔτσι ἄλλως τε ἀποκτᾷ καὶ τὴν πεῖρα του αὐτὴ «τὴν πανοπλία ἀπὸ τὰ ὅπλα ποὺ μᾶς ἐπλήγωσαν», ὅπως τὴν ἔχουν χαρακτηρίσει.

Λοιπὸν αὐτὲς οἱ διάφορες ἐλλείψεις, μικρὲς ἢ μεγάλες ποὺ μᾶς ἔφερε ὁ πόλεμος, ἔχουν καὶ τὶς καλές πλευρές τους. Μὴ σᾶς φαίνεται παράξενο αὐτό. Ἀναγκαστικὰ μᾶς ἔκαμαν νὰ καταλάβωμε πολλά. Πρῶτα - πρῶτα ὅτι στὴ ζωή μας ἐθεωρούσαμε ὡς ἀπαραίτητα ἕνα σωρὸ πράγματα ποὺ τώρα ἀντιλαμβανόμαστε ὅτι ἦσαν ἂν ὄχι περιττά, πάντως ὅμως ὄχι καὶ ἀπαραίτητα. Ἔπειτα πῶς μποροῦμε νὰ ζήσωμε μὲ πολὺ μικρότερες ποσότητες εἰδῶν ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἐσπαταλούσαμε ἄλλοτε. Διάφοροι βιομήχανοι μᾶς εἶχαν πείσει τόσα χρόνια ὅτι χωρὶς τὰ προϊόντα τους δὲν μπορούσαμε νὰ ζήσωμε. Καὶ οἱ ὑλικές μας ἀνάγκες ἐπλήθαιναν μέρα μὲ τὴν ἡμέρα εἰς βάρος τῆς ψυχῆς μας καὶ τοῦ πνεύματος. Εἴχαμε καταντήσει νὰ μὴ σκεπτώμεθα τίποτ' ἄλλο παρὰ πῶς θὰ περάσωμε καλύτερα καὶ ἡ μανία νὰ προσφέρωμε στοὺς ἑαυτούς μας μεγαλύτερη εὐμάρεια μᾶς ἔκανε νὰ τρέχωμε ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ λαχανιασμένοι.

Ἡ μεταξωτὴ κάλτσα, τὸ αὐτοκίνητο, οἱ πολυκατοικίες, τὰ διάφορα κέντρα διασκεδάσεως ἀποτελοῦσαν τὴν μόνη μας φροντίδα.

Δὲν λέμε ὅτι «δύο καρδίαι καὶ μία καλύβη» εἶνε ἀρκετὰ γιὰ τὴν εὐτυχία. Χρειάζονται βέβαια καὶ ἄλλα πράγματα, ἀλλὰ τὰ πράγματα αὐτὰ δὲν εἶνε ἀπ' ἐκεῖνα ποὺ βρίσκονται σὲ τιμοκαταλόγους. Μαντέψετέ τα μόνες σας, καλές μου φίλες, ποιὰ εἶνε.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Ἡ νέα γενεὰ δὲν προσέχει διόλου τὰ χέρια της. Βλέπομε ὡραιότατα προσωπάκια, κομψότατα σώματα, τσακπίνικα ματάκια, ποδαράκια μικρὰ καὶ καλοσχηματισμένα, ἀλλὰ βλέπομε πολὺ σπάνια χέρια ὄμορφα. Καὶ σ' αὐτὸ φταίει ἁπλῶς καὶ μόνον ἡ κακὴ περιποίησις ἢ μᾶλλον ἡ κακῶς ἐννοουμένη περιποίησις. Βάφονται νύχια, ἀλλὰ τὰ νύχια αὐτὰ ποτὲ δὲν εἶνε ἀπαστράπτοντα καὶ ἡ ἐπιδερμὶς τῶν χεριῶν δὲν εἶνε διόλου λεία, οὔτε καὶ μαλακιά. Καὶ ὅμως εἶνε τόσο εὔκολο πρᾶγμα νὰ κάμωμε μόνες μας μιὰ συσκευασία ποὺ νὰ μᾶς κάμῃ νὰ ἔχωμε χέρια λευκὰ καὶ μαλακά. Δὲν βρίσκομε γλυκερίνη; Λίγο λάδι ἀμυγδάλου μὲ κολώνια καὶ λεμόνι σὲ ἴσα μέρη κάνουν τὴν ἴδια δουλειά. Δοκιμάσετε καὶ σὲ 1 — 2 ἑβδομάδες θὰ ἰδῆτε θαυματουργὰ ἀποτελέσματα. Τὰ χέρια σας θὰ ἔχουν γίνει σὰν βελοῦδο καὶ τότε θὰ ἰδῆτε πόσο πιὸ ὡραῖα θὰ φαίνωνται τὰ περιποιημένα καὶ ἀπαστράπτοντα εἰς καθαριότητα νύχια σας.

ΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ΖΩΗΣ

— Δὲν θὰ ξαναπατήσω τὸ πόδι μου σ' αὐτὸ τὸ μαγαζί, ἄκουσα νὰ λέῃ μιὰ φίλη μου, διότι οἱ ὑπάλληλοι εἶνε ἀγενεῖς καὶ δυσάρεστοι.

— Γιατὶ μ' ἐσερβίρατε πρῶτα ἀπὸ τὸν κύριο, ὁ ὁποῖος ἐπροηγεῖτο; ἐρώτησα κάποιαν πωλήτρια.

— Γιατὶ αὐτὸς ὁ κύριος εἶνε ἕνας γκρινιάρης ποὺ δὲν εὐχαριστιέται ποτὲ μὲ τίποτε.

Βλέπετε λοιπὸν ἀκόμη ὅτι καὶ στὶς ἐμπορικὲς συναλλαγὲς ἡ εὐγένεια παίζει σπουδαῖον ρόλο. Ἕνα χαμόγελο, μιὰ συμπαθητικὴ ματιά, ἕνας χαιρετισμὸς εὐγενικὸς διαθέτουν καλὰ τὸν πωλητὴ ἀπέναντι τοῦ ἀγοραστοῦ ὅπως καὶ τὸ ἀντίθετο.

Ἀπὸ τὸν πωλητὴ ἐξαρτᾶται νὰ ἐμπνεύσῃ ἐμπιστοσύνη στὸν πελάτη καὶ νὰ τὸν κάμῃ νὰ φύγῃ ἀπομακρύνων τὰς καλυτέρας ἐντυπώσεις ἔστω καὶ ἂν δὲν βρῇ αὐτὸ ποὺ ζητεῖ.

Ὁ πωλητὴς ἢ ἡ πωλήτρια πρέπει ἐπίσης νὰ εἶνε ψυχολόγοι καὶ ν' ἀντιλαμβάνωνται μὲ μιὰ ματιὰ σὲ ποιὰν οἰκονομικὴ τάξι ἀνήκει ὁ πελάτης, οὕτως ὥστε νὰ τοῦ προσφέρουν τὸ ἐμπόρευμα ποὺ ἔχει τὴν δυναμικότητα νὰ ἀγοράσῃ καὶ ὄχι κάτι πολὺ ἀκριβὸ ποὺ θὰ τὸν κάμῃ μόνον νὰ λυπηθῇ διότι δὲν μπορεῖ νὰ τὸ πάρῃ.

Ἐκ παραλλήλου, ὅπως εἴπαμε παραπάνω, ὁ ἀγοραστὴς θὰ προσπαθήσῃ μὲ τὴν εὐγένειά του καὶ μὲ τὴν καλωσύνη του νὰ κερδίσῃ τὴν συμπάθειαν τοῦ ὑπαλλήλου χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ξεχνᾷ ὅτι τὸ ἐπάγγελμά του εἶνε ἀρκετὰ κουραστικὸ καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸν κουράζῃ χωρὶς λόγο μὲ περιττὲς ἐρωτήσεις καὶ μὲ ἀτέλειωτους δισταγμοὺς ἢ ἀναποφασιστικότητες.

Τέλος, ὑπάλληλοι καὶ ἀγορασταὶ ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους τὰ ἑξῆς:

— Τὸ κατάστημα ποὺ ἐξαπατᾷ, χάνει τὴν πελατεία του!

— Οἱ ἀγορασταὶ ποὺ εἶνε ἀπαιτητικοὶ καὶ κουραστικοὶ ἐξυπηρετοῦνται πάντοτε ἄσχημα.

ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΣΑΣ

Περισσότερο παρὰ ποτὲ εἶνε ἀπαραίτητο νὰ ἔχωμε ἕνα πρόγραμμα ποὺ νὰ περιλαμβάνῃ ὅλες τὶς ἐργασίες ποὺ ἔχομε νὰ κάμωμε στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας καὶ σύμφωνα μὲ αὐτὸ νὰ βαδίζωμε ἀλλοιῶς δὲν θὰ προφθάσωμε ποτὲ νὰ κάμωμε ὅ,τι θέλομε νὰ κάμωμε καὶ θὰ ξεχνοῦμε τὰ μισά. Ἡ ἡμέρα μας πρέπει νὰ μοιάζῃ μὲ λευκὴ σελίδα στὴν ὁποίαν δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἡ παραμικρὴ κηλίς. Κηλὶς θεωρεῖται καὶ τὸ βαρυεστημένο ἢ ἀπογοητευμένο ὕφος, μὲ τὸ ὁποῖον ἀρχίζομε τὴν ἡμέρα μας καὶ τὸ ὁποῖον δὲν θὰ μᾶς βοηθήσῃ καθόλου νὰ φέρωμε εἰς πέρας ὅ,τι ἀνελάβαμε νὰ ἐκτελέσωμε. Ὅσο πιὸ πολλὲς δυσκολίες παρουσιάζει ἡ ζωή, τόσο πιὸ πολὺ πρέπει νὰ ἐντείνωμε τὴν προσπάθειά μας, νὰ μὴ χάνωμε τὸ θάρρος μας καὶ νὰ μὴ λέμε ποτὲ ὅτι δὲν μποροῦμε νὰ τὰ βγάλωμε πέρα.

Ἡ ἀπαισιοδοξία εἶνε τὸ χειρότερο ἐφόδια γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, γιὰ τὴ βιοπάλη ποὺ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα παρουσιάζει μεγαλύτερες δυσκολίες. Θάρρος καὶ αἰσιοδοξία πρέπει νὰ εἶνε οἱ ἀχώριστοι φίλοι μας. Χωρὶς τὰ δύο αὐτὰ ἂς μὴν ἐπιχειροῦμε τὸ παραμικρό.

Οἱ νοικοκυρὲς πρέπει νὰ ὁπλισθοῦν μὲ διπλὸ θάρρος γιὰ νὰ τὰ βγάλουν πέρα στὴ δύσκολη αὐτὴ περίοδο τῆς ζωῆς ποὺ περνοῦμε. Ἂς μὴ διστάζουν νὰ βάζουν εἰς ἐνέργειαν ὅλη τους τὴν προσπάθεια ἂς μὴν τοὺς τρομάζουν οἱ κόποι καὶ ἂς μὴ ξεχνοῦν ὅτι πιὸ πολὺ παρὰ ποτὲ ἀπ' αὐτὲς ἐξαρτᾶται ὄχι ἡ εὐτυχία, ἀλλὰ ἡ ἴδια ἡ ζωὴ καὶ ἡ ὕπαρξις τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας. Ποιὰ ἱκανοποίησις ὅμως ἂν φέρουν εἰς πέρας τὴ δύσκολη ἀποστολή τους!

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

Ξανθούλαν Ι. Β. — Τὸ εὐκολώτερο πρᾶγμα γιὰ νὰ ἐλευθερωθῆτε εἶνε νὰ χρησιμοποιήσετε ἕνα ἀνθιδρωτικόν. Χρειάζεται ὅμως νὰ μὴ σᾶς λείπῃ ποτὲ μετὰ τὸ πλύσιμό σας καὶ τότε θὰ ἰδῆτε ὅτι δὲν θὰ ἱδρώνετε πλέον.

Λέλαν Μοσχ. Αἴγιον. — Σᾶς ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλά. Ἂν δὲν μὲ ἀπατᾷ ἡ μνήμη, εἴχετε ἔλθει καὶ στὸ σπίτι μου καὶ σᾶς εἶχα δώσει μιὰ συνταγὴ γιὰ τὰ μαλλιά σας. Τώρα ἀποφασίσατε νὰ τὰ ξαναφίσετε νὰ γίνουν μαῦρα. Πολὺ καλὰ θὰ κάμετε, μόνον ποὺ θὰ χρειασθῇ νὰ ὑπομείνετε ὀλίγον καιρό. Θὰ περάσουν τοὐλάχιστον. 3 μῆνες γιὰ νὰ δῆτε ἀποτέλεσμα ἱκανοποιητικόν.

Γυναῖκα Πονεμένη. — Ὅπως πολὺ σωστὰ ἐμαντέψατε, ὁ γιατρὸς θὰ εἶνε καταλληλότερος γιὰ νὰ σᾶς δώσῃ συμβουλὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

Θ. ΑΣΗΜΑΚ., Τρίπολιν. — Δὲν συμβαίνει τίποτε περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι τὰ θέματα δὲν εἶχαν πολὺ ἐνδιαφέρον. Ἰδίως ἄτονα τὰ φινάλε, ἐνῷ τὸ ἀφηγηματικὸ μέρος πάει συνήθως στρωτό. Δοκιμᾶστε ἐπάνω σὲ κάτι ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ δικαστηριακά. Ἰσχύει πάντα ἡ ὑπόσχεσις νὰ προσεχθῇ στοργικὰ κάθε τι δικό σας.

ΡΟΛΑΝΔΟΝ ΚΔ. — Δὲν εἶνε μισονεϊσμός, ἀλλὰ ἀρχὴ τοῦ περιοδικοῦ. Δὲν θὰ προσέφερε τίποτε ἡ δημιουργία μιᾶς τέτοιας σελίδας στὸ «Θησαυρό». Γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἁρμόδια καὶ κατάλληλα εἶνε τὰ εἰδικὰ λογοτεχνικὰ περιοδικά, ἐνῷ τὸ δικό μας εἶνε καθαρὰ δημοσιογραφικὸ ὄργανο, συντασσόμενο μόνο ἀπὸ φτασμένους ἐπαγγελματίες δημοσιογράφους.

Α. Γ. ΛΕΟΝΤΑΡ. — Μᾶς χαροποίησε τὸ φιλικώτατο γράμμα σας. Μόνο ποὺ ἡ πολύτιμη προσφορά σας, πρὸς τὸ παρὸν τοὐλάχιστον, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ βρῇ ἀνταπόκρισι εὐνοϊκή. Μὲ ὅλο τὸ φιλικὸ θάρρος, σᾶς ὑπενθυμίζομε δύο τινά: τὴν ἀνεπάρκεια τῶν σελίδων τοῦ «Θησαυροῦ» καὶ τὴν κατηγορηματικὴ ἀπαγόρευσι τοῦ νόμου γιὰ τὴν ἀποδοχὴ ἐργασίας μὴ ἐπαγγελματιῶν δημοσιογράφων.

ΛΟΥΚ. Γ. ΑΛΙΦΡΑΓΚΗΝ, Ἀράχωβα. — Γιὰ ὅσα τεύχη θέλετε, μπορεῖτε νὰ μᾶς ἀποστείλετε διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς τὸ ἀντίτιμον πρὸς δρχ. 6 ἕκαστον τεῦχος, καὶ θὰ σᾶς τὰ ἀποστείλωμε ἀπηλλαγμένα ταχυδρομικῶν ἐξόδων.

ΕΝΑ ΔΙΑΒΑΤΗΝ. — Τὸ γράμμα σας κακῶς τὸ ἀπευθύνατε πρὸς τὴν Γραφολόγον τοῦ «Θησαυροῦ». Ἔπρεπε νὰ ἀπευθυνθῇ στὴν «Φίλη τῶν Πονεμένων» στὴν ὁποίαν καὶ τὸ μεταβιβάσαμε, γιὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσῃ στὸ ἐρχόμενο τεῦχος ἀπὸ τὴν οἰκείαν στήλην της.

ΤΟΥΛ. ΝΤΟΥΝ., Κορ. — Ἐπὶ τέλους εὐδοκήσατε νὰ μᾶς θυμηθῆτε. Θὰ περιμένωμε μιὰ διεύθυνσι, γιὰ νὰ σᾶς γράψωμε ἰδιαιτέρως.

ΚΩΝ. ΚΑΡΑΜΠΑΛΗΝ, Δελφούς. — Λόγῳ καθυστερήσεως ἐπιταγῆς, ἡ ἀποστολὴ ἤρχισε ἀπὸ τοῦ 167ου τεύχους. Γνωρίσατέ μας μὲ ἀριθμοὺς καὶ ποιὰ προηγούμενα τεύχη θέλετε νὰ σᾶς στείλωμε.

Κ. ΜΑΝΕΣΗΝ. — Δυστυχῶς, ὅπως γράφομε καὶ παραπάνω, δὲν μποροῦμε νὰ φιλοξενήσωμε συνεργασία μὴ ἐπαγγελματιῶν συντακτῶν, μὴ ἐγγεγραμμένων στὸ Μητρῷον Τύπου.

(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως)

Η ΦΙΛΗ ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

«ΝΕΑ, ΓΕΜΑΤΗ ΥΠΟΜΟΝΗ»

Ἀπὸ τὸ γράμμα σου, ἀγαπητή μου, δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω πολλὰ πράγματα. Ἐνῷ μοῦ γράφεις ὅτι δὲν ξέρεις ποῦ βρίσκεται, καὶ ἂν ζῇ, παρακάτω, μοῦ λὲς πὼς εἶχες γράμμα του πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν.

Τί θέλεις νὰ πῇς;

ΤΑΚΗΝ Τ. Παλ. Φάληρον

«Θαρσεῖν χρή», ἀγαπητέ μου! Χωρὶς θάρρος καὶ τόλμην δὲν θὰ ἐπιτύχῃς τίποτε στὴ ζωή σου. Τὸ ζήτημα, ἄλλως τε, ποὺ μοῦ ἀναφέρεις εἶνε τόσο ἁπλὸ καὶ χρειάζεται τόσο λίγο θάρρος.

ΑΝΑΠΟΦΑΣΙΣΤΟΝ

Ἀφοῦ εἶσαι βέβαιος γιὰ τὰ αἰσθήματά σου, δὲν πρέπει νὰ διστάζῃς καὶ νὰ τῆς τὰ ἐκδηλώσῃς. Ἡ διαφορὰ ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς σας, δὲν ἔχει σημασία, ἀφοῦ ἡ κοπέλλα αὐτὴ εἶνε τόσο νέα καὶ φαίνεται ὅτι εἶνε τόσο ἁπλῆ. Θὰ τὴν διαπλάσῃς ὅπως ἐσὺ θέλῃς καὶ θὰ τὴν κάμῃς ν' ἀντιλαμβάνεται τὴ ζωὴ ὅπως τὴν ἀντιλαμβάνεσαι κι' ἐσύ. Ἂν σὲ ἀγαπᾷ ἀληθινά, δὲν θὰ κουρασθῇς διόλου γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχῃς αὐτό.

«ΑΜΦΙΒΑΛΛΟΥΣΑΝ»

Μὴν εἶσαι τόσο ἀνυπόμονη καὶ ἀκολούθησε τὶς συμβουλὲς ποὺ σοῦ δίδει ὁ νέος αὐτός. Ἔχει ἀπόλυτο δίκηο. Μὴν ἀμφιβάλλεις ὅτι σὲ ἀγαπᾷ ὅσο τὸν ἀγαπᾷς κι' ἐσύ. Θέλει ἁπλῶς νὰ γίνῃ ἀντάξιος τῆς οἰκογενείας σου καὶ αὐτὸ εἶνε πρὸς τιμήν του. Μπορεῖς νὰ εἶσαι βέβαιη, ὅτι ἡ ζωή σου θὰ εἶνε εὐτυχισμένη κοντὰ σ' ἕναν τέτοιον σύζυγο. Εὔχομαι νὰ ἐπιτύχετε ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα.

ΝΑΤΑΛΙΑΝ Χ.

Προσπάθησε, καλή μου, νὰ χειρισθῇς τὸ ζήτημα μὲ λεπτὸν τρόπο καὶ ν' ἀποφύγῃς τὸν πηγαιμό σας ἐκεῖ. Νομίζω ὅτι, ὅπως ἔχουν τὰ πράγματα, θὰ καταστρέψετε τὴν εὐτυχία σας μὲ μιὰ τέτοια συγκατοίκησι ἢ ἔστω καὶ γειτονίασι. Μὲ ἤρεμον καὶ καλὸν τρόπο, φρόντισε νὰ τὸν μεταπείσῃς.

Κα ΡΕΑ Ρ.

Οἱ ἆθλοι τοῦ Γερο-Παρατατικοῦ

ΝΕΑΝΙΣ ΑΝΤΙΡΡΩΜΑΝΤΙΚΗ

Εἶχον συνάψει ραντεβοῦ μετὰ νεανιδὸς
κι' ἤμην ἐπὶ ποδὸς
νὰ εὕρω λίγα χρήματα γιὰ νὰ τὴν ὁδηγήσω,
εἰς κέντρον τι δροσοβριθὲς μαζί της νὰ γλεντήσω.
Πλὴν φεῦ! Ἂν κι' ἐκοπίασον πολὺ πεπλανηθείς,
εἰς τὰς Ἀθήνας τὰς κλεινὰς
δὲν ηὗρον χρήματα ποσῶς κι' ἀπογοητευθείς,
ἐπῆγον εἰς τὸ ραντεβοῦ μὲ τσέπας φεῦ! κενάς.
Ἡ νεανίσκη φθάσασα μὲ βῆμα πηδηκτόν,
ἐπρότεινε νὰ πᾶμε
εἴς τι ἑστιατόριον τὰ μάλα ἐκλεκτὸν
κι' ἀπὸ κοινοῦ νὰ φᾶμε.
— Ὤ, εἶσθε γὰρ λίαν πεζή, τῆς εἶπον, δεσποινίς!
Δὲν πρέπει μόνον τὸ φαγεῖν νὰ σκέπτεται κανείς·
Ἰδέτε τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ, τὸ ἀργυροῦν φεγγάριον
καὶ θυμηθῆτε τὸν παληὸν ρωμαντικώδη Μάριον,
ὅστις τὴν αἰθερίαν του καὶ προσφιλῆ Τιτίκαν
ἐπόθει οὖν νὰ νυμφευθῇ χωρὶς πεντάρα προῖκαν.
Ξεχάσατε τὸ φαγητόν, ἀγαπητή μοι φίλη.
Ὤ, εἶνε γὰρ ἀφόρητον ἡ χυδαιώδης ὕλη
νὰ κυριεύῃ νῦν ἐσᾶς, νέαν ὑψιπετῆ,
κομψήν, αἰθεροβάμονα καὶ λίαν σερπετή!»
Ἐνῷ λοιπὸν ἐγὼ ὁ πτωχὸς τῆς ἔλεγον αὐτά
ἐκείνη μ' ἐκυττάξατο κι' εἶπεν ὀρθὰ κοφτά:
«Θαρρῶ πὼς εἶσαι ἀπένταρος. Αὐτὸ μονάχα ξέρω.
Λοιπὸν δὲν πᾶς στὸ διάολο καλύτερα, ρὲ γέρο;»

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

Μαριλένα. Ἀθῆναι 127. — Ὁ σύζυγός σας εἶνε ὀλίγον εὐμετάβολος καὶ κουράζεται εὔκολα ἀπὸ τὰς ἐκδηλώσεις τῆς συμπαθείας καὶ τῆς ἀγάπης του. Εἶνε εἰλικρινὴς ἀπέναντί σας, ἀλλὰ ἡ στοργή του δὲν ἔχει τὴν αὐτὴν θέρμην πάντοτε. Νομιζω ὅτι θὰ σᾶς ἦτο εὔκολον νὰ ἐξασκήσετε μεγαλυτέραν ἐπιρροὴν ἐπάνω του καὶ πρέπει νὰ τὸ κάνετε γιὰ νὰ διατηρήσετε τὴν εὐτυχίαν σας. Κατὰ τὰ ἄλλα εἶνε ἤρεμος τύπος καὶ ἀρέσκεται εἰς μίαν ὁμαλὴν ζωήν, χωρὶς μεταβολὰς καὶ περιπετείας. Ὅ,τι τὸν τρομάζει περισσότερον εἶνε τὸ ἀπρόοπτον. Ἡ εὐτυχία σας δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνον. Θὰ ἀποκτήσετε παιδί. Ἡ οἰκονομική σας κατάστασις θὰ βελτιωθῇ.

Χαβάγια. — Σᾶς συνιστῶ χωρὶς νὰ διστάζω νὰ συγκρατηθῆτε καὶ νὰ ἀποφύγετε νὰ ριχθῆτε σ' αὐτὸ τὸ εἰδύλλιον. Εἶσθε καὶ οἱ δυὸ πολὺ μικροὶ ἀκόμη, ἰδιαιτέρως δὲ ὁ φίλος σας, διὰ νὰ ἀντιμετωπίσετε τὰ βάρη καὶ τὰς εὐθύνας μιᾶς περιπετείας, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ βρῆτε εἰς τὸν ἔρωτα τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἀγαλλίασιν ποὺ προσδοκᾶτε. Στὴν ἡλικία σας ὅλα τὰ κορίτσια νομίζουν ὅτι ἀγαποῦν κεραυνοβόλως καὶ γιὰ πρώτη καὶ τελευταία φορά. Ὁ χρόνος ὅμως τὰ διαψεύδει πολὺ συχνά. Ὁπωσδήποτε, τὸ εἰδύλλιον γιὰ τὸ ὁποῖον μοῦ γράφετε τὸ βλέπω στεῖρον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως καὶ διὰ τοῦτο σᾶς συμβουλεύω νὰ τὸ τερματίσετε ἐνόσῳ ὑπάρχει ἀκόμη καιρός.

Ἥβα 5. — Ἡ ἀπογοήτευσις εἶνε πάντοτε κακὸς σύμβουλος. Πιὸ πολὺ δὲ ἡ προκαθωρισμένη πεποίθησις ὅτι δὲν ἔχει κανεὶς νὰ περιμένῃ τίποτε ἀπὸ τὴ ζωή. Εἶσθε πολὺ μικρόψυχος καὶ κλεισμένη τελείως στὸν ἑαυτόν σας. Μ' αὐτὸ δὲν θέλω νὰ μειώσω τὰς μέχρι τοῦδε ἀτυχίας σας. Ἡ ζωή σας θὰ ἐξακολουθήσῃ δυστυχῶς χειμαζομένη ἐπί τι διάστημα ἀκόμη. Μιὰ προσπάθεια ἀνορθώσεως θὰ σᾶς διηυκόλυνε νὰ βγῆτε ἀπὸ τὴν σημερινὴν μαρασμώδη κατάστασιν στὴν ὁποίαν βρίσκεσθε. Τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς δὲν ἔκλεισε. Ὑπάρχει μία περίπτωσις γάμου για σᾶς, κατόπιν συνοικεσίου. Θὰ ἔχετε συντόμως νύξιν αὐτοῦ τοῦ ζητήματος. Νὰ προσέχετε τὴν ὑγείαν σας. Ἡ οἰκονομική σας κατάστασις θὰ σᾶς παράσχῃ ἀφορμὰς σοβαρῶν στενοχωριῶν.

Ἀλήτην. — Στερεῖσθε θελήσεως καὶ πρωτοβουλίας. Ἀντὶ νὰ κινηθῆτε δραστηρίως, περιμένετε τὴν διόρθωσιν τῆς καταστάσεώς σας ἀπὸ τὴν συνδρομὴν ἐξωτερικῶν αἰτίων. Διστακτικὸς καὶ ἀναποφάσιστος. Σεῖς πρῶτος ἐσχηματίσατε μίαν πολὺ εὐτελῆ ἰδέαν διὰ τὸν ἑαυτόν σας καὶ δὲν εἶνε φυσικὰ οἱ ἄλλοι οἱ ὁποῖοι θὰ σχηματίσουν καλυτέραν. Πολὺ ἤρεμος καὶ ἄτολμος. Ἀδέξιος γενικῶς εἰς τὰς ἐκδηλώσεις σας. Δὲν κατορθώνετε νὰ ἐμπνεύσετε ἐμπιστοσύνη. Κινηθῆτε δραστηριώτερα φίλε μου. Αὐτὸ μόνον μπορῶ νὰ σᾶς πῶ. Ἡ κακοτυχία ὑπάρχει μόνον γιὰ ἐκείνους ποὺ δὲν ἔχουν τὸ θάρρος καὶ τὴν ἱκανότητα διὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν ζωήν.

Νιότη Βορρᾶ. — Δὲν μὲ διευκολύνετε, δυστυχῶς, διότι δὲν μοῦ στέλνετε ἕνα ἀπόκομμα ἐπιστολῆς τοῦ φίλου σας, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ἐκφέρω τὰς κρίσεις μου. Ὁπωσδήποτε, ἔχω νὰ σᾶς πῶ τὰ ἑξῆς: Δὲν βρίσκω καμμίαν ἀξίαν λόγου ἐξέλιξιν εἰς τὸ αἴσθημά σας. Ὡρισμέναι συνθῆκαι δὲν τὸ εὐνοοῦν διὰ νὰ ἀναπτυχθῇ καὶ νὰ ζήσῃ. Ἡ οἰκονομικὴ δυσπραγία εἶνε ἡ κυριωτέρα ἀπὸ αὐτάς. Οἱ γονεῖς σας δὲν σφάλλονται ἀσφαλῶς εἰς τὴν ἐκτίμησίν των. Πρέπει δὲ καὶ σεῖς νὰ ἀντιληφθῆτε ὅτι ἐπέρασε ὁ καιρὸς ποὺ μποροῦσε νὰ ζήσῃ κανεὶς μὲ μόνον τὸν ἔρωτα. Γενικῶς ὅμως βλέπω σὲ σᾶς μιὰν εὔνοιαν τῆς τύχης, ἡ ὁποία θὰ ἐκδηλωθῇ συντόμως. Ὁ γάμος σας θὰ πραγματοποιηθῇ εἰς νεαρὰν ἡλικίαν κατόπιν αἰσθήματος. Ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόψεως θὰ εὑρεθῆτε εἰς πολὺ ἱκανοποιητικὴν κατάστασιν. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ δυσπραγία τῆς οἰκογενείας σας θὰ συνεχισθῇ ἐπί τι διάστημα. Δὲν πρέπει νὰ στενοχωρῆσθε ὅμως διότι ὅλα θὰ εἶνε παροδικά.

Μπεμπέ. — Χαρακτὴρ ἀνήσυχος καὶ μὲ πολλὰ καπρίτσια. Διάθεσις δύστροπος καὶ νωθρά. Ψυχικὴ ἀκαταστασία. Ἡ φιλαρέσκεια σας ὑστερεῖ κατὰ πολὺ καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε καλὸν διὰ μίαν γυναῖκα. Σύντομα ταξίδια δὲν βλέπω. Βραδύτερον θὰ ἔχετε μερικὰς μετακινήσεις, ὄχι ὅμως σημαντικάς. Εἰς τὰ αἰσθήματά σας θὰ εὕρετε πολλὰς ἐναντιότητας, κυρίως δὲ δὲν θὰ κατορθώσετε νὰ συγκρατήσετε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ προκαλέσετε. Ἡ ὑγεία σας δὲν εἶνε σταθερά. Γάμος βραδύνει.

14 Ἰουνίου Ε. — Εἶσθε τύπος πολὺ «ξηρός». Τὰ αἰσθήματά σας εἶνε χλιαρὰ καὶ χωρὶς καμμίαν ὁρμήν. Σᾶς χαρακτηρίζει ἕνα αἴσθημα τάξεως, αὐτὸ ὅμως εἶνε συγχρόνως ἐκεῖνο ποὺ σᾶς ἀφαιρεῖ τὴν πρωτοβουλίαν καὶ δὲν σᾶς ἀφήνει νὰ ἀναπτύξετε μίαν ἀξιόλογον δραστηριότητα. Σταδιοδρομία βραδεῖα. Δὲν θὰ κατορθώσετε νὰ βγῆτε ἀπὸ ὡρισμένον κύκλον, ἐὰν δὲν πάρετε τὴν ἀπόφασιν νὰ κινηθῆτε. Ἀπὸ αἰσθηματικῆς ἀπόψεως δὲν βλέπω ἀξιολόγους ἐπιτυχίας. Γάμος βραδύνει ἀρκετά.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Οἱ ἀλληλογραφοῦντες μὲ τὴν Γραφολόγον, τὸν Δρα Κάμα καὶ τὸν Ἰατρὸν Δερματολόγον, ὀφείλουν ἀπὸ σήμερα νὰ συνοδεύουν τὰς ἐρωτήσεις των μὲ ΔΡΑΧΜΑΣ ΔΕΚΑ (10), δικαίωμα δημοσιεύσεως τῆς ἀπαντήσεως στὸν «Θησαυρό». Οἱ μὴ ἐσωκλείοντες τὸ ἀκριβὲς ἀντίτιμον, δὲν θὰ λαμβάνουν ἀπάντησιν.

Μικρὴν ἐρωτευμένην. — Ὁ φίλος σας ἔχει χαρακτῆρα ἀσταθῆ καὶ ἀκατάστατον. Τὰ αἰσθήματά του εἶνε χαώδη καὶ μεταβάλλονται συχνά. Βίαιος κάποτε καὶ ὁρμητικὸς εἰς τὰς ἐκδηλώσεις του, ἀλλὰ χωρὶς πνεῦμα συνεχείας. Δὲν βλέπω περίπτωσιν γάμου. Πρόκειται περὶ ἑνὸς συμπτωματικοῦ εἰδυλλίου, ποὺ δὲν παρουσιάζει πιθανότητας ἐξελίξεως. Εἶνε προτιμότερον νὰ συγκρατηθῆτε καὶ νὰ μὴν ἀφήσετε τὴν καρδιά σας νὰ παρασυρθῇ. Ἡ ζωή, ἄλλως τε, προμηνύεται ἀρκετὰ εὐχάριστος γιὰ σᾶς.

Ι. Ζ. Νιούσκαν, Πειραιᾶ. — Ἡ φίλη σας ἔχει χαρακτῆρα τρυφερὸν καὶ στοργικόν. Εἶνε ἀπὸ τὰς γυναῖκας ποὺ ἀφοσιώνονται ἀπὸ μίαν ἐσωτερικὴν ἀνάγκην, ἀλλὰ ποὺ δὲν ἔχουν τὴν ἱκανότητα οὔτε νὰ ἐξωτερικεύουν τὰ αἰσθήματά των, οὔτε νὰ κάμουν τοὺς ἄλλους νὰ πιστέψουν εἰς αὐτό. Ἤρεμος τύπος ποὺ ἀρέσκεται σὲ μιὰ ὁμαλὴ ζωὴ καὶ ποὺ αἱ ἀπαιτήσεις του εἶνε γενικῶς ἐλάχιστοι. Πολὺ οἰκονόμος καὶ καλὴ διαχειρίστρια. Θὰ ἀποτελοῦσε μίαν καλὴν σύζυγον γιὰ ἕναν ἄνδρα ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τῆς ἐξασφαλίσῃ μιὰ ζωὴ χωρὶς περιπετείας. Ὀλίγον στενόχωρος. Εἶνε ἀπὸ τὰς γυναῖκας ποὺ ὑποτάσσονται προθύμως στὴ μοῖρα των καὶ ἐλάχιστα ἀντιδροῦν.

Δανάην. — Σᾶς ἀπήντησα ἤδη. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν χαρακτῆρα τοῦ μνηστῆρος σας πρέπει νὰ μοῦ στείλετε ἀπόκομμα ἐπιστολῆς του. Τὸ προηγούμενον γράμμα σας δὲν περιεῖχε.

Βασίλισσαν τῶν κυμάτων, Ἀγουλινίτσαν. — Εὐαίσθητος, ἀλλὰ πολὺ ἀδύνατος χαρακτήρ. Σᾶς χαρακτηρίζει μιὰ μικροψυχία, ἡ ὁποία δὲν σᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἀντιμετωπίσετε μὲ θάρρος καὶ ἀποφασιστικότητα τὴν ζωή. Ὁ ὀργανισμός σας εἶνε ἀδύνατος, δι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ἐκτίθεσθε. Θὰ ἔχετε πρόωρα ἐρωτικὰ αἰσθήματα. Ὁ γάμος σας θὰ πραγματοποιηθῇ ἐξ ἔρωτος, ἀλλὰ θὰ προσκούσῃ εἰς μερικὰ ἐμπόδια καὶ δυσκολίας. Εἰς τὴν ζωὴν θὰ εὐνοηθῆτε, ἀλλ' ὄχι κατὰ τρόπον σταθερόν. Ἐπὶ τοῦ σημερινοῦ σας αἰσθήματος δὲν μπορῶ ν' ἀποφανθῶ, ἐὰν δὲν ἔχω δεῖγμα τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρος τοῦ προσώπου ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει.

Ἀπηλπισμένην καρδιάν. — Χαρακτὴρ ὀξύθυμος καὶ δύστροπος. Ζηλοτυπεῖτε εὐκόλως καὶ ἔρχεσθε συχνὰ εἰς συγκρούσεις μὲ τὸ περιβάλλον σας. Τὰ αἰσθήματά σας δὲν εἶνε σταθερά. Ἡ ὑγεία σας δὲν διατρέχει πρὸς τὸ παρὸν κανένα σοβαρὸν κίνδυνον. Γάμος βραδύνει ἀκόμη ἀρκετά. Θὰ πραγματοποιηθῇ κατόπιν αἰσθήματος. Θὰ ἔχετε προηγουμένως μίαν περιπέτειαν, ἡ ὁποία θὰ ἐπηρεάσῃ πολὺ τὴν ζωήν σας. Νὰ μοῦ στείλετε ἕνα σημείωμα τοῦ προσώπου ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει. Οἰκονομικὴ κατάστασις δυσχερής. Ἡ ἐξομάλυνσίς της δὲν θὰ εἶνε πολὺ σύντομος. Ταξίδι δὲν βλέπω.

Δυστυχισμένην μικρήν, Ἀγουλινίτσαν. — Εἶσθε ἄτολμος καὶ δύστροπος χαρακτήρ. Ἔχετε τὴν ἰδέαν ὅτι ὅλοι τὰ ἔχουν μαζί σας, ἐνῷ στὴν πραγματικότητα σεῖς δὲν μπορεῖτε νὰ συμβιβασθῆτε μὲ κανένα. Ὑγεία ὄχι πολὺ σταθερά. Πρόωρα ἐρωτικὰ αἰσθήματα. Νὰ μοῦ στείλετε δεῖγμα γραφικοῦ χαρακτῆρος τοῦ προσώπου ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει. Γάμος βραδύνει. Κατόπιν αἰσθήματος. Θὰ προσκρούσῃ εἰς πολλὰς δυσχερείας. Οἰκονομικὴ κατάστασις δύσκολος. Ταξίδι δὲν βλέπω.

Φαβίαν Φ. Ρ., Μεσσήνην. — Δὲν ἔχω ὑπ' ὄψιν μου προηγουμένην ἐπιστολήν σας. Πιθανὸν νὰ σᾶς ἔχω ἀπαντήσει. Ἔχετε πολὺ καλὸν χαρακτῆρα. Θερμὰ καὶ εἰλικρινῆ αἰσθήματα. Σᾶς διακρίνει μιὰ γενναιοψυχία. Δὲν θὰ σᾶς εἶνε εὔκολον νὰ βρῆτε πλήρη ἀνταπόκρισιν εἰς τὰ αἰσθήματά σας. Φυσικὴ φιλαρέσκεια. Δημιουργεῖτε μιὰν πολὺ καλὴν ἐντύπωσιν γύρω σας. Ὁ φίλος σας εἶνε ἀπολύτως εἰλικρινὴς εἰς τὰ αἰσθήματά του. Τὸν χαρακτηρίζει ὅμως μιὰ ἀδεξιότης, ἡ ὁποία δὲν τοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἐκδηλώνεται πάντοτε σαφῶς. Κατὰ τὰ ἄλλα εἶνε εὐθὺς χαρακτὴρ καὶ θὰ προοδεύσῃ ἀρκετά. Τοῦ χρειάζεται μιὰ μεγαλύτερη ὁρμή, τὴν ὁποίαν θὰ μπορούσατε νὰ τοῦ τὴν ἐμπνεύσετε σεῖς μὲ τὸν χαρακτῆρα σας. Γάμον σύντομον δὲν βλέπω. Θὰ χρειασθῇ νὰ ἀντιμετωπισθοῦν μερικαὶ δυσκολίαι, αἱ ὁποῖαι παρουσιάζονται σήμερον.

Κάτιαν Γ. Π. — Πολὺ δύστροπος χαρακτήρ. Συχναὶ μεταλλαγαὶ καὶ πολλαὶ ἀντιθέσεις. Ἡ φιλαρέσκειά σας ὑστερεῖ κατὰ πολύ. Πρέπει νὰ τὴν καλλιεργήσετε. Φυσικὴ ἀδεξιότης. Δὲν κατορθώνετε νὰ σταθεροποιήσετε τὰς συμπαθείας ποὺ δημιουργεῖτε. Εἰς τὰ ἐρωτικὰ αἰσθήματα δὲν εὐνοεῖσθε πρὸς τὸ παρόν. Ὁ γάμος σας βραδύνει, θὰ πραγματοποιηθῇ κατόπιν ἀμοιβαίας συμπαθείας, ἡ ὁποία θὰ ἰσχυροποιηθῇ μετ' αὐτόν. Ὑγεία σχετικῶς καλή, πάντως ὄχι πολὺ σταθερά. Θὰ ἀντιμετωπίσετε μερικὰς δυσκολίας, ἰδίως οἰκονομικῆς φύσεως.

Νανέτα. — Φοβᾶσθε μὴν σᾶς φύγῃ τὸ μυαλό; Ὄχι. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς κίνδυνος. Γιατὶ τὸ μυαλό σας... βρίσκεται ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι σας. Σᾶς ἔγραψα νομίζω καὶ ἄλλοτε ὅτι εἶσαστε ἕνα κακομαθημένο παιδὶ μὲ πολὺν ἀλλὰ ἀσυνάρτητον ἐγωϊσμὸν μὲ ἄπειρες ἰδιοτροπίες καὶ μὲ μίαν διάθεσιν ἐξαιρετικὰ ὀξύθυμον. Δὲν μπορεῖτε νὰ βρῆτε ἱκανοποίησιν σὲ τίποτε, γιατὶ ὅλες οἱ σκέψεις καὶ αἱ πράξεις σας εἶνε μιὰ ἀδιάκοπη καὶ συνεχὴς ἀσυναρτησία. Ἀλλάζετε ἀπὸ τὴ μιὰ ὥρα στὴν ἄλλη τοὺς φίλους σας καὶ ζητᾶτε σ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἐφήμερα καὶ παράλογα αἰσθήματα νὰ βρῆτε τὸν πραγματικὸν ἔρωτα. Μὰ εἶνε ποτὲ δυνατὸν αὐτό; Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, τάχετε κακὰ μὲ τὸ σπίτι σας, τὴ δασκάλα σας καὶ ὅλο τὸν κόσμο. Τὸ ἀποτέλεσμα; Θυμώνετε, στενοχωρεῖσθε καὶ... βρίζετε «ἀράπικα», ὅπως μοῦ γράφετε. Μοῦ ζητᾶτε νὰ σᾶς δώσω συμβουλές; Ποιές; Καὶ τί νὰ τὶς κάμετε; Μήπως πρόκειται νὰ τὶς ἀκολουθήσετε; Ὁπωσδήποτε, ἀκοῦστε με. Ὅλα στὴ ζωή σας εἶνε συμβατικά. Ἀκόμη καὶ τὸ οἰκογενειακὸν περιβάλλον μέσα στὸ ὁποῖον βρίσκεσθε συμβατικὸ εἶνε. Δὲν ὑπάρχει γύρω σας ἡ στοργὴ καὶ ἡ ἀγάπη ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ ἀπαλύνουν τὸν χαρακτῆρα σας καὶ νὰ σᾶς κάμουν νὰ μὴν εἶσθε τὸ ἀγριοκάτσικο ποὺ εἶσθε σήμερα. Παρ' ὅλα αὐτά, ὀφείλετε σεῖς νὰ φροντίσετε νὰ δημιουργήσετε μιὰ δική σας προσωπικότητα. Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ τρέχετε πίσω ἀπὸ τὸν κάθε νεαρό, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἱκανοποιήσετε τὸν ἐγωϊσμὸ καὶ τὴ ματαιοδοξία σας. Γιατί, πιστέψατέ με, δὲν ἀγαπᾶτε κανένα. Ἀπολύτως κανένα! Καὶ θὰ βραδύνετε πολὺ νὰ δικομάσετε ἕνα πραγματικὸν αἴσθημα, ποὺ μόνο αὐτὸ θὰ μποροῦσε νὰ ὀμορφήνῃ τὴ ζωή σας. Δὲν βλέπω καμμιὰ ἀξιοσημείωτη μεταβολὴ στὴ ζωή σας. Τρέλλες, ἀσυναρτησίες, γκρίνιες καὶ τσακώματα μὲ ὅλους. Τὸ χειρότερο εἶνε πὼς νοιώθετε τὸ σπίτι σας σὰν φυλακή. Αὐτὴ εἶνε ἡ κυριώτερη ἀφορμὴ τοῦ τρελλοῦ πόθου σας γιὰ μιὰ ἄλλη ζωή. Ἀγαπῆστε τὸ περιβάλλον σας καὶ θὰ βρῆτε τὴν ἱκανοποίησιν καὶ τὴν ἠρεμία ποὺ σᾶς λείπουν σήμερα. Ὁ γάμος βραδύνει, μὴν τὸν σκέπτεσθε πρὸς τὸ παρόν. Σᾶς εἶχα γράψει ὅτι θὰ ἐδιάβαζα εὐχαρίστως μιὰ καινούργια ἐπιστολήν σας, ἀλλὰ ἐπερίμενα νὰ ἰδῶ σ' αὐτὴν ὅτι ἐδιορθώσατε μερικὰ ἀπὸ τὰ πολλὰ ἐλαττώματά σας. Δυστυχῶς δὲν τὸ εἶδα. Ὁπωσδήποτε, μπορεῖτε νὰ μοῦ γράψετε πάντα. Συγχωρῆστε με γιὰ τὴν ὠμότητα μὲ τὴν ὁποίαν σᾶς μιλῶ.

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

Ὑπεύθυνος Συντάξεως
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Βαρβάκη 10)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Ἐτησία ἐσωτερικοῦ Δρχ. 500
Ἑξάμηνος » » 250

Ἐμβάσματα καὶ ἐπιταγαὶ εἰς διαταγήν: «Περιοδικὸν «Θησαυρὸς» — Ἀθήνας, Σανταρόζα, 5.

Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
Στέφανος Κατσάνης
(Δαμάρεως 4, Παγκράτι)

Αἰμιλίαν Τ. Μ. — Ἤρεμος καὶ συγκρατημένος χαρακτήρ. Εἰλικρινῆ αἰσθήματα, ἀλλ' ὄχι πολὺ θερμά. Φυσικὴ εὐγένεια καὶ λεπτότης. Αἴσθημα εὐπρεπείας καὶ τάξεως. Σᾶς χαρακτηρίζει μιὰ διαρκὴς ἀναβλητικότης. Δυσκολεύεσθε νὰ πάρετε ἀπόφασιν δι' ὅ,τι δήποτε. Εἰς τὴν ζωὴν θὰ εὐνοηθῆτε ἀρκετά. Ἐπίσης βραδύτερον θὰ καλυτερεύσῃ αἰσθητῶς καὶ ἡ οἰκονομική σας θέσις. Γάμος ὄχι πολὺ σύντομος. Πολλὰ ἐμπόδια παρουσιάζονται σήμερον. Θὰ πραγματοποιηθῇ βραδύτερον. Ὁ φίλος σας ἔχει ὀλίγον ἀσταθῆ χαρακτῆρα καὶ ἡ θέλησίς του δὲν εἶνε πολὺ ἰσχυρά. Εἶνε ὅμως εἰλικρινὴς καὶ θὰ ἐπιδείξῃ ἀπέναντί σας μεγάλην στοργὴν καὶ τρυφερότητα. Ἀντιμετωπίζει σήμερον ἀρκετὰς δυσκολίας. Βραδύτερον θὰ σταδιοδρομήσῃ κατὰ τρόπον ἱκανοποιητικόν.

Πονοῦσαν, Πάτρας. — Ἀναγνωρίζω ὅλας τὰς ἐναντιότητας τῆς μέχρι τοῦδε ζωῆς σας. Δὲν δικαιολογῶ ὅμως τὴν ἀπογοήτευσίν σας. Ποτὲ δὲν εἶνε ἀργὰ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν τὸ θάρρος νὰ ἀντιμετωπίζουν τὴ ζωή. Μ' αὐτὰ δὲν θέλω νὰ σᾶς γεμίσω μὲ παράλογες ἐλπίδες, ἀλλὰ νὰ συγκρατήσω τὸν ἐπικίνδυνον κατήφορον ποὺ ἔχει πάρει ἡ σκέψις σας. Περίπτωσιν αἰσθήματος δὲν βλέπω στὴ ζωή σας. Ὑπάρχει ὅμως μιὰ περίπτωσις γάμου ἀπολύτως ἱκανοποιητικοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς παράσχῃ τὴν οἰκονομικὴν ἄνεσιν καὶ μίαν ζωὴν ἤρεμον καὶ εὐχάριστον. Θὰ πρέπει νὰ ὑπομείνετε ἐπὶ ἕνα διάστημα ἀκόμη, ἀλλ' ἡ ὑπομονὴ δὲν εἶνε ἐκεῖνο ποὺ σᾶς λείπει. Σᾶς τονίζω λοιπὸν τοῦτο: Συγκρατῆτε ἀκμαίας τὰς δυνάμεις σας διὰ μίαν μελλοντικὴν εὐτυχίαν, ἡ ὁποία θὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ὥραν της.

Τορκουεμάδα. — Δὲν διαθέτω ἐπαρκῆ χῶρον διὰ νὰ κάμω τὴν ἀνάλυσιν ποὺ μοῦ ζητεῖτε. Πιθανὸν νὰ εὕρω ἄλλοτε τὴν εὐκαιρίαν. Ὁ γραφικός σας χαρακτὴρ προδίδει μίαν χαώδη ψυχικὴν κατάστασιν, ἐπιτεινομένην καὶ ἀπὸ μίαν μικρόλογον καὶ μικρόψυχον ἀντιμετώπισιν τῶν πραγμάτων. Σᾶς διακρίνει μία βραδύτης ἐξαντλοῦσα τὴν ψυχικήν σας ἀντοχὴν καὶ ἡ ὁποία σᾶς ὁδηγεῖ κατόπιν εἰς ἀδράνειαν καὶ ἀπογοήτευσιν. Πολὺ στενόκαρδος. Εὐρύνατε τὸν ψυχικόν σας καὶ πνευματικὸν ὁρίζοντα. Διότι σήμερον καταντᾶτε νὰ εἶσθε δυστυχὴς χωρὶς λόγον καὶ νὰ μὴν εὑρίσκετε ἱκανοποίησιν εἰς τίποτε. Αὐτὴ ἡ ἀμφιταλάντευσις καὶ ἡ διστακτικότης θὰ σᾶς εἶνε περισσότερον ὀλεθρία εἰς τὸ μέλλον.

Μαραμπελιώτην. — Εἶσθε ἀπότομος καὶ βίαιος χωρὶς συνέχειαν εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὰς πράξεις σας. Κινεῖσθε ἀπὸ τὰς ἐντυπώσεις τῆς στιγμῆς. Δὲν ὑπάρχει ἰσορροπία μεταξὺ τοῦ πνευματικοῦ καὶ ψυχικοῦ σας κόσμου. Εἰς τὸ περιβάλλον σας δὲν δημιουργεῖτε συμπαθείας, λόγῳ ἀκριβῶς αὐτῆς τῆς ἰδιοσυγκρασίας σας. Δὲν ἔχετε τὴν δύναμιν νὰ ἀφοσιωθῆτε καὶ νὰ προσηλωθῆτε εἰς κάτι. Αἰσθηματικῶς σᾶς διακρίνει κάποτε ξηρότης. Δὲν σᾶς εἶνε δυνατὸν νὰ βγῆτε λίγο ἔξω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν σας. Χαραὶ καὶ ἀπολαύσεις μέτριαι. Φοβοῦμαι ὅτι ἡ ὑγεία σας θὰ σᾶς δώσῃ μερικὰς ἀφορμὰς ἀνησυχιῶν εἰς τὸ μέλλον.

Ὑπάλληλον. — Ἀρχίσατε τὴ ζωή σας χωρὶς θάρρος καὶ ἐλπίδας καὶ πιστέψατε μὲ ὅτι αὐτὸ ἦταν τὸ χειρότερον ἐφόδιον ποὺ μπορούσατε νὰ πάρετε μαζί σας. Θὰ προτιμοῦσα νὰ εἴχατε τρελλὰ ὄνειρα, παρὰ νὰ μὴν ἔχετε καθόλου, ἢ νὰ εἶνε τόσο δειλὰ καὶ νὰ μὴν τολμᾶτε νὰ τὰ ὁμολογήσετε οὔτε εἰς τὸν ἑαυτόν σας. Ἡ ἐρωτική σας ἀπυχία τῶν 17 χρόνων δὲν εἶνε ἀρκετὴ γιὰ νὰ βυθίσῃ σὲ ἀπόγνωσι ὅλη τὴ ζωή σας. Πρέπει νὰ θελήσετε γιὰ νὰ ἐπιτύχετε. Τὸ ὑποσυνείδητόν σας μὲ τὴν νοσηράν του τάσιν, δημιουργεῖ γύρω σας μίαν ἀτμόσφαιραν μέσα στὴν ὁποίαν εἶνε ἀδύνατον νὰ βλαστήσῃ ἡ φλόγα μιᾶς ἀγάπης. Λοιπόν, θὰ περιορισθῶ νὰ σᾶς πῶ μόνον τοῦτο. Δῶστε περισσότερη φλόγα στὴ λαμπάδα τῆς ζωῆς σας. Θὰ ἰδῆτε τότε ὅτι ὅλα θὰ μεταβληθοῦν γύρω σας. Ὅταν νομίσετε ὅτι ἐκάματε ἕνα θετικὸν βῆμα, πρὸς τὰ ἐμπρός, ξαναγράψατέ μου.

Φυματικόν. — Ἔχετε χάσει τελείως τὸ ἠθικόν σας καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε καλόν. Ἡ ὑγεία σας εὑρίσκεται σήμερον εἰς ἕνα ἱκανοποιητικὸν σημεῖον. Πρόκειται λοιπὸν νὰ σταθεροποιήσετε καὶ νὰ ἐντείνετε αὐτὴν τὴν βελτίωσιν. Καὶ εἰς τὸ ζήτημα αὐτό, τὸν μεγαλύτερο ρόλο θὰ παίξῃ ἡ ἐκ μέρους σας ἠθικὴ ἐνίσχυσις τῆς ἀγωγῆς. Αἱ προβλέψεις μου εἶνε εὐνοϊκαί. Καμμιὰ ἀποθάρρυνσις δὲν συγχωρεῖται. Αἱ ἔμμονοι ἰδέαι καὶ αἱ ἀνησυχίαι ποὺ σᾶς βασανίζουν ὀφείλονται εἰς τὴν ἐξασθένησιν τῆς προσωπικότητός σας. Δὲν βλέπω ἀπολύτως τίποτε νὰ τὶς δικαιολογῇ. Ἡ εὔνοια τῆς τύχης θὰ εἶνε βραδεῖα καὶ ὄχι σταθερά. Πάντως ἀρκετὴ διὰ νὰ σᾶς ἐξασφαλίσῃ μίαν ἱκανοποιητικὴν ζωήν.

Δυστυχισμένην Νάντιαν. — Πολὺ δύστροπος χαρακτήρ. Τὰ αἰσθήματά σας εἶνε πολὺ ἐπιφανειακά. Ὅ,τι σᾶς ἐνδιαφέρει εἶνε ἡ προσοχὴ ποὺ οἱ ἄλλοι δείχνουν γιὰ τὸ ἄτομόν σας. Θὰ ἐπιτύχετε τὸν γάμον σας, ἀλλὰ δὲν θὰ εἶνε τόσον σύντομος, ὅσον φαντάζεσθε. Ὁ φίλος σας εἶνε πολὺ καλὸς χαρακτὴρ καὶ σᾶς ἀγαπᾷ εἰλικρινῶς. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅμως δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπόφασίν του. Ἡ προαγωγή του θὰ πραγματοποιηθῇ, ἀλλὰ ὄχι συντόμως.

Μικροβλαν. — Δὲν νομίζετε ὅτι ἀρχίσατε ἀπὸ πολὺ ἐνωρὶς νὰ ἀγαπᾶτε; Ἀλλ' ἂς εἶνε, δὲν θὰ συνεχίσω εἰς τὸν ἴδιον τόνον, γιατὶ πιθανὸν νὰ νομίσετε ὅτι ἀκοῦτε τὴν αὐστηρὴ φωνὴ τῆς μητέρας σας. Δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτε γιὰ τὸ εἰδύλλιόν σας. Πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἐμφανίζει πιθανότητας πραγματοποιήσεως. Εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ θὰ βρῆτε πολλὰς ἀντιρρήσεις ἀπὸ τὴν μητέρα σας, ποὺ θὰ σᾶς μιλῇ πάντοτε μὲ μιὰ φωνή, ποὺ σεῖς δὲν μπορεῖτε νὰ καταλάβετε τὴ φωνὴ τῆς μητέρας. Ὁ γάμος σας θὰ πραγματοποιηθῇ εἰς νεαρὰν ἡλικίαν, κανένα ὅμως γεγονὸς δὲν φαίνεται ὅτι μπορεῖ νὰ τὸν προσεγγίσῃ περισσότερον. Θὰ εἶνε κατόπιν αἰσθήματος καὶ θὰ σᾶς κάμῃ εὐτυχῆ. Ζωὴ ἀνεξάρτητος οἰκονομικῶς καὶ κοινωνικῶς ἀξιόλογος. Ἀρκετὰ ταξίδια. Ὑγεία καλή. Εἶνε γεγονὸς ὅτι προκαλεῖτε συμπαθείας. Μὴν ἐμπιστεύεσθε ὅμως πάντοτε εἰς αὐτάς. Ἡ συμβουλή μου εἶνε νὰ πῆτε στὴ μικρὴ ἐρωτευμένη καρδιά σας ὅτι πρέπει νὰ μάθῃ νὰ περιμένῃ. Ἡ ζωὴ σᾶς ἐπιφυλάσσει τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία. Δυστυχῶς αὐτὰ τὰ δυὸ πράγματα δὲν πρέπει νὰ τὰ προεξοφλῇ κανείς. Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἐπικίνδυνο.

Λωρελάϋ. — Εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, καὶ γι' αὐτὸ παίρνω τὸ θάρρος νὰ σᾶς δυσαρεστήσω. Σᾶς συμβουλεύω λοιπὸν νὰ θέσετε τέρμα σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι, ποὺ ἐμάρανε τὸ παρελθόν σας καὶ ποὺ ἀπειλεῖ τὸ μέλλον σας. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ πραγματοποιήσῃ γάμον μαζί σας καὶ οὔτε τὸν ἐπιθυμεῖ εἰλικρινῶς. Ἐκάματε ἄσχημα ἀσφαλῶς νὰ σᾶς παρασύρῃ, ἀλλ' ἐσφάλατε ἀπὸ ἀδυναμίαν. Φανεῖτε σεῖς θαρραλεωτέρα καὶ δῶστε ἕνα ὁριστικὸν ἀποτέλεσμα εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ θὰ εἶνε συμφερώτερον καὶ γιὰ τοὺς δυό σας.

Ἰσμήνην, Κόρινθον. — Χαρακτὴρ ὑπολογιστικὸς καὶ χωρὶς αὐθορμητισμόν. Ὅλη ἡ καλωσύνη, ἡ εὐγένεια, ἡ τρυφερότης, ἡ ἀφοσίωσις σας ἐξαρτῶνται ἀπὸ ὡρισμένους ὅρους καὶ ὑπάρχουν μόνον καὶ ἐφόσον οἱ ὅροι αὐτοὶ ἐκπληροῦνται. Ἡ ζωή σας ἐπίκρανε λίγο, τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως ὑπῆρξε ὅτι σᾶς «ἐγέρασε» ψυχικῶς. 2) Ναί, ἀλλὰ θὰ βραδύνετε. 3) Ναί, χωρὶς μεγάλην ἀφοσίωσιν ἐκ μέρους του. 4) Ὁ γάμος σας θὰ βραδύνῃ ἀκόμη. Θὰ εἶνε κατόπιν αἰσθήματος. 5) Ἡ ζωή σας θὰ ἔχῃ διαφόρους μεταλλαγάς. Θὰ δυσκολευθῆτε ἀρκετὰ γιὰ νὰ ἀποκτήσετε τὴν οἰκονομικὴν ἀνεξαρτησίαν ποὺ ἐπιθυμεῖτε. 6) Ὄχι, οἱ δεσμοὶ αὐτοὶ εἶνε πάντοτε ἐπικίνδυνοι, ὅπως κάθε τι τὸ μονομερὲς στὸν ἔρωτα.

Ναπολέοντα. — Τρυφερὸς χαρακτὴρ καὶ ἀρκετὰ αἰσθηματικός. Ὑπεροχὴ τῆς φαντασίας ἐπὶ τῆς λογικῆς. Εἶσθε ὁ τύπος ποὺ χαρακτηρίζουμε ὡς ἔξαλλον. Παρασύρεσθε ἀπὸ ὀνειροπολήματα καὶ φαντασιοπληξίας. Ψυχικαὶ ἐξάρσεις εὑρίσκουσαι δύσκολον μορφὴν ἐκδηλώσεως. Γενναιόφρων καὶ μᾶλλον σπάταλος διάθεσις. Ἀπὸ τὸν ἔρωτα θὰ ζητήσετε λόγῳ ἰδιοσυγκρασίας περισσότερα ἀπὸ ὅσα εἶνε δυνατὸν νὰ σᾶς δώσῃ καὶ δι' αὐτὸ δὲν θὰ βρῆτε πλήρη ἱκανοποίησιν εἰς αὐτόν. Θὰ ζητήσετε εἰς τὴν ἐναλλαγὴν τῶν αἰσθημάτων τὸ ἰδανικόν σας — ἕνα ἰδανικὸν ἀκαθόριστον καὶ χαῶδες. Τελικῶς θὰ καταλήξετε εἰς αἰσθηματικὸν γάμον, ὁ ὁποῖος βοηθούσης καὶ τῆς πείρας ποὺ ἔχετε ἀποκτήσει ἐν τῷ μεταξὺ θὰ σᾶς καταστήσῃ εὐτυχῆ.

Ἀπηλπισμένην ἀρ. 33. — Ὡρισμέναι περιπέτειαι τῆς ζωῆς ἔχουν ὀξύνει τὸν χαρακτῆρα σας καὶ ἔχουν ἐπηρεάσει ὡρισμένας ἐκδηλώσεις σας. Γενικῶς σᾶς χαρακτηρίζει κάτι τὸ ἀπότομον καὶ τὸ τραχὺ παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἔχετε μεγάλην ψυχικὴν τρυφερότητα καὶ εὐαισθησίαν. Μᾶλλον δειλὴ καὶ ἄτολμος. Τάσις ἀπαισιοδοξίας. Στενόχωρος διάθεσις, ἡ ὁποία δὲν παρέχει ἐπαρκὲς περιθώριον εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἐνεργείας σας. Ἡ κόρη σας ἔχει εἰς πολλὰ πράγματα ὅμοιον χαρακτῆρα. Παρὰ τὸν κατὰ βάθος καλὸν χαρακτῆρα της εἶνε ἀρκετὰ δύστροπος καὶ ζηλότυπος. Εὔκολοι συγκινήσεις. Δειλὴ καὶ ἀπαισιόδοξος ἀντιμετώπισις τῆς ζωῆς. Πρέπει νὰ προσέχετε τὴν ὑγείαν της κατὰ τὴν νεανικὴν ἡλικίαν. Ἡ ζωή της θὰ εἶνε κάπως δύσκολος εἰς τὰ πρῶτα της βήματα. Γάμος κατόπιν αἰσθήματος.

Λουλούδι τῆς Ἀνατολῆς. — Σᾶς διακρίνει μία ψυχικὴ εὐγένεια καὶ λεπτότης αἰσθημάτων ποὺ δὲν εἶνε καθόλου συνηθισμένη. Ὁ χαρακτήρ σας κατὰ βάθος παραμένει πολὺ θερμός, κατορθώνετε ὅμως νὰ συγκρατῆσθε καὶ νὰ ὑποτάσσετε τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς ὁρμάς σας εἰς μίαν ἀνωτέραν ἀντίληψιν τῆς ζωῆς. Τὸ ἐλάττωμά σας εἶνε ὅτι λεπτολογεῖτε καθ' ὑπερβολὴν τὰ πράγματα καὶ αὐτὸ σᾶς κουράζει καὶ ἐξαντλεῖ ψυχικῶς. Ἔχετε τὴν δύναμιν τῆς στοργῆς καὶ τῆς ἀφοσιώσεως, ποὺ θὰ ἔφθανε μέχρις αὐτοθυσίας εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν θὰ εὑρίσκετε μίαν πλήρη καὶ ὁλοκληρωτικὴν ἀνταπόδοσιν τῶν αἰσθημάτων σας. Ἡ ἔννοια τοῦ συμφέροντος δὲν εἶνε σὲ σᾶς ἀνεπτυγμένη ὅσον κυρίως ἡ προσήλωσις εἰς ὡρισμένας ἠθικὰς ἀρχάς. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ θὰ σᾶς κάμῃ πολλὲς φορὲς νὰ παρεξηγηθῆτε χωρὶς λόγον. Νομίζω ὅτι εἶνε καιρὸς ἀκόμη νὰ συγκρατήσετε τὸ αἴσθημα γιὰ τὸ ὁποῖον μοῦ μιλᾶτε, γιατὶ ἡ γνώμη μου εἶνε πὼς δὲν πρέπει νὰ δώσετε συνέχεια σ' αὐτό. Δὲν σᾶς ἀντελήφθησαν ὅπως εἶσθε πραγματικὰ καὶ ὅπως θὰ σᾶς ἀντιληφθοῦν. Εἶνε παράτολμον λοιπὸν νὰ ριψοκινδυνεύσετε εἰς μίαν περιπέτειαν ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει ἄλλως τε νὰ προσδοκᾶτε πολλὰ πράγματα. Προσπαθήσετε καὶ θὰ τὸ κατορθώσετε. Σᾶς προλέγω μὲ βεβαιότητα ὅτι ἡ ζωὴ θὰ σᾶς ἀποζημιώσῃ γιὰ ὅλους τοὺς κατατρεγμοὺς ποὺ δοκιμάσατε ὡς τώρα. Τὰ μεγάλα καὶ δυνατὰ αἰσθήματα ποὺ ποθεῖτε θὰ ἔλθουν στὴν καρδιά σας καὶ θὰ σᾶς κάμουν εὐτυχισμένην. Ὁ γάμος βραδύνει, θὰ γίνῃ ὅμως κάτω ἀπὸ εὐνοϊκὰς συνθήκας. Ἡ οἰκονομική σας κατάστασις ἐμφανίζει μερικὰ σημεῖα καλυτερεύσεως, δὲν θὰ εἶνε ὅμως ἀπόλυτος καὶ θὰ βραδύνῃ μέχρις ὅτου ὁριστικοποιηθῇ ἐντελῶς.

Μὴ μὲ ξεχνᾷς. — Ὁ φίλος σας ἔχει καλὸν καὶ τρυφερὸν χαρακτῆρα. Ἡ ἀγάπη του εἶνε εἰλικρινής. Προσέχετε ὅμως. Δὲν πρέπει νὰ τὸν θίγετε εἰς τὸν ἐγωϊσμόν του καὶ τὴν ἰδέαν ποὺ ἔχει γιὰ τὸν ἑαυτόν του. Εἶνε εἰλικρινὴς καὶ σταθερός. Περίπτωσις γάμου δὲν ἐμφανίζεται πρὸς τὸ παρόν. Θὰ πρέπει νὰ περιμένετε ἐπὶ πολὺ ἀκόμη, μέχρις ὅτου δημιουργηθοῦν συνθῆκαι εὐνοϊκαὶ διὰ τὴν πραγματοποίησίν του.

Σερραία. — Τὸ αἴσθημα τοῦ φίλου σας εἶνε σταθερὸν καὶ τίποτε δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὸ κλονίσῃ. Εἰς τὴν ἕνωσιν σας δὲν βλέπω κανένα ἄλλο σοβαρὸ ἐμπόδιον, πλὴν τοῦ ὅτι ὁ φίλος σας ἔχει κάπως ἀσθενῆ χαρακτῆρα καὶ προτιμᾷ νὰ δέχεται τὰ γενόμενα ὅπως ἔρχονται παρὰ νὰ ἀντενεργῇ καὶ νὰ ἀναπτύσσῃ δικήν του πρωτοβουλίαν. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ πρέπει ἰδιαιτέρως νὰ τοῦ ἐπιστήσετε τὴν προσοχήν του. Διότι εἶνε προικισμένος μὲ ἀξιόλογα προσόντα καὶ μία ἀνάπτυξις μεγαλυτέρας δραστηριότητος ἐκ μέρους του θὰ τοῦ ἦτο ἐξαιρετικῶς ἐπωφελὴς εἰς τὴν ὅλην σταδιοδρομίαν του. Ἡ ἕνωσις αὐτὴ θὰ πραγματοποιηθῇ παρὰ τὰς παρουσιαζομένας δυσχερείας. Ὁ φίλος σας πρέπει νὰ τολμήσῃ καὶ σεῖς νὰ τὸν ἐνθαρρύνετε σ' αὐτό.

Τρελλοκόριτσο. — Παράξενος καὶ δύστροπος χαρακτὴρ ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς ἐμποδίζῃ συγχρόνως νὰ εἶσθε ἀρκετὰ αἰσθηματική. Ἀλλὰ τὰ αἰσθήματά σας εἶνε πολὺ χλιαρὰ καὶ δὲν μποροῦν νὰ σᾶς ἀπορροφήσουν ἐξ ὁλοκλήρου. Στερεῖσθε ζωτικότητος καὶ δύσκολα εὑρίσκετε ἱκανοποίησιν. Θὰ συνάψετε γάμον κατόπιν αἰσθήματος. Βραδύνει ὅμως ἀκόμη. Ἡ ζωή σας ἐμφανίζει κάποιαν ἀστάθειαν, ἀλλὰ εἰς τὸ σύνολόν της θὰ εἶνε καλή. Αἰσθητικὴ ἰδιοσυγκρασία χωρὶς ὅμως τίποτε τὸ σοβαρόν. Ταξίδια ὄχι σημαντικά.

Ἀτυχονάριθμ. 50. — Εἶσθε χαρακτὴρ ἀνήσυχος καὶ ἀναποφάσιστος. Στερεῖσθε πρωτοβουλίας καὶ ὁρμητικότητος. Εἶσθε ἀπὸ ἐκείνους ποὺ μεμψιμοιροῦν διαρκῶς καὶ τὰ βλέπουν ὅλα μαῦρα, ἐνῷ στὴν πραγματικότητα δὲν κάνουν τίποτε γιὰ νὰ βελτιώσουν τὴ θέσι των. Πολὺ δύστροπος καὶ ἄτολμος. Τὰ αἰσθήματά σας ἀόριστα καὶ συγκεχυμένα. Πάσχετε ἀπὸ ἕνα νοσηρὸν ρωμαντισμὸν καὶ αἰσθηματισμόν, ποὺ ἀναπτύσσονται εἰς βάρος τῆς ἐνεργητικότητός σας. Τὸ παλαιὸν αἴσθημα δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀναζωογονηθῇ. Πρέπει νὰ δυναμώσετε τὴν προσωπικότητά σας, ἂν θέλετε νὰ ἐμπνεύσετε ἕνα σοβαρὸν αἴσθημα εἰς μίαν γυναῖκα. Περίπτωσις γάμου δὲν ἐμφανίζεται πρὸς τὸ παρόν. Θὰ πραγματοποιηθῇ πολὺ βραδύτερον. Οἰκονομικὴ κατάστασις δύσκολος. Θέσις ἀσταθής. Ἡ βελτίωσις θὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς πρωτοβουλίας σας, τὴν ὁποίαν ὅπως σᾶς εἶπα, βλέπω νὰ ὑστερῇ κατὰ πολύ.

Ἀφρικάνα. — Κακότροπος βίαιος καὶ ἀπότομος χαρακτήρ. Δημιουργεῖτε διαρκῶς σκηνάς, τὰς ὁποίας κατόπιν ἐπιρρίπτετε εἰς τοὺς ἄλλους. Σᾶς λείπει ἡ διάθεσις καὶ ἡ ἱκανότης τῆς ἀμοιβαίας κατανοήσεως. Ἡ ἁρμονία καὶ ἡ γαλήνη λείπει ἀπὸ τὴν συζυγικὴν ζωήν σας. Ἐὰν σᾶς εἶνε δυνατὸν στεῖλτε μου ἕνα ἀπόκομμα τῆς ἐπιστολῆς τοῦ συζύγου σας, διὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσω σαφῶς ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματός σας. Ἀποφύγετε τὰς περιπετείας, αἱ ὁποῖαι εἶνε δυνατὸν νὰ σᾶς δημιουργήσουν περιπλοκάς. Δὲν σᾶς ἐπετρέπετο νὰ κάνετε παρομοίας σκέψεις, ἀλλὰ τοὐναντίον νὰ προσπαθήσετε νὰ ἐπαναφέρετε τὴν γαλήνην εἰς τὴν οἰκογενειακήν σας ἑστίαν. Οἰκονομικὴ κατάστασις πολὺ δύσκολος. Περίπτωσιν ἀμέσου βελτιώσεως δὲν βλέπω.

Εὔθυμην κόρην Τ. — Ἡ ὑγεία σας ὄχι πολὺ σταθερά. Πρέπει νὰ προσέχετε πολύ, διότι καὶ ἡ παραμικροτέρα ἀπροσεξία θὰ μποροῦσε νὰ σᾶς φέρῃ εἰς δυσάρεστον θέσιν. Σᾶς ἀρέσει ἡ ἐπίδειξις, ἡ καλαισθησία σας ὅμως ὑστερεῖ κατὰ πολύ. Δημιουργεῖτε εὐάρεστον ἐντύπωσιν, ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ συγκρατήσετε μονίμους καὶ σταθερὰς συμπαθείας. Γάμος κατόπιν αἰσθήματος. Βραδύνει ἀρκετὰ ἀκόμη. Ἡ οἰκονομικὴ κατάστασίς σας θὰ βελτιωθῇ αἰσθητῶς, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ σύντομον. Τὸ σημείωμα προδίδει ἄνθρωπον ὀλίγον ἀκατάστατον καὶ ἀσυνάρτητον. Δὲν εἶνε πολὺ συνεπής. Αἱ συμπάθειαί του μεταβάλλονται ραγδαίως καὶ γενικῶς ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὰς ἐντυπώσεις τῆς στιγμῆς. Περίπτωσιν γάμου δὲν βλέπω. Αἱ ὑποσχέσεις του δὲν ἔχουν μεγάλην ἀξίαν.

Κάποιον διαβάτην. — Ἡ εἰλικρίνεια τῆς ἐπιστολῆς σας μὲ συγκινεῖ, ἀλλ' ὅπως καταλαβαίνετε εἶμαι συχνὰ ὑποχρεωμένη νὰ μεταχειρίζωμαι ὠμὰς ἐκφράσεις διὰ νὰ ἐξυπηρετήσω εἰλικρινῶς τοὺς ἀναγνώστας μου. Δὲν ἠμφισβήτησα τὴν καλήν σας διάθεσιν, οὔτε τὴν εὐγένειαν τῶν προθέσεών σας. Ἀλλ' ἕνας ἄνδρας βλέπει καὶ πρέπει νὰ βλέπῃ καλύτερα ἀπὸ μιὰ γυναῖκα, ποὺ εἶνε ἐκ φύσεως εὔπιστος καὶ ἀναμένει πάντοτε περισσότερα ἀπὸ ὅσα δύνανται νὰ ἐπιτευχθοῦν. Ἰδοὺ λοιπὸν τί μπορῶ νὰ σᾶς πῶ. Ἡ εὐτυχία σας, ἡ δική σας καὶ τῆς φίλης σας, ἐξαρτᾶται πρωτίστως ἀπὸ τὴν ἐξασφάλισιν ἑνὸς καλοῦ μέλλοντος ἐκ μέρους σας. Εἰς αὐτὸ πρέπει νὰ στρέψετε τὴν προσοχήν σας. Σᾶς προειδοποίησα ὅτι θὰ συναντήσετε τρομακτικὰς δυσχερείας καὶ ἐπειδὴ προβλέπω ὅτι ἡ ὁριστικὴ λύσις τῆς καταστάσεώς σας θὰ βραδύνῃ ἀρκετά, σᾶς συνέστησα ἢ νὰ κατατοπίσετε ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ ἀπακριβῶς τὴν φίλην σας ἢ νὰ ἀπομακρυνθῆτε. Καὶ εἰς τὴν μίαν ὅμως καὶ εἰς τὴν ἄλλην περίπτωσιν, πρέπει νὰ ἐργασθῆτε ἐντατικὰ καὶ ἀποφασιστικά, καταπνίγοντας ἐν ἀνάγκῃ προσωρινῶς τὰ αἰσθήματά σας. Διαφορετικά, οὔτε τὸν ἑαυτό σας μπορεῖτε νὰ πῆτε ὅτι ἐξυπηρετεῖτε, οὔτε ὅτι ἐργάζεσθε διὰ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνης ποὺ ἀγαπᾶτε. Ἀσχοληθῆτε πάντως μὲ κάτι σταθερόν, ἔστω καὶ βραδὺ καὶ μὴν πλανᾶσθε ἀπὸ τὴν ἰδέαν ὅτι μὲ ἕνα ἅλμα μπορεῖτε νὰ κατακτήσετε τὰ πάντα.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

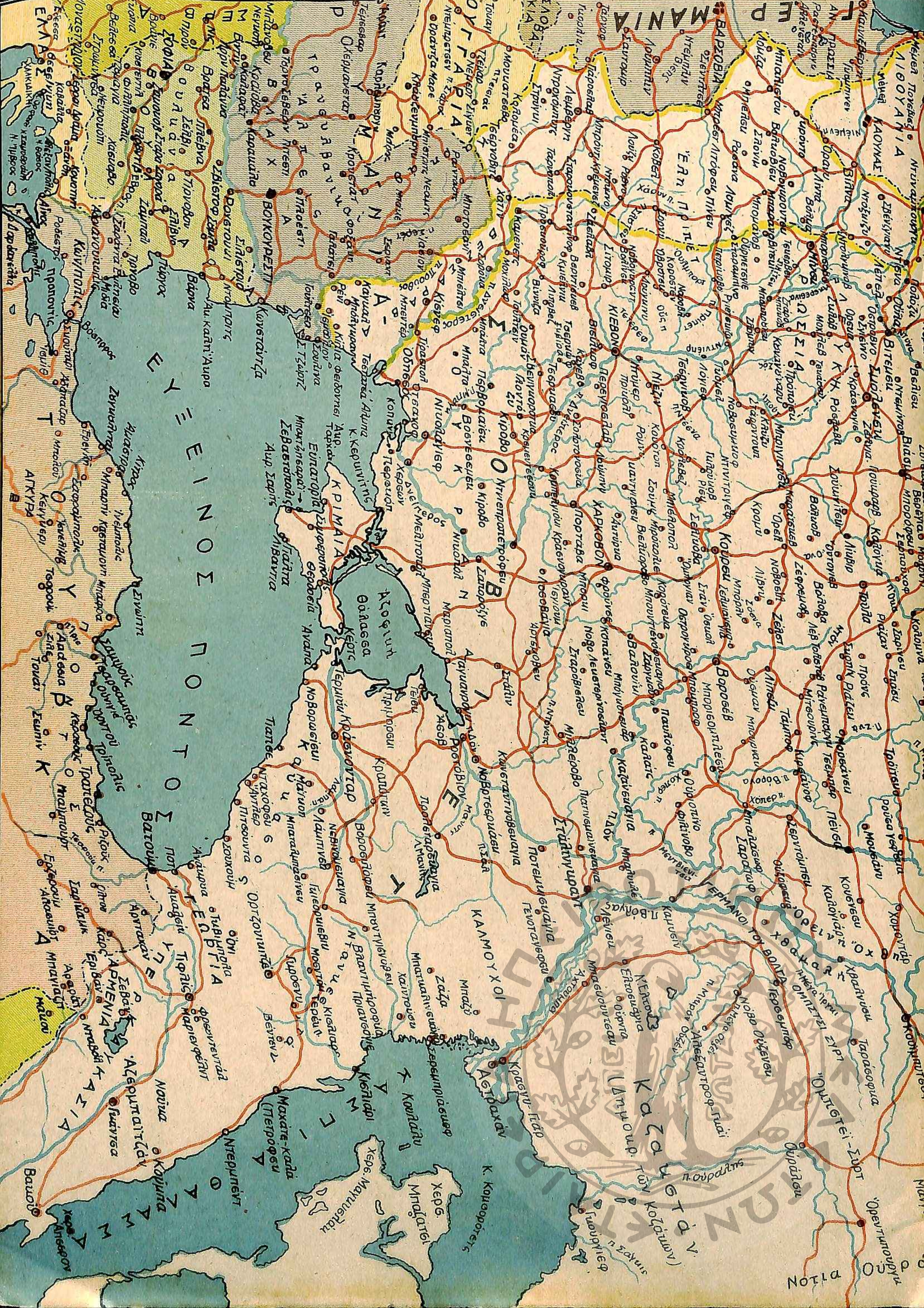
ΕΥΞΕΙΝΟΣ ΠΟΝΤΟΣ
ΚΡΙΜΑΙΑ
Αζοφική Θάλασσα
ΓΕΡΜΑΝΙΑ
ΒΑΡΣΟΒΙΑ
ΛΙΘΟΥΑΝΙΑ
ΚΑΟΥΝΑΣ
ΡΩΣΙΑ
ΟΥΓΓΑΡΙΑ
ΡΟΥΜΑΝΙΑ
ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ
ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ
ΣΟΦΙΑ
ΕΛΛΑΣ
ΤΟΥΡΚΙΑ
ΑΓΚΥΡΑ
Κωνσταντινούπολις
Κωνστάντζα
Οδησσός
Σεβαστούπολις
ΚΙΕΒΟΝ
ΧΑΡΚΟΒΟΝ
Σταλινγκράδ
Βορονέζ
Σαράτοφ
Βατούμ
Τιφλίς
ΓΕΩΡΓΙΑ
ΑΡΜΕΝΙΑ
Βακού
Αστραχάν
ΚΑΛΜΟΥΧΟΙ
ΓΕΡΜΑΝΟΙ ΤΟΥ ΒΟΛΓΑ
Κασπία
Νοτια Ούρ

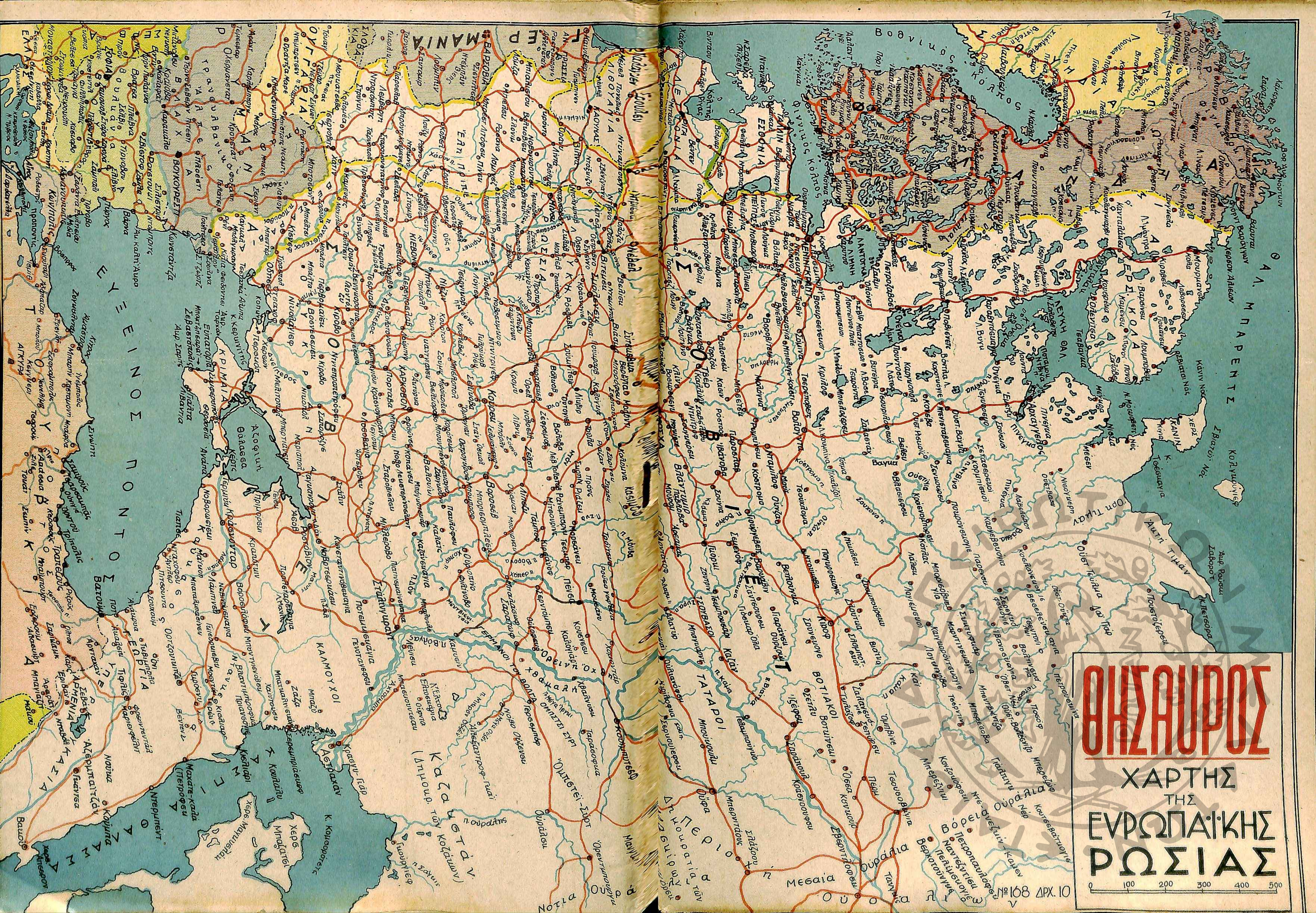

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΧΑΡΤΗΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

№ 168 ΔΡΧ. 10